

Anh Động Tâm

Contents

Anh Động Tâm	2
1. Chương 1: Kích Thích	2
2. Chương 2: Chọc Giận	5
3. Chương 3: Chặt Ván	7
4. Chương 4: Người Đàn Ông Cạn Bã	10
5. Chương 5: Ẩn Tình	13
6. Chương 6: Lần Đầu Gặp	15
7. Chương 7: Đứa Bé Đáng Yêu	17
8. Chương 8: Cứu Người	20
9. Chương 9: Đến	23
10. Chương 10: Ba	25
11. Chương 11: Nóng Nảy	28
12. Chương 12: Người Được Chọn	30
13. Chương 13: Công Việc	33
14. Chương 14: Đồng Ý	35
15. Chương 15: Ở Lại	38
16. Chương 16: Mỹ Thực	41
17. Chương 17: Khen Ngợi	43
18. Chương 18: Phát Hiện	46
19. Chương 19: Đau Lòng	48
20. Chương 20: Bàn Bạc	50
21. Chương 21: Tìm Ra Manh Mối	53
22. Chương 22: Dựa Dẫm	55
23. Chương 23: Khen Ngợi	57
24. Chương 24: Lôi Kéo	59
25. Chương 25: Cứu Mỹ Nhân	61
26. Chương 26: Mua Sắm	66
27. Chương 27: Ngạc Nhiên Mừng Rõ	71
28. Chương 28: Tai Nạn	73
29. Chương 29: Đến Bệnh Viện	76
30. Chương 30: Qua Đêm	78
31. Chương 31: Sáng Sớm	80
32. Chương 32: Thăm Bệnh	82
33. Chương 33: Ký Tên	85
34. Chương 34: Diễn Xuất	87
35. Chương 35: Kinh Ngạc	89
36. Chương 36: Thân Sĩ	94
37. Chương 37: Người Xấu	98
38. Chương 38: Bảo Vệ	103
39. Chương 39: Tắm Rửa	107
40. Chương 40: Sinh Nhật	111

41. Chương 41: Có Lộc Ăn	116
42. Chương 42: Ngủ Lại	121
43. Chương 43: Cha Con	123
44. Chương 44: Sợ Hãi	126
45. Chương 45: Dọa Sợ	130
46. Chương 46: Ổ Chung	135
47. Chương 47: Phát Hiện	139
48. Chương 48: Đùa Giỡn	144
49. Chương 49: Mặc Du	148
50. Chương 50: Thay Đổi	152
51. Chương 51: Bảo Vệ	157
52. Chương 52: Thủ Đoạn	161
53. Chương 53: Quan Tâm	165
54. Chương 54: Xứng Đãi	170
55. Chương 55: Mê Hoặc	174
56. Chương 56: Hôn Môi	179
57. Chương 57: Ngọt Ngào	184
58. Chương 58: Mẹ Ruột	187
59. Chương 59: Chân Tướng	191
60. Chương 60: Sóng Gió	194
61. Chương 61: Nhà Giàu	197
62. Chương 62: Xấu Hổ	200
63. Chương 63: Uyển Chuyển	204
64. Chương 64: Hòa Giải	208
65. Chương 65: Khúc Mắc	211
66. Chương 66: Chết Trai	214
67. Chương 67: Tán Thành	217
68. Chương 68: Thân Mật	219
69. Chương 69: Phát Hiện	221
70. Chương 70: Yêu Đương	223
71. Chương 71: Vạch Trần	226
72. Chương 72: Mẹ Con	231
73. Chương 73: Xưng Hô	235
74. Chương 74: Cầu Hôn	238

Anh Động Tâm

Giới thiệu

Nguyên tác: hần động tâmSố chương: 74 chươngEditor: meowluiMọi người hay đồn thổi rằng mỹ nam ảnh đến quốc dân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-dong-tam>

1. Chương 1: Kích Thích

Edit: meowlui

Mùa hè mưa lớn luôn đến rất đột ngột.

Buổi trưa lúc mọi người đến tham gia hoạt động, bầu trời vẫn còn những đám mây màu trắng, hai giờ sau khi hoạt động kết thúc, một trận mưa tầm tã đột nhiên đến.

Đối mặt với trận mưa to đến đột ngột, học viên học viện điện ảnh Z và những người đến cổ vũ đều có chút ứng phó không kịp. May mắn nơi này tụ hội toàn những người có tiền, các nữ sinh đều nũng nịu cầm điện thoại di động, dịu dàng gọi điện thoại, những cây dù đủ màu sắc từ khắp mọi nơi tụ hội mà đến. Các nam sinh mặc dù không được nuông chiều giống như các nữ sinh, nhưng gương mặt của bọn họ cần phải lên TV, có thể dầm mưa được sao? Huống hồ, động tác chạy như điên trong mưa rất khoa trương, thật sự không phù hợp với học viên học viện điện ảnh Z — thân phận tương lai là minh tinh. Dù sao mưa này nhanh đến, cũng nhanh đi, vào lúc này mà không giữ được kiên nhẫn, hình tượng sẽ bị hủy hết.

đang nghĩ như vậy, rất nhiều người nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đang đi trong màn mưa.

Các nữ sinh dừng cười nói, sắc mặt của các nam sinh thay đổi, học viên học viện điện ảnh Z đều chú ý đến một màn này đưa mắt nhìn dừng sĩ liệu lĩnh kia, phát hiện ra hình như là một... cô gái? Hơn nữa, cô đang đi trên đường, lại còn đi... một chiếc xe đạp!

Phải biết rằng, ở các trường đại học khác, sinh viên đạp xe đạp là chuyện thường như cơm bữa, nhưng mà, ở học viện điện ảnh Z tương lai là một ảnh đế và ảnh hậu, bình thường chỉ nhìn thấy hai loại: Người ngồi các loại xe xa hoa và những người bình tĩnh đi bộ — kỳ nhất là đạp xe đạp, ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng bọn họ, tại sao có thể tùy tiện như thế chứ?

Nhưng mà, trên đời này luôn có người không bình thường như vậy. Giống như cách đó không xa em gái đang đạp xe đó, cô đội mưa lớn ngồi trên nệm xe, đạp xe đi mất.

Được rồi, trên mặt đất bụi đất đã sớm lẫn vào nước mưa tạo thành bùn lầy, chúng nó bị em gái nghiền nát dưới bánh xe, rất thảm thương, tiếp tục thừa nhận mưa lớn làm lễ rửa tội.

“cô ấy thuộc khoa nào vậy?”

“Rất khí phách nha.”

“Học sinh năm nhất rồi.”

“Học sinh năm nhất mới không biết tục lệ học viện điện ảnh Z chứ.”

trên đài cao phía xa, tiếng bình luận rí rít vang lên, vô số ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào phương hướng nữ sinh kia rồi đi, không ngờ rằng có một đôi mắt phượng hẹp dài giờ phút này cũng đang trà trộn bên trong, sau đó mai danh ẩn tích.

Kỳ Diệu không biết có rất nhiều cặp mắt đang đưa mắt nhìn bóng lưng cô đi xa, chỉ nâng tay lau mặt một cái, mới phát hiện mình vẫn không nhìn rõ con đường phía trước.

Cảm giác này, thật sự không tốt.

Nhưng mà, tình cảnh này, cô cần phải thử nghiệm, giống như chỉ có lạnh lẽo thấu xương mưa to gió lớn, mới có thể làm giảm bớt lửa giận đang bùng cháy trong cơ thể cô.

cô mang xe quẹo vào một tòa nhà trong hoa viên, cô dừng xe ở ven đường, cũng không kịp khóa lại, chạy về phía cái hồ nhân tạo bên trong. Chạy đến bên hồ nhân tạo ngồi xổm xuống, cô cúi xuống nhìn cái bóng nhấp nhô di chuyển trong mặt hồ, bỗng nhiên ôm lấy đầu.

cô không tin, cô thật sự không tin, nhưng mà, những hình ảnh kia, những video kia...

Trong đầu hiện lên hình ảnh một nam một nữ thân mật gần gũi, cả thân thể Kỳ Diệu không nhịn được run lên. cô nhìn cái cổ mịn màng, khuôn mặt cô phản chiếu trên mặt hồ màu xanh lá cây, nhưng bởi vì mưa cho nên lay động không nhìn thấy rõ vẻ mặt của mình.

cô nghĩ, gương mặt cô bây giờ chắc rất khó coi.

Kỳ Diệu ôm lấy cánh tay, cứ ngỡ ngác nhìn xuống mặt hồ như vậy, cho đến khi cô hốt hoảng cảm nhận được sức nặng trên người biến mất, cô mới lúng túng quay đầu nhìn.

Đạp vào mắt cô đầu tiên là hai ống quần chưa bị mưa làm ướt nhẹp.

Tha thứ cho cô không có chú ý đến chủ nhân của ống quần kia chân rất dài.

Dĩ nhiên, việc này không quan trọng. Bởi vì cả người cô gái ướt đầm đã ngẩng mặt lên, mặt không chút cảm xúc.

Đối phương là đàn ông, hơn nữa, hình như cô biết người đàn ông này.

Kỳ Diệu cảm thấy, trong đầu có một cây cung muốn chui ra.

Nếu như bình thường, cô nhất định sẽ trợn to mắt, sau đó đột nhiên đứng dậy, tay chân luống cuống. Dù sao, trước mặt cô là người đẹp trai như vậy, chính là ảnh đế quốc dân mới gần đây — Mạc Minh. Về phần hai chữ “Ảnh đế” phía sau còn phải thêm “Quốc dân”, nghe nói bởi vì vị ảnh đế đại nhân này rất nhiệt tình.

Có nhiệt tình hay không tạm thời để sang một bên

Tình cảnh này, cô gái vốn nên đứng dậy lại rũ mi mắt xuống, nghiêng đầu tiếp tục ngồi xồm.

Mạc Minh không được để ý đến lông mày khẽ nhíu lại: “cô định nhảy xuống hồ tự vẫn sao?”

cô gái tiếp tục không để ý đến anh, tiếp tục ôm cánh tay ngồi xồm.

“Nghe nói hồ nhân tạo điện ảnh Z có người chết, cô muốn trở thành người thứ hai sao?”

Câu nói này làm cô có phản ứng. cô quay đầu đi, lau sạch nước trên mặt, quan sát ảnh đế quốc dân từ đầu đến chân.

“anh là hàng nhái sao?”

Mạc Minh nhíu mày nghe tiểu cô nương hỏi.

Đúng vậy! Ảnh đế quốc dân là mỹ nam tử lịch sự, bình dị gần gũi, một em gái đang đau lòng muốn chết mà anh còn có thể chế giễu sao? Người này, ngoại trừ giống ảnh đế ra, chính là người độc miệng được không?

Thân phận bị chất vấn làm ảnh đế quốc dân mất hứng.

“cô tìm ra được hàng nhái giống hệt Mạc Minh này xem, tôi sẽ gọi cô một tiếng ‘Bà cô’”

“...”

Kỳ Diệu nhíu mày một cái, đem đầu quay trở lại.

nói thật, mặc kệ là Mạc Minh bản chính hay bản phụ, lúc này cô cũng không để ý đến anh ta. Ai bảo cô vừa mới biết được một tin... không... Ai bảo cô vừa mới nhận được, tất cả chứng cứ bạn trai Lâm Tư bắt cá hai tay.

Nếu như không chính mắt nhìn thấy tin nhắn, ảnh chụp và video, đánh chết cô cô cũng không tin, anh Lâm Tư rất tốt với cô, thế nhưng lại bắt cá hai tay.

Hết lần này đến lần khác cô thật ngu ngốc.

Ở trong hội trường nhìn thấy những chứng cứ kia, trái tim cô đã chết. thật vất vả đợi buổi tọa đàm kia kết thúc, cô giống như kẻ điên chạy ra ngoài, không quan tâm ngoài trời mưa to tầm tã, và bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc nhìn theo bóng lưng cô.

Đúng vậy, rất khó để có thể tham gia buổi tọa đàm gặp mặt nam thần quốc dân, tự đứng lại bị màn này làm cho tức giận, cô thật sự là gặp vận * chớ.

Suy nghĩ một lát máu nóng trong người lại dâng lên, Kỳ Diệu cô nương hoàn toàn quên mất ảnh đế đại nhân đang che dù ở phía sau.

“cô rốt cuộc có nhảy hay không?” May mắn ảnh đế quốc dân cũng không nói lại cái vấn đề hàng nhái nữa, thảo luận đề tài lúc trước.

“không nhảy!” cô không đồng ý người phụ nữ sống chết vì một người đàn ông — cho dù cô thật sự khổ sở muốn chết.

“không nhảy, thì đứng dậy thay quần áo.”

Kỳ Diệu nghiêng đầu, nhìn người giống như ảnh đế.

Kỳ lạ, kể cả ngày hôm nay, rõ ràng cô gặp anh chỉ có ba lần, hai người nói chuyện tổng cộng không quá mười câu. Phải nói là cô và anh không có quan hệ gì, anh nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là bạn học của cô. Nhưng mà diễn viên học viên điện ảnh Z đều là bạn học của anh mà? cô có chỗ nào đặc biệt, đáng giá để anh đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, còn bảo cô đi thay quần áo chứ?

không lẽ bởi vì dáng dấp cô xinh đẹp sao?

Cho đến bây giờ cô cũng không cảm thấy mình lớn lên có bao nhiêu xuất chúng, Kỳ Diệu cúi đầu nhìn quần áo của mình.

không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền giật mình. Kỳ Diệu cô nương năm nay hai mươi một tuổi trong nháy mắt hoa dung thất sắc.

Kinh ngạc và tức giận, cho nên cô quên mất, hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng! Bị mưa làm ướt, nó trở nên trong suốt, xuyên thấu, ngay cả áo lót bên trong cũng nhìn thấy!

Nghẹn họng nhìn trần trời cô nương vội vàng đứng dậy, đầu choáng váng, bàn chân đứng không vững, may mà cô kịp thời đưa ra được móng vuốt ướt nhẹp, kéo lấy ảnh đế quốc dân ở gần cô nhất, đáng tiếc, bởi vì trọng tâm của cô không vững nên sắp rơi vào trong hồ nhân tạo kia.

Trong lòng ảnh đế đại nhân căng thẳng không thể cứ như vậy bị cô kéo vào trong hồ! nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạc Minh vội vàng vươn tay ôm lấy thân thể cô, đồng thời tay chân sử dụng lực, miễn cưỡng ổn định gót chân hai người.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Kỳ Diệu cô nương suýt chút nữa hại mình hại người cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lúng túng mỉm cười cứng ngắc với ảnh đế quốc dân.

“Cảm ơn.,”

một chữ “A” còn chưa kịp nói ra, cô bị sắc mặt âm u của người đàn ông dọa sợ thu hồi lại.

“Cút.”

“...”

2. Chương 2: Chọc Giận

Edit: meowlui

Kỳ Diệu cô nương hoàn toàn quên mất cô từng nghe được lời đồn — ảnh đế quốc dân có bệnh nghiện sạch sẽ.

Đúng vậy, Mạc Minh có thể chịu đựng được nước mưa làm quần áo anh ướt nhẹp, nhưng anh không dễ dàng tha thứ, một người vừa mới đi xe đạp, tay dính dầu, dùng móng vuốt chạm vào quần áo anh... Túm loạn trên người anh — bắn chết đi được ấy chứ?

một chữ “Cút”, là điềm báo trước anh đã nổi giận.

Ngắn ngủi mấy giây Kỳ Diệu dĩ nhiên không nhìn thấu được những việc này, cho nên, tình cảnh này, ở trong mắt cô chính là Mạc Minh bị bệnh thần kinh — một người cô từng sùng bái mắc bệnh thần kinh!

cô không hiểu, thế giới này đến tốt cùng là như thế nào— bạn trai thanh mai trúc mã và vẻ ngoài tốt đẹp của ảnh đế quốc dân có sự thay đổi— có phải cô đang gặp ác mộng hay không? Vẫn chưa tỉnh lại sao?

trên thực tế, cô không hiểu được không phải cái này.

Ảnh đế quốc dân sao lại chú ý đến cô chứ? Còn chạy đến nói với cô những điều này?

đang thắc mắc, sắc mặt cô liền thay đổi, ngay sau đó, không tự chủ được há miệng ra.

“Hắt xì—”

Kỳ Diệu cố gắng quay mặt sang chỗ khác, đáng tiếc đã quá muộn. Vì vậy, khi ba mươi nghìn vi khuẩn bay đến, mặt anh để đại nhân tối lại. anh cảm giận xoay người lại, chân dài bước đi vài bước, lấy điện thoại di động ra gọi.

“đi lái xe đến đây.”

anh chỉ nói đơn giản năm chữ, không quay đầu lại nhìn người phụ nữ chọc giận anh.

Sớm biết người phụ nữ này không câu nệ tiểu tiết như vậy, anh cũng không nên thuận đường đến xem cô một chút đã xảy ra chuyện gì.

Đúng vậy, mười phút trước, trong lúc vô tình anh nhìn thấy hình ảnh tiểu cô nương xông vào màn mưa. anh liền nhận ra ngay là cô— muốn hỏi tại sao, còn buổi tụ hội tư nhân hai tháng trước nữa.

Lúc ấy, một sự vụ nghiệp thành công, mới vừa nhận được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc, muốn mời anh tham gia tiệc chúc mừng nho nhỏ. Chính trong yến hội kia, anh nhận lời mời của người qua đường Giáp đáp ứng gặp mặt Kỳ Diệu. anh không biết cô, cũng không bằng lòng nói chuyện với cô, nhưng ông trời hết lần này đến lần khác ở chỗ rẽ nghe cô đánh giá anh diễn, nên để tâm đến cô.

“Ảnh đế có tài năng diễn là không nói, nhưng lúc anh diễn vai tình cảm với nữ diễn viên, trong ánh mắt không có tình yêu.”

Vào lúc đó, ảnh đế quốc dân những năm gần đây được chú ý bị đả kích một chút. anh chưa từng nghe qua người khác bình luận anh, phải nói, kỹ thuật diễn của anh rất tốt, không có người nào dám chất vấn. anh thậm chí cũng hoài nghi, có người có thể tìm ra được khuyết điểm ẩn giấu bên trong anh. Nhưng mà hơi bất ngờ là, lại là một người không có danh tiếng đang học tại học viện điện ảnh Z, có thể nhìn thấu được chân tướng này.

Ảnh đế quốc dân vừa mừng vừa lo.

đi ra khỏi chỗ rẽ đó, anh cưỡng bách chính mình quên tất cả những điều mình vừa nghe thấy đi.

không biết thế nào mà một tháng sau ở trường tư nhân, anh lại nhìn thấy tiểu cô nương có duyên gặp mặt một lần này.

Ông trời không muốn để anh quên cô.

Tuy cô chỉ vội đến tặng đồ sư tử, cũng không tự mình vào trong hội trường, nhưng anh vẫn nhìn thấy được cô, nhân tiện nhìn thấy chiếc xe nhỏ rách nát của cô.

Là một học viện điện ảnh Z, lại có thể đạp một chiếc xe đi khắp nơi, cô cũng thật là “Can đảm hơn người”.

Hơn nữa, hai giờ trước trong buổi tọa đàm anh giảng phát hiện thân ảnh của cô. anh cho rằng, cô là người ái mộ anh, hoặc là... Người muốn đi “Đường tắt”. Bất luận là cái nào, nhân duyên hai lần trước, anh phá lệ chú ý đến cô, phát hiện trong buổi tọa đàm cô có hành động khác thường.

Tò mò hại chết mèo.

anh không nên đến đây— Có trời mới biết anh trúng cái tà gì, vì một câu đánh giá của cô mà canh cánh trong lòng.

Nhưng mà, sai lầm như vậy, anh không muốn tái phạm— nhất là khi tay bản của đối phương động vào người anh.

Cho nên, ảnh đế đại nhân vốn định đưa cô quay về, nhưng bây giờ, anh đã triệt để loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Mất nhìn thấy chiếc xe cao cấp dừng cách anh hai mươi mét, ảnh đế quốc dân không quay đầu lại, hoàn thành một loạt các động tác, mở cửa, thu ô, lên xe, đóng cửa lại, cuối cùng chính là xe nghiêng ngang dời đi, Kỳ Diệu đã sớm ướt sũng không hiểu ra làm sao.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Đường đường là ảnh đế chạy đến bên người cô, chỉ chê cười cô mấy câu rồi bảo cô cút sao?

Kỳ Diệu cảm thấy, mình quả nhiên gặp vận * chó.

Nhưng mặc kệ như thế nào, mặc bộ quần áo trong suốt này đi lại trong trường, sẽ rất xấu hổ.

Cũng may mưa vẫn còn chưa giảm, các bạn học điện ảnh Z rất chú trọng thân thể của mình, trong sân trường căn bản không có người đi lại, làm cho cô có thể thay đổi chuyện sai lầm này.

Kỳ Diệu không chút do dự chạy về phía chiếc xe yêu thích của cô, ngồi lên xe, đi ra ngoài.

Đạp xe trong mưa tư vị rất chua xót, nhưng quay về phòng ngủ lại cảm thấy rất ấm áp.

Kỳ Diệu ướm nhẹp chui vào phòng, trong phòng quả nhiên không có một ai. Gần đến tốt nghiệp, mọi người đều có phương hướng, bận việc của mình. Chỉ có cô, hai giờ trước, vẫn còn trong mộng đẹp trở thành cô dâu.

không sai, Lâm Tư và cha mẹ Lâm đều không thích cô xuất đầu lộ diện, cho dù năm đó miễn cưỡng đồng ý cho cô thi nghệ thuật, nhưng trong bốn năm, bọn họ ngày đêm cố gắng, cuối cùng thuyết phục cô thành công loại bỏ mơ ước trở thành diễn viên. Cho nên, khi các bạn trong phòng bận rộn vì tương lai của mình, chỉ có cô là nhàn rỗi. không phải cô tính toán làm bà nội trợ, mà là cô tính toán, sau này không làm mình tinh, thì có thể làm người đại diện hoặc trợ lý của mình tinh, cũng không tệ. Vì thế, sau hai năm nhập học, cô học không ít những kiến thức liên quan, hơn nữa dựa vào mấy năm giao tiếp, sau này vẫn còn có thể ở trong giới diễn xuất, có công việc của chính mình mà không cần phải dựa vào ông xã nuôi, cũng không coi là quá khó.

Lúc đó, trong lòng cô luôn nói với người mẹ đã qua đời nhiều năm, mẹ, con không thể làm theo ý nguyện của người làm một nữ minh tinh, mẹ có trách con không?

Nhưng mà thực tế không có những điều kỳ lạ, mẹ cô hồng nhan bạc mệnh không có cách nào mượn lực lượng thiên nhiên trả lời lại cô— nhưng hôm nay nghĩ lại, đây là ước muốn của mẹ cô..

Vừa nghĩ đến mình thỏa hiệp đổi lấy người chồng vô tình phản bội, Kỳ Diệu cảm thấy khổ sở và tức giận. cô nhất định phải tìm Lâm Tư hỏi rõ ràng!

3. Chương 3: Chết Vắn

Edit: meowlui

Ngày hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, tâm tình Kỳ Diệu vẫn u ám.

Bảy giờ tối, cô từ trường học đi, ngồi tàu điện ngầm đến nhà họ Lâm.

Ban ngày Lâm Tư phải đi làm, cô biết rõ chính mình sẽ không gặp được anh ta, cho nên, cô lựa chọn thời gian sau giờ tan tầm của anh ta một tiếng, lúc cô đến nhà họ Lâm, cả nhà họ dọn dẹp xong, có người đang ngồi xem tivi, có người đang dùng máy tính.

Vì vậy, mười giờ đúng giờ Bắc Kinh, chuông cửa nhà họ Lâm vang lên. Mẹ Lâm chạy ra mở cửa, vừa nhìn là gương mặt thanh tú của Kỳ Diệu, trên mặt lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

“Ai da, là Diệu Diệu! Sao đến giờ này vậy? Ăn cơm chưa? Đến, mau vào!”

Kỳ Diệu cười với mẹ Lâm, nói dối rằng đã ăn cơm tối rồi, đưa trái cây mang đến trong tay.

Sắc mặt mẹ Lâm lập tức thay đổi.

“đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không cần mang trái cây đến, con cái nha đầu này, thật sự là...” Người phụ nữ trung niên một mặt oán trách, một mặt duỗi tay tiếp nhận vật nặng trong tay khách, đưa cho côđôi dép, “Lâm Tư! Mau ra đây, Diệu Diệu đến!”

Ở trong phòng ngủ Lâm Tư đã sớm nghe thấy động tĩnh rồi khỏi máy tính.

“Diệu Diệu, ăn cơm chưa?” anh ta đứng phía sau lưng mẹ Lâm ân cần hỏi, đôi mắt đẹp tràn đầy dịu dàng và vui vẻ.

Nếu như là trước đây, Kỳ Diệu sẽ bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nhưng bây giờ... cô cố gắng mỉm cười tự nhiên, nói ra những lời cô nói lúc trước.

Kỳ Diệu được đưa vào phòng khách, lúc này, cha Lâm từ trên ghế salon đứng dậy, Kỳ Diệu kêu “Lâm thúc”, liền ngồi xuống nói chuyện với hai vị trưởng bối. Vài người nói nhăng nói cuội tán gẫu trong chốc lát, hai vợ chồng chú ý đến dường như Kỳ Diệu đến gặp Lâm Tư, trong lòng hiểu rõ.

“Con xem, mãi nói chuyện, quên mất phim truyền hình. Lâm Tư à, con đưa Diệu Diệu vào phòng nói chuyện đi, mẹ với ba con xem tiếp tivi, phim ngày hôm qua hết đúng đoạn hay!”

Lâm Tư hai mươi tám tuổi hiểu ý, liền nắm tay tiểu cô nương, kéo cô vào trong phòng ngủ của anh ta.

Từ ghế sofa phòng khách đến phòng ngủ của Lâm Tư, chỉ cách có vài chục bước chân, Kỳ Diệu nhìn chăm chú tay trái bị người đàn ông nắm, cảm thấy không giống ngọt ngào ấm áp như trước đây. cô không thể ngăn cản suy nghĩ của chính mình, nghĩ anh có phải thường xuyên dặt tay một cô gái khác như thế không.

đang hoảng hốt thất thần, cô nghe được tiếng cửa phòng bị đóng lại. cô ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt ôn nhu của Lâm Tư.

“Sao lại đột nhiên chạy đến đây? Đêm nay ngủ ở nhà anh sao?”

Đến đây, nhà anh.

Kỳ Diệu không chớp mắt nhìn anh ta.

Tám tuổi cô mất mẹ, cha cô lại ở nước ngoài buôn bán, hầu như ném cô cho bạn học cũ của ông— vợ chồng nhà họ Lâm chăm sóc. Về sau, cha Kỳ dứt khoát mang con gái gửi nuôi ở nhà họ Lâm, mỗi tháng sẽ trả sinh hoạt phí, thế nên, Kỳ Diệu hầu như đem nhà họ Lâm trở thành nhà của chính mình, đem cha mẹ Lâm coi như cha mẹ ruột của mình. Cho nên, ở trong lòng cô, ở trong miệng vợ chồng nhà họ Lâm, Kỳ Diệu đến nhà bọn họ, cũng giống như quay về nhà mình, Kỳ Diệu nhắc đến nhà họ Lâm, chính là “nhà tôi”

Con trai nhà họ Lâm cũng từng như vậy— Lâm Tư cũng giống vậy, có thể kể từ khi Kỳ Diệu thi vào trường điện ảnh Z sau đó ở ký túc xá, anh nói dần dần thay đổi: Từ “Về nhà” thay thành “Đến đây”, từ “Trong nhà” đổi thành “Nhà anh”.

Vốn là, Kỳ Diệu tưởng rằng, bởi vì cô chuyển ra ngoài, tương lai kết hôn lại quay về, nhà mẹ chồng, nhà mẹ đẻ, cũng thấy là lạ. Bởi vì điều này, hai năm qua, cô nghe Lâm Tư nói, cũng không cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng thời gian trôi qua, mọi thứ thay đổi, bây giờ cô nghĩ lại, có lẽ mọi chuyện đấsm không thích hợp, chỉ là, cô chẳng hay biết gì mà thôi.

Thu hồi lại những ý nghĩ sắp sửa phát tán, Kỳ Diệu không trả lời vấn đề của Lâm Tư, mà im lặng lấy di động từ trong túi của cô ra. cô mở điện thoại ra, mở những chứng cứ ngày hôm qua cô nhận được.

cô mang di động đưa cho Lâm Tư.

Người đàn ông không giải thích được, nhưng vẫn nhận di động, ánh mắt chuyển từ trên mặt Kỳ Diệu sang nhìn màn hình điện thoại di động. không lâu sau, nhìn các hình ảnh bên trong mặt Lâm Tư cứng lại.

“Cái này từ đâu ra vậy?” anh ta không có dấu hiệu muốn giữ giọng, thậm chí sắc mặt còn dịu dàng hơn, cười khổ với Kỳ Diệu đặt câu hỏi.

“anh không cần biết những cái này từ đâu đến.” Kỳ Diệu trầm giọng đáp lại, không nhanh không chậm nâng mắt lên, đối mặt với mắt anh, “Những hình này và người trong video, là anh phải không?”

Lâm Tư mở miệng nói chuyện, lại bị Kỳ Diệu ngắt lời nói: “Còn những tin nhắn trong máy tính... cùng cô bé kia nói chuyện, cũng là anh phải không?”

Người đàn ông khẽ mở miệng rồi khép lại.

“Là anh.” Qua rất lâu, trong căn phòng yên tĩnh mới vang lên câu trả lời khẳng định của anh ta.

Trái tim Kỳ Diệu tan nát, không biết nên có thái độ gì.

Tức giận? Bi thương? Thống khổ? Những thứ này, có thể đều có, có thể không có.

Tay không khống chế được run rẩy, mắt tiểu cô nương nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, hốc mắt dần dần có hơi ướt át.

Ai ngờ một hồi tuồng cầu huyết này còn muốn trình diễn, nam chính là Lâm Tư không nhịn được cười lên, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Diệu Diệu, không phải em nghĩ rằng, anh và cô gái trong clip này có quan hệ ái muội đấy chứ?”

Giọng nói của anh ta quá mức thoải mái, khiến cho Kỳ Diệu không khỏi cảm thấy sững sờ.

Nhảy bèn bắt được phản ứng của cô sững sốt, Lâm Tư khẽ thở dài một cái, nhíu lông mày, nói tiếp: “Diệu Diệu, em biết rồi đấy, anh là chủ quản của công ty tiêu thụ, không thể không tránh khỏi có chút quan hệ xã giao. Huống hồ, anh tuổi còn trẻ ngồi vào vị trí này, bên dưới có biết bao nhiêu người không phục, anh phải tạo ra thành tích, mới có thể làm cho lãnh đạo nhìn vào, đồng nghiệp tâm phục khẩu phục.”

Kỳ Diệu nghe đến đây mắt đều hồng: “anh và người phụ nữ này ôm ôm ấp ấp, có quan hệ gì chứ?”

“Đương nhiên là có.” Lâm Tư cây ngay không sợ chết đứng trả lời, “cô ấy là người anh đang cố gắng ký được hợp đồng, đây là một hợp đồng rất lớn. nói khoa trương hơn, lấy được hợp đồng này, một năm này anh sẽ không cần tìm hợp đồng mới.”

Kỳ Diệu vẫn không nhúc nhích nhìn anh ta, không có ý kiến gì.

“Diệu Diệu, em phải tin anh. Hai chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, anh là hạng người gì, không phải em rõ nhất sao?”

Lời còn chưa dứt, vừa nói, Kỳ Diệu đã muốn bật cười.

Dù sao cô cũng xuất thân từ đào tạo chuyên nghiệp, lời kịch loại này, kịch bản bên trong rất tốt sao? Mỗi lần vừa có lời kịch này xuất hiện, chính là nữ chính “Bị lừa gạt sau đó chia tay”.

Đúng vậy, nếu là trước đây, cô chỉ cảm thấy, bởi vì là lời của anh Lâm Tư, lời kịch này hoàn toàn bất đồng, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy, toàn thân run rẩy.

Dù sao, đầu óc bên trong cô không phải toàn nước. Những hình ảnh một nam một nữ trong clip kia, động tác thân mật như vậy, nắm tay hôn nhau, thậm chí có mấy đoạn mơ hồ, hai người thân mật như vậy, có thể chỉ là quan hệ hợp tác bình thường sao?

nói cách khác, anh quả nhiên lừa gạt cô.

Nghĩ đến đây, Kỳ Diệu thiếu chút nữa nhịn không được cười lớn.

Ấn tượng của Lâm Tư, tâm trí của cô có phải vẫn luôn dừng lại ở tuổi dậy thì không? Cho nên, anh ta mới cảm thấy, cô còn giống như trước đây, tin anh ta vô điều kiện, không có năng lực phán đoán.

cô đột nhiên muốn hỏi anh ta: anh Lâm Tư, anh lừa gạt em, không biết thế nào là chột dạ sao?

Đáng tiếc, cuối cùng, cô cái gì cũng không nói.

“Trả điện thoại lại cho em đi.” Kỳ Diệu đưa tay ra, cũng bỏ qua chuyện này, bởi vì cô không muốn hỏi anh ta nữa, không muốn anh ta mặt không đổi sắc tìm không đập nói dối.

Người đàn ông không nói lời nào đưa điện thoại trả lại, trên mặt vẫn treo nụ cười dịu dàng.

“Được rồi, đừng có suy nghĩ lung tung. không có chuyện gì, chúng ta đừng phá hỏng tình cảm, được không?” nói xong, khuôn mặt ấm áp của Lâm Tư trong phút chốc thay đổi, “Người gửi cho em những thứ này em biết là ai không?”

Kỳ Diệu tập trung nhìn màn hình, cất điện thoại vào trong túi quần.

“không biết.”

Lâm Tư không có nói tiếp, một lát sau, anh ta mới vui vẻ nói: “Như vậy, mấy ngày này em rảnh rồi, nhưng anh bận không thể gặp em được không sao chứ?”

Nếu đổi lại là ba bốn năm trước, Kỳ Diệu sẽ rất vui vẻ, hỏi anh sao lại nhàm chán như vậy, không thể gặp nhưng hai người vẫn tốt. Nhưng hôm nay, cô không có tâm tư để nói.

“Em đi đây.” Tiểu cô nương cúi đầu đứng dậy, đi ra khỏi cửa phòng.

Lâm Tư đi phía sau, miệng mở to, không nói cái gì, chỉ nhắc chân đi theo.

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng khách, Kỳ Diệu giữ vững tinh thần chào cha mẹ Lâm, đi đến cửa chính. Lâm Tư giống như bình thường đưa cô xuống lầu, hơn nữa còn chuẩn bị xe đưa cô về trường học, có thể anh ta không nghĩ đến, tiêu nha đầu trực tiếp cự tuyệt.

“Rm tự mình ngồi tàu điện ngầm, cũng rất tiện.”

Lâm Tư đương nhiên nghe ra được cũng nhìn ra được cô khác thường.

“Diệu Diệu, có phải em vẫn không tin anh?”

Kỳ Diệu im lặng một lát.

“Em chỉ im lặng thôi.” cô nói sự thật, lại thỉnh thoảng ngẩng mặt lên, cười với anh ta, “Đừng nói với em im lặng là ai nha.”

Nghe cô cười giòn như bình thường, còn cười với mình, Lâm Tư an tâm hơn.

“Vậy là được rồi, em đi đường cẩn thận, tới trường học, gọi điện thoại cho anh.”

“Ừm.”

Hai người chào “Tạm biệt”, lại không ôm nhau giống như trước kia, bọn họ cảm thấy không thích ứng.

Nhưng mà, cuối cùng thành công quay lưng đi, không có quay đầu lại.

Kỳ Diệu nghĩ thầm, điện thoại đêm nay, cô nghĩ là không cần gọi

4. Chương 4: Người Đàn Ông Cận Bã

Edit: meowlui

Tối hôm đó, Kỳ Diệu đi trên đường không có mục đích.

Đúng vậy, cô không ngồi tàu điện ngầm quay về trường, mà một thân một mình đi ngoài đường.

Bóng đêm lộng lẫy, hứng thú biến mất. Chỗ này ngựa xe như nước, dòng người đông đúc, nhưng không có một thứ gì có thể lọt vào mắt xanh của cô. cô hoảng hốt đi, trong đầu hiện lên, tất cả những hình ảnh trước đây.

Đúng lúc này, một cuộc điện thoại mang cô đi ra từ trong hồi ức.

Gọi điện thoại cho cô, là bạn cùng phòng Tể Tâm Hân, hỏi cô buổi tối đi chơi chỗ nào.

Mũi Kỳ Diệu chua xót.

Theo lý thuyết, Kỳ Diệu là học sinh học viện điện ảnh Z, thì nên cả ngày bận việc, không có việc làm, thì cũng phải nhanh chóng tìm việc - - kể cả Tề Tâm Hân trong đám bạn cùng phòng, cũng như vậy.

Đáng tiếc, bởi vì liên quan đến nhà họ Lâm, Kỳ Diệu bỏ giấc mơ làm diễn viên, nghiễm nhiên trở thành người nhàn rỗi nhất trong đám bạn cùng phòng. Tề Tâm Hân thường chế nhạo cô, nói chỉ có cô chuẩn bị làm cô dâu mới rảnh ra ngoài đi dạo.

Tâm Hân nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô không thể làm cô dâu của Lâm Tự.

“Này? Này? Diệu Diệu cậu đang nghe sao? Tớ hỏi sao cậu không nói!” Bên kia điện thoại cô nương không nghe được câu trả lời của cô, tự nhiên nóng nảy.

Nhưng mà Tề Tâm Hân tuyệt đối không đoán được, từ trong điện thoại truyền đến, tiếng khóc vội vàng không kịp chuẩn bị.

Tề Tâm Hân bị dọa cho ngốc rồi.

“Ai nha má ơi! Diệu Diệu cậu đừng dọa tớ, xảy ra chuyện gì thế? Cậu... Cậu cậu cậu.. không phải cậu bị người xấu bắt nạt đấy chứ?”

không hổ là sinh viên tài năng khoa biểu diễn học viện Z, đọc nhiều kịch bản, vừa gặp tình huống khác lạ, trong đầu hiện ra những tình tiết kịch bản.

một lát sau, Kỳ Diệu cũng không có tâm tình chăm chọc cô, bởi vì Tề Tâm Hân là đại tỷ trong phòng, thường xuyên bảo vệ cô em gái nhỏ nhất này, cô vừa nghe giọng Tề Tâm Hân, nhin không được khóc rống lên.

“Tâm Hân, Lâm Tự anh ấy bắt cá hai tay - - ”

Lời vừa nói ra, đầu bên kia điện thoại người phụ nữ trợn mắt há hốc mồm.

“Cái gì? Cậu lặp lại lần nữa!”

cô vừa khóc vừa lặp lại một lần nữa. May mà đại tỷ hồi phục tinh thần rất nhanh, thậm chí mình vì bị dọa sợ mà nói chuyện không có não.

“Cậu cậu cậu, cậu đừng khóc! Cậu đang ở chỗ nào? Tớ lập tức đến ngay!”

Nghe giọng Tề Tâm Hân nóng như lửa đốt, Kỳ Diệu miễn cưỡng không khóc.

“không, không cần... Ồ... Tớ, để tớ khóc một lát, khóc xong sẽ tốt thôi...”

“...” Khóe miệng Tề Tâm giật giật, lập tức phản ứng lại, “không được, tớ tìm cậu thì tốt hơn. nói, cậu ở chỗ nào?”

Dù sao cũng tối rồi, cô là con gái, lớn lên dịu dàng như vậy, tâm tình không yên, chính mình sao có thể yên tâm để cô một mình ở bên ngoài chứ?

“thật sự không sao! Tớ...A a a, tàu điện ngầm đến! Tớ lên tàu điện ngầm trước, một tiếng sau sẽ quay về!”

“Này? Này này?”

Điện thoại bị cắt đứt, Tề Tâm Hân vừa tức vừa giận.

Dám lừa cô! Tàu điện ngầm cái gì, âm thanh cũng không có!

Tề Tâm Hân gọi điện thoại lại, không biết làm sao Kỳ Diệu mãi không nhận.

Nha đầu chết tiệt, về đây xem tớ chỉnh cậu thế nào!

Năm mươi phút sau, Kỳ Diệu quay về, liền bị Tề Tâm Hân “Mắng” một trận.

cô gái đáng thương mở miệng xin tha thứ.

“Cậu đừng mắng tớ, tim tớ khó chịu...”

Thấy Kỳ Diệu cúi đầu, nước mắt lưng tròng, Tề Tâm Hân xả giận cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

“nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Kỳ Diệu mang mọi chuyện nói rõ một lần, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Tề Tâm Hân mang chứng cứ cho cô ấy xem.

Tề Tâm Hân tức giận thiếu chút nữa ném điện thoại.

“rõ ràng như vậy, anh ta còn dám đứng trước mặt cậu phủ nhận!”

Kỳ Diệu không lên tiếng.

“Cậu thì sao? Cứ để yên như vậy?” Tề Tâm Hân không tự chủ được nâng cao giọng.

“Nếu không thì phải làm sao?” Giọng nói mang theo uất ức, làm Tề Tâm Hân tức giận gần chết.

“Điều tra nha! Tìm chứng cứ làm anh ta không phản bác được, cầm chứng cứ quăng vào mặt anh ta, hoặc bắt gian tại giường... Hừ hừ hừ!” nói liên không ngừng, Tề Tâm Hân vội vàng che miệng. “Ý của tớ là, đứng trước mặt anh ta vạch trần, không thể để yên như vậy, quá tiện nghi cho anh ta!”

Kỳ Diệu cắn môi không lên tiếng.

“anh ta quá đáng như vậy, mang cậu làm...”

“Tâm Hân, tớ muốn đi ngủ.”

Bị cắt đứt Tề Tâm Hân vừa che ngực vừa trợn trắng mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Đáng tiếc, không đợi cô có phản ứng, Kỳ Diệu giống như U Linh bay vào góc nhỏ. Tề Tâm Hân muốn đuổi theo nói gì đó, vừa thấy tiểu nha đầu kia mặt mày ủ rũ, hồn bay phách lạc, lời nói ra đến khóe miệng lại cứng rắn nuốt trở vào.

Tối hôm đó, Kỳ Diệu ngủ không ngon, Tề Tâm Hân cũng ngủ không ngon. Nửa đêm mười hai giờ, cô rón rén vào phòng Kỳ Diệu, lấy di động từ trên bàn, mở màn mình, mở ra tin nhắn.

Di động Kỳ Diệu không cài mật khẩu, cho nên Tề Tâm Hân tìm được những mẫu tin nhắn buồn nôn, ảnh chụp, video rất nhanh gửi vào di động của mình.

Lúc cô sắp gậy án xong, người trên giường trở mình, đột nhiên mở mắt ra.

“Ai?” Vừa mở mắt liền phát hiện cuối giường có người đứng, còn có ánh sáng mờ hồ chiếu vào mặt người kia, làm cô đang mơ hồ bị dọa sợ.

“Là tớ.” Cũng may giọng nói quen thuộc truyền đến tai, Kỳ Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hơn nửa đêm rồi, cậu muốn làm quỷ dọa tớ hả!” Tiểu cô nương vỗ vỗ ngực, an ủi chính mình.

Được, còn đùa cô, xem ra không đau đến tận xương tủy.

“Tớ không nỡ hù chết Diệu Diệu của chúng ta.” Gửi nốt tấm hình vào di động chính mình, Tề Tâm Hân mặt không đổi sắc tìm không đập xóa dấu vết đi, ra khỏi phần tin của Kỳ Diệu, mang di động của cô để lại trên bàn, “Tớ tìm trong điện thoại của cậu hai số điện thoại.”

Xưa nay Kỳ Diệu luôn tin tưởng đại tỷ, cho nên lúc nghe cô ấy nói, cũng không sinh nghi. Cho đến tận mười ngày sau, cô tự tay nhận được những ảnh chụp và video, tiểu cô nương cảm thấy choáng váng.

“Người đàn ông cận bã như này, cậu còn muốn kết hôn sao? Hạ hà, thật sự cảm ơn người gửi video, ảnh chụp kia, cô ấy đã cứu vớt cậu.”

Bên tai Kỳ Diệu là những lời châm chọc của Tề Tâm Hân, trong lòng Kỳ Diệu lại tầng tầng lớp lớp băng dày.

Đúng vậy, người gửi cho cô những hình kia hết sức rõ nét: Trong tấm hình một nam một nữ thân hình dán chặt vào nhau, một chút kẽ hở cũng không tìm được, hai người ôm hôn, như thể hận không thể tiến vào trong thân thể người kia, thật sự làm người ta không dám nhìn thẳng.

cô đột nhiên nhớ lại, nửa tháng nay mình không chủ động liên lạc Lâm Tư, lúc trước anh nói bận, cũng mong cô mau tốt nghiệp, nghĩ anh ấy có nhiều việc phải làm, cho nên hai người ít nói chuyện.

Bây giờ xem ra, anh ta thật sự bận rất nhiều việc - - cho dù mình nghi ngờ chất vấn anh ta, anh ta “Vội vàng” chối bỏ!

Nhưng mà, anh ta bận cái gì, chỉ có anh ta là rõ ràng nhất.

Kỳ Diệu cắn môi dưới, hốc mắt đỏ bừng.

“Này này này... Tớ nói cho cậu biết, cậu đừng có khóc! Khóc vì người đàn ông cạnh bà này, không đáng!” Tề Tâm Hân thấy thế, trong lòng hoảng hốt, không biết mở miệng nói thế nào, phun ra những lời làm người ta khó chịu.

Quả nhiên, một lát sau, cô gái ngồi chán nản trên giường khóc rống lên.

cô nghĩ, trong lòng cô sợi dây cuối cùng kia, cũng đứt rồi.

5. Chương 5: Ẩn Tình

Edit: meowluo

Lâm Tư phản bội làm Kỳ Diệu rất khó chịu.

Tám tuổi cô đã đến nhà họ Lâm, lúc cô cô đơn nhất, sợ hãi nhất, là Lâm Tư ở bên cạnh cô, dạy cô học, cho cô đồ ăn ngon, mỗi ngày đều chọc cô cười vui vẻ. Lâm Tư lớn hơn cô năm tuổi, theo lý mà nói, đột nhiên có em gái nhỏ xuất hiện bên cạnh mình, ba mẹ anh yêu quý, còn gọi “anh”. Quán lấy “anh” - - thậm chí, khi anh bị bệnh, huyền não cả nhà ầm ĩ khiến gà chó không yên. Nhưng mà, mười ba tuổi Lâm Tư là một người dịu dàng, anh trai lớn nhà bên cạnh hiểu chuyện, mỗi lần nghe anh nói, cùng anh chơi đùa, làm Kỳ Diệu cảm thấy ấm áp như tắm gió xuân.

Vài năm qua đi, bé gái trở thành một thiếu nữ, tình yêu đầu tiên, trong mắt, trong lòng chỉ có anh.

Mãi cho đến năm mười bảy tuổi, cô đến trường gọi tìm anh, mang Lâm Tư đến chỗ không người, tỏ tình với anh. cô sợ Lâm Tư từ chối cô trước mặt bao nhiêu người, dù sao, lúc đó anh sắp tốt nghiệp đại học, mà cô, mới trải qua lễ rửa tội người chưa thành niên. Ai ngờ Lâm Tư nghe cô tỏ tình, không những không nghiêm mặt, ngược lại còn mang cô ôm vào trong ngực.

một khắc kia, Kỳ Diệu cảm thấy hạnh phúc muốn ngất lịm đi. cô vui vẻ thì ra anh Lâm Tư cũng có ý với cô. Cộng thêm vợ chồng nhà họ Lâm cũng coi trọng nuôi cô từ nhỏ đến lớn, chuyện của hai người được chấp thuận. Nhưng mà, bọn họ đã ước định, mặc kệ là kết hôn hay làm gì, cũng phải đợi Kỳ Diệu tốt nghiệp đại học, trước đây, cô học rất giỏi.

Khi đó, cô cảm thấy anh Lâm Tư vừa tôn trọng vừa bảo vệ cô, rất kích động, hận không thể ngày mai gả làm vợ anh.

Lúc đó cô chưa được mười tám tuổi.

Bây giờ Kỳ Diệu nghĩ lại.

không phải không thừa nhận, cô cần phải cảm ơn người đứng trong bóng tối vạch trần chân tướng - - mặc kệ là xuất phát từ mục đích gì.

Thế nhưng không lâu sau Kỳ Diệu biết được người gửi những thứ đó - - chính là người ôm ấp cùng Lâm Tư!

“Cái này là tờ thuê thám tử điều tra được. Kỳ thật, tớ đã sớm nghi ngờ cô ta giả trò sau lưng, bởi vì nếu cậu biết chuyện này, sẽ rời bỏ Lâm Tư, cô ta mới thắng. Nếu là người khác, không có mục đích, ai rảnh rỗi làm chuyện này, cố ý gửi những thứ này cho cậu chứ?”

Tề Tâm Hân nói cho Kỳ Diệu. Chỉ là, Kỳ Diệu không hiểu, lúc trước có người gửi cho cô, tự xưng là bạn học, hai người nói chuyện với nhau. Về sau, hai người nói chuyện với nhau mấy lần, người kia đột nhiên không có động tĩnh. cô tưởng rằng, đối phương chỉ cảm thấy không quen cô, cho nên không nhắn nữa, không lường trước được nửa tháng sau, những chứng cứ kia đột nhiên được gửi tới, làm cô trở tay không kịp.

Bây giờ nghĩ lại, vị “Bạn học cùng trường” này bị trộm số điện thoại, nếu không chính là sớm có âm mưu.

Nhưng bất luận là như thế nào, mục đích của cô bé kia, đã đạt được.

“Cậu vẫn muốn gả cho nhà họ Lâm sao?”

Kỳ Diệu lắc đầu.

“Tốt lắm, ngày mai đi với tớ tìm người đàn ông cận bã kia.”

Kỳ Diệu ngẩn người, mê mang mở mắt.

“A?”

” “A” cái gì mà “A”!” Tề Tâm Hân trừng mắt, “anh ta lừa cậu nhiều năm như vậy, hơn nữa còn muốn lừa tiếp, muốn lừa cậu làm vợ anh ta, cậu muốn buông tha cho anh ta như vậy sao?”

“Tớ...”

“Đả kích người đàn ông cận bã, cậu phải có trách nhiệm! Diệu Diệu, thời điểm này, cậu không thể nhân từ nương tay!”

“...”

Kỳ Diệu không còn gì để nói, hít vào một hơi thật sâu, sau đó thở ra.

cô nhìn chăm chú bạn cùng phòng của mình đang tức giận, buồn bã nói: “Tâm Hân, tớ biết ý tốt của cậu, muốn thay tớ lấy lại công đạo. Nhưng mà, chú Lâm và dì Lâm dù sao cũng chăm sóc tớ mười mấy năm, anh Lâm Tư... anh ấy cũng luôn bên cạnh chăm sóc tớ, cho dù anh ấy lừa gạt tình cảm của tớ, nhưng chưa bao giờ vượt ranh giới. Lui một bước, nam hoan nữ ái, người tình ta nguyện, anh ấy chỉ thay lòng đổi dạ, không có lừa gạt tớ, tớ có thể làm gì anh ấy chứ?”

Tề Tâm Hân đương nhiên không bị nha đầu thuyết phục, đặt mông ngồi xuống cạnh cô, nghiêng người, lay cánh tay cô.

“Diệu Diệu, cậu tỉnh lại đi! Người nhà họ Lâm chăm sóc cậu, vì ba cậu gửi tiền sinh hoạt! Có trời mới biết họ chấm dứt...” nói đến đây, cô ấy im miệng, bình tĩnh hơn một chút, “Diệu Diệu, vốn tớ không muốn nói chuyện này, nhưng nhìn cậu xem, Lâm Tư đối với cậu như vậy, cậu còn coi anh ta như bảo bối, mang người nhà họ Lâm thành ân nhân, tớ thật sự là...”

Nhìn không được.

“Còn nhớ hai năm trước, tớ theo cậu đến nhà họ Lâm chơi không?” Trong lòng nhanh chóng đưa ra quyết định, Tề Tâm Hân nghiêm mặt nhìn chăm chú vào mắt Kỳ Diệu, đột nhiên nói, “Có một lần, tớ ở trong bếp nghe được dì và chú Lâm nói chuyện, nói Lâm Tư cưới cậu có cái gì không tốt, hai nhà đều hiểu nhau, quan trọng nhất chính là, nhà cậu còn có tiền! Cậu là con gái duy nhất của ba cậu, ông ấy ở nước ngoài nhiều tiền như vậy, đều sẽ cho cậu, cho nhà họ Lâm không phải sao?”

Nghe Tề Tâm Hân nói đến đây, sắc mặt Kỳ Diệu thay đổi.

“Khi đó tớ nghe được những lời kia, không được thoải mái, tớ thấy Lâm Tư đối với cậu không tệ, tớ mới không nói cho cậu. Ha ha, bây giờ nghĩ lại, Lâm Tư rất giống với ba mẹ anh ta, anh ta muốn lừa cậu trên tay, sau đó nuốt tiền nhà cậu!”

Kỳ Diệu nghe cô ấy dự đoán, không phản bác được.

thật sự là như vậy sao? Trước đây rất lâu, cô đã phát hiện, cha mẹ Lâm rất ham món lợi nhỏ - - ngoài miệng đều khách khí, nhưng chưa từng từ chối cô đưa quà, cho dù chỉ là hai cân trái cây - - nhưng cò vẫn

luôn cho rằng, thế hệ trước tuổi trẻ chịu nhiều đau khổ cho nên coi trọng những thứ này, và bọn họ quan tâm đến lòng hiếu thảo của cô.

Nhưng đến lúc này, có lẽ... cô phải nói rõ mọi chuyện với họ?

“Diệu Diệu, cậu nghe tớ, Lâm Tư không xứng, người nhà họ Lâm không thật sự đối tốt với cậu. Nếu cậu là con gái nhà nghèo, bọn họ sẽ không nhiệt tình với cậu như vậy! Người tham đồ phú quý, cậu không nên đối tốt với bọn họ. Cậu mang chứng cứ đi tìm Lâm Tư ngã bài, tính sổ, lại không nghĩ làm thế nào với chú Lâm và dì Lâm sao? Là anh ta có lỗi với cậu trước, nếu không phải cậu kịp thời phát hiện, cậu nghĩ bọn họ sẽ thu tay sao, chắc chắn sẽ lừa cậu cả đời đúng không?” Tề Tâm Hân thao thao bất tuyệt nói, càng nói càng tức giận, “Còn nữa, cậu cứ im lặng kẹ bọn họ, tương lai chia tay, không chừng bọn họ mang tất cả trách nhiệm đổ lên đầu cậu, đi khắp nơi phỉ báng cậu, nói cậu lăng nhăng với đàn ông ở bên ngoài!”

Kỳ Diệu mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch nhìn Tề Tâm Hân, trong lòng hiểu cô ấy hơi xúc động.

cô ấy không nhanh không chậm đứng dậy, nhú mào, vẽ mặt thành thật.

”Diệu Diệu, đi nói rõ chân tướng với hai người, kết thúc tất cả đi.

6. Chương 6: Lăn Đầu Gặp

Edit: meowlui

Kỳ Diệu không đến nhà họ Lâm “Tính sổ.”

Tề Tâm Hân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng hết cách với cô.

Cũng may tiểu nha đầu đã thanh tỉnh rồi, lại không muốn sống muốn chết, càng không đắm chìm trong mộng đẹp làm Lâm phu nhân, mà chủ động giảm bớt liên lạc với Lâm Tư. Về sau, chỉ cần Lâm Tư không gọi điện thoại đến, không gửi tin nhắn, cô cũng sẽ không chủ động nói chuyện với anh ta. Kể từ đó, Lâm Tư ngu xuẩn đến mấy, cũng không thể nào không hiểu.

Tề Tâm Hân tìm người làm gián điệp mới phát hiện, Lâm Tư hẹn gặp người thứ ba kia ít hơn. anh ta bắt đầu trong tối ngoài sáng thăm dò ý Kỳ Diệu, ý đồ là xác nhận suy đoán của anh ta.

Đối với việc này, Tề Tâm Hân khịt mũi coi thường.

“Hừ, anh ta vẫn coi cậu là thiếu nữ trẻ trung, dễ lừa gạt sao?”

Kỳ Diệu không nói gì.

“Cậu cứ lạnh lùng để yên như vậy sao?”

“Ừm, không bệnh mà mất thôi.”

“không bệnh mà mất cái khỉ gì! rõ ràng là anh ta bắt cả hai tay trước! Còn ”không bệnh mà mất” nữa chứ?”

Kỳ Diệu lại không nói lời nào.

một lúc lâu sau, cô mới hỏi sang chuyện khác, hỏi Tề Tâm Hân, thuê thám tử tư mất bao nhiêu tiền. Tề Tâm Hân còn chưa nghe xong, liền hiểu cô muốn nói tiếp cái gì.

“Dừng, nhớ năm đó ba mẹ tớ cắt lương, là cậu tiếp tế cho tớ. Bây giờ tớ có tiền, giúp cậu mời thám tử tư thì làm sao?”

Kỳ Diệu cười với cô ấy: “Chuyện này không giống nhau.”

“Có cái gì khác biệt chứ? không phải đều là bạn bè thân mật, giúp đỡ lẫn nhau sao?”

Kỳ Diệu nghe được trong lòng ầm ập.

“Vội lại, thám tử tư này là bạn học cao trung của tớ, người ta còn chiết khấu, giảm được không ít.”

Kỳ Diệu mở miệng muốn nói gì đó, liền bị Tề Tâm Hân cắt đứt trước: “Được rồi, tớ đã nói mọi chuyện rõ ràng rồi. Chớ nói lại vấn đề tiền bạc với tớ.”

cô đứng trước mặt Kỳ Diệu, bộ dáng nghiêm trang, thu hồi ý niệm “Tính sổ” trong đầu.

“Còn chuyện này, bây giờ cậu định thế nào?” Kỳ Diệu buông tha ý niệm về tiền bạc, Tề Tâm Hân nói sang chuyện khác, hỏi một vấn đề thực tế.

Kỳ Diệu nhìn không được thở dài.

Con đường làm nữ diễn viên, không còn chỗ cho cô đặt chân, cô chỉ có thể dựa vào kế hoạch đã sớm dự định, đi làm minh tinh phía sau anh hùng.

Nghĩ tới đây, nội tâm không tránh khỏi có hơi oán hận.

Đúng vậy, nếu không phải nhà họ Lâm cố gắng khuyên can, cô chỉ có thể đồng ý với bọn họ, buông tha lý tưởng của chính mình và mẹ sao? Bây giờ đột nhiên hiểu ra, phát hiện những người kia chỉ lừa cô, cô thật sự là... Tiền mất tật mang.

“Tớ đã nói rồi! Cậu không nên để Lâm Tư chiếm tiện nghi như vậy! Nếu không phải anh ta và ba mẹ anh ta ngon ngọt dụ dỗ lừa cậu, cậu bây giờ đã thành diễn viên rồi ấy chứ?”

Tề Tâm Hân lại vì vậy mà bất bình dùm, Kỳ Diệu sợ cô ấy lại nhắc lại chuyện cũ vội ngược đầu lên, cười nịnh nọt nói: “Vậy tớ làm trợ lý cho cậu được không? Làm người phụ nữ sau lưng cậu?”

Lời vừa nói ra, Tề Tâm Hân vừa bực mình vừa buồn cười, không khách khí giơ tay điểm vào trán cô, trả lời một câu “đi chết đi.”

một lát sau, cô ấy lại không thể thu hồi vẻ mặt oán trách, thở dài nói: “nói thật cho cậu biết, ba mẹ tớ đã tìm người đại diện, đây là điều kiện bọn họ cho tớ chính thức bước vào giới giải trí.”

Kỳ Diệu chỉ nói đùa, nhưng thình lình nghe cô ấy nói như vậy, tự nhiên ngăn người tại chỗ.

Đúng vậy, cha mẹ Tâm Hân cũng giống cha cô, đều là phú thương tiêu tiền như nước, nhưng mà, thái độ của bọn họ khác ba cô, vẫn luôn phản đối con gái tiến vào giới giải trí. Lúc trước Tâm Hân gạt bọn họ đổ học viện điện ảnh Z, bọn họ tức giận, thậm chí không cho cô ấy tiền sinh hoạt và học phí, cũng tạo nên cơ duyên bạn bè làm quen giúp đỡ. Tuy hai năm sau đó, vợ chồng nhà họ Tề dần dần thỏa hiệp cung cấp nuôi dưỡng, nhưng nghĩ tới con đường sau này con gái phải đi, bọn họ vẫn luôn không vui.

Khuyên không được con gái, bọn họ đành phải cài người nằm vùng của mình bên cạnh, để lúc nào cũng có thể quản hành động của con gái.

thật sự là đau buồn.

Vừa định mở miệng an ủi bạn tốt hai câu, Kỳ Diệu nghe thấy đối phương nói trước một bước: “Thế này đi, tớ nghĩ cách hỏi thăm giúp cậu, xem có công ty nào nhận người đại diện, thay cậu tìm thử.”

Tề Tâm Hân nói xong lời này, còn cố ý ném ánh mắt quyến rũ với cô.

Kỳ Diệu buồn cười.

“Tâm Hân tốt nhất - -” cô làm nũng, giang hai cánh tay, cho bạn tốt một cái ôm.

“Ừm, cậu biết là tốt rồi.”

Sau đó, Tề Tâm Hân vội vàng vì mình kiếm sống, một bên thay bạn tốt dò la tin tức. Về phương diện khác, Kỳ Diệu chính mình lưu ý, hy vọng có thể tốt nghiệp xong liền nhận được tin.

đi dạo trang web, đồng thời viết sơ yếu lý lịch, trong lúc đó cô vô tình thấy hai năm nay mình đều sưu tầm tin tức hôn lễ, tâm tình khó tránh khỏi sa sút. Cuối cùng, cô cắn răng một cái, giậm chân một cái, mang những bài viết và hình ảnh xóa sạch.

cô từng hao phí tâm huyết vào nó mà mấy chốc thành hư ảo, trong lòng Kỳ Diệu buồn bực. Thừa dịp phòng ngủ không có những người khác, cô hướng trần nhà gào thét một phen, tâm tình vui hơn một chút.

không nhìn không nhìn! cô muốn đi dạo phố!

không thể không nói, phụ nữ phát tiết tâm tình tốt nhất chính là đi mua sắm.

Kỳ Diệu mang tiền, đeo ba lô trên lưng, đạp xe nhỏ của cô, dưới ánh mắt quỷ dị trên đường, đến quảng trường mua sắm gần trường nhất. Chưa được nửa giờ, trên tay cô cầm đủ các loại đồ ăn.

Bạch tuộc nướng, bánh donuts, bánh ngọt, kem ly,... Người đi đường đều dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn tiểu cô nương người nhỏ nhắn xinh xắn, không hiểu vì sao cô ăn nhiều như vậy, mà người lại vẫn thon thả.

Tiểu cô nương này muốn người khác oán giận sao?

Đáng tiếc, tiểu cô nương lớn lên mi thanh mục tú, xinh đẹp đáng yêu, thật sự không có người nào có thể nguyện rửa cô.

Đủ loại người trên đường nhìn soi mói, Kỳ Diệu nghỉ chân tại một cửa hàng bán đồ lưu niệm, đối diện cô là tủ đồ bên trong là ghép hình gần hai mét vuông, ăn hết bánh donuts cuối cùng. cô móc khăn giấy từ trong túi tiền, lấy ra lau miệng, ánh mắt không rời hộp ghép hình lớn kia.

cô thích chơi ghép hình, có thể ở trong phòng liều mạng cả buổi chiều. Vài năm trước, Lâm Tư luôn cùng cô liều mạng, về sau, anh ta bận rất nhiều việc... Bận học, bận... Công tác, cũng khiến cô dần dần mất đi cơ hội này.

Lâm Tư lúc nào cũng nói mình bận nhiều việc, hai người thật vất vả mới ở cạnh nhau, còn không bằng trò chuyện, tâm sự, hoặc đi ra ngoài tản bộ, mua đồ. không biết vì sao, bây giờ Kỳ Diệu nhớ lại, mới hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra, anh ta thiếu hụt không phải thời gian, mà là kiên nhẫn.

Kỳ Diệu bình tĩnh.

cô nhếch miệng cười, thu hồi lại suy nghĩ, xoay người muốn đi, không ngờ bên cạnh cô có một đứa bé trai không biết đứng ở đó từ lúc nào. Tiểu tử này không chớp mắt nhìn chăm chăm đồ chơi trong tủ kính, cậu bé này nhìn khoảng năm sáu tuổi, trắng trắng mềm mềm, mặc quần yếm màu lam nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc.

Kỳ Diệu cảm thấy, đã bao lâu rồi cô chưa nhìn thấy đứa bé xinh đẹp như vậy.

Oa - - cô rất muốn ngồi xổm xuống xoa bóp mặt cậu.

Nghĩ tới gì đó, cô liền nhìn bốn phía xung quanh, xem có cha mẹ chờ gần đây không.

Ừm... không có, bố mẹ không có gần đây, cô cũng không thể tùy tiện xoa bóp mặt cậu bé - - nhớ đâu trở thành di kì lạ thì sao?

Nhưng mà... Mặt cậu trơn mềm như vậy, cảm xúc nhất định sẽ rất tốt.

Trong đầu đang đấu tranh, bên tai cô đột nhiên truyền đến một câu hỏi có bài bản: “Chị, chị có tiền không?”

7. Chương 7: Đứa Bé Đáng Yêu

Edit: meowlui

Kỳ Diệu không nghĩ tới, bánh bao nhỏ sẽ chủ động nói chuyện với cô.

Vì vậy, cô nhìn xung quanh xem, phát hiện chỉ có hai người bọn họ.

Cho nên, cậu đang nói chuyện với cô sao?

“Em trai nhỏ, em nói chuyện với chị sao?” Kỳ Diệu không tự chủ cúi người xuống, khó có thể tin nhìn chăm chú vào tiểu tử vẻ mặt nghiêm túc này.

Đứa bé nhú mày, ngẩng đầu lên, nghiêm trang nói hai chữ: “Đương nhiên.”

Kỳ thật, cậu cảm thấy chị gái này hơi ngốc - - xung quanh không có người thứ ba, cậu không nói chuyện với cô, thì còn có thể nói chuyện với ai chứ?

Nhưng mà, cậu sắp phải cầu xin, cho nên cậu nhịn, không thể để chị ấy cảm thấy cậu khinh bỉ chỉ số thông minh của chị ấy.

“Em muốn tiền làm gì?” Chị gái trước mặt đã tỉnh táo lại, ngồi xổm người xuống, tò mò quan sát cậu.

Rất tốt, cô không giống những người khác, hỏi nhà cậu ở đâu.

Đứa bé nam bỗng nhiên hài lòng, mặt không thay đổi trả lời: “Em muốn mua ghép hình kia cho em trai.”

Hóa ra là mua cho em trai.

Kỳ Diệu có ấn tượng tốt hơn về cậu.

Vừa rồi, cô còn nghĩ chắc cậu nhìn trúng món đồ chơi nào đó, mà người nhà không cho mua, cho nên, cậu muốn hỏi vay tiền cô - - trẻ con mà, thích cái gì liền muốn nó, đó là bản tính.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của cô - - từ nhỏ đã biết chăm sóc em trai, thật sự là một người anh trai tốt.

Tuy nói như vậy, nhưng cô không thể đưa tiền giúp, mà cái gì cũng không hỏi, liền tặng đối phương bộ ghép hình - - hơn nữa, cô cũng thích hộp ghép hình này.

“Ba mẹ của em không mua cho em sao?” Kỳ Diệu theo hỏi theo bình thường, cũng không ngờ trong mắt tiểu tử này lộ ra vẻ cô đơn.

“Em không có mẹ.” Cậu khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói ra.

Trong lòng Kỳ Diệu lập tức căng thẳng.

Trời ạ! cô đang làm cái gì thế!

“A... thật xin lỗi...”

“...”

Lần đầu tiên gặp người khác nghe cậu nói không có mẹ thế nhưng không có hỏi ba ở chỗ nào, mà là áy náy nói xin lỗi, đứa bé nam cũng có cảm giác ngoài ý muốn.

“không sao.” Nhưng mà, cậu tự xưng là tiểu đại nhân mặt lạnh, đối mặt với Kỳ Diệu thật tâm xin lỗi, cậu lại khôi phục vẻ mặt như thường, bỏ qua mọi chuyện, “Chị có tiền không?”

“...” Tư duy đứa bé này quá nhanh, cô theo không kịp!

“Chị, chị không trả lời câu hỏi của em.”

“...Có.”

“Vậy chị có thể cho em mượn ít tiền được không? Em đảm bảo trong một tháng em sẽ trả chị.”

“...”

Nghe đứa bé nói, Kỳ Diệu đột nhiên không biết nên làm cái gì.

Đứa bé này, là ông cụ non sao?

cô giật giật khóe miệng, đứng dậy bỏ lại một câu “Em đợi ở đây”, rồi bước hai bước đi vào trong cửa hàng nhưng lại thấy không thích hợp, nghiêng đầu giờ tay phải với tiểu tử kia.

“đi, chúng ta cùng đi mua.” cô không thể để cậu một mình ở chỗ này, đụng phải người xấu thì không tốt.

Tiểu tử nhìn tay Kỳ Diệu trắng nõn mềm mại, do dự một lát, cuối cùng vẫn mang bàn tay nhỏ bé chạm vào.

Oa... Tay mềm mại như vậy, mặt chắc chắn cũng mềm mại như thế!

Tha thứ cho Kỳ Diệu không tự chủ biến thành “dì kỳ là”.

Cũng may cô rất nhanh trở lại bình thường, dắt đứa bé cùng nhau đi vào cửa hàng. một bộ ghép hình dài gần hai trăm đồng, đối với Kỳ Diệu là phú nhị đại ẩn náu mà nói, cũng là một khoản tiền không đáng nhắc tới. Huống hồ, hai năm nay cô làm thêm cũng kiếm được ít tiền, dùng tiền gửi ngân hàng mua một bộ ghép hình, cũng không tổn thất gì.

Vừa nghĩ tới đây, cô thoải mái đưa tiền ra.

Như vậy, vấn đề đã hết.

“Hôm nay ai đi cùng em? Có phải em bị lạc người nhà không?” Mang hộp ghép hình lớn đi ra khỏi cửa hàng, Kỳ Diệu ngồi xổm xuống hỏi tiểu tử.

“Em tự ra đây.”

Kỳ Diệu cảm thấy có khả năng cô bị nặng tai rồi.

“Em... Em nói lại một lần nữa đi?”

“Em tự ra đây.”

Xem ra chị gái này rất tốt, cậu sẽ không chê chị hơi ngốc.

Đứa bé nam nghiêm túc nghĩ.

“Em... Em còn bé như vậy, em...” Chính mình thật sự không có nghe lầm, cả người Kỳ Diệu không tốt.

thật sự là sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.

Được rồi bây giờ không phải lúc khen hậu sinh khả úy.

“Thế... Nhà em ở chỗ nào? Chị đưa em về.” Nếu không trên đường gặp người xấu thì làm sao?

“không cần, em biết đường.”

“Vậy em có thể mang hộp ghép hình này về được sao?”

nói xong, Kỳ Diệu không chút lưu tình mang hộp ghép hình đưa tới. Đứa bé nam nhú mày, không chịu thua nhận lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nhanh liền căng thẳng.

“Em trai nhỏ, em còn bé, không cần cậy mạnh, nếu đi trên đường không còn sức, đụng vào chỗ nào đó, em trai em sẽ đau lòng.”

Kỳ Diệu hướng dẫn từng bước, lấy hộp ghép hình không nhẹ trong tay tiểu gia hỏa.

Đứa bé nam không lên tiếng.

Cậu thực sự... không có suy nghĩ chu toàn.

“đi thôi. Chị sẽ làm người tốt đến cùng, đưa em về nhà.” Thấy cậu cúi đầu, trong lòng Kỳ Diệu biết cậu đã thỏa hiệp, duỗi tay ra với cậu, “Thuận tiện đòi nợ ba em.”

Sau đó, cô thuận miệng nói giỡn, lại thấy tiểu tử ngẩng đầu lên, lông mày nhú lại nói tiếp: “Ba em không có ở nhà.”

“A? Vậy những người khác thì sao? Ông nội bà nội?”

“Đều không ở đây.”

Đừng nói với chị là mình em chăm sóc em trai chứ!

Kỳ Diệu lập tức kinh hãi.

“Bà nội Ngô có nhà.”

May mà một lát sau, cô nghe được đứa bé bổ sung thêm một câu.

May mà còn tốt, mọi chuyện không vượt ra ngoài phạm vi cô nghĩ.

“Thế chúng ta đi thôi.”

một lớn một nhỏ nắm tay nhau đi trên đường, rõ ràng chỉ tình cờ gặp nhau, nhưng bước đi phối hợp vô cùng ăn ý. Dọc đường đi, hai người tán gẫu rất nhiều, Kỳ Diệu tự giới thiệu trước, sau đó hỏi tên tiểu tử, biết được cậu gọi là “Mạc Du”, em trai cậu là “Mạc Nhiên”, cô nương hai mươi mốt tuổi nhìn không được cười ha ha.

“Có phải em còn có hai em trai hoặc em gái, một người gọi là “Mạc Tự”, một người gọi là “Mạc Đắc”? Hợp lại thành “Tự nhiên tự đắc”?”

Lúc Kỳ Diệu bật thốt ra, cũng không biết Mạc Du có nghe hiểu chuyện cười này không.

Ai ngờ cô vừa dứt lời, bên tai truyền đến âm thanh ai oán: “Chị Kỳ Diệu, chuyện cười này, chú Thích dân nói qua rồi, không buồn cười chút nào.”

“...” Bị người nhanh chân nói trước Kỳ Diệu cô nương thoáng chốc thu lại nụ cười, im lặng không còn gì để nói.

“Ba em nói, lấy tên người khác ra đùa giỡn, là một hành vi rất ngây thơ.”

“...” Bị một đứa bé năm tuổi “Giáo dục”, Kỳ Diệu cô nương tiếp tục im lặng.

“Nhưng mà chị yên tâm, ba em còn nói, nam tử hán phải biết tha thứ cho người khác, nhất là với con gái, cho nên, em và em trai không trách chị.”

Vậy cô có nên cảm ơn các em đại nhân đại lượng...

Kỳ Diệu cô nương dở khóc dở cười.

Hai người cứ như vậy câu được câu không trò chuyện, không lâu sau liền đi tới một tòa dân cư cao cấp.

Vào trong tiểu khu, tiểu tử kia dẫn Kỳ Diệu đi đến một nhà lầu cao tầng, cẩn thận móc cửa thẻ từ trong túi quần yếm, nhón chân lên máy cảm ứng xoẹt một cái.

Kỳ Diệu im lặng không lên tiếng nhìn cậu làm một loạt động tác, cảm thấy mở mang thêm được nhiều kiến thức.

không phải là nói chỉ đứa bé nhà nghèo mới lo liệu việc nhà sao? Nhìn quần áo cậu, cũng không giống đứa bé xuất thân bản hàn, nhỏ tuổi như vậy sao lại có thể chứ?

đi theo Mạc Du vào thang máy đi lên lầu mười hai, Kỳ Diệu nhìn không được hỏi cậu mấy tuổi.

“Năm tuổi.”

Trong lòng kích động.

Giấu tâm hồn bi thương, Kỳ Diệu không nói lời nào đi theo sau tiểu tử kia đến trước cửa phòng 1202.

Ngoài ý muốn, lại có chuyện phát sinh.

8. Chương 8: Cứu Người

Edit: meowluo

Kỳ Diệu và Mạc Du không gõ cửa, cũng không tự mở cửa, nhưng cửa đột nhiên mở ra. một lớn một nhỏ không khỏi kinh ngạc, nhìn cửa chống trộm trước mặt di chuyển, sau đó, khe cửa lớn dần, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Kỳ Diệu nhìn không được đứng tại chỗ tròn tròn mắt.

Gương mặt giống Mạc Du như đúc!

cô giật mình từ trong mộng tỉnh lại, hóa ra, tiểu tử này bằng tuổi em trai cậu Mạc Nhiên, là sinh đôi.

“Mạc Nhiên?” Đúng lúc này, cô nghe được Mạc Du kinh ngạc kêu lên.

“anh!” Tiểu tử bỗng nhiên chạy từ trong nhà ra lao vào trong lòng Mạc Du, cũng bắt chập bên cạnh còn có chị gái xinh đẹp xa lạ, nước mắt lưng tròng nói với anh trai sinh đôi, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy lo lắng và hốt hoảng, “Bà nội Ngô... Bà nội Ngô té xỉu!”

Hai tiểu gia hỏa một người khóc thút thít, một người bị dọa đến ngốc - - vẫn là Kỳ Diệu hồi phục tinh thần trước, mang hai tiểu gia hỏa vội vàng vào nhà cứu người.

Vừa vào phòng bếp, ba người nhìn thấy một người phụ nữ té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Người kia hơn năm mươi tuổi, trên người đeo tạp dề, bên chân còn ít nước và mấy trái cà chua, tất nhiên là trước lúc mất đi ý thức, bà đang ở đây nấu ăn.

Kỳ Diệu vội vàng tiến lên sờ cổ bà, phát hiện tim còn đập rất rõ ràng, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, lòng như lửa đốt lấy điện thoại di động ra, gọi cấp cứu “120”. Vốn cô định để hai tiểu gia hỏa ngoan ngoãn ở nhà đợi, hoặc là sang nhà hàng xóm, nhờ hàng xóm tạm chăm sóc, nhưng mà người trong cuộc không muốn, cần phải đến bệnh viện bởi bà nội Ngô. Kỳ Diệu không có cách nào khác, đành phải mang người phụ nữ hôn mê và cặp sinh đôi này vào bệnh viện.

Đến bệnh viện, cô thân là người duy nhất trong ba người có thể làm mọi việc, tự nhiên chạy vội bốn ba, may mà hai tiểu gia hỏa này đều rất hiểu chuyện, bọn chúng im lặng ở ngoài phòng bệnh đợi kết quả, bọn họ ba người cố thủ ở chỗ đó, không chạy loạn. Đợi đến khi hết bận, Kỳ Diệu mới nhớ tới gọi điện thoại cho ba cậu tiểu tử này.

“Mạc Du, em biết số điện thoại của ba em không?”

Tiểu tử này mới năm tuổi, mặc dù nhìn thông minh cơ trí, nhưng vẫn là một tiểu hài tử chưa đi học, chưa nhớ được số điện thoại của người khác. Bởi vậy, vấn đề này, Kỳ Diệu không ôm hy vọng quá lớn. Nhưng mà, cô hơi bất ngờ, Mạc Du nghe cô nói, lập tức ngừng đầu, hỏi cô có phải muốn gọi điện thoại cho ba cậu không.

Kỳ Diệu gật đầu, lại nhìn thấy tiểu tử ủ rũ cúi đầu.

“Ba sẽ không đến đâu.”

Kỳ Diệu nghe vậy sững sờ.

“Hôm nay không phải là ngày ba quay về nhìn bọn em.” Mạc Du chậm rãi ngừng mặt lên, gặp ánh mắt cô, “Ba sẽ không đến đâu.”

Nghe đứa bé năm tuổi vẻ mặt bình tĩnh nói lại năm chữ kia, Kỳ Diệu đột nhiên hiểu ra gì đó. không đến sao.

cô nhìn Mạc Nhiên ủ rũ cúi đầu, ánh mắt lại quay về Mạc Du.

“Ba em bận làm việc sao?”

“Dạ...”

Vậy cũng không thể mặc kệ đứa bé chứ?

Vài giây ngắn ngủi, đại não Kỳ Diệu nghĩ ra tiết mục cầu huyết “Vợ qua đời hoặc ly hôn, chồng cư xử lạnh lùng với con”.

Tục ngữ nói đúng, quan thanh liêm khó quản việc nhà. cô là người ngoài xa lạ, dựa vào cái gì quản việc nhà người khác chứ?

Tuy nói thế, nhưng cô vẫn hỏi Mạc Du số người đàn ông kia.

“không thử một lần, làm sao biết không được chứ?” Kỳ Diệu cười tủm tỉm nói, vô ý thức sờ đầu Mạc Du, sau đó bắt đầu gọi.

Mạc Nhiên hơi giật mình: anh trai thế nhưng đứng yên không nhúc nhích, không tránh tay chị gái này! anh trai không thích người khác sờ đầu! Trừ ba và người em trai này, ai cũng không được chạm, bà nội Ngô cũng không được!

Trợn tròn mắt, khó có thể tin nhìn anh cả, Mạc Nhiên liền nghe thấy Kỳ Diệu nói “Alo?”

“Xin chào, xin hỏi anh có phải là ba Mạc Du không?”

Người đàn ông ở đầu bên kia trả lời “Đúng rồi”.

“Xin chào, tôi họ Kỳ, ở Thương Thành ‘Nhật’ được con trai anh. Bây giờ cậu bé đang ở bệnh viện nhân dân số 6, tình huống không được tốt lắm, anh có thể tới đây được không?”

Hai anh em Mạc Du, Mạc Nhiên nghe Kỳ Diệu mặt không đổi sắc nói, càng nghe càng cảm thấy có chỗ không đúng.

Mạc Du dựa vào cái đầu nhỏ thông minh, dựa vào lời nói của Kỳ Diệu suy đoán: Chị không nói với ba bà nội Ngô bị té xỉu sao? Sao lại nói sang mình rồi? Hơn nữa, nghe chị ấy nói, giống như là mình bị bệnh?

Cậu không tự chủ được nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Kỳ Diệu không chớp mắt, đã thấy đối phương trừng mắt nhìn cậu.

Cậu dường như hiểu ra được cái gì đó.

Chị muốn hù dọa ba, như vậy được không? Cho dù bà nội Ngô té xỉu cũng rất dọa người...

Kỳ Diệu mặc kệ, dù sao cô cũng không nói láo. cô thật sự ở Thương Thành ‘Nhật’ được Mạc Du, bây giờ, cũng cùng cậu ở bệnh viện nhân dân số 6, tình huống cũng thật sự không được tốt lắm - - hai tiểu gia hỏa này cùng đi theo đến bệnh viện, không thể nghỉ ngơi, bọn chúng thật lòng quan tâm bà nội Ngô, trước mắt bà nội Ngô bị bệnh, bất kể là bản thân bệnh nhân hay là hai đứa bé, tình huống có thể tốt sao?

“Ừm, vậy anh nhanh đến đây đi, tôi ở đây bồi con anh trước.”

không đến ba phút, Kỳ Diệu đã thành công mang người đàn ông bên kia điện thoại lừa mắc câu.

Nhìn xem, anh ta cũng không lạnh lùng không quan tâm ngó ngang hai đứa bé...

Ấn tượng với người đàn ông có chút chuyển biến hơn, Kỳ Diệu cúp điện thoại, hướng hai tiểu tử một nụ cười đắc thắng.

“Chị, ba em thật sự sẽ đến sao?” Có lẽ do Kỳ Diệu nhanh chóng thu phục tất cả, Mạc Nhiên đột nhiên cảm thấy cô rất lợi hại, sau này cậu sẽ theo anh trai, kêu thân mật “Chị”.

“Tất nhiên rồi, chị đã ra tay, tất nhiên sẽ thành công.”

Tiểu tử cười ngọt ngào: “Cảm ơn chị.”

Mạc Nhiên lộ ra hai cái răng khểnh, Kỳ Diệu chợt cảm thấy trái tim nhộn nhạo.

“không cần cảm ơn.” cô kim lòng không nổi đưa móng vuốt ra, muốn bóp hai má tiểu tử trắng nõn, dưới con mắt nhìn chăm chú của Mạc Du, cô đành phải thu hồi tay lại.

Sao cô có cảm giác mình làm chuyện xấu bị bắt gặp thế...

9. Chương 9: Đến

Edit: meowluoi

Đợi hơn nửa giờ, không đợi được ba hai cậu bé nhưng lại nghe được bà nội Ngô không nguy hiểm đến tính mạng. Kỳ Diệu không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, hai tiểu gia hỏa này, mặc dù nghe không hiểu lời bác sĩ nói, nhưng biết nhìn vẻ mặt, cũng biết bà nội Ngô không có việc gì.

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến một âm thanh quen thuộc. Nghe kêu Mạc Du, Mạc Nhiên cùng nhau quay sang nhìn, lúc nhìn đến thân ảnh vội vàng chạy tới, không hẹn mà cùng tức giận.

Ba vẫn không đến...

“Chú Thích...”

Kỳ Diệu cũng nghe thấy một giọng nam xa lạ, cao hứng vì ba bọn trẻ cuối cùng cũng đến, lại nghe thấy Mạc Nhiên ỉu xiu kêu “Chú”.

Xem ra là bạn của ba bọn chúng.

Đợi đến khi người đàn ông ba chân bốn cẳng đến gần, Kỳ Diệu liền tin.

Nhưng mà... cô cảm thấy, người này mình gặp ở chỗ nào rồi?

cô vừa giải thích cho người đàn ông vấn đề xảy ra với người phụ nữ trung niên chứ không phải là hai đứa bé, vừa nghi ngờ quan sát tướng mạo người đàn ông.

Thích Mặc Hạo thấy cô nhìn như vậy không thể hiểu được.

rõ ràng người phụ nữ này nói chuyện lấp lửng, thiếu chút nữa dọa chết anh ta, anh ta còn không có thay mặt ba đứa bé tính sổ đâu, vẻ mặt nghi ngờ của cô là sao!

Bất mãn nghĩ, anh nhìn thấy cô nương bên cạnh phút chốc hai mắt tròn.

“A! Tôi nhớ ra rồi! anh là người đại diện của ảnh đế quốc dân! Tôi đã nhìn thấy anh!”

Lời vừa nói ra, Thích Mặc Hạo quả thực bị dọa ngốc.

anh ta bình thường không có xuất đầu lộ diện ... A không, có tính là xuất đầu lộ diện, nhưng đã sớm bị ánh sáng chói lọi trên người Mạc Minh che lấp, hình như có rất ít người - - là fan nữ chú ý đến anh ta.

Cũng không phải là do anh ta lớn lên không đẹp trai... Khụ khụ, nghĩ đi đâu vậy.

Đối với vị cô nương không vì hào quang của ảnh đế mà chú ý đến anh ta, trong nháy mắt Thích Mặc Hạo vứt bỏ không vui trước đó, sinh ra hảo cảm với cô.

Đương nhiên, nên thu hồi đắc ý không sẽ thương vong.

“Xuyết - - vị nữ sĩ này, mời cô nói khẽ một chút.” Thích Mặc Hạo nhìn bốn phía xung quanh, may mắn cô vừa nói không có thu hút mấy đám người đi qua, “Đây là nơi công cộng, cho dù tôi không nổi tiếng như Mạc Minh, nhưng cũng không thể khoe khoang. Dù gì...”

Đột nhiên phát hiện người đàn ông này có khuynh hướng lải nhải, Kỳ Diệu vội vàng làm anh ta dừng nói lại.

“Mạc Minh thật sự là cha của Mạc Du, Mạc Nhiên sao?”

cô thử thăm dò, khó có thể tin đặt câu hỏi.

nói thật, khi nhìn thấy người đại diện họ Thích, cô không có để tâm mang Mạc Du, Mạc Nhiên và Mạc Minh có quan hệ với nhau - - Tuy “họ Mạc” không được tính là danh gia vọng tộc gì, nhưng sao lại khó như vậy chứ?

Hết lần này đến lần khác không thể cũng thành có thể - - thể nhưng cô lại gặp được con trai ảnh đế quốc dân.

không không không... Quan trọng nhất chính là, ảnh đế quốc dân có con trai! Hơn nữa còn có hai đứa!!!

Quả thật, cô không phải là chưa xem qua thông tin chính thức về Mạc Minh, trên đó rõ ràng ghi, anh chỉ có hai mươi tám tuổi. Cứ cho là trong tài liệu không đề cập đến hôn nhân của anh, nhưng người đàn ông, mấy năm gần đây mới trở thành đại minh tinh, mọi người làm sao có thể ngờ được, anh đã là cha của hai đứa bé năm tuổi.

Kỳ Diệu hiểu được, một khi tin tức này lộ ra, những người phụ nữ hâm mộ kia nhất định là bùng nổ.

cô có thể đoán được, thân là người đại diện của Mạc Minh, Thích Mẫn Hạo cần phải đề phòng mọi chuyện bị hé lộ.

anh ta khó xử.

cô nương này, rốt cuộc nhìn thấy bọn họ ở nơi nào? Liếc mắt một cái cũng nhận ra được sao?

Vừa mới vui mừng xong, lại bắt đầu cảm thấy buồn rầu, lập trường của đại diện Thích cũng thật sự là không kiên định.

Lời tuy nói thế, đối phương nếu có thể nhìn thấu thân phận anh ta, có lẽ không phải là phô trương thanh thế. nói cách khác, anh ta phát huy tác dụng làm người đại diện, đến.

“Trả lời vấn đề của tôi trước, có thể mời cô dẫn tôi đi gặp mẹ Ngô sao?”

“A a a! Đúng đúng đúng! Tôi quên mất! thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Gặp tiểu nha đầu không ngừng xin lỗi mình, Thích Mẫn Hạo kết luận sơ bộ, đây không phải là fan nữ không có lý trí.

anh ta đương nhiên suy đoán cô là một thành viên trong đại quân của Mạc Minh.

Vấn đề có phải là fan hay không thì tạm thời gác qua một bên. đi theo một lớn hai bé tiến vào gian phòng, Thích Mẫn Hạo nhìn thấy mẹ Ngô, nằm bất tỉnh trên giường, sắc mặt bà hơi yếu ớt nhưng dù sao vẫn còn hô hấp đều đặn thông thả, trái tim anh ta cuối cùng cũng thả lỏng.

“Hôm nay thật sự cảm ơn cô, Kỳ tiểu thư.”

“Mạc Minh thật sự là ba hai đứa bé sao?”

cô không thể quên việc này sao?

Ánh mắt tiểu nha đầu sáng ngời hỏi anh ta, Thích Mẫn Hạo nhin không được lòng mày dựng lên.

“Việc này, Kỳ tiểu thư...”

“anh gọi tôi là Kỳ Diệu được rồi.”

Cảm giác ông nói gà bà nói vịt là thế nào...

Thu hồi lại cảm giác vô lực tự nhiên sinh ra, Thích Mẫn Hạo nghe lời sửa lại miệng, có ý đồ lấy tình để cảm động cô nương trước mắt, lấy lý lẽ nói rõ.

“Kỳ Diệu, cô cũng biết rồi đó, Mạc Minh là nhân vật công chúng, hơn nữa hai năm nay sự nghiệp phát triển rất tốt. Bí mật cậu ta có đứa bé không thể để lộ ra.”

Nào ngờ anh ta nghiêm túc nói câu mở đầu câu chuyện, đối phương đã mở miệng cắt đứt.

“Đợi đã.”

Thích Mẫn Hạo kinh ngạc, nhìn cô nhú mày, ngoái đầu lại nhìn hai đứa bé ở cạnh giường bệnh.

“Chúng ta đi xa một chút nói, lời này không thể để Mạc Du, Mạc Nhiên nghe được.”

nói xong, cô nhắc chân đi về phía cửa phòng.

Đây là cô... đang quan tâm đến tâm hồn hai đứa bé vị thành niên sao?

Thích Mẫn Hạo không khỏi cảm thấy, tiểu cô nương này rất tỉ mỉ, rất thiện lương - - cho dù cô không hiểu được, nhưng lời như vậy, hai đứa bé đã bịt kín lỗ tai để không nghe thấy.

nói như thế cũng không sai, có thể làm cảm động người đàn ông nhấc chân đuổi theo.

Nhưng mà... cô không cần dẫn tôi đến nhà vệ sinh nói chuyện đấy chứ?

đi theo cô gái vào WC phòng bệnh, Thích Mẫn Hạo cũng say rồi.

Cũng may đối phương tư duy có hơi kỳ lạ, nhưng nhân phẩm không tệ. Nghe xong anh ta giải thích rõ ràng, cô không có biểu cảm gì gật gật đầu, bày tỏ đã hiểu nỗi khổ tâm của Mạc Minh.

Nhưng mà, Thích Mẫn Hạo vốn cho rằng ngày hôm nay mình giảng đạo lý cho một cô nương tốt, nhưng mặt cô liền thay đổi.

“không có ảnh để hai mươi ba tuổi đã làm cha chắc?”

“...”

“Mẹ của mấy đứa bé đâu?”

“...”

“không phải là con ngoài giá thú đấy chứ?”

“...”

“Sao anh không nói lời nào?”

Tôi nói chuyện mới là lạ đó?

Thích Mẫn Hạo không hiểu, cô nương này một phút trước còn thông tình đạt lý, một lát sau đột nhiên lắc mình một cái, giống như đội chó săn tin tức.

“Được rồi, anh không chịu trả lời tôi, tôi coi như anh ngầm thừa nhận.”

Kỳ Diệu cô nương tự mình quyết định, Thích Mẫn Hạo kìm nén không được, trong lòng kêu gào: Tôi chết cũng không quay lại.

Cũng may cô mỉm cười rất nhanh vỗ vai anh ta, trấn an anh ta nói: “Yên tâm đi, miệng tôi rất kín, sẽ không nói bí mật này nói ra cho truyền thông hoặc cá nhân anh ta. không gạt anh, tôi cũng là học viên học viện điện ảnh Z, là bạn học của ảnh đế, bọn tôi là bạn học thì sẽ không đâm lén sau lưng nhau, Kỳ Diệu tôi sẽ không làm chuyện này.”

nói đến đây, cô bỗng nhiên nhú mày, khẽ thở dài.

“Tôi cảm thấy, Mạc Du và Mạc Nhiên hơi đáng thương.” cô chợt ngắt đầu lên, đối mặt với người đàn ông kia, “Thích tiên sinh, anh là người đại diện của ảnh đế, nếu như anh có thể khuyên anh ta một chút, cho dù ân oán đời trước như thế nào, đứa bé là vô tội. Huống chi Mạc Du, Mạc Nhiên nhu thuận đáng yêu như vậy, nếu như anh ta có rảnh rồi, thì nên quan tâm đến hai đứa bé một chút.”

10. Chương 10: Ba

Edit: meowlui

Thích Mẫn Hạo cảm thấy phán đoán lúc đầu của mình chính xác.

cô gái tên “Kỳ Diệu” này, đích thực là một cô gái tốt. Nếu không, sao cô có thể chịu bỏ tiền mua ghép hình cho một đứa bé xa lạ, còn đưa cậu về nhà, hơn nữa còn cứu bảo mẫu của cậu chứ?

Quan trọng nhất chính là, cô bảo anh đi khuyên bảo Mạc Minh, trong mắt cô chứa đầy sự quan tâm, không thể giả được.

Nhưng mà, anh ta sao lại không muốn khuyên Mạc Minh chứ? thật sự là... Hài, chuyện cũ nghĩ lại đã thấy sợ, không nên đề cập lại.

Cảm ơn Kỳ Diệu lần nữa lại muốn đích thân đưa cô xuống lầu, Thích Mẫn Hạo bị tiểu nha đầu dụ dỗ nói không cần.

“không cần, anh nên ở cạnh Mạc Du và Mạc Nhiên đi. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, trong lòng bọn chúng chắc chắn rất bất an.”

nói xong, cô liền ngồi xổm xuống, lấy tay xoa đầu một đứa bé, cười rạng rỡ với hai tiểu gia hỏa nói vài câu.

“Chị phải đi rồi, hai đứa phải ngoan nhé.”

Hai anh em giống nhau như đúc gât đầu với cô, lại nhìn Thích Mẫn Hạo đứng bên cạnh ghen hòng trên trời. Đợi đến khi Kỳ Diệu đi xa, anh ta mới hoàn hồn, vẻ mặt như đứa đám quay về phía tiểu đại nhân Mạc Du.

“Chú nói này Mạc Du, chú Thích quen biết cháu nhiều năm, cháu còn nhớ trước đây chú còn thay tã cho cháu, cho cháu ăn, đến bây giờ cháu cũng không chịu cho chú chạm vào đầu, chị Kỳ Diệu mới quen biết cháu mấy giờ, cháu liền cho cô ấy sờ đầu sao?”

Mạc Du bị anh ta quần lấy lúng túng liếc anh ta.

“Chú Thích, chú thật là trẻ con.”

Bị đứa bé năm tuổi đánh giá “Ngây thơ”, trái tim Thích Mẫn Hạo nhất thời tan nát.

“Chú Thích, cháu cảm thấy anh trai nói rất có đạo lý.”

Hết lần này tới lần khác Mạc Nhiên còn ở bên cạnh gât đầu, phụ họa theo.

Oa - - anh ta hiểu hai đứa bé yêu thương anh ta thế nào rồi!

Trái tim giống như bị dao đâm, Thích Mẫn Hạo không có cách nào đối mặt với hai đứa bé sinh đôi cầm dao đâm anh, im lặng đi ra khỏi phòng bệnh, lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại.

“Như thế nào?” Điện thoại kết nối được, bên kia truyền tới âm thanh bình tĩnh.

Thích Mẫn Hạo mang sự tình nói đơn giản một lần, đợi một lúc lâu đầu bên kia điện thoại không nói lại.

“Mạc Minh?” anh ta thăm dò kêu một tiếng.

“không có việc gì là được rồi. Cậu giúp tôi đưa Mạc Du, Mạc Nhiên về nhà đi.”

“Hả?” Thích Mẫn Hạo há to miệng, bật thốt ra, “Cậu không gặp bọn chúng sao? không, ý của tớ chính là, cậu không đưa bọn trẻ về nhà sao?”

Lời vừa nói ra, anh ta đợi, lại là sự im lặng rất lâu.

Trong đầu Thích Mẫn Hạo, ma xui quỷ khiến vọng lên tiếng Kỳ Diệu nhắc nhở.

“Mạc Minh à...”

“Vậy cậu đưa bọn trẻ xuống đây. Tớ ở gara chờ mọi người.”

Thích Mẫn Hạo nghe vậy ngẩn ra, nhưng lại lộ vẻ mặt mừng rỡ.

“Này! Được! Cậu chờ nhé, đừng đi!”

“...”

anh ở trong mắt Mẫn Hạo, thành người nói không giữ lời sao?

Cúp điện thoại Mạc Minh không còn gì để nói, không biết giờ phút này Thích Mẫn Hạo đang hưng phấn muốn đi ngay lập tức.

“Mạc Du, Mạc Nhiên, đi nhanh một chút, đi với chú gặp ba cháu.”

Hai tiểu gia hỏa nghe thế kinh ngạc.

“Ba không phải không đến à?” Mạc Nhiên lập tức nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi.

“Sao lại không chứ? Chị Kỳ Diệu nói trong điện thoại không rõ ràng, ba cháu còn tưởng Mạc Du gặp chuyện không may, trong lòng rất lo lắng đấy!” Nóng lòng giải thích Thích Mẫn Hạo thao thao bất tuyệt nói, “Hai đứa ngốc, các cháu đã quên, gương mặt của ba cháu, không thể tùy tiện ở bệnh viện khắp nơi đều là người sao?”

Vừa thốt ra lời này, hai tiểu gia hỏa đồng ý với lời của anh ta.

Đúng vậy, ba đẹp trai, nổi tiếng như vậy, nếu như anh đột nhiên bị nhận ra ở trong bệnh viện, e rằng chú bác sĩ và chị y tá đều không xem bệnh cho bệnh nhân - - tất cả chỉ nhìn ba.

Đối với mị lực vô biên của ba ảnh đế, Mạc Du và Mạc Nhiên vẫn tin tưởng không nghi ngờ.

“đi thôi, đừng để ba các cháu đợi lâu, cậu ấy ở tầng hầm gara đợi lâu lắm rồi!”

Thích Mẫn Hạo lên tiếng thúc giục, trên mặt Mạc Du biểu lộ vẻ ngượng ngùng.

“Nhưng mà, chúng ta đều đi hết, bà nội Ngô phải làm sao?” Cậu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi thăm, trong lòng người đàn ông cao lớn lập tức mềm nhũn.

“Yên tâm, chú đưa các cháu đến chỗ của ba, sẽ quay lại chăm sóc bà nội Ngô. Các cháu yên tâm về nhà với ba đi.”

Vừa dứt lời, hai mắt hai tiểu gia hỏa tỏa sáng.

“Ba đưa chúng cháu về nhà sao?”

“không đúng sao?”

một việc này, có thể là Mạc Du và Mạc Nhiên vui mừng như vậy.

Tuy bà nội Ngô quan trọng với bọn chúng, nhưng mà, sức hấp dẫn của ba rất lớn!

Đúng vậy, nếu chú Thích đã đảm bảo, anh ta sẽ ở lại chăm sóc bà nội Ngô thật tốt, vậy bọn cậu sẽ tin tưởng chú!

Vẫn chỉ là đứa bé năm tuổi, nghe nói một tháng tối đa có ba lần ba sẽ đưa bọn chúng về nhà, trong lòng bọn chúng đã vui vẻ rồi.

Thích Mẫn Hạo vỗ nhẹ đầu nhỏ Mạc Nhiên, thu hồi tay vươn về phía Mạc Du, dắt một tiểu gia hỏa, dẫn bọn chúng đến tầng hầm gara. không bao lâu sau, Mạc Du và Mạc Nhiên nhìn thấy chiếc xe màu đen có rèm che quen thuộc, sau đó nhìn thấy người đàn ông ngồi cạnh ghế tài xế vén rèm ra.

“Ba!” Em trai kìm nén không được, thoát ra khỏi bàn tay Thích Mẫn Hạo, chạy như bay về phía chiếc xe.

Mạc Du cũng rất nhớ cha, đáng tiếc, cậu vẫn còn nhớ mình là anh cả, ở trước mặt em trai, cậu muốn giữ hình tượng tỉnh táo và kiềm chế, muốn dùng nó để trong nom em trai. Cho nên, cậu chịu đựng xúc động muốn chạy như bay, nhưng bước chân vẫn không kìm lòng được tăng nhanh hơn.

Lúc này, cậu chứng kiến ở trong cửa xe cha bỏ xuống hai tay đan trước ngực, thân thể hơi nghiêng nhìn em trai, lại chậm chạp chưa chịu mở cửa xe nghênh đón bọn chúng. Mãi cho đến khi Mạc Nhiên bất chấp tất cả bổ nhào vào cửa xe, anh mới không tự chủ được nhú nhú mày, ánh mắt trách cứ mới bức lui được tất cả tiểu tử.

May mà Mạc Nhiên không có hoàn toàn choáng váng đầu óc vì vui sướng khi nhìn thấy cha, phát hiện ba nhú mày nhìn cậu, cậu giật thót mình, cuống quýt thu hồi lại tay chân, dè dặt đứng sang một bên.

Nhìn cậu lui ra đủ xa, người đàn ông trong buồng xe mới mở cửa xe ra, chui ra từ bên trong.

“Mặt xe rất bẩn, con không biết sao?”

Mạc Minh dừng lại bước chân, sắc mặt không đổi nhìn con trai đang mím môi cúi đầu, mở miệng nói ra một câu, đúng là trách cứ.

May mắn Mạc Nhiên tuổi còn nhỏ nhưng sớm trưởng thành, chỉ bất an đứng bên cạnh anh, mềm mại nói: “thật xin lỗi, ba, con sai...”

Mang tình hình thu hết vào trong mắt, trái tim Thích Mẫn Hạo đau lòng.

“Này này này... Đứa bé nhìn thấy cậu nên cao hứng, nhất thời kích động liền quên mất, cậu đừng dùng vẻ mặt lạnh như băng này dạy dỗ, không tốt đâu?”

Vừa dứt lời, anh ta liền nhận được cái liếc xéo từ Mạc Minh.

“Ba...” May có Mạc Du kịp thời kêu Mạc Minh một tiếng, miễn cưỡng phân tán sự chú ý của anh.

“Ừm.” Người đàn ông nhẹ giọng đáp, tự ý đi vòng qua chỗ tay lái, phân phó hai đứa bé lên xe.

Nửa phút trước Mạc Nhiên mới bị phê bình xong bây giờ sung huyết sống lại, kéo tay anh trai Mạc Du, kích động chạy đến ghế ngồi phía sau.

“Chú Thích tạm biệt!” Đợi cho cái mông nhỏ ngồi vững vàng, cửa đóng lại, cậu còn vui mừng vẫy tay với Thích Mẫn Hạo, trên mặt tràn đầy vui mừng vì ba sắp đưa cậu về nhà.

Người đàn ông bị vứt bỏ lập tức đỏ khóc đỏ cười.

Hai tiểu yêu tinh này... Đừng để bị Mạc Minh tính tình kỳ quái làm bị thương là tốt rồi.

11. Chương 11: Nóng Nảy

Edit: meowluoi

Đưa hai tiểu gia hỏa về nhà trước, tay chân Mạc Minh nhanh lẹ đã võ trang đầy đủ.

Khẩu trang, kính râm, mũ - - mấy thứ này, là anh chuẩn bị “Ba thứ đồ” trước khi ra cửa.

Đương nhiên, đối với việc ba có bộ dạng này, hai anh em Mạc Du, Mạc Nhiên đã sớm quen rồi.

Nhưng mà, ba mặc tây trang lại ăn mặc như vậy... Trông rất quái dị.

Tuy cảm nhận như vậy, nhưng hai tiểu gia hỏa không ai dám mở miệng nói trước mặt Mạc Minh, bọn họ chỉ đi theo người đàn ông quay về nhà ở lầu mười hai, ba đi đằng trước thả chậm tốc độ.

Mạc Minh là chủ gia đình, nhưng anh không chịu trách nhiệm mở cửa.

Mạc Du gần năm tuổi biết rõ điểm này, ngứa quen đường cũ lấy chìa khóa trong túi, nhón chân lên, mang chìa khóa nhét chuẩn xác vào trong ổ, sau đó cố hết sức mở khóa.

Trong quá trình này, Mạc Minh đứng đằng sau nhìn mặt không thay đổi.

Đợi đến khi vào phòng, hai tiểu gia hỏa không cần người cha là anh dẫn dò, tự mình lấy dép thay. Mạc Nhiên còn chủ động lấy dép cho ba, kích động để trước người ba.

Mạc Minh thay dép, theo đuôi hai con trai đi vào phòng khách, đầu tiên nhìn hộp ghép hình để lại trên bàn trà. anh lơ đãng, ánh mắt liền di chuyển, liền treo áo khoác lên, nhấc chân tiến vào phòng bếp, rửa tay. Trong phòng bếp hơi hỗn loạn, cũng may tai họa bị loại trừ, cho nên, anh chỉ khom lưng dọn dẹp một chút mà thôi. Khi dọn dẹp xong quay trở lại phòng khách, anh phát hiện hai đứa con trai đã đi rửa tay, thay quần áo, ngồi trên ghế đợi anh.

“Ba ăn táo à!” Mạc Nhiên vừa thấy anh, hết sức ân cần mang táo mà trước đó mẹ Ngô đã rửa sạch đến trước mặt anh.

Kỳ thật, bọn chúng biết gọt vỏ. Nhưng mà, bọn chúng giấu chút tâm tư, muốn ba gọt vỏ cho bọn chúng một lần.

Suy nghĩ của bọn chúng không bị Mạc Minh chú ý tới.

Ảnh để đại nhân hai mươi tám tuổi cho dù không biết chăm sóc đứa bé, nhưng mà gọt vỏ táo đơn giản như vậy, anh cũng biết làm.

Vì vậy, tay trái anh cầm quả táo trơn bóng, tay phải cầm dao gọt trái cây, im lặng gọt táo trước mặt hai đứa con trai.

một vòng vỏ trái cây rơi vào trong thùng rác, không gây đoạn nào. Mạc Nhiên và Mạc Du thích nhất xem Mạc Minh biểu diễn cái này, cho đến bây giờ anh cũng không biết đây được coi là biểu diễn.

anh mang trái táo cắt thành miếng nhỏ đặt vào khay đựng trái cây, đẩy qua bảo hai đứa bé ăn, chính mình thì lấy ra trái táo thứ hai, tiếp tục gọt. Mấy tiểu tử nhìn anh biểu diễn công phu, khi anh mang vỏ trái cây vứt vào thùng rác, trái táo anh cắt trước đó còn chưa động tới.

Mạc Minh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hai tiểu tử.

một lát sau, Mạc Du, Mạc Nhiên đột nhiên hoàn hồn, vội vàng cúi đầu xuống, mỗi đứa cầm lên một miếng táo, cuống quýt nhét vào miệng.

Người đàn ông thu hồi ánh mắt lạnh lùng lại, cắn một miếng táo.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh ba cha con nhai táo. không lâu sau, ăn xong trái táo, ba người lại bắt đầu mất to trừng mắt nhỏ - - chuyện như vậy, Mạc Du và Mạc Nhiên không muốn, bọn chúng chạy vội về phòng ngủ, mang bài tập mà giáo viên dạy kèm ở nhà giao cho chúng, cùng nhau chạy quay lại.

“Ba, ba có thể nhìn bọn con làm bài tập được không?”

Bọn chúng dùng từ “Nhìn”, tiếng thứ nhất bọn chúng không nói là “Xem” hoặc là “Hướng dẫn”. không phải là bọn chúng không tin trình độ của ba, bởi vì trong lòng bọn chúng hiểu, ba sẽ không hướng dẫn cho bọn chúng.

Đương nhiên, bọn chúng học rất tốt, không cần ba lãng phí sức lực.

Bởi vì, bọn chúng chỉ muốn mượn chuyện này để ba ở lại, để ba ở với bọn chúng.

Nghe giọng tha thiết chờ đợi của Mạc Nhiên, ánh mắt Mạc Du cũng giống y như đức, Mạc Minh di chuyển ánh mắt, nhẹ nhàng lên tiếng.

Nhận được câu trả lời thuyết phục, hai tiểu gia hỏa vui vẻ, lập tức cúi đầu viết múa bút thành văn.

Đáng tiếc, cho dù bọn chúng cố gắng như thế nào, hơn nửa tiếng sau, ba bọn chúng vẫn bị một cuộc điện thoại gọi đi.

“Các con ngoan ngoãn ở nhà. Bà nội Ngô bị bệnh, chú Thích sẽ tìm người chăm sóc các con.”

anh tích chữ như vàng dặn dò xong, liền mặc áo ngoài vào, trang bị đầy đủ, vội vã dời đi.

Hai tiểu gia hỏa lưu luyến không rời nhìn bóng lưng anh, Mạc Nhiên đáng thương muốn kêu một tiếng “Ba”, bảo ba ở lại một lát, nhưng bị Mạc Du ngăn cản.

Ba không thích đứa bé không nghe lời, việc này, bọn chúng hiểu. Cho nên, bọn chúng chỉ có trở mắt nhìn ba đi về phía cửa, sau đó nghe được tiếng cửa phòng đóng lại.

Đằng sau cánh cửa chính, hai đứa bé buồn bã, Mạc Minh lại hồn nhiên không biết, anh mang nụ cười và giọng nói của hai đứa bé đuổi ra khỏi sau đầu, chuyên tâm lái xe đến công ty đại diện. Cho đến khi màn đêm buông xuống, làm xong mọi việc anh mới nhận cuộc điện thoại từ người đại diện.

Nội dung cuộc nói chuyện rất đơn giản chỉ xoay quanh hai vấn đề: Thứ nhất, Thích Mẫn Hạo đã tạm sắp xếp “Bảo mẫu” tạm thời thay thế mẹ Ngô, Mạc Minh không cần phải lo lắng. Thứ hai, bác sĩ chẩn đoán, mẹ Ngô cần phải tĩnh dưỡng, trong thời gian ngắn không thể lo liệu được việc nhà.

Vấn đề thứ hai làm người ta đau đầu.

“Mạc Minh à, tớ tìm người kia cho dù có thể tin cậy, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng giúp hai ba ngày. Bây giờ thân thể mẹ Ngô không được tốt, không thể chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Mạc Du, Mạc Nhiên. Cậu xem, có phải nên tìm người mới không?”

“Ừm, cậu sắp xếp đi.”

Đầu bên kia điện thoại người đàn ông nói đơn giản rõ ràng, giống như nói xong là cúp điện thoại, Thích Mẫn Hạo vội vàng gọi “Này này này”.

“Còn có chuyện gì sao?” Mạc Minh hỏi anh ta.

“Tớ...” Thích Mẫn Hạo thật sự là nói không được.

anh trai à! Đó là con trai anh, là con trai anh đấy! Được không? Vì sao mỗi lần đều là mình anh ta hăng hái, còn anh thì sao? A! thật sự là hoảng để không vội thái giám đã nôn nóng!

Thích Mẫn Hạo không thích ví dụ này, nhưng ví dụ này bây giờ nói ra chính xác tiếng lòng anh ta được không?

“không phải... Tớ nói là, cậu không quan tâm hai đứa con trai lắm.” anh ta nhin không được oán hận một câu, không thể không trở nên nghiêm túc hơn, “Cậu quên rồi sao? Mạc Du và Mạc Nhiên còn nhỏ, mới tiếp nhận mẹ Ngô? Khi đó, bọn chúng mới hai ba tuổi, chuyện gì cũng không nhớ được, nhưng bây giờ bọn chúng đã năm tuổi, đã hiểu được rất nhiều thứ, cậu tùy tiện nhét một người không quen biết, bọn chúng có thể thích ứng sao?”

“Cậu sẽ tùy tiện nhét một người cho bọn nó sao?” Nào ngờ anh ta nói một câu thắm thía hơn nhiều, đối phương lại không mặn không nhạt nói một câu như vậy.

Thích Mẫn Hạo thật sự muốn nôn ra một ngụm máu.

“Tớ sẽ không... anh trai! Dù có chọn lựa kỹ càng như thế nào, đối với bọn chúng mà nói, cũng hoàn toàn là người xa lạ! Tính con trai cậu cậu cũng biết, một người nhìn giống như đại nhân nhỏ, một người hiếu động, kỳ thật còn khó hầu hạ hơn cậu! Khụ khụ... không phải tớ nói là bọn chúng không tốt, ý của tớ là...”

“Bọn chúng sẽ không không hiểu chuyện như vậy.”

không biết tận tình khuyên bảo anh như thế nào, lại bị đối phương cắt đứt.

Thích Mẫn Hạo nhin không được âm thầm mắng trong lòng “Mẹ kiếp.”

Làm người đại diện, cũng không có ai - - vừa chăm sóc hầu hạ cha lại còn phải chăm sóc con! Quả thật không khác mẹ là mấy!

Buồn bực đến cực hạn người đàn ông chỉ có thể liều mạng khuyên giải chính mình: không cần so đo, không cần so đo, không cần so đo với người chỉ số thông minh cao, nhưng tình thương lại là con số không...

anh ta cưỡng bách chính mình tỉnh táo trong chốc lát, cố gắng không để Mạc Minh tắt điện thoại, vội vàng nói: “Mạc Minh, tớ nói nghiêm túc với cậu, Mạc Du và Mạc Nhiên... Này? A này? Này này này?”

F*ck! Lại treo điện thoại của anh ta!!!

12. Chương 12: Người Được Chọn

Edit: meowlui

Thích Mẫn Hạo không phục! không phục thì làm sao? không phục thì gọi lại lần nữa!

anh ta kìm nén cơn tức gọi điện thoại lại cho Mạc Minh, cũng không ngờ đến đối phương lại tắt máy.

Mẹ nó! Dám đùa giỡn với mình sao? Cậu... Được rồi, anh ta chưa bao giờ đùa giỡn thắng cậu ta lần nào.

Thích Mẫn Hạo không có cách gì, đành phải tức giận cắt điện thoại đi. Nhưng mà, anh ta tỉnh táo lại, bắt đầu ngồi suy nghĩ.

“Tùy tiện” tìm người, chắc chắn là không được. Hai tiểu gia hỏa sợ người lạ, cũng không hẳn là bọn chúng sợ người lạ, ngược lại mới đúng, anh ta lo lắng người tìm được sẽ “Sợ” bọn họ. Nên biết, hai tiểu tử này, một khi không thích người này, dù người đó có hái sao trên trời dâng cho bọn chúng, bọn chúng cũng không nhìn người này một cái. Đứa làm anh trai, là tiêu bản nhỏ của Mạc Minh, sẽ trực tiếp từ chối cách xa người ngoài vạn dặm, đứa làm em trai, ngoài mặt thì ngây thơ, nhưng có thể ở sau lưng vô tình hay cố ý “Làm chuyện xấu” với người đó, dễ ngon dễ ngọt làm nũng người đó, lừa dối người đó đến xoay vòng, bị cậu bán còn thay cậu kiếm tiền. Người bình thường, có thể chịu đựng được sao.

Cho nên, trước đây có người thay thế mẹ Ngô, bị hai tiểu tử này dọa mà bỏ chạy, chính vì không chịu nổi, bị bệnh tâm thần, thần kinh hề hề, cuối cùng là cuốn gói rời đi. thật vất vả xem như có mẹ Ngô làm hậu thuẫn, nhưng bất ngờ trời có mây có gió, bây giờ hậu thuẫn này ngã xuống, anh ta nên tìm người nào chăm sóc Mạc Du, Mạc Nhiên đây?

Im lặng suy nghĩ một lát, trong đầu Thích Mẫn Hạo đột nhiên lóe sáng.

Đúng vậy, có một người, có lẽ miễn cưỡng có thể thử một lần.

anh ta vội vàng lấy điện thoại di động ra, tìm tên Mạc Minh. Vừa mới đưa điện thoại đến tai, anh ta đột nhiên nhớ, người ta đã tắt máy rồi.

“Đô - - Đô - -”

Đây là sao chứ?

Khi điện thoại truyền tới âm thanh trò chuyện, mắt Thích Mẫn Hạo trợn lên.

Người này, vì tránh anh ta mà tắt điện thoại nửa tiếng sao?

“Alo?” Nhưng mặc kệ thế nào, Mạc Minh lại nhận điện thoại của anh ta.

“Vừa nãy cậu cúp điện thoại của tớ sao?” Thích Mẫn Hạo ngẩn người chớp mắt một cái, mau chóng chất vấn để trút giận.

“Hết pin.”

“...”

Được rồi, anh ta không lường trước được nguyên nhân này.

Trách lầm người nên Thích mỗ không còn kiên cường.

“Ách ha ha... Hết pin sao? Thế... Vậy chúng ta nói chuyện chính, được không?”

Mạc Minh thấy anh ta dịu dàng nói cảm thấy chán ghét, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc.

“Việc kia... Tớ cần thận suy nghĩ kĩ, cảm thấy có một người, có thể làm bảo mẫu mới của Mạc Du và Mạc Nhiên.”

“Ai?”

“Chính là người đưa Mạc Du về nhà và cứu mẹ Ngô Kỳ Diệu đó!”

“...”

Mạc Minh hiển nhiên không ngờ tới, Thích Mẫn Hạo sẽ đề cử Kỳ Diệu chăm sóc con trai anh.

anh im lặng một lát, những ý nghĩ trong đầu nhanh chóng tổng hợp lại, mở miệng nói: “Có hai vấn đề. Thứ nhất, người này sẽ không biết làm món ăn, giặt quần áo, chăm sóc đứa trẻ; thứ hai, nhìn thì biết, cô ấy là học viên sắp tốt nghiệp điện ảnh Z, tại sao cô ấy phải buông tha tiền đồ thật tốt của mình, tới giúp cậu chăm sóc hai đứa bé kia chứ.”

Khóe miệng Thích Mẫn Hạo giật giật: anh ta biết Mạc Minh sẽ ném ra một chuỗi vấn đề cho anh ta mà.

“Hai vấn đề cậu nói này, chắc chắn có tồn tại. Cho nên, tớ còn phải hỏi thử một chút chứ!”

“Cậu cảm thấy, đáp án khẳng định là bao nhiêu phần trăm?”

Mạc Minh không mặn không nhạt hỏi ngược lại một câu, Thích Mẫn Hạo nhếch miệng.

“Xác suất là nhỏ, chúng ta không thử một lần, làm sao biết không được chứ?”

“Từ trước đến giờ tớ không bao giờ làm việc gì có xác suất thành công thấp.”

Cho nên việc này mới rơi xuống trên đầu tớ!

Nội tâm Thích Mẫn Hạo rĩ máu.

“Tớ làm, cậu yên tâm, những chuyện “không chút ý nghĩa nào” như này, để tớ làm!”

Mạc Minh im lặng.

“Làm phiền cậu rồi.”

May mà mấy chữ cuối cùng, cũng trấn an được Thích Mẫn Hạo.

Người đàn ông được vuốt lông cúp điện thoại, gửi cho Mạc Minh một tin nhắn, hỏi anh số điện thoại của Kỳ Diệu. Chuyện này cũng thật là khéo, ban ngày Kỳ Diệu vì chuyện của mẹ Ngô mà gọi điện thoại cho Mạc Minh, cũng không may trong lúc trò chuyện anh đã lưu số điện thoại này lại. Thích Mẫn Hạo không cần hao phí quá nhiều sức lực, trực tiếp lấy số đối tượng từ trong tay Mạc Minh.

Việc này trời cao đã có sự sắp xếp rồi đó!

Cùng lúc đó, anh ta còn phát hiện ra một chi tiết.

Tuy nghe khẩu khí của Mạc Minh, cho rằng Kỳ Diệu không có khả năng là người thay thế mẹ Ngô, nhưng kỳ lạ chính là, anh chỉ chỉ ra đạo lý khách quan bên trong, mà không tỏ ra nửa điểm chủ quan phản cảm.

nói cách khác, anh không bài xích một cô nương trẻ tuổi trở thành “Bảo mẫu nhỏ” của con trai anh sao?

Thích Mẫn Hạo cảm thấy, anh ta hình như phát hiện ra gì đó.

Chỉ là, phát hiện này không có nhiều vấn đề lắm.

anh ta nghĩ, bây giờ anh ta không nên nghĩ quá nhiều.

Lấy điện thoại di động gọi cho số điện thoại Mạc Minh vừa gửi, treo máy đợi người nghe.

“Alo? anh là?” Chuông reo một lát, bên kia mới có người nhận, có thể Thích Mẫn Hạo mới nghe giọng nói này, anh ta mơ hồ cảm thấy giọng nói không giống với ban ngày?

“Xin hỏi... cô là Kỳ Diệu sao?” anh ta hỏi dò.

“Tôi là bạn cùng phòng của cô ấy, anh là ai?”

không trách được giọng nói không giống.

“Có thể bảo cô ấy nghe điện thoại được không?”

Người đàn ông tránh không trả lời, Tề Tâm Hân cảm thấy bất mãn.

“Diệu Diệu - - đừng dọn nữa, có người tìm cậu này!” Tuy nghĩ như vậy, cô ấy vẫn bỏ di động của bạn tốt xuống, rướn cổ, đến phòng ngủ lớn tiếng gọi Kỳ Diệu còn đang bận việc.

Nếu không phải Kỳ Diệu đang bận quét dọn vệ sinh, cô ấy sẽ không giúp Kỳ Diệu nhận điện thoại. Nhưng mà người đàn ông này là ai? không phải là người không đứng đắn, muốn chiếm tiện nghi của Kỳ Diệu đấy chứ?

Tề Tâm Hân hiểu, Kỳ Diệu đang bận rộn tìm việc làm, cô cũng nhờ người giúp đỡ lưu ý, đáng tiếc, đến nay vẫn không tìm được công việc thích hợp. Cho nên, cô ấy thật sự rất lo lắng, lo lắng Kỳ Diệu sẽ bị người có ý đồ xấu lừa. Dù sao, giới giải trí này, có rất nhiều chuyện xảy ra, không biết được.

Tề Tâm Hân đang nghĩ ngợi lung tung, bên kia, Thích Mẫn Hạo là phần tử khả nghi hai mắt tỏa sáng.

Kỳ Diệu đang dọn dẹp sao? Nhìn qua không nghĩ rằng cô sẽ biết dọn dẹp nhà, đúng là một em gái chịu khó.

Chợt nghĩ đối phương rất phù hợp với yêu cầu của mình, Thích Mẫn Hạo càng thêm dũng cảm. Cho nên lúc Kỳ Diệu cời bao tay đến nghe điện thoại, anh ta nói rõ thân phận của mình rồi đi thẳng vào vấn đề, hỏi cô mấy ngày tới có rảnh không, muốn mời cô ăn bữa cơm.

“Hôm nay hơi vội, em đưa Mạc Du về nhà, còn cứu mẹ Ngô, bọn anh còn chưa kịp cảm ơn em!”

“A, không cần không cần, tiện tay mà thôi. hiện tại dì Ngô đã tốt hơn chưa?”

“Em yên tâm, không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian. Kỳ Diệu, em đừng từ chối, không mời em một bữa cơm để cảm ơn, bọn anh làm sao có thể vui vẻ được!”

Kỳ Diệu cảm thấy hơi khó xử: Ảnh đế quốc dân này bày mưu đặt kế bảo người đại diện của anh ta mời cô ăn cơm... Mặc dù cô cảm thấy chuyện tốt cô làm không đáng giá nhắc tới, nhưng mà, người khác thành tâm mời cô, cô kiên trì từ chối, không phải sẽ làm ảnh đế mất mặt sao?

Nghĩ như vậy, cô cuối cùng đồng ý.

Xem như là... Ừm, đi gặp mặt người quen.

13. Chương 13: Công Việc

Edit: meowlui

Kỳ Diệu tuyệt đối không nghĩ tới, vài ngày sau cô đúng hẹn đi gặp mặt, lại “Tìm” được một công việc.

Nguyên nhân là vì, đầu tiên Thích Mẫn Hạo chân thành cảm ơn cô sau đó hỏi cô gần đây có phải đang tìm việc không, cô không tự chủ được kinh ngạc một chút.

Làm sao anh biết?

Lời nói này, cô cũng không nói ra. Vì sao, vì sắp tốt nghiệp cô phải sớm có hướng đi rồi, đáng tiếc... Haizz, chuyện cũ không nói trước lại xuất hiện, cô cũng không muốn chỉ có vài lần duyên phận mà người đàn ông này có thể vạch trần vết sẹo của cô.

Nhưng mà cô bất ngờ là vì, đối phương lại nhìn ra cô kinh ngạc và ngẫm đánh giá, lúc này mở miệng nói xin lỗi cô.

Kỳ Diệu cảm thấy không hiểu lắm: Tại sao lại nói “Thực xin lỗi”?

Kết quả vừa hỏi mới biết, đường đường là người đại diện của ảnh đế quốc dân, thế nhưng lại tìm người điều tra cô!

Kỳ Diệu lơ mơ, dần dần bình thường trở lại, không vui. May mà Thích Mẫn Hạo sớm dự liệu đến vấn đề này, luôn miệng nói xin lỗi, bày tỏ chính mình không có ý gì cả, chỉ muốn tra một chút, xem cô có thích hợp chăm sóc hai đứa bé nhà họ Mạc hay không mà thôi.

Lời vừa nói ra, cô nường hơn hai mươi tuổi giật mình.

Chăm sóc... Mạc Du và Mạc Nhiên?

Thấy đối phương không hiểu rõ, Thích Mẫn Hạo cảm thấy, anh ta nên nói rõ với cô hơn.

“Là thế này, bệnh cũ của mẹ Ngô tái phát, bác sĩ nói dì ấy cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không thể vất vả nữa. Mặc dù Mạc Du Mạc Nhiên rất thích dì ấy, nhưng mà, tôi và Mạc Minh không muốn làm ảnh hưởng đến sức khỏe của dì ấy, cô nói có đúng không? Cho nên, chúng tôi muốn... Ừm, chúng tôi cảm thấy cô là

người rất tốt, cũng rất có khả năng, quan trọng nhất chính là, hai tiểu gia hỏa kia cũng đều thích cô, liền nghĩ đến phiền toái cô chăm sóc bọn chúng một thời gian.”

Kỳ Diệu kinh ngạc: Đây là muốn mời cô làm bảo mẫu sao?

“Vì thế, tôi mới điều tra một chút, cô yên tâm, tôi không điều tra sâu lắm, tuyệt đối không có!” Rất sợ đối phương mất hứng xong trực tiếp từ chối, Thích Mẫn Hạo vội vàng cường điệu nói, “Chính vì vậy... Tôi biết rõ, hiện tại cô đang tìm việc làm, nhưng mà cô cũng thấy đấy, dạo này, công việc thật sự rất khó tìm, huống hồ cô xuất thân từ đào tạo chuyên nghiệp, lại không hướng đến con đường làm diễn viên...” nói đến đây, anh ta phát hiện sắc mặt Kỳ Diệu có hơi biến hóa, vội vàng dừng lại, chuyển đề tài, “cô xem, dù sao Mạc Du, Mạc Nhiên cũng là con trai ảnh đế, cô chăm sóc cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của bọn chúng, mặc dù chỉ là công việc tạm thời lại giống như nhân viên phục vụ, nhưng có thể tiếp xúc được với người trong ngành! Tóm lại là cũng liên quan đến việc học của cô, đúng không?”

Kỳ Diệu bị anh ta nói mà dở khóc dở cười: Chủ thuê là người trong giới diễn viên, bởi vì vấn đề này, cho dù chủ thuê chăm sóc con trai, cũng có thể xem như là liên quan đến việc học của cô?

“Còn về tiền lương, cô cứ yên tâm, chúng tôi sẽ thuê cô dưới danh nghĩa ‘Trợ lý riêng’, có hợp đồng hẳn hoi. Thời gian thử việc là hai tháng, mỗi tháng một vạn, sau thời gian thử việc là một vạn hai, tăng theo từng năm, hơn nữa còn bao ăn bao ở. Hai tiểu gia hỏa đấy, cô cũng gặp rồi đấy, vừa nghe lời lại hiểu chuyện, không khó chăm sóc. Ngày thường bọn chúng đi nhà trẻ, cô mang bọn chúng đến, quay về quét dọn vệ sinh, chuẩn bị cơm tối là được. Còn lúc tắm rửa cho bọn chúng thì lưu ý một chút, giúp bọn chúng giặt quần áo. Sắp đến kì nghỉ hè, bọn chúng đều ở nhà cả ngày, cô sẽ hơi vất vả một chút, mỗi ngày đều ăn ba bữa và dọn dẹp vệ sinh. Nhưng thật ra, trong nhà cô cũng nhìn thấy rồi đấy, sáng sửa sạch sẽ, cô cứ giữ như vậy là được. Hai tiểu gia hỏa không quá âm ỉ, thích sạch sẽ, rất nhiều chuyện không giống như những đứa bé bình thường cần cô quan tâm. Tóm lại, tôi dùng nhân cách đảm bảo, công việc này rất tốt.”

Nghe người đàn ông miệng lưỡi lưu loát nói, Kỳ Diệu cảm thấy được, cho dù một ngày nào đó người này bị Mạc Minh xào mực, đổi nghề đi làm công việc khác, cũng tuyệt đối là tiền đồ vô lượng.

Nhưng mà, chỉ bằng anh ta nhiệt tình như vậy, ảnh đế lớn lao chỉ sợ cũng không nở xào anh ta.

Cảm thấy người ta hao hết tâm tư nói nhiều như vậy cũng không dễ dàng, Kỳ Diệu cười cười với anh ta, cuối cùng mở miệng nói: “Thích tiên sinh...”

“Ôi chào - - gọi tôi là Thích Mẫn Hạo được rồi.”

Đối phương vung tay lên tư thế rất hoàn hảo, Kỳ Diệu không còn gì để nói.

Tự xưng có người tốt với mình thì sẽ có cảm giác gì?

Nhất thời cô có một chút kính sợ đối với ảnh đế đại nhân, cho nên không dám nói đồng ý.

“Ha ha... Tôi muốn hỏi một chút, tuy công việc này có vẻ tốt, nhưng vì sao lại là tôi chứ? anh xem, tôi mới hai mươi tuổi, không có kinh nghiệm về trẻ con, so với tôi, những người bốn mươi năm mươi có vẻ thích hợp hơn, những dì được huấn luyện chuyên nghiệp sẽ thích hợp chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên hơn, không phải sao?”

Lời vừa hỏi ra, hỏi đúng những điểm quan trọng.

Thích Mẫn Hạo miệng đắng lưỡi khô nhanh chóng cầm ly nước chanh trên bàn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó, anh ta liền nhớ lại, vẻ mặt đau khổ xoa xoa tay, nói rằng: “Cái này, cô còn chưa biết. Hai đứa bé kia, trước mặt cô thì đáng yêu cực kì, có thể là vì bọn chúng thích cô, chấp nhận cô. Nếu đổi lại là người khác... Trời ạ, bọn chúng sẽ hóa thân trong nháy mắt... Hài...”

Thích Mẫn Hạo không dám mang danh xưng “Tiểu ác ma” để nói về hai đứa bé sinh đôi nhà họ Mạc, đỡ phải hù dọa Kỳ Diệu cô nương không biết sự tình.

“Dù sao thì, cô và mẹ Ngô, hai tiểu gia hỏa đều thích, ở trước mặt hai người dĩ nhiên sẽ rất hiểu đạo lý, rất tri kỷ, nhưng nếu bọn chúng không thích một người, đừng nói là người kia để ý đến cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của bọn chúng, chỉ cần theo chân bọn chúng sống một nhà, đều không được lâu dài.”

“A? thì ra là vậy...” Kỳ Diệu cô nương xem như là hiểu rõ ý tứ của đối phương, nhưng mà, cô nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, hai tiểu gia hỏa lại có tính tình như vậy, “Nhưng mà... Làm sao anh biết bọn chúng thích tôi?”

“Việc này thì cô cứ yên tâm, Mạc Du cho cô sờ đầu nó, chắc chắn là thích cô.”

“...Hả?”

“Tiểu gia hỏa này, bình thường là một tiểu đại nhân, trừ ba và em trai, ai cũng không chạm được vào đầu của nó, tôi và mẹ Ngô chăm sóc nó lâu như vậy, nó cũng không cho sờ đâu!”

Kỳ Diệu xấu hổ, sau đó nhìn không được đắc ý.

Chắc là vì trời sinh cô đã quyến rũ, cho nên trẻ con đối với cô đều không có sức miễn dịch?

“Tôi nói nhiều như vậy, cô thấy thế nào?”

đang âm thầm đắc ý, cô liền nghe thấy Thích Mẫn Hạo hỏi cô.

Kỳ Diệu vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, thành công che dấu vui sướng trong lòng.

“Cần tôi chăm sóc bọn trẻ trong bao lâu?”

Thích Mẫn Hạo vừa nghe được: Có hi vọng rồi!

“Đợi mẹ Ngô bình phục, dì ấy sẽ quay lại thay cô.” Nhưng nếu dì ấy khôi phục chưa tốt, vậy thì không có cách nào khác.

“Khoảng bao lâu dì ấy mới bình phục?”

“Cái này... Tôi cũng không thể nói chính xác được, chắc cũng không quá lâu đâu.” Cứ để người ta mắc câu trước, nếu không, lúc nữa, anh ta đi chỗ nào tìm người hầu hạ hai tiểu tổ tông kia chứ?

không chớp mắt nhìn chăm chú vào cô gái vẻ mặt còn đang suy nghĩ, Thích Mẫn Hạo im lặng nhìn cô.

“Thế nào?” anh ta thấy Kỳ Diệu không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, hình như muốn nói lại thôi, “không sao, có yêu cầu gì, cô có thể nói ra, chỉ cần không vượt quá phạm vi cho phép, mọi thứ đều có thể thương lượng.”

Thấy đối phương nói ra như vậy, Kỳ Diệu càng kiềm chế không được.

“Tôi thật sự có thể yêu cầu một số vấn đề nhỏ sao?”

“Đúng vậy, cô cứ nói đi.” Dù sao được hay không không phải do cô định đoạt.

“Được rồi, tôi nói.”

14. Chương 14: Đồng Ý

Edit: meowlui

Thích Mẫn Hạo để Kỳ Diệu nói ra điều kiện, cô thật sự nói ra.

Thứ nhất, nếu trên danh nghĩa cô được thuê làm “Trợ lý riêng”, như vậy, điều kiện tiên quyết của cô có phải là làm hết mọi việc, có thể đi theo Mạc Minh trong một số trường hợp được không?

Thứ hai, cô hy vọng Mạc Minh làm việc đừng quá bận rộn, mỗi tuần tranh thủ sang chơi với hai đứa bé.

Thích Mẫn Hạo hơi kinh ngạc: Vấn đề thứ nhất, anh ta có thể lý giải được, người trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp, mặc dù công việc này tiền lương không thấp, nhưng dù sao cô cũng xuất thân từ đào tạo chuyên nghiệp, cô muốn được đẳng chân lân đẳng đầu, cũng có thể lý giải được - - nhưng mà vấn đề thứ hai... cô còn nhớ kỹ quan hệ cha con nhà họ Mạc sao?

“anh yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện gì gây phiền toái cho Mạc tiên sinh đâu. Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy, sau này mẹ Ngô cũng sẽ quay về, Mạc Du và Mạc Nhiên cũng lớn lên từng ngày, tôi không có nghĩ tới cái vấn đề bốn năm học của tôi, thật ra nếu như có thể, tôi còn muốn ở lại cái vòng luẩn quẩn này phát triển thật tốt, không làm nữ minh tinh, thì làm người phụ nữ sau lưng nữ minh tinh cũng không tồi.” Kỳ Diệu cười giòn nói, chọc Thích Mẫn Hạo cười, “Cho nên, tôi nghĩ thừa cơ hội này, thêm nhiều kiến thức, tích lũy chọn người. anh đừng có nhìn tôi thế này, kỳ thật, tôi còn biết một số người trong giới giải trí, chỉ là, người ta không quá xem trọng tôi mà thôi.”

Thích Mẫn Hạo cười cười gật đầu,

anh ta không nhìn lầm cô nương này - - có suy nghĩ gì, đều thể hiện rõ ở trên mặt, nói ra rõ ràng, không ngần ngại trộm tính kế, anh ta rất thích.

Suy nghĩ một lát, Thích Mẫn Hạo mới nói, vấn đề này, anh ta sẽ bàn với Mạc Minh, chỉ cần Mạc Minh đồng ý, anh ta không có ý kiến gì.

“Cảm ơn Thích tiên sinh.”

“Trực tiếp gọi tên tôi là được.”

Hai người bèn nhìn nhau cười ăn ý.

Tối hôm đó, Kỳ Diệu ăn bữa tối rất ngon, sau đó quay về trường đợi tin. Thích Mẫn Hạo vừa ra khỏi nhà hàng liền gọi cho Mạc Minh, không biết tại sao mà đối phương không nhận, anh ta suy nghĩ một chút, dứt khoát ngày mai gặp mặt rồi nói.

Vì vậy, buổi trưa hôm sau, anh ta thấy Mạc Minh trầm tư.

“Thế nào? Đồng ý không? Đồng ý, tớ sẽ làm hợp đồng.”

Đợi mãi không thấy Mạc Minh đáp lại, Thích Mẫn Hạo cho rằng anh cam chịu, liền xoay người định đi gọi điện thông báo cho Kỳ Diệu. Nào ngờ lúc anh ta lấy điện thoại di động ra, lại nghe thấy anh hỏi một câu ngược lại.

“Tại sao tớ phải để một người phụ nữ nắm mũi dẫn đi?”

Cứ tưởng mọi chuyện đã xong rồi chứ người đàn ông liền sụp đổ.

“anh trai à! yêu cầu của cô ấy không có quá đáng!” Thích Mẫn Hạo xoay người lại, thấy vẻ mặt Mạc Minh lạnh lùng nhìn anh ta, trong lòng lập tức căng thẳng, vì vậy liền nín nọt nói, “không, chúng ta nên nghĩ thế này. Mặc dù Kỳ Diệu đáng tin, nhưng cô ấy biết rõ bí mật cậu có đứa bé, không phải sao? Nhờ đâu một ngày nào đó cô ấy không cẩn thận lỡ miệng nói ra, hoặc là cảm thấy chúng ta trêu đùa cô ấy, nhất thời mất hứng, mang chuyện này nói ra, không phải sẽ phiền toái sao! Cho nên, bỏ mặc cô ấy ở bên ngoài, không bằng khống chế cô ấy ở trong phạm vi chính mình giám thị, mang cô ấy biến thành ‘Người của mình’. Cậu nói xem, có phải không?”

Lời vừa nói ra, Mạc Minh lại không lên tiếng.

“Tớ nói này, cậu nói đáp án chính xác đi! Được hay không được?”

“Tùy cậu đấy.”

Cuối cùng, dưới sự thúc giục của người đại diện, anh thuận miệng trả lời một câu, liền tránh đi.

Thích Mẫn Hạo nhìn bóng lưng anh đi xa, nhin không được giắt giắt khóe miệng.

Bất luận như thế nào, Mạc Minh không phản đối nữa, cố gắng của anh ta cũng không có uổng phí.

anh ta đi một chuyến đến nhà họ Mạc, mang tin tức nói cho hai tiểu gia hỏa này trước, sau đó mới gọi điện báo cho Kỳ Diệu.

“Chị Kỳ Diệu muốn chăm sóc chúng ta sao?” thật lâu sau, Mạc Nhiên chơi ghép hình bất ngờ ngừng đầu lên, đôi mắt to xinh đẹp nhìn anh trai sinh đôi.

“Ừ.” Mạc Du vẫn là bộ dáng anh trưởng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vào Thích Mẫn Hạo gọi điện ngoài ban công.

“anh, anh không cao hứng sao?” Mạc Nhiên thấy cậu nhú mày lại, hơi tò mò.

“không có.” Mạc Du lắc đầu, cuối cùng thu hồi tầm mắt, nhìn em trai ngồi dưới đất.

“Em rất thích chị Kỳ Diệu. Chị ấy đưa cho em ghép hình rất đẹp.”

“Đó là anh đưa cho em.”

“Nhưng mà anh không có đưa tiền trả cho chị Kỳ Diệu, cho nên ghép hình này là chị ấy đưa.”

Được rồi, em thắng.

anh trai đại nhân im lặng nhận thua đến bên cạnh em trai, không chút hoang mang ngồi xuống.

“Khi nào chị ấy đến, anh sẽ trả tiền cho chị ấy.”

Nghiêm túc nói xong, không ngờ đến hôm sau Kỳ Diệu đến, chính mình thế nhưng quên mất việc này. Nhưng mà, điều này cũng không thể trách cậu, ai bảo lúc chị Kỳ Diệu đến, ba cũng xuất hiện chứ!

Hai tiểu gia hỏa không hề chuẩn bị tâm lý trọn mắt há miệng, Mạc Du phục hồi tinh thần trước một bước, sau đó nhìn em trai bước nhỏ - giống như con chó con bỏ nhào vào đùi ba.

“Ba!”

Mạc Minh theo bản năng ôm lấy con trai, nhưng không giống những người cha khác, ít nhất là vui vẻ, nở nụ cười hiền lành.

“Ba ba! Sao ba lại đến đây?”

Mạc Minh không hiểu nên giải thích thế nào, liền dứt khoát không giải thích.

“Ba ba! Có phải ba và chị cùng nhau đến không?”

Mạc Minh muốn lên tiếng phủ nhận, nhưng nghĩ lại, nếu không phải hôm nay là ngày đầu tiên Kỳ Diệu đi làm, anh cũng sẽ không chạy đến nơi này.

Đáng tiếc, anh cảm thấy giải thích điều này với hai đứa bé có hơi phiền phức, cho nên không lên tiếng như cũ.

“Ba ba, ba sẽ ở đây ăn cơm trưa sao?”

Mạc Minh nhìn thấy ánh mắt tha thiết chờ đợi của tiểu tử, một tiếng “không” ma xui quỷ khiến nghẹn lại ở cổ họng.

Kỳ Diệu đứng bên cạnh cuối cùng không nhịn được nói.

“Mạc tiên sinh, đứa bé đang nói chuyện với anh đấy!” Tại sao anh lại không trả lời một tiếng chứ? không cần phải lạnh lùng như vậy được không?

Mạc Minh mặt không chút thay đổi, nghiêng đầu liếc nhìn.

“Tôi nghe được.”

Nghe được anh lại không lên tiếng, cảm ả?

Trước mặt hai tiểu gia hỏa, thân là người ngoài Kỳ Diệu đương nhiên không thể nói trắng ra, chỉ có thể nói thăm một câu: “Vậy anh nên trả lời chứ... không trả lời đứa bé là sao...”

Trong phòng rất yên tĩnh, cho nên, cho dù cô đề thấp giọng nói, lời này vẫn bị Mạc Minh nghe rõ ràng.

Ảnh đế đại nhân lạnh lùng liếc xéo cô. Ngược lại Mạc Nhiên ở bên cạnh ôm bắp đùi anh đột nhiên cảm thấy, chị Kỳ Diệu rất thú vị! Dám mở miệng nói thế với ba!

Tiểu tử nhếch môi cười cười, lại ngược cái đầu nhỏ lên, ánh mắt nhìn qua mọi người, giống như không có việc gì mời mọc: “Ba, chị, chú Thích, chúng ta vào trong ngồi đi.”

Rất lâu sau Thích Mẫn Hạo mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không thích hợp.

Hừ! Tiểu tử không có lương tâm này, được lắm, chị gái mới ngày đầu đến cửa, liền mang chú đẩy xuống vị trí cuối cùng sao?

15. Chương 15: Ở Lại

Edit: meowluoi

Thích Mẫn Hạo rất đau lòng.

Phải nói, người này là do anh ta tìm đến, là anh ta nghĩ biện pháp chu toàn, chuyện này mới thành!

Đáng tiếc, hiện trường không một người lưu ý đến tâm tình của anh ta. sự chú ý của mọi người, đều đặt vào Mạc Minh đang đi về phía phòng khách.

Cũng may Thích Mẫn Hạo sớm đã quen bị hào quang của ảnh để che phủ, cho nên luyện thành kim cương bất hoại, anh ta che giấu tâm tư, ngồi vào ghế sa lon bằng da thật.

Tình cảnh có chút nghiêm túc, thực tế, chủ gia đình Mạc Minh không có gì để nói, anh ta chỉ nói mấy việc cần chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên, bảo hai đứa bé nghe lời Kỳ Diệu.

Sau đó? Sau đó không có.

Kỳ Diệu cảm thấy, cô lớn như vậy, chưa bao giờ thấy qua quan hệ cha con như vậy - - huống hồ hai đứa bé còn nhỏ, đáng yêu thế mà!

Ảnh đế quốc dân cũng thật là. Nếu đổi lại là cô nuôi hai đứa bé này, mỗi ngày đều hận không thể muốn ở bên cạnh chúng ấy chứ? Khó có dịp về nhà một chuyến, mới nói được vài ba câu anh liền đuổi hai tiểu gia hỏa, bộ dáng “Mọi chuyện đều nói xong rồi, tôi có thể đi sao”.

Gặp phải loại cha này, Mạc Du và Mạc Nhiên quá đáng thương!

Đồng tình và bất bình chợt nổi lên, Kỳ Diệu đột nhiên từ trên ghế salon đứng dậy.

Ánh mắt bốn người đều nhìn vào cô.

“Được rồi! Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, tôi bộc lộ tài năng cho mọi người xem.” nói xong, cô cười với hai đứa bé sinh đôi ngồi ngoan ngoãn kia, “Mạc Du, Mạc Nhiên, các em muốn ăn gì? Chị làm cho các em.”

Vừa dứt lời, hai tiểu gia hỏa liền cùng nhau liếc nhìn Mạc Minh một cái.

A - - thật là đáng thương.

Nội tâm Kỳ Diệu gào thét một tiếng, thêm ký hiệu vẽ mặt khóc thút thít.

Cùng lúc đó, Mạc Du và Mạc Nhiên thấy Mạc Minh không hợp tác, thu hồi ánh mắt, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mở miệng nhỏ nhắn ra nói.

“Em muốn ăn salad đậu phụ.”

“Em muốn ăn salad dưa.”

“...”

Kỳ Diệu không còn gì để nói, cô cứ tưởng rằng, hai tiểu gia hỏa sẽ nói vài món ăn cao cấp nào đó, kết quả lại là loại này... cô không thể trở tài món ăn gia đình rồi, còn phải nấu đồ ăn chay nữa!

Trong nháy mắt cô cảm thấy, hai đứa bé thật đáng thương.

Bình thường mẹ Ngô cho bọn chúng ăn cái gì thế?

Kỳ Diệu cô nương đưa mắt nhìn vẻ mặt Mạc Minh không có chút nào rung động.

Ảnh đế đại nhân tất nhiên không hiểu ánh mắt lên án của cô.

Kỳ Diệu nổi cáu, nhưng không dám phát tác, đành phải thu liễm vẻ căm phẫn lại, cười tủm tỉm với hai tiểu gia hỏa một lần nữa.

“không có món khác thích ăn sao? Ví dụ như là gà xé, thịt kho tàu, tôm chiên...”

cô mới nói một nửa, Mạc Du và Mạc Nhiên đã không tự chủ nhăn lông mày nhỏ.

“Chị, những thứ đó rất nhiều dầu.”

Kỳ Diệu kinh ngạc đến ngây người - - cô bị ghét bỏ... không, mỹ thực mê người như thế bị ghét bỏ!

cô không thể nào hiểu được, vì sao một số đứa trẻ rất thích cao lương mỹ vị, hai tiểu gia hỏa này lại không thích chứ? Lẽ nào khẩu vị của bọn chúng là thanh đạm?

“Các em... thật sự không thích ăn sao?” cô chưa từ bỏ ý định.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc gật gật đầu.

Kỳ Diệu: “...”

“Tôi đã nói rồi, Mạc Du và Mạc Nhiên rất dễ nuôi.” Lúc này, cô nghe thấy Thích Mẫn Hạo khoái trá nói.

Rất dễ nuôi, cô thấy không quen á...

Kỳ Diệu cười gượng với anh ta, xoay người đi vào phòng bếp, chỉ là khí thế đã giảm đi nửa. cô mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong thật sự có hai hộp đậu phụ, một ít rau dưa và trái cây.

Kỳ Diệu lúng túng quay vào phòng khách, hỏi Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo có cái gì không ăn được không. Người trước vừa nghe, vừa muốn mở miệng nói một lát là đi luôn, liền bị anh ta vượt trước nói: Tùy ý, tùy ý.

cô nương Kỳ Diệu vốn muốn triển khai thân thủ ủ rũ quay về.

Tuy nghĩ như vậy, cô vẫn nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, bắt đầu lấy đồ từ trong tủ lạnh ra.

Bên này, một cô nương đang vội vàng làm việc, thỉnh thoảng trong phòng bếp truyền ra tiếng nước chảy và âm thanh xào thức ăn; bên kia, trong phòng khách hai người lớn và hai đứa nhỏ mắt to tròn ngơ ngác, không biết nên làm gì.

Dần dần, hai người trưởng thành có chút ngồi không yên - - Mạc Minh là muốn rời đi, Thích Mẫn Hạo là vì ngại Kỳ Diệu phải nấu đồ ăn cho bốn người bọn họ.

“Tớ đi giúp một tay, cậu ở đây chơi với Mạc Du và Mạc Nhiên.”

anh ta đứng dậy, bị Mạc Minh nhìn chăm chú.

“Cậu chắc chắn cậu mà giúp sẽ không gây ra phiền phức sao?”

Thích Mẫn Hạo khó chịu: “Vậy cậu sẽ làm sao?”

Hai chân thon dài của ảnh đế đại nhân đứng yên không động đậy - - anh đương nhiên không thể nào đi trợ giúp một tiểu nha đầu được.

Thích Mẫn Hạo liếc mắt nhìn anh không để lại dấu vết - - biết ngay là người này sẽ không giúp mà.

Cho nên, vẫn là anh ta thôi, cho dù càng giúp càng gây phiền phức... Hừ, ai bảo anh ta càng giúp càng phiền chứ?

Người đàn ông không phục hừ nhẹ một tiếng, khuôn mặt tươi cười, hấp tấp chạy vào phòng bếp.

“Kỳ Diệu, tôi tới giúp cô.”

“Được.”

Mười phút sau, Kỳ Diệu cô nương hối hận vì đã lên tiếng.

Đúng vậy, sáu trăm giây ngắn ngủi bên trong, người đại diện này làm vỡ ba cái bát, bị dầu bắn hai lần, cầm dao cắt vào ngón tay một lần - - quả thật dọa chết người chứ?

Cùng lúc đó, ba cha con ngồi ở trong phòng khách nhìn nhau và nghe các loại âm thanh “Loảng xoảng” đồ bị vỡ và tiếng kêu “A - - ” thảm thiết.

Quả nhiên...

Ba cái đầu không hẹn mà gặp cùng xuất hiện hai từ này.

“anh đi ra ngoài đi.”

“Ừm, không sao đâu, chỉ là lâu rồi tôi không có vào phòng bếp, một lát nữa sẽ quen thôi.”

“thật sự là xem như tôi cầu xin anh, anh đi ngoài đi.”

Thích Mặc Hạo cúi đầu ủ rũ quay lại phòng khách, vừa ngồi xuống liền nghênh tiếp ba ánh mắt hoàn toàn bất đồng - - Mặc Minh không có vẻ mặt gì, lông mày Mặc Du nhíu lại, còn Mặc Nhiên thì cười tươi rạn rở.

“Chú Thích thấy chưa, ba cháu nói không có sai phải không?”

Người đàn ông bị chọc trúng chỗ đau liền trừng tiểu gia hỏa này một cái, không biết vì sao tiểu tử này lớn lên quá đáng yêu, anh ta không thể hạ thủ được, đành phải nhìn chỗ khác, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia nữa.

Đúng lúc này, Mặc Minh đột nhiên đứng lên.

“đi.” anh nói với Thích Mặc Hạo một câu như thế, hai tiểu gia hỏa lập tức ủ rũ.

“Ba...” Mặc Nhiên lại dùng giọng điệu cầu xin gọi anh, anh quay đầu lại nhìn.

“Ngoan ngoan nghe lời chị nói, cơm sắp làm xong rồi.” Người đàn ông bất đắc dĩ nói, đứa bé không nhận được mím chặt môi.

Ba lại muốn đi.

Mặc Du và Mặc Nhiên tỏ ra thất vọng.

Thích Mặc Hạo đứng bên cạnh không đành lòng, liền châm chọc nói, nếu đã biết rõ cơm nước sắp xong, làm sao không ở lại ăn cơm chứ?

anh ta không hề sợ hãi nhận lấy cái liếc mắt của anh để quốc dân.

Ngàn cân treo sợi tóc, Kỳ Diệu vừa vặn bưng chén salad rau dưa đi ra phòng bếp, nhìn thấy mọi người trong phòng khách đều đứng dậy, cô liền hiểu được cái gì đó.

“Ôi chào - - làm sao thế? Cơm sắp xong rồi, hai người không ở lại ăn cơm trưa sao?”

“không cần, chúng tôi còn có việc.” Thấy Kỳ Diệu để salad xuống rồi nhanh chóng bước đến, Mặc Minh lạnh lùng từ chối.

“Có chuyện gì quan trọng hơn việc ăn cơm sao?”

Mặc Minh không trả lời cô.

“Mặc tiên sinh anh đừng đùa tôi nữa được không? Bây giờ sắp đến mười hai giờ trưa rồi, lúc này anh không ăn cơm, chạy đi làm sao?” nói xong, tiểu cô nương không tự chủ giơ cánh tay lên, ý bảo tất cả bọn họ ngồi xuống, “Đừng làm loạn nữa, cơm nước xong thì đi. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, làm cho mọi người một bữa cơm, nể mặt một tí được không?”

16. Chương 16: Mỹ Thực

Edit: meowluo

nói thật, Mạc Minh không cần nể mặt Kỳ Diệu. Có thể là do người đại diện ở bên cạnh hết lần này đến lần khác khen cô làm đồ ăn thơm, còn nói cái gì mà giờ này ra ngoài, cũng phải tìm chỗ để ăn cơm, không bằng ở lại đây nếm thử tay nghề của Kỳ Diệu.

nói xong, anh ta tất nhiên bị ảnh đế thưởng cho cái liếc mắt.

Tuy nói thế, nhưng ảnh đế đại nhân vẫn quay trở lại.

“Cho cô mười lăm phút.”

Tôi cần chắc.

một câu này, khiến Kỳ Diệu cô nương muốn chửi tục.

anh ta xem cô là nhân viên sao?

Được rồi, bây giờ anh ta đúng là ông chủ của cô.

Nhưng anh ta cũng không thể làm người khác khó chịu chứ?

cô trừng mắt nhìn, quan sát Mạc Minh từ trên xuống dưới vài lần, cũng không nhiều lời, vội vàng chui vào trong phòng bếp.

Thích Mẫn Hạo cảm thấy, cô nương này thật sự rất có kiên nhẫn. Lời nói “Tôi cho cô x phút” này, người đại diện khổ sở bị áp bức như anh có thể hiểu được. Vì có thể để bọn họ ở lại ăn cơm - - không, vì để Mạc Minh ở lại ăn cơm trưa với hai đứa bé, cô thật sự là rất liều mạng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một phút đồng hồ sau, Kỳ Diệu mang lần lượt salad đậu phụ, hai bát nấm hương tinh bột mì, một bát canh bí đao với một bát canh cà chua trứng lên bàn ăn.

“Trời ạ! cô chỉ dùng mười lăm phút, mà làm ra những món này sao?” Thích Mẫn Hạo hơi ngạc nhiên, trừng mắt nhìn bàn thức ăn nóng hổi.

“Đương nhiên là không phải, tinh bột mì và canh tôi làm trước rồi, chưa bưng ra mà thôi.” Khóe miệng Kỳ Diệu khẽ giật giật, nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu, nghiêm túc nhìn người đàn ông vẫn còn đang kinh ngạc, “Thích tiên sinh, anh xới cơm được không?”

Thích Mẫn Hạo cảm thấy trí thông minh của mình bị khinh bạc.

“Đương nhiên!” anh ta ngẩng cao đầu, “Còn nữa, cô lại quên rồi, trực tiếp gọi tên tôi thôi!”

“Gọi ‘anh Thích’ sao?”

“Đúng vậy...”

“anh Thích, lại đây xới cơm.”

thật sao, Thích Mẫn Hạo anh cứ như vậy có thêm một “Em gái”, trong nhà anh là lão Thất. Nhưng mà, nghe rất thân thiết.

Người đàn ông vinh dự trở thành “anh Thích” hấp tấp chạy tới xới cơm.

“Chú Thích, chú rửa tay chưa?”

Sau đó, anh ta nghe được đứa bé ở sau lưng hỏi.

Cao hứng một cái, thiếu chút nữa quên mất cả gia đình nhà này đều thích sạch sẽ.

Im lặng chạy đi rửa tay, Thích Mẫn Hạo tay đầy mùi thơm, múc đầy chén cơm, còn thỏa mãn xới mỗi chén thành ngọn núi nhỏ.

Mang chén cơm để trước mặt hai đứa bé, Mạc Du và Mạc Nhiên không còn gì để nói.

Nhiều như vậy... một chén cũng đủ để hai người bọn chúng ăn ấy chứ?

Tuy nghĩ như vậy, Mạc Minh không thích đứa bé động một chút là đòi ít cơm, bọn chúng chỉ có thể đành phải ăn.

Nhưng mà, lạ thật? thật là thần kỳ! Thức ăn hôm nay vì sao lại ngon như vậy?

“Kỳ Diệu, tay nghề của em thật là tốt, lâu lắm rồi anh mới được ăn một bữa ăn ngon như vậy.” Hai tiểu gia hỏa kinh ngạc, Thích Mẫn Hạo không keo kiệt chút nào ca ngợi.

“Ha ha, cảm ơn.” Kỳ Diệu nói xong, lại không nhịn được nhìn về phía Mạc Minh, có thể biết được, ảnh đế quốc dân xưa nay trầm mặc ít nói, trừ khi anh diễn, nếu không, anh sẽ tuyệt đối không nói chuyện.

“Mạc Du, Mạc Nhiên, cơm hôm nay được không?” Đúng lúc này, cô nghe thấy Thích Mẫn Hạo hỏi bọn nhỏ.

“Ừm.”

“Ha ha, đó là đương nhiên, cơm là chú Thích mời người tới!”

“...”

Đối với việc chú Thích tự cho là đúng nói, hai đứa bé năm tuổi quyết định không thêm đếm xỉa, sau đó chuyên tâm ăn cơm.

Thấy hai đứa bé không để ý đến anh ta, Thích Mẫn Hạo lại chưa từ bỏ quay về phía cha bọn nhỏ.

“Thế nào, Mạc Minh? Mùi vị không tệ chứ? Cậu xem, nếu không phải do tố kiên trì ở lại, cậu có thể ăn được bữa trưa mỹ vị như vậy sao?”

anh ta cường điệu công lao của chính mình, lại bị ảnh đế đại nhân nhàn nhạt liếc qua.

“Ăn không nên nói chuyện, ngủ cũng không nói chuyện.”

Thích Mẫn Hạo ngã xuống đất không dậy nổi.

Cuối cùng năm người im lặng ăn xong bữa cơm, người đại diện ăn xong sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy. Vốn là, anh ta muốn giúp Kỳ Diệu dọn dẹp, cũng không ngờ vừa mới mở miệng, trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy Mạc Minh đưa tay làm động tác chỉ vào đồng hồ.

Được rồi, Mạc Minh là một người rất đúng giờ - - đối với chính mình như vậy, người khác cũng thế.

“Ừm... Kỳ Diệu, vất vả cho em rồi. anh và Mạc Minh có việc bận, không giúp em dọn dẹp được?”

Kỳ Diệu liền đáp “không sao”, bảo bọn họ có việc thì cứ đi đi.

Kỳ thật, cô còn muốn cảm ơn anh Thích không giúp ấy chứ.

Vừa nghĩ, cô vừa đưa mắt nhìn hai tiểu gia lưu luyến không rời nhìn theo hai người đàn ông, trong miệng nói “Ba, ba”.

Haizz, thật đáng thương.

cô lại âm thầm than thở một lần nữa, xoay người đi vào phòng bếp rửa bát đĩa.

Đừng thấy hai lớn hai nhỏ bộ dáng lịch sự, khẩu vị cũng không nhỏ. cô cố gắng ăn ít đồ ăn, nhưng bốn món mặn một món canh vẫn không đủ cho năm người ăn - - trong này còn có hai đứa bé năm tuổi.

thật sự là nhìn người không nên nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo được.

Kỳ Diệu vừa rửa vừa đánh giá, buổi chiều chắc chắn phải đi mua thức ăn rồi.

“Chị chị, chị có cần giúp không ạ?” Đột nhiên cô nghe thấy bên tai tiếng tiểu tử bi bô hỏi.

cô nghiêng đầu nhìn xuống dưới, Mạc Du và Mạc Nhiên ngược đầu nhỏ, chớp mắt nhìn cô.

Oa - - thật đáng yêu!

Trong lòng nhện không được kích động rú lên một tiếng, cô tươi cười trả lời: “không cần đâu! Chị dọn sắp xong rồi, hai đứa cứ chơi đi.”

Hai cái đầu củ củ “Bịch bịch bịch” chạy ra khỏi phòng bếp. Đợi đến khi Kỳ Diệu dọn xong, lau khô tay, mới phát hiện Mạc Du và Mạc Nhiên lại đứng ở cửa phòng bếp.

“Sao vậy?” cô đi tới, ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm nhìn bọn chúng.

“Chị dùng kem dưỡng da tay đi.” Mạc Nhiên nói, sau đó mang kem dưỡng da tay ở sau lưng đưa cho Kỳ Diệu.

Trái tim Kỳ Diệu mềm nhũn.

Nhìn đi, nhìn đi! Tiểu thiên sứ thông minh lại tri kỉ như vậy, sao ảnh đế quốc dân lại lạnh lùng mỗi ngày với bọn chúng chứ!

cô đột nhiên nhớ lại trận mưa lớn trước đây không lâu, nhớ đến lời nói và việc làm không thể hiểu được của ảnh đế quốc dân - - quả nhiên, người này đúng là kỳ lạ.

“Cảm ơn hai em!” Dịu dàng nhận lấy kem dưỡng da tay hai đứa bé mang tới, Kỳ Diệu hôn lên mặt hai đứa bé, đứng dậy cầm lấy bàn tay nhỏ bé của hai đứa dặt đi, quay lại ghế sofa ngoài phòng khách, “Buổi chiều hai em muốn làm gì?”

Nghe Thích Mẫn Hạo nói, giáo viên có giao bài tập về nhà cho bọn chúng, nhưng mà, hai đứa bé còn nhỏ, không cần thiết phải giống như học sinh cấp ba sống chết phải làm chứ?

Nghĩ như thế, cô nhìn thấy Mạc Nhiên nghiêm túc giơ tay lên, bắt đầu đếm từng cái: “Đầu tiên là ngủ trưa một tiếng, sau khi tỉnh lại, làm bài tập, vẽ tranh, luyện đàn vi-ô-lông hoặc là viết thư pháp, sau đó, một tiếng tự do hoạt động, cuối cùng là ăn cơm ạ.”

Kỳ Diệu kinh ngạc.

Kế hoạch làm việc và nghỉ ngơi có trật tự, là do ảnh đế quốc dân quy định sao?

cô chưa thấy ai nghiêm khắc như vậy, đem hai đứa bé bồi dưỡng thành minh tinh toàn năng trong tương lai.

Nhưng mà, cô là người ngoài mới đến, cũng không thể tùy tiện làm chủ, sửa đổi việc ông chủ giáo dục đứa bé?

Tuy nghĩ như vậy, cô vẫn nhạy cảm phát hiện một vấn đề tuy nhỏ mà lớn.

17. Chương 17: Khen Ngợi

Edit: meowlui

Mới vừa ăn cơm xong, có thể ngủ luôn được sao?

Kỳ Diệu bắt đầu suy nghĩ, nên giải thích như thế nào cho hai đứa bé năm tuổi hiểu ăn xong ngủ luôn sẽ có hại.

“Chị, chị muốn ngủ trưa sao? Nhà chúng em có phòng khách đó.” Kết quả cô còn chưa nghĩ ra được, Mạc Nhiên đã ầm ập nhắc nhở.

“Được, chị ngủ cùng với các em. Nhưng mà, chúng ta nghỉ ngơi nửa giờ rồi mới ngủ, được không?”

Hai tiểu gia hỏa tự nhiên lại hỏi vì sao.

“Bởi vì ít nhất vừa mới ăn cơm xong, đối với thân thể không tốt.”

Vừa nghe được câu này, em trai Mạc Nhiên lại hỏi không tốt như thế nào.

“sẽ làm tiêu hóa không tốt...” Kỳ Diệu nói, lại lo lắng hai tiểu gia hỏa nghe không hiểu, “‘Tiêu hóa không tốt’ chính là ăn thức ăn không có cách nào khiến đường ruột hấp thu tốt, về sau không đủ dinh dưỡng, các em sẽ không cao lớn được!”

cô giải thích như vậy, anh trai Mạc Du nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận.

không cao lớn sao? Vậy thì không được. Cậu và Mạc Nhiên muốn cao lớn giống như ba, như vậy sao được... Có thể tiêu hóa không tốt sao?

“Hơn nữa, cơm nước xong liền ngủ, có đôi khi còn làm bao tử của em rộng ra. Các em chưa từng có cảm giác bị trướng bụng sao?”

Hai anh em cẩn thận suy nghĩ.

“Hình như có.”

“Vậy thì đúng rồi.” Kỳ Diệu vui vẻ gật đầu, “Thế nên, từ hôm nay trở đi, chúng ta ăn cơm xong, sau đó ít nhất nửa tiếng, mới có thể đi ngủ.”

Mạc Du và Mạc Nhiên cảm thấy chị Kỳ Diệu hiểu biết thật nhiều, bọn chúng quyết định nghe cô.

Vì vậy, Kỳ Diệu và bọn chúng xem phim truyền hình một lát, đợi khoảng 40 phút, mới theo bọn chúng tiến vào phòng ngủ.

Lần đầu tiên đi vào phòng ngủ sinh đôi, Kỳ Diệu cảm thấy rất hiếu kỳ. Nào ngờ vừa đẩy cửa nhìn vào phòng - - là ai trang trí phòng ngủ thế này, một chút hứng thú cũng không có?

Vách tường màu xanh nhạt và trần nhà màu trắng, không có trang trí chỗ nào khiến Kỳ Diệu cảm thấy thương hại.

Hai đứa bé từ lúc nhỏ đã không có gì thú vị rồi!

Phòng ngủ đơn giản làm cô cảm thấy chua xót, lúc này đây, hai tiểu gia hỏa lại không có việc gì cởi áo ngoài ra.

“Chị, chúng ta ngủ thôi! Tí nữa gặp ạ.” nói xong, Mạc Nhiên nằm ngửa không chút nào lưu luyến nhắm mắt lại.

Kỳ Diệu nhìn thấy Mạc Du ở bên cạnh ngựa quen đường cũ giúp em trai đắp chăn, lại nằm hẩn hoi, đắp chăn cho chính mình.

cô cảm thấy, trong này không cần sự tồn tại của mình nữa.

Mười giây sau, cô nường hoàn thành nhiệm vụ im lặng đi ra ngoài, rón rén đi ra khu vực trước cửa phòng. một giờ, đủ cho cô đi chợ mua đồ ăn.

Kỳ Diệu mặc áo khoác vào, khóa kỹ cửa chính, đi xuống lầu, cưỡi xe đạp nhỏ của cô, dựa theo đường đi lúc đến đây, đi thẳng đến chỗ bán đồ ăn cách đây hai cây.

Nửa tiếng sau, cô thắng lợi quay về. Rửa tay rồi đi gõ cửa, cô phát hiện hai tiểu gia hỏa đã rời giường, đang... sửa sang lại giường chiếu.

cô xấu hổ hồi tưởng lại, năm tuổi mình đang làm những gì.

“Cần chị giúp không?”

“không cần ạ, cảm ơn chị.”

Nhìn Mạc Du và Mạc Nhiên phối hợp ăn ý sửa sang giường chiếu, Kỳ Diệu im lặng đi ra khỏi phòng.

Tiểu thiên sứ hiểu chuyện như thế, cô nhất định phải dùng mỹ vị để khen ngợi bọn chúng!

Kỳ Diệu vào toilet lấy khăn mặt rửa mặt cho bọn chúng, đưa bọn chúng đến thư phòng, liền chui đầu vào trong bếp - - cảnh tượng như thế, không thể tiếp diễn nữa, chỉ vì cô nhìn chăm chăm cặp sinh đôi một lát, liền bị thủ pháp vẽ tranh thuần thực của bọn chúng hấp dẫn sự chú ý.

Kỳ thật, cô không hiểu về vẽ, hướng chi, chỉ là đứa bé năm tuổi, có thể vẽ ra cái gì làm người ta kinh sợ sao?

Nhưng mà, dù là người thường, cô cũng nhìn ra được, hai tiểu gia hỏa này còn nhỏ nên chưa được. Ít nhất... Ừm, màu sắc phối rất đẹp, vẽ cũng giống như đúc, nếu là cô vẽ thì...

Kỳ Diệu không tự chủ được lại so sánh chính mình và hai tiểu gia hỏa - - thật sự là mỗi lần so sánh, đều cảm thấy rất tự ti và mặc cảm.

cô im lặng không một tiếng động rời đi thư phòng.

Hay là đi làm đồ ăn ngon cho bọn chúng - - chỉ hy vọng, hai hậu bối tương lai về phương diện nấu ăn đừng có vượt qua cô, nếu không, cô thật sự là chết trên bờ cát rồi.

không lâu sau, tiếng nước chảy trong phòng bếp và tiếng đàn trong thư phòng dung hợp với nhau. Kỳ Diệu rất thích nghe, trong lúc lơ đãng khoe miệng khẽ nhếch lên.

Đến ba giờ rưỡi chiều, cô mở cửa thư phòng ra, bưng hai chén nhỏ “Vật thể không rõ” đi vào. Lúc này, Mạc Du và Mạc Nhiên từng người cất đàn vi-ô-lông của mình đi, chuẩn bị đi ra ngoài thư phòng tìm chị Kỳ Diệu, thấy người đến, một đứa không có vẻ mặt gì quá mức, một đứa rạng rỡ nghênh đón.

“Chị!” Mạc Nhiên ngọt ngào gọi, nhìn thấy đồ trong tay cô, “Đây là gì vậy ạ?”

“Là pudding, chị tự mình làm.” Vừa dứt lời, cô phát hiện mắt hai tiểu gia hỏa tỏa sáng.

thật sự là cô đã đoán đúng. Cho dù Mạc Du và Mạc Nhiên giống như không thích ăn thịt, nhưng đối với đồ ngọt, bọn chúng không có sức kháng cự.

Đây mới giống đứa bé chứ!

Kỳ Diệu mang hai tiểu gia hỏa đến phòng khách, đưa cho mỗi đứa một cái thìa nhỏ, lại thấy bọn chúng chậm chạp không có động tác.

“Sao vậy?” không lẽ ghét bỏ pudding cô làm không ngon sao?

Trong lòng Kỳ Diệu căng thẳng.

cô phải thừa nhận, pudding lần này làm không được đẹp mắt, không thể so với trước đây cô làm. Nhưng mà, điều này không có gì lạ, ai bảo trong phòng bếp dụng cụ có hạn, cô cũng chỉ có thể dùng tạm.

Lần sau cô nên mang một ít dụng cụ đến làm bánh pudding hoàn mỹ cho bọn trẻ ăn, lúc sau cô liền nghe thấy Mạc Du buồn rầu: “Chị, ba không cho bọn em ăn quá nhiều đồ ngọt.”

Kỳ Diệu bưng tỉnh đại ngộ. Nhưng mà...

“Thế này gọi là nhiều sao?” cô bật thốt ra, nhưng thấy giọng mình không có thích hợp, “Ý chị là, thế này không nhiều, pudding làm từ sữa và trứng gà, đều là đồ ăn dinh dưỡng. Còn đường chị cho rất ít, các em ăn thử thì biết.”

Mạc Du và Mạc Nhiên rất tin tưởng lời Kỳ Diệu nói, lại thấy ánh mắt chân thành thúc giục bọn chúng, rất nhanh không ngăn được sự mê hoặc của mỹ thực, từng người múc ăn một ít.

Oa! Trơn bóng mềm mại, rất thơm, ăn thật là ngon.

Đến cùng chỉ là đứa bé năm tuổi, khó có thể nếm được mỹ vị vừa miệng, hai tiểu gia hỏa không hên mà gặp lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, bộ dáng đáng yêu không để phòng, trái tim Kỳ Diệu đều bị cảm hóa.

“Thế nào? Ăn ngon không?”

Mạc Du và Mạc Nhiên cùng gật đầu.

“Chị, chị thật lợi hại, em chưa bao giờ ăn pudding nào ngon như thế này.” Trong lòng Mạc Nhiên tán thưởng, không nhịn được ăn miếng thứ hai.

“Các em thích là được rồi,” cô cảm thấy, hai tiểu gia hỏa này bị “Áp bức” quá lâu rồi, cho nên, ngẫu nhiên được “Thông khí”, mới cảm thấy ngon miệng như vậy.

Bọn chúng quả thật rất đáng thương.

Kỳ Diệu quyết định, từ hôm nay trở đi, cô phải nấu đồ ăn thật ngon cho hai tiểu thiên sứ, nuôi dưỡng bọn chúng trắng trẻo mập mạp!

18. Chương 18: Phát Hiện

Edit: meowluo

Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày Kỳ Diệu đều phí rất nhiều tâm tư vào làm đồ ăn ngọt, nhanh chóng biết được khẩu vị của Mạc Du và Mạc Nhiên.

Hai tiểu gia hỏa đều thích thức ăn thanh đạm, đồ ăn đều chú ý đến dinh dưỡng. Việc này, cô không phải không đồng ý, dù sao thực phẩm bây giờ đều không có gì đặc biệt, từ nhỏ bọn chúng đã chú ý đến ẩm thực, có thể nói là phòng ngừa chu đáo, lợi nhiều hơn hại. Nhưng mà, ngẫu nhiên cho bọn chúng ăn ít đồ ăn vặt, cũng không có gì quá đáng chứ?

Suy nghĩ như vậy, Kỳ Diệu đều cố gắng vì hai tiểu gia hỏa làm những món ăn vừa ngon vừa có dinh dưỡng. Mạc Du và Mạc Nhiên đều là đứa bé thông minh, mới được mấy ngày, bọn chúng đã phát hiện ra, từ lúc chị Kỳ Diệu tới chăm sóc bọn chúng, thức ăn mỗi ngày đều không giống nhau, còn có các loại điểm tâm ngọt kích thích vị giác bọn chúng, trước đây bọn chúng đều sống trong khuôn phép nên bây giờ cảm thấy như sống trong thiên đường.

Nhưng mà, bọn chúng cũng hơi băn khoăn.

“anh, nhờ đâu ba biết chúng ta ăn đồ ăn như thế, có tức giận hay không?”

“Ừ... anh cũng không biết. Nhưng mà chị nói, chị ấy không cho nhiều gia vị vào thức ăn và điểm tâm, cũng không cho chúng ta ăn mỗi ngày, hơn nữa, mỗi lần chúng ta ăn xong món điểm tâm ngọt, đều sặc miệng. Thế nên... không sao cả.”

Hai tiểu gia hỏa thảo luận, giấu giếm bất an. Cho đến một ngày nào đó, ba bọn chúng đột nhiên đến thăm, bọn chúng đang hưởng dụng mỹ thực trở tay không kịp.

Hoảng loạn, hai tiểu gia hỏa mang đồ ăn mới ném được nhét xuống dưới bàn trà, còn dùng khăn giấy che lại, sau đó bọn chúng mới lau mồm, chạy tới cửa nghênh đón ba.

Mạc Minh cảm thấy, hôm nay tình huống có điểm lạ. Thay anh mở cửa là Kỳ Diệu, ngày thường lúc nào cũng là hai tiểu tử chạy như bay đến, hôm nay một lúc lâu sau mới xuất hiện.

anh đương nhiên không thể nào biết trước, hai đứa bé “Trộm ăn” ở sau lưng anh!

“Ba...” Có thể là vì chột dạ, Mạc Nhiên gọi anh, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt.

Mạc Minh lại nhìn con trai lớn bên cạnh con trai nhỏ, phát hiện ánh mắt cậu xưa nay luôn trấn tĩnh cũng hơi dao động, đầu óc anh cũng hiểu ra một ít.

Mang theo hồ nghi, người đàn ông đổi dép đi vào, đi đến phòng bếp rửa tay trước, sau đó bước về phía phòng khách. Mạc Minh giống như ngày thường ngồi vào ghế salon ở phòng khách, Mạc Du và Mạc Nhiên cảm thấy, tim bọn chúng sắp rớt ra ngoài rồi.

không thể để ba phát hiện ra được!

Hai tiểu gia hỏa âm thầm cầu nguyện, bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Chị! Chị đang làm gì vậy?

Đúng vậy, bọn chúng nhìn thấy Kỳ Diệu bưng một chén nhỏ sữa chua, cười tủm tỉm đi tới chỗ Mạc Minh.

“Mạc tiên sinh, tôi vừa mới làm sữa chua, anh có muốn ăn thử không?”

Hai tiểu gia hỏa sắp phát điên rồi - - trong lòng chị nghĩ gì vậy trời! Mang bản thân mình đến ngay dưới họng súng!

Đối với hành vi Kỳ Diệu tự chui đầu vào rọ, Mạc Du và Mạc Nhiên rất muốn khóc.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ba vừa nghe thấy, ánh mắt nhìn chén sữa chua đáng thương kia.

một lát sau, Mạc Minh nâng mắt lên, nhìn chăm chú Kỳ Diệu tươi cười rạng rỡ một lần nữa.

“cô làm cho Mạc Du, Mạc Nhiên ăn sao?”

“Đúng vậy.”

A - - không!

Nội tâm hai tiểu gia hỏa gào thét.

một lát sau, bọn chúng thấy ánh mắt lợi hại của ba quét tới.

Bọn chúng vội vàng cúi đầu, lo sợ bất an đứng ở đằng kia nắm vạt áo.

Có lẽ phát hiện ra bầu không khí không được đúng, Kỳ Diệu thu hồi lại vui vẻ.

“Sao thế...” cô quay lại quan sát vẻ mặt của ba cha con.

Mạc Minh không lên tiếng, hai tiểu tử kia càng không có khả năng trả lời.

“Đến cùng là có chuyện gì?” Kỳ Diệu không hiểu sao mọi người lại như vậy, nhịn không được hỏi một câu.

cô nhìn thấy Mạc Minh di chuyển ánh mắt, nhìn chằm chằm vào đầu hai đứa nhỏ, mở miệng nói: “Ai cho hai đứa ăn cái này?”

Lời vừa nói ra, Mạc Du và Mạc Nhiên bị hù dọa không dám thở mạnh, Kỳ Diệu mới hiểu ra.

“Là tôi bảo bọn chúng ăn. anh yên tâm, tôi không có cho nhiều đường vào bên trong, nguyên liệu chủ yếu là sữa, không có hại đối với sức khỏe con người đâu.”

Mạc Minh liếc mắt nhìn cô, lại nhìn chăm chú hai đứa con trai của anh.

“Ba đã nói với các con, không được phép ăn đồ ngọt, cũng không được phép ăn quá nhiều dầu, quá mặn, quá cay này nọ. Mặc kệ người khác nhét cho con cái gì, các con có thể tự mình hiểu.”

nói đạo lý rõ ràng, cầm Kỳ Diệu sắp rớt xuống rồi.

Ảnh đế đại ca à! Bọn chúng chỉ là đứa bé năm tuổi, anh trói buộc bọn chúng giống như người trưởng thành, có phải ép buộc người khác quá không?

Nhịn không được Kỳ Diệu bất bình mang những lời oán thăm chuyển thành ngôn ngữ uyển chuyển, chỉ đối đến ông chủ đối chọi gay gắt.

“Kỳ tiểu thư, tôi mời cô tới chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên, để cô vì bọn chúng nấu ba bữa dinh dưỡng khỏe mạnh, không cần cô làm điều thừa, cho bọn chúng ăn đồ ăn vặt không có ích này.”

Kỳ Diệu không chịu được nữa.

“Điểm tâm như thế này chính là điều thừa sao? Mỗi lần tôi làm điểm tâm cho bọn chúng, đều đã suy nghĩ có tốt hay không, có dinh dưỡng không, hơn nữa mỗi lần đều không chế sức ăn của bọn chúng. Bọn chúng cũng rất ngoan, sẽ không đòi ăn thêm. Tôi thật sự không hiểu, vì sao trong mắt anh là đồ ăn không có ích lợi gì chứ?”

Mạc Minh ngược mắt lên cùng cô đối mặt.

“cô nói chút ít này, đều là món điểm tâm ngọt không phải sao? Nếu đã là món điểm tâm ngọt, chính là thừa lượng đường. Bọn chúng ăn vào sẽ không sâu răng sao? Đường huyết không tăng cao sao? Chút ít này không lẽ không có hại cho cơ thể sao?”

“Tăng đường huyết? Mạc tiên sinh, anh nghĩ hai đứa bé là ông lão sao? Làm ơn đi, bọn chúng còn nhỏ, nếu đói bụng, thêm ăn, ăn một chút đồ ăn vặt thì làm sao?”

“Đói bụng thì ăn cơm, thêm ăn thì nhịn, rất khó chịu sao?”

Mẹ kiếp.

Kỳ Diệu lại muốn chửi tục rồi.

Vị ảnh đế quốc dân này mới từ cổ đại xuyên đến sao? anh ta không phải là truyền nhân của gia tộc đại gia trưởng bảo thủ nghiêm khắc đấy chứ?

“Bọn chúng là đứa bé, là đứa bé đó! Trước đây anh cũng giống bọn chúng, mỗi ngày ăn cơm và một chút rau dưa, đường và kem cũng chưa từng ăn sao?”

“Đúng vậy.”

Mẹ nó, người này là yêu quái à làm sao bây giờ?

Sau khi nghe được người đàn ông trả lời chắc chắn, Kỳ Diệu không nhịn được đỡ trán.

“Đó là do anh không bình thường!” Cuối cùng cô kìm nén không được, nói ra tiếng lòng, “không cần bởi vì chính mình lúc nhỏ không thú vị, liền áp đặt lên người mấy đứa bé con trai anh được không?”

âm thanh vừa nói ra, trong phòng yên tĩnh.

Lúc sau, đột nhiên tiếng đứa bé khóc vang lên trong phòng khách.

19. Chương 19: Đau Lòng

Edit: meowlui

Mạc Nhiên khóc, trái tim Kỳ Diệu cũng đau lòng theo.

“Ba, chị, hai người đừng cãi nhau nữa... Là con và anh trai không tốt, ô...”

Tiểu tử vừa khóc thút thít vừa mang tất cả sai lầm ôm vào người mình và anh trai, Kỳ Diệu cảm thấy khó chịu.

“Mạc Nhiên đừng khóc, đừng khóc nữa. Các em không có làm gì sai.” cô bước nhanh vòng qua bàn trà, ngồi xổm xuống trước người tiểu tử, đưa tay lau nước mắt cho cậu.

Sau đó, cô nghiêng đầu tức giận bất bình trừng Mạc Minh một cái.

Bao nhiêu năm qua chưa có người nào dám trừng mắt với mình ảnh đế đại nhân im lặng không nói gì.

“Ngoan, đừng khóc nữa, chị đau lòng lắm.” cô quay đầu lại, đổi thành dịu dàng, “Việc này, là do chị chưa bàn trước với ba em, không phải là hai đứa sai, đừng khóc, đừng khóc nữa, được không?”

Thấy tiểu tử vẫn không nhịn được rơi nước mắt, cô vô ý thức ôm cậu vào trong lòng.

“Ngoan, không khóc, không khóc. Là chị và ba không tốt, Mạc Nhiên và anh trai đều là đứa bé ngoan, không khóc nữa được không?”

cô rất có thiên phú dỗ dành an ủi, duỗi tay vỗ nhẹ vào sau lưng tiểu tử, nhìn Mạc Minh mở miệng lại đóng.

anh muốn giáo dục con trai tự mình lau khô nước mắt, dù sao đứa bé là con trai, sao có thể động một tí là rơi nước mắt chứ? Nhưng mà, nhìn thấy tiểu nha đầu dịu dàng dụ dỗ con trai anh, làm anh không nói ra được, anh vừa muốn mở miệng, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nuốt trở vào.

“Đừng khóc.” Cuối cùng, anh không tự chủ được tới gần, trầm giọng nói hai chữ này.

Cũng không biết là do “Mệnh lệnh” của anh có tác dụng, hay là cô nhẹ nhàng trấn an, Mạc Nhiên ghen ngào cách ra Kỳ Diệu, lau khô nước mắt của chính mình.

Lúc này Mạc Du ở bên cạnh dắt tay em trai, kéo cậu cùng đi đến bên cạnh Mạc Minh.

“Ba, chúng con biết mình sai rồi, ba đừng trách chị.”

Tiểu tử mới một mét ra mặt nắm tay em trai, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cha.

Mạc Minh nhìn khuôn mặt cậu khản trương, lại nhìn mắt con trai nhỏ, cuối cùng chỉ có thể thở dài.

“Về sau không được phép ăn những thứ này.”

“Này...”

Kỳ Diệu vừa nghe câu này, đương nhiên không vui, nhưng cô vừa mới mở miệng phản bác, ánh mắt đáng sợ của người đàn ông nhìn cô.

Thôi...Vạn nhất nói lại cãi nhau với anh, hai tiểu gia hỏa sẽ không dễ chịu...

Nhìn mặt Mạc Du và Mạc Nhiên, Kỳ Diệu quyết định tạm thời nhịn xuống, để sau này nói vậy.

Hai phút sau, cô lấy một chiếc khăn nóng, thay Mạc Nhiên rửa mặt, phát hiện hốc mắt Mạc Du cũng có chút hồng, cô cũng giúp cậu lau mặt. Xong việc, cô cũng mặc kệ ánh mắt sau lưng nhìn chăm chăm ba người, tự ý mang hai tiểu gia hỏa vào thư phòng, giúp bọn chúng dọn xong dụng cụ vẽ tranh.

Mắt nhìn thấy chị có thể lại đi ra ngoài tái chiến với ba ba trăm hiệp, Mạc Nhiên vội vàng giữ vạt áo cô, cầu xin cô đừng “Cãi nhau” với ba nữa.

Kỳ Diệu nghe vậy hơi kinh ngạc, sau đó nhìn chăm chú tiểu tử cầu xin.

Đừng nhìn hai đứa bé ngày thường một đứa yếu đuối, một đứa lạnh lùng, nhưng bọn chúng chỉ là đứa bé năm tuổi. Bọn chúng rất nhạy cảm, cũng rất yếu đuối, sợ hãi nhất là ba mất hứng, sợ ba không thích bọn chúng, sợ hãi người bên cạnh vì bọn chúng mà nổi lên tranh chấp.

Đáng tiếc, bọn chúng coi trọng nhất là ba, hình như cũng không có ý thức được điểm này.

Kỳ Diệu chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ đầu Mạc Nhiên.

“Yên tâm đi, chị chỉ đi nói đạo lý với ba em, sẽ không gây gổ với ba em đâu.” cô dừng lại một chút, cười với hai tiểu tử, “Chị là người ba em dùng tiền thuê chăm sóc các em, ba em là kim chủ, chị sao dám đắc tội với ba em chứ? Vạn nhất ba em không phát tiền lương cho chị, chị phải khóc ấy chứ, có phải không?”

Tiểu tử thông minh, nghe hiểu Kỳ Diệu nói đùa, cười với cô.

Kỳ Diệu bị cậu cười làm cho nhộn nhạo, cuối cùng kìm không được, chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Mạc Nhiên bị cô chọc cười khanh khách không ngừng.

“Được rồi! Các em ở trong này vẽ tranh, chị đi rồi về ngay - - ”

Học bộ dáng diễn viên, cô cười với hai tiểu gia hỏa, ném một lời kịch cổ, mới nhanh nhẹn rời đi.

Nhưng mà, cô tuyệt đối không nghĩ tới, khi cô đi tới phòng khách, lại nhìn thấy hình ảnh ảnh đế quốc dân đang ngồi ăn sữa chua.

không hổ là nam thần, ăn sữa chua cũng tao nhã như vậy - - không đúng! Bây giờ việc cô quan tâm, không phải là cái này được không?

Kỳ Diệu như một cơn gió chạy tới, nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông đang ăn mỹ vị.

“anh...”

Mạc Minh ngẩng đầu lên, trên mặt không một chút biểu cảm.

Kỳ Diệu cho rằng, ảnh đế có tố chất tâm lý rất tốt.

“Mạc tiên sinh, lẽ nào anh không biết, là người trưởng thành, vừa này anh vừa dạy dỗ đứa bé không cho bọn chúng ăn đồ ngọt, sau lưng ở chỗ này... anh không cảm thấy xấu hổ sao?”

Đây là điển hình của “Chỉ cho phép quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn”, sao anh có thể điềm nhiên như không thể!

Lúc cô nương đang cầm phần, người đàn ông không một chút hoang mang thu hồi ánh mắt, ngoài miệng lạnh nhạt hỏi một câu ngược lại: “không phải cô mời tôi ăn sao?”

Kỳ Diệu kinh ngạc, bắt đầu hồi tưởng lại.

Đinh - -

Đúng vậy, một phút trước, là cô tự tay mang đồ ăn đến mời anh ăn. Nhưng mà!

“Bây giờ giống lúc trước sao? Nếu như anh và bọn trẻ ăn cùng nhau, tôi đương nhiên đồng ý làm cho anh ăn. Nhưng anh làm cái gì? không hiểu chuyện mà giáo huấn Mạc Du, Mạc Nhiên, đợi hai đứa bé đi rồi, chính mình lại ngồi đây ăn, anh không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Tại sao tôi phải cảm thấy xấu hổ? cô đã nói, bọn chúng là đứa trẻ, tôi là đại nhân, tất nhiên không thể so sánh được.”

Còn “không thể so sánh được” nữa chứ...

Kỳ Diệu không hiểu được lời anh nói, hoài nghi chiếm cứ đầu óc cô.

Ảnh đế quốc dân, là người có hai nhân cách sao?

20. Chương 20: Bàn Bạc

Edit: meowluo

Quả thật, vị ảnh đế quốc dân này ở trong con mắt quần chúng là người bình dị gần gũi, lịch sự đẹp trai, đối với hai đứa con trai, chính là thái độ nghiêm túc thận trọng, người đàn ông lạnh lùng không có tình người, ngày đó ở trước mặt cô, miệng lưỡi trơn tru, là một quái thai không thể hiểu được. Thay đổi phong phú như vậy, trừ đa nhân cách trong truyền thuyết, Kỳ Diệu không thể nghĩ ra được nguyên nhân khác.

Nhìn lại Mạc Minh lúc này, hình như lại biến thành người ăn nói khéo léo, vô liêm sỉ.

Kỳ Diệu thật là bội phục anh.

“Ai nha, tôi mặc kệ. Dù sao anh không có tư cách tước đoạt quyền lợi hưởng thụ lúc nhỏ của hai đứa bé, mỗi ngày bắt bọn chúng học này học nọ còn chưa tính, ăn chút đồ ăn vặt cũng không được, anh nên mang bọn chúng đến miếu tu làm hòa thượng luôn đi!”

Mắt Mạc Minh nhìn chăm chú vào mặt Kỳ Diệu.

“Kỳ tiểu thư, cô có phải nhầm vị trí của mình rồi không?”

“Vị trí gì? Người sai là anh mới đúng! rõ ràng là ba đứa bé, vài tuần không đến thăm bọn chúng một lần, anh không biết tình hình đứa bé lớn lên, không biết tâm lý của bọn chúng, còn ở chỗ này khoa tay múa chân, lập ra quy định không có lý này, anh nên có lương tâm một chút, có người làm cha như vậy sao?”

Kỳ Diệu kích động, thao thao bất tuyệt nói rõ. Khi cô ý thức được thì đã nói xong rồi, phát hiện mình lại quên mất tất cả mọi thứ. cô quần bách, khẽ rụt cổ một cái, quan sát người đàn ông từ trên xuống dưới không có gì biến hóa quá mức.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, dường như rất lâu sau, cô mới thấy người đàn ông không chút hoang mang rút ra tờ khăn lau lau miệng, trầm giọng nói: “Mẹ bọn chúng có bệnh tiểu đường rất nghiêm trọng, tôi không hy vọng tương lai bọn chúng cũng như vậy.”

Ngoài dự đoán lời vừa nói ra Kỳ Diệu sững sờ tại chỗ.

Lần đầu tiên Mạc Minh nói về mẹ Mạc Du và Mạc Nhiên trước mặt cô.

cô đột nhiên không biết phải làm sao.

Cảm giác trở tay không kịp này cũng chỉ duy trì trong chốc lát, cô hồi phục lại tinh thần rất nhanh, thì ra đây là lý do Mạc Minh không cho phép hai đứa bé ăn nhiều đồ ngọt.

Kỳ thật, anh không giống như bề ngoài không quan tâm đến con trai đúng không?

Nghĩ tới đây, tâm tình Kỳ Diệu đột nhiên thoải mái hơn.

“Tôi hiểu. Cho tôi mạo muội hỏi một câu, mẹ bọn chúng bị bệnh tiểu đường, là loại nào?” cô cẩn thận hỏi thăm.

“không rõ lắm.”

“...”

Vừa mới nghĩ người đàn ông này rất quan tâm đến con trai xong.

Kỳ Diệu giật giật khoe miệng, lại hỏi năm nay Mạc Minh có mang Mạc Du và Mạc Nhiên đi bệnh viện kiểm tra lượng đường máu hay không.

Mạc Minh liếc mắt nhìn cô một cái, âm ỉ một lát, hóa ra cô cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

“đi rồi.”

“Chỉ tiêu thể nào?”

“Bình thường.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm.

“thật xin lỗi, lúc trước tôi không biết trong này có ẩn tình. Nhưng mà anh yên tâm, tôi làm điểm tâm ngọt sẽ khống chế lượng đường, hơn nữa sẽ không cho bọn chúng ăn nhiều...” cô thành tâm thành ý xin lỗi, bắt đầu nói, liền bắt gặp ánh mắt người đàn ông dịu dàng.

“cô vì sai lầm của chính mình mà kiểm soát sao?”

Kỳ Diệu lập tức cứng họng.

“Đúng vậy! Là tôi không đúng, đều là lỗi của tôi. Nhưng mà Mạc tiên sinh, anh bình tĩnh nghĩ mà xem, xuất phát từ lòng tốt, nhưng anh lại giáng một gậy xuống. Có câu thành ngữ rất hay, tốt quá hóa dở. anh bảo Mạc Du và Mạc Nhiên ăn ít đường, thật ra là vì suy nghĩ cho tương lai bọn chúng, nhưng mà đường cũng là một phần dinh dưỡng trong cơ thể của chúng ta, lẽ nào anh còn có thể không cho bọn chúng ăn cơm sao?” Kỳ Diệu là một cô nương dám làm dám chịu, cô cắn răng một cái, giậm chân một cái, trực tiếp thừa nhận sai lầm của cô, nhưng mà cùng lúc đó, cô không có ý định buông tha cho ý kiến của mình, “Thế nên, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ chú ý đến lượng đường bọn chúng hấp thụ mỗi ngày, dựa trên điều này, tôi vẫn sẽ làm điểm tâm cho bọn chúng ăn như cũ.”

Thấy Mạc Minh định mở miệng nói chuyện, cô lại nói trước một bước: “Điểm tâm không chỉ là đồ ngọt, đồ mặn và nhạt cũng được đúng không?”

Mạc Minh không hiểu cô nương này sao lại cố chấp như vậy, vì sao phải làm điểm tâm cho Mạc Du và Mạc Nhiên chứ?

“cô chắc chắn nhạt sẽ ăn ngon sao?” anh không muốn tranh luận chính diện với cô, lạnh lùng hỏi một câu ngược lại.

“Chắc chắn sao? Con trai anh ăn thanh đạm, rau trộn không có muối cũng có thể ăn rất ngon lành, những thứ này dùng trứng gà và sữa làm điểm tâm, bọn chúng có thể ăn không trôi sao?” Tiểu nha đầu lộ ra vẻ mặt tất nhiên, trực tiếp nhìn anh.

Lần đầu tiên Mạc Minh cảm thấy, hóa ra nuôi dưỡng con trai quá tốt, cũng không hẳn là chuyện tốt.

“Tùy cô làm thế nào thì làm.” Người đàn ông bị ghen không muốn tiếp tục tranh cãi với người phụ nữ trước mặt nữa, nói xong mấy chữ này, anh lại cảm thấy hơi hối hận.

“Mỗi tháng chỉ được ăn hai lần,” Vì vậy, ma xui quỷ khiến anh nói thêm một câu.

Kỳ Diệu dần lòng.

“Đồng ý.”

Như thế nào lại có cảm giác bán con trai nhỉ...

Mạc Minh không tự chủ ngấm cô thêm vài lần, hai đầu lông mày lộ ra chút tâm tình.

Đúng lúc này, anh thấy tiểu nha đầu nhíu lông mày với anh, nói: “Này, nói thật, tay nghề của tôi không tệ phải không?”

Mạc Minh trầm mặc chốc lát.

“...Ừ.”

Ha ha, rất thành thật.

Vốn không ôm hi vọng nhận được câu trả lời, kết quả lại ngoài ý muốn nhận được câu trả lời khẳng định của người đàn ông, Kỳ Diệu cô nương rất tự tin về tài nấu nướng của bản thân cảm thấy rất vui vẻ.

“Vậy được. Nếu Mạc tiên sinh thích, về sau, tôi có thể thường làm cho anh ăn.” Chỉ cần anh thường xuyên đến thăm hai đứa bé, thuận tiện cho tôi làm quen với anh.

Trong lòng tính toán, Kỳ Diệu cô nương cười tủm tỉm với người đàn ông trước mặt.

“...không cần.”

Tiểu nha đầu phát cáu.

“Vì sao lại không cần chứ? anh không có bệnh tiểu đường mà!”

Mạc Minh không nghe lời cô nói, trong đầu anh chỉ xuất hiện gương mặt Thích Mẫn Hạo chế nhạo.

Nếu như bị fan nữ biết anh thích ăn món điểm tâm ngọt...

Ken kết.

Mạc Minh xóa bỏ hình ảnh người đại diện trong đầu, bởi vì hương vị trong miệng mà khê nhếch khóe miệng. không thể không thừa nhận, cô làm món điểm tâm ngọt rất ngon. Thế nên...

“Lúc khác nói.” Ảnh đế quốc dân nhẹ nhàng nói, từ trên ghế salon đứng dậy.

“anh làm gì thế?” Kỳ Diệu đột nhiên có dự cảm xấu.

“đi.”

Quả nhiên!

“đi cái gì chứ? đã đến rồi, ở lại ăn cơm tối đi!”

Thấy người đàn ông lạnh lùng nhìn cô, Kỳ Diệu vội vàng đổi giọng, “không phải là anh vừa mới công nhận tay nghề của tôi sao? anh xem, hôm nay anh Thích không đến cùng anh, anh còn muốn tự mình ra ngoài ăn, rất phiền toái đúng không?”

cô xem anh là thiếu gia lúc nào cũng cần người hầu hạ sao? không có Thích Mẫn Hạo bên cạnh thì không được à?

Tuy nghĩ vậy, cuối cùng Mạc Minh vẫn ở lại.

Tài nấu nướng của cô coi như không tệ.

21. Chương 21: Tìm Ra Manh Mối

Edit: meowluoi

Mạc Du và Mạc Nhiên mặc dù bị hù dọa vì hai người tranh chấp, nhưng đợi đến tối, tâm tình bọn chúng quay về như ban đầu. Bởi vì, bọn chúng dự tính ba ngồi một tiếng rồi rời đi, thế nhưng lại ở lại, còn ăn tối cùng với bọn chúng.

một bữa cơm này, hai tiểu gia hỏa ăn rất ngon, nếu không phải Kỳ Diệu cười nhắc nhở bọn chúng, nói ăn tiếp sẽ biến thành heo mập, bọn chúng nhất định sẽ ăn tiếp.

Sau khi ăn xong, Kỳ Diệu bắt đầu rửa bát, hai tiểu gia hỏa muốn giúp cô, nhưng lại không thể bỏ được nhìn ba, vì vậy đứng ở một góc, chốc lát lại nhìn bóng lưng trong phòng bếp, chốc lát lại nhìn người đàn ông trong phòng khách.

Mạc Minh thấy hai tiểu gia hỏa đứng ở đó không động, đi tới hỏi bọn chúng đang làm cái gì.

Ba chủ động nói chuyện với bọn chúng, thật là vui!

Đáng tiếc, hai tiểu tử không dám nói cho ba biết sự thật, chỉ ngược mắt lên nhìn cha, Mạc Nhiên đáng thương bắt đầu lên tiếng: “Ba, chuyện ngày hôm nay, là con và anh không đúng, về sau bọn con nhất định sẽ nghe lời, cũng không ăn đồ ăn vặt nữa.”

nói xong, cậu dè dặt nhìn sắc mặt Mạc Minh, phát hiện thấy lông mày ba hơi động, đứa bé năm tuổi cũng không hiểu ba đang suy nghĩ gì, đành phải kiên trì tiếp tục nói: “Như vậy... Như vậy thì, lúc ba không bận làm việc, có thể tới gặp con và anh trai được không?”

Hai tiểu tử giống nhau như đúc không chớp mắt, cứ im lặng như vậy nhìn chăm chú vào cha bọn chúng, trong mắt có lo lắng, căng thẳng và chờ đợi. Mạc Minh nhìn con trai, cảm giác hoảng hốt bỗng nhiên xuất hiện.

không phải anh không nhớ rõ, mới đầu, hai đứa bé còn nhỏ, từ lúc sinh ra không muốn rời xa cha mẹ khóc lóc đòi gặp ba, khi bọn chúng lớn lên một chút, sau đó hiểu được một ít chuyện, bọn chúng không còn không ầm ĩ bên cạnh anh nữa, thậm chí rất ít khi cầu xin anh làm bạn với bọn chúng.

Nhưng không biết sao, vào lúc này, hai tiểu gia hỏa lại chủ động mở miệng.

Mạc Minh mở to mắt, nhìn cô gái vẫn còn đang rửa bát trong bếp.

không thể không thừa nhận, từ lúc cô đến nhà bọn họ, tâm tình Mạc Du và Mạc Nhiên tốt hơn, cơm cũng ăn nhiều hơn so với trước kia, bởi vậy có thể thấy, bọn chúng và cô rất hợp nhau, hơn nữa, hình như người nào đó còn nói, bọn chúng thích chị gái lớn này.

Thế nên, hôm nay bọn chúng nói ra những lời này với anh, là vì cô sao?

Mạc Minh thu hồi ánh mắt, cũng thu hồi lại suy nghĩ, khép mi nhàn nhạt đáp một tiếng.

Chỉ một từ “Ừ” ngắn ngủi, lại làm cho trái tim hai tiểu gia hỏa ầm ập.

“Cảm ơn ba.”

Mạc Nhiên cười rất vui vẻ, Mạc Du rất ít khi cười cũng nhếch khóe miệng.

Mạc Minh chợt phát hiện, hóa ra con trai lớn và con trai nhỏ giống nhau, cười lên có hai má lúm đồng tiền. Giống anh.

Trong lòng anh hơi trấn động, người đàn ông đưa tay sờ đầu nhỏ của hai đứa con, xoay người bước về phía cửa phòng.

Hai đứa bé sau lưng không hẹn mà cùng choáng váng.

Ba... Ba sờ đầu bọn chúng!

Oa - - lại còn xoa đầu nữa!

Hai tiểu gia hỏa không dám kích động trước mặt ba, bọn chúng chỉ có thể đè nén hưng phấn, mặt mày hớn hở đi tiễn ba.

“Tạm biệt ba!”

Mắt lưu luyến nhìn bóng lưng cao lớn của ba, Mạc Du và Mạc Nhiên cùng nhau dùng sức đóng cửa phòng lại, sau đó “Bịch bịch bịch” chạy tới phòng bếp.

“Chị chị! Ba vừa sờ đầu bọn em!” Mạc Nhiên vừa vào phòng bếp vừa vui vẻ chia sẻ tin tức với chị Kỳ Diệu.

Kỳ Diệu thấy khuôn mặt hai tiểu thiên sứ đỏ bừng, vui mừng đứng bên cạnh cô, cảm thấy cao hứng thay bọn chúng, lại có chút ít đau xót.

Được ba sờ đầu, đối với những bạn nhỏ khác mà nói, là chuyện rất bình thường. Nhưng mà, đối với hai đứa bé sinh đôi mà nói, là một thứ xa xỉ khó cầu.

Đáng tiếc, cô không giúp được bọn chúng quá nhiều - - hiện giờ, việc cô có thể làm, chính là chăm sóc bọn chúng thật tốt, cũng cố gắng giúp cha con thân thiết hơn.

Kỳ Diệu suy nghĩ như vậy, và cũng làm những việc đó. Hai đứa bé này rất thông minh, sớm chiều chung sống với nhau, bọn chúng càng cảm nhận được thiện ý từ cô gái này.

Chị gái có địa vị rất lớn trong lòng bọn chúng, chú Thích thường xuyên chơi đùa với bọn chúng nhưng mà không quá đáng tin.

Kỳ Diệu không biết mình lại được đứng thứ hai, chỉ đứng sau “Người thân” Mạc Minh mà thôi, công việc của cô chỉ là xử lý sinh hoạt hàng ngày của hai tiểu gia hỏa, làm đồ ăn dinh dưỡng cho bọn chúng, chơi đùa và dạy bọn chúng học bài.

Đúng vậy, đừng xem cô năm đó là thí sinh nghệ thuật, thành tích môn văn của cô đều không thua kém! Hơn nữa, cô thích học tập kiến thức mọi lĩnh vực, không tính là biết nhiều nhớ giỏi, cũng tốt xấu hiểu được không ít. Chỉ là, lúc đó cô không lường trước được một ngày, kiến thức mà mình học qua này lại có công dụng.

Mắt thấy hai tiểu gia hỏa chăm chú nghe mình giảng đạo lý, Kỳ Diệu cảm thấy rất vui. Nhưng mà, mọi thứ đều có hai mặt, cô được hai tiểu gia hỏa sùng bái, hình như cũng làm hư bọn chúng, thế nên mỗi tối trước khi đi ngủ, bọn chúng đều mở hai mắt thật to nhìn cô, chờ cô kể chuyện.

Cũng may Kỳ Diệu đối với việc này không thấy mệt, lo lắng hai tiểu gia hỏa hấp thu quá nhanh, cô nói, sắp hết chuyện rồi.

Ừm, đến lúc cô phải nạp điện rồi.

“Được rồi, đêm nay đến đây thôi, các em ngủ đi.”

Ánh mắt Mạc Du, Mạc Nhiên thất vọng, cô xem như không có việc gì thay hai tiểu gia hỏa đắp kín chăn.

“Chị, hôn nhẹ.” Lúc cô muốn rời đi, Mạc Nhiên chu miệng nhỏ nhắn yêu cầu cô hôn chúc ngủ ngon.

cô thật sự “Làm hư” bọn chúng rồi.

Kỳ Diệu cố ý mỉm cười oán trách, nhưng vẫn không chút nghĩ ngợi cúi xuống, hôn lên hai má cậu. Tiếp đó, cô đứng dậy nhìn thấy Mạc Du cũng nhìn cô không chớp mắt, thầm nghĩ vị tiểu đại nhân này cũng muốn, cười tủm tỉm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Hai tiểu gia hỏa vừa lòng thỏa mãn nhắm mắt lại, đi tìm Chu Công. Kỳ Diệu rón rén đi đến cửa phòng ngủ, thay bọn chúng tắt đèn, mới đi ra khỏi phòng.

Ban đêm, cô giống như bình thường, ngủ trong phòng khách nhà họ Mạc. Nửa đêm buồn đi vệ sinh, cô mơ màng màng đi đến toilet. đi vệ sinh xong, cô cảm thấy khát nước, liền đến bàn ăn bên cạnh phòng

khách, rót chén nước uống. không ngờ vừa mới bưng chén lên đến miệng, cô đột nhiên thấy một bóng người đang di chuyển.

Trong lòng Kỳ Diệu căng thẳng, thần trí thanh tỉnh hơn một nửa.

Trong nhà có trộm sao?

22. Chương 22: Dự Dã

Edit: meowlui

Kỳ Diệu bỗng chốc khản trương.

Trong nhà chỉ có mình cô và hai đứa bé năm tuổi, nếu thật sự là người đàn ông trai tráng thì... Hả?

Vừa mới suy nghĩ, cô liền phát hiện có cái gì đó không thích hợp lắm.

Thân ảnh thấp bé như thế... Ai da má ơi! không phải là một trong hai đứa bé sao?

Sợ bóng sợ gió một hồi Kỳ Diệu cô nường cảm thấy không còn gì để nói.

Là Mạc Du hay Mạc Nhiên đây? Hừ chết cô.

Kỳ Diệu vỗ ngực một cái, dứt khoát chạy tới mở đèn phòng khách. Đèn treo tường mờ nhạt ảm áp, nhưng đêm hôm khuya khoắt đột nhiên sáng hẳn lên. Kỳ Diệu cứ tưởng rằng, đèn trong phòng đột nhiên sáng, bất kể là tiểu gia hỏa không ngủ được chạy đến dọa người, giờ phút này đều nên lên tiếng. Nhưng mà ngoài ý muốn, sau khi đèn sáng, trong phòng khách vẫn lặng yên không một tiếng động như cũ.

Kỳ Diệu không hiểu, quay đầu lại cẩn thận nhìn, đúng là tiểu tử kia, sao lại không lên tiếng chứ?

Khi cô định thần lại - - thật sao, ngủ trên ghế sofa mất rồi.

cô vội vàng chạy đến, bởi vì tiểu tử nhắm mắt lại cuộn mình, cô không có cách nào nói chính xác là Mạc Du hay Mạc Nhiên. Vừa định mở miệng gọi, cô nghĩ lại, vẫn nên vào phòng ngủ hai đứa bé nhìn thôi.

cô nhìn thấy giường ngủ nhỏ bên ngoài trống không, Mạc Nhiên đang nằm im, hai cánh tay không an phận để ra bên ngoài.

Người trong phòng khách kia chính là Mạc Du.

Kỳ Diệu bước nhanh quay về phòng khách, thầm nghĩ đứa bé này có phải ngủ mơ đi vệ sinh, sau đó đi đến ghế sofa phòng khách nằm xuống. cô nhẹ nhàng khom lưng, rón rén ôm cậu vào lòng, đưa cậu về phòng ngủ.

Tiểu tử này rất nặng. Ừm, hai tháng nay cô đã chăm sóc bọn chúng rất tốt.

Nửa đêm lặn qua lặn lại một trận, Kỳ Diệu tránh không được ra mồ hôi, trong lòng không có chút gì thiếu kiên nhẫn. cô đi toilet rửa mặt bằng nước nóng, quay về phòng ngủ của mình ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, hai tiểu gia hỏa xoa xoa mắt nhạp nhèm buồn ngủ, chậm chạp mặc quần áo của mình.

Từ lúc bốn tuổi, bọn chúng mặc quần áo, cởi quần áo đều không cần người giúp đỡ, ngẫu nhiên có lúc khó khăn, hai anh em lựa chọn giúp đỡ lẫn nhau, nếu không được, mới nhờ người chăm sóc bọn chúng giúp đỡ.

Khi Kỳ Diệu đẩy cửa bước vào nhà, thấy hình ảnh hai tiểu thiên sứ đang giúp đỡ lẫn nhau.

cô nhiều lần suy nghĩ, nếu không phải là con trai ảnh đế quốc dân, mỗi ngày cô đều chụp chi tiết cuộc sống của bọn chúng, đăng trực tiếp lên blog, sẽ có rất nhiều các dì, các chị hâm mộ. Đáng tiếc, hai tiểu gia hỏa có người ba nổi tiếng như vậy, cô không nên mang ảnh bọn chúng lưu truyền trên internet.

Thu hồi những tiếc nuối trong lòng kia, Kỳ Diệu tươi cười rạng rỡ đi vào nói chuyện với hai tiểu gia hỏa.

“Sáng hôm nay ăn bánh sandwich, còn có cả bánh pudding sữa đó.”

Hai tiểu gia hỏa nghe thấy có đồ ăn ngon, tất nhiên liền vui vẻ, nhanh chóng mặc quần áo, không cần Kỳ Diệu thúc giục, nhanh nhẹn chạy đi rửa mặt.

một phút sau, hai tiểu gia hỏa ngồi cùng một chỗ hưởng dụng đồ ăn sáng. Kỳ Diệu hỏi Mạc Du có nhớ chuyện nửa đêm hôm qua rời giường đi đến phòng khách không. Tiểu tử nghe xong, nhú mày nghĩ một lát, cuối cùng vẫn mờ mịt lắc cái đầu nhỏ của cậu.

Được rồi, chuyện này cũng không lạ gì. Tiểu tử này mắc bệnh hay quên, hơn nữa còn trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê nữa chứ.

Kỳ Diệu tạm thời vớt chuyện này ra sau đầu, tiếp tục bồi hai tiểu gia hỏa ăn điểm tâm. Ăn xong điểm tâm, bọn tiểu tử đến thư phòng học, cô giống như mọi ngày bận rộn trong phòng bếp.

Sắp kết thúc kỳ nghỉ hè, Mạc Du, Mạc Nhiên sẽ quay lại nhà trẻ, mà cô sẽ đỡ bận rộn hơn. Nhưng mà, ban ngày không có bọn tiểu tử làm bạn, vẫn cảm thấy cô đơn.

Vừa nghĩ chuyện này vừa làm bữa ăn trưa, Kỳ Diệu thấy sắp đến giờ rồi, liền kêu hai đứa bé ra ăn cơm. Ai ngờ chưa ăn được miếng cơm nào, di động cô liền bắt đầu vang lên. Kỳ Diệu đi đến bàn trà cầm lấy di động, cúi đầu nhìn màn hình, là Tề Tâm Hân đã lâu không liên lạc.

cô biết, ba tháng nay Tề Tâm Hân đều bận rộn diễn, suýt chút nữa còn không có mặt trong buổi lễ tốt nghiệp.

“Cậu bận như vậy, mà vẫn có thời gian gọi cho tớ sao?” cô nhận điện thoại, giọng điệu sung sướng chế nhạo cô nương ở đầu dây bên kia.

“Hết bận rồi, cô đơn lạnh lẽo quá, liền nhớ tới cậu.” Tề Tâm Hân nhanh chóng hiểu ý, tiếp tục câu chuyện của bạn.

Kỳ Diệu bật cười một tiếng.

“Vây - - đại nhân có gì phân phó? Tiểu nữ sẽ trung thành phục vụ ngài.”

“Đương nhiên là muốn hẹn hò rồi.”

Kỳ Diệu cảm thấy, trong lời nói của Tề Tâm Hân có nghĩa khác.

cô không nhịn được nhìn hai tiểu tử ngồi bên cạnh, phát hiện bọn chúng đã bỏ bát đĩa xuống, tò mò quan sát cô.

Quần, trong nhà còn có hai tiểu thiên sứ thuần khiết, cô không nên tùy tiện nói đùa với Tâm Hân.

Nghĩ như vậy, cô lập tức khôi phục đứng đắn, trực tiếp hỏi bạn tốt thời gian, địa điểm gặp mặt.

“Lựa ngày không bằng trùng ngày, liền hôm nay đi. Này, gần đây cậu thế nào?” Tề Tâm Hân nói một nửa, liền chuyển sang việc khác, hỏi thăm tình hình Kỳ Diệu gần đây.

“Rất tốt, còn cậu thì sao? Quay phim có thuận lợi không?” Kỳ Diệu nói, một tay làm động tác ăn cơm với Mạc Du và Mạc Nhiên, ý bảo bọn chúng không cần để ý, cứ ăn cơm đi, hai tiểu gia hỏa nghe lời cầm đĩa lên, cô yên tâm xoay người sang chỗ khác, tiếp tục nghe Tề Tâm Hân nói chuyện.

“Ai nha! không nói chuyện này, mỗi ngày đều mệt gần chết, còn có cực phẩm làm bạn, tư vị này, quả thật rất chua xót.”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cực phẩm gì, dám làm cậu giận sao?”

“nói ra rất dài dòng, gặp mặt rồi tớ kể cho. Tí nữa tớ gửi địa chỉ quán cà phê vào điện thoại cho cậu, cậu nhớ kiểm tra đó.”

“Được rồi, buổi chiều gặp.”

Kỳ Diệu vui vẻ cúp điện thoại, quay về bàn ăn, thấy Mạc Nhiên nuốt cơm xuống thật nhanh.

“Chị, chị muốn đi ra ngoài sao?” Tiểu tử không đợi được đặt câu hỏi, cùng anh trai cậu không chớp mắt nhìn mặt cô.

“Đúng vậy. Trước giờ cơm tối chị sẽ quay lại, buổi chiều hai em ở nhà ngoan ngoãn, có việc gì thì gọi điện cho chị, được không?”

Đúng vậy, nếu đổi lại là những đứa trẻ khác, cô không thể yên tâm để bọn chúng ở nhà. Nhưng mà một đôi thiên sứ thông minh hiểu chuyện như vậy, cô yên tâm 100% - - nghĩ đến người thuê cô là Mạc Minh, chắc cũng biết rõ điểm này, cho nên lúc làm hợp đồng, không có yêu cầu cô một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ ở cạnh con của anh.

Mà cô, cũng có thể tự do đi lại, cho nên cô không nên rời nhà đi mà không nói.

cô nghĩ như vậy nhưng ngoài dự đoán, hai tiểu gia hỏa gật đầu, sau đó cúi đầu không lên tiếng.

cô nhạy cảm phát hiện được bọn chúng có điểm lạ, mở miệng hỏi bọn chúng sao vậy.

“Chúng em muốn ở cùng với chị.” Kiên nhẫn chờ đợi mười mấy giây, cô nghe thấy Mạc Nhiên nhỏ giọng trả lời.

Kỳ Diệu đột nhiên hiểu ra, sau đó, trái tim hóa thành một vùng nước.

Oa - - tiểu thiên sứ bắt đầu dựa dẫm vào cô, làm cô rất vui!

23. Chương 23: Khen Ngợi

Edit: meowlui

Hai tiểu gia hỏa trở mắt nhìn chị Kỳ Diệu bắt đầu trong thế giới màu hồng phấn của mình.

Haizz, chị cái gì cũng tốt, chỉ ngẫu nhiên có chút... có chút... Ách...

Thứ lỗi bọn chúng mới năm tuổi, từ ngữ còn hạn chế, không thể tìm từ nào chuẩn xác để hình dung về chị Kỳ Diệu lúc này.

Nhưng mà, Mạc Du và Mạc Nhiên hiểu, chị là thật tâm thích bọn chúng, thật tâm tốt với chúng. Có thứ này làm nền tảng, ngẫu nhiên có chuyện gì lạ, có gì lớn lao chứ?

“Chị, chị cứ đi đi, em và Mạc Nhiên sẽ ngoan ngoãn ở nhà, đợi chị về.” Mạc Du ít khi chủ động lên tiếng, khi lên tiếng nghiêm nhiên là dùng chức vị anh cả mà nói.

Kỳ Diệu cảm thấy hai anh em này vừa tri kỷ vừa đáng yêu, nếu như bọn chúng không phải là con trai ảnh đế, cô thật sự muốn mang hai đứa bé này đi ra ngoài khoe khoang một phen.

Ừm, cô lại muốn nhiều rồi.

“Được. Chị sẽ mang quà về cho các em. nói đi, các em muốn gì?”

Mạc Du nghe thấy vậy, không những không có cảm giác mừng rỡ, còn nghiêm túc lắc đầu: “không cần đâu chị. Chị cứ yên tâm đi chơi đi, em sẽ chăm sóc Mạc Nhiên thật tốt.”

“Em cũng sẽ chăm sóc anh thật tốt.” Mạc Nhiên ngọt ngào nói.

“Thế này đi, chị mua sách cho Mạc Du, còn mua cho Mạc Nhiên bộ ghép hình, có được không?”

“thật sự không cần đâu ạ.”

“Cứ quyết định như thế đi.” Kỳ Diệu tự ý quyết định, vui vẻ nói với hai tiểu gia hỏa, “Nào, tiếp tục ăn cơm thôi.”

Mạc Du, Mạc Nhiên: “...”

Bọn chúng đương nhiên không hiểu được, dùng tiền mua quà cho bọn chúng, là chị Kỳ Diệu cam tâm tình nguyện.

Nhưng bất luận là như thế nào, một tiếng đồng hồ sau, Kỳ Diệu cô nương sắp xếp cho hai đứa bé ngủ trưa, khóa gas, tắt điện, kiểm tra cửa sổ một lần, mới an tâm ra cửa.

Ngồi tàu điện ngầm đi đến quán cà phê gặp Tề Tâm Hân, cô thấy bạn tốt mặc quần áo màu đỏ đang ngồi trong góc.

“Bây giờ cậu còn dám mặc như vậy sao?” Kỳ Diệu vội vàng bước tới, trực tiếp mở đầu bằng câu hỏi trêu chọc cô.

Tề Tâm Hân không coi ai ra gì “Hừ” một tiếng: “Cậu cứ yên tâm. Bây giờ tớ mới chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không có ai nhận ra tớ đâu. Hơn nữa, còn chưa được diễn trên TV, ai nhận ra tớ chứ.”

Kỳ Diệu cười hì hì ngồi xuống: “Nhìn tinh thần cậu không tệ, mọi chuyện đều thuận lợi sao?”

Tề Tâm Hân lười biếng khuấy ống hút trong ly nước: “Nếu tinh thần không tốt, có thể đấu được với những người tài hoa sao?”

Kỳ Diệu kinh ngạc, vừa hỏi mới biết, trong đoàn làm phim có người xem thường Tề Tâm Hân là người mới, đều ngáng chân cô khắp nơi, hôm thì bảo chuyên gia đạo cụ đưa cho cô đồ hỏng, ngày mai lại đề nghị đạo diễn bảo thợ trang điểm dặm cho cô.

“Cậu nói xem người phụ nữ này có phải mắc bệnh thần kinh không? Tớ chỉ diễn vai nữ số ba, không đúng, không được tính là thứ ba, là một nhân vật không quan trọng lắm, chính là vai nữ số bốn số năm, đáng giá như vậy sao?”

“Người chính bắt nạt người mới, không phải chỉ nhằm vào cậu.”

“Nhưng bây giờ cô ta động vào mình! Ai da, cậu không nhìn thấy vẻ mặt cô ta vênh váo đắc ý đâu. Cầm vừa nâng lên, thì lỗ mũi hướng lên trời, hai đôi mắt giống như mắt cá chết nằm trên đỉnh đầu, cả ngày thì kỳ lạ, khoa tay múa chân, làm tớ chán ghét...”

nói xong, Tề Tâm Hân ôm lấy hai cánh tay, làm động tác nổi da gà.

Kỳ Diệu bị cô chọc cười, an ủi cô ấy: “Cũng may cậu diễn xong rồi, chỉ mong sau này không đụng phải loại người này.”

“Mong là như cậu nói.” Tề Tâm Hân híp mắt gật đầu, đột nhiên nghiêng người về phía trước, trợn mắt với cô: “Cậu thì sao? Gần đây công việc thế nào? Hai tiểu tử kia có nghe lời không?”

Lúc trước ký kết hợp đồng với Mạc Minh, Kỳ Diệu nói với bạn tốt là mình sắp đi làm “Bảo mẫu”. Tề Tâm Hân mới nghe, tất nhiên là không đồng ý, nói đang êm đẹp tự nhiên lại đi giúp người ta chăm sóc mấy tiểu tử xấu xa. Kỳ Diệu không nói cho cô ấy biết, tiểu tử xấu xa trong miệng cô ấy là con trai của thần tượng mà cô ấy hâm mộ bạn học Mạc Minh, chỉ có thể tỏ vẻ mờ mịt, gia đình này rất có uy tín danh dự, tố chất tốt, hiểu đạo lý, hai đứa bé cô đã gặp qua, vừa gặp đã thích, không khó chăm sóc. Quan trọng nhất là, tiền lương không tệ, lại bao ăn bao ở, hơn nữa, cô còn có thể thông qua chủ thuê tiếp xúc với một số người có quan hệ trong giới, vận khí tốt, có thể tích lũy chút ít giao thiệp, vì sự phát triển sau này của cô.

Tề Tâm Hân thấy cô kiên trì, lại nghe đối phương đưa ra điều kiện không tệ, thậm chí còn có điều kiện phù hợp với nhu cầu của cô, suy nghĩ kỹ cô cần một công việc, làm bạn tốt, Tề Tâm Hân khuyên hai câu, không nói gì thêm nữa.

Tuy nghĩ như vậy, cô ấy vẫn luôn gọi điện thoại quan tâm tình hình gần đây của Kỳ Diệu. Khi công việc không bận, người đầu tiên cô ấy gặp là Kỳ Diệu, một là sau khi tốt nghiệp muốn gặp lại, hai là muốn hỏi cô dạo này khỏe không. Dù sao, bây giờ đứa bé đều được cha mẹ ông bà nội bà ngoại chiều hư, chuyện gì cũng có thể làm được, còn không thể mắng, không thể đánh. Kỳ Diệu là một cô nương có thể chế ngự được hai vật nhỏ năm tuổi sao?

“Hai tiểu gia hỏa rất hiểu chuyện. Tớ đã nói với cậu rồi, cậu đừng tưởng rằng trên đời này đứa bé nào cũng đều nghịch ngợm, bọn chúng rất đáng yêu!”

Nhưng mà Tề Tâm Hân bất ngờ hơn, là Kỳ Diệu không những khen ngợi hai đứa bé, hai mắt còn tỏa sáng, hưng phấn miêu tả cuộc sống hàng ngày.

“Cậu không biết đâu, bọn chúng tri kỷ giống như tiểu thiên sứ! Lúc tớ làm việc nhà, bọn chúng sẽ đến giúp tớ, tớ làm xong việc nhà, bọn chúng sẽ mang kem dưỡng da tay đến. Hôm nào thân thể tớ không được thoải mái, bọn chúng sẽ mang đồ cho tớ, nói mệt thì không nên dùng sức. Cậu nói xem, giống đứa bé năm tuổi sao, có thể săn sóc giống như đại nhân đúng không? Máu chốt chính là, bọn chúng lớn lên rất xinh đẹp, mỗi ngày nhìn bọn chúng cười với tớ, tớ cảm thấy trái tim mềm nhũn...”

Mắt nhìn bạn tốt thao thao bất tuyệt tán dương hai tiểu gia hỏa, hai tay còn ôm ngực, khuôn mặt Tề Tâm Hân biến sắc.

“Sao tớ cảm thấy tài văn chương của cậu thay đổi thế.” cô ấy dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ quan sát Kỳ Diệu.

Kỳ Diệu bị châm chọc phục hồi lại tinh thần, bỏ tay để trên ngực xuống.

“Tài văn chương của tớ vốn rất tốt.”

“không, ý tớ muốn nói là, tớ cảm thấy cậu đã thay đổi trở nên háo sắc.”

Kỳ Diệu cố làm ra vẻ bất mãn liếc cô ấy một cái.

“Hừ... Cậu nói như vậy là bởi vì cậu chưa nhìn thấy hai tiểu gia hỏa kia, khi nào mà cậu gặp bọn chúng, cậu sẽ hiểu, vì sao tớ lại thích bọn chúng.”

“Ách ha ha...”

Tề Tâm Hân cười gượng hai tiếng, thầm nghĩ mình sẽ không đi hầu hạ hai tiểu tử xấu xa đó đâu.

Lúc hai người nói chuyện di động trong túi xách Tề Tâm Hân đột nhiên vang lên. cô ấy vừa nhận, là đoàn phim kêu cô ấy về ăn cơm.

“không phải cậu nói phân diễn kết thúc rồi sao? Tại sao lại vậy? Đoàn phim gì? Còn không cho nhân vật sống hả?”

Rất rõ ràng, tăng lượng công việc, Tề Tâm Hân tương đối bất mãn. Nhưng mà Kỳ Diệu cho rằng, cô ấy không phải bất mãn với thành viên đoàn làm phim, bởi vì bình thường, không có diễn viên nhỏ từ chối cơ hội lộ mặt.

Thân là bạn tốt biết được nội tình, Kỳ Diệu trấn an Tề Tâm Hân vài câu, liền cùng cô ấy đi ra khỏi quán cà phê, còn giúp cô ấy gọi taxi, nhìn cô ấy lên xe.

“Được rồi, làm việc cho tốt. Chờ cậu hết khổ, được làm nhân vật chính quang minh chính đại đánh vào mặt bọn họ.”

Cuối cùng cười hì hì trêu chọc một câu, cô đưa mắt nhìn bạn tốt đi mất, lúc này lại nghe được âm thanh gọi tên cô ở sau lưng.

“Diệu Diệu?”

24. Chương 24: Lôi Kéo

Edit: meowlui

Kỳ Diệu không nghĩ tới, khó có khi ra cửa xa một tí lại ngẫu nhiên gặp được Lâm Tư.

Hai tháng trước anh ta đi công tác nước ngoài, vừa vặn giảm thời gian hai bên gặp mặt. Lâm Tư không tồn tại trong thời gian này, Kỳ Diệu đổi mỗi tuần thăm vợ chồng nhà họ Lâm một lần thành một tháng hai lần, nói là do vừa mới tốt nghiệp, công việc khá bận rộn. Vợ chồng nhà họ Lâm cũng không so đo, mới đầu bọn

họ còn chủ động thay con trai nhắc đến hôn sự. Kỳ Diệu không mang chuyện Lâm Tư bắt cả hai tay nói cho hai người, bởi vì thứ nhất cô không muốn hai vị trưởng bối mất mặt, hai là người trong cuộc còn chưa có thừa nhân, cô tùy tiện mang việc này nói ra, chỉ sợ lại rơi vào cục diện bế tắc. Như vậy, chi bằng cứ tạm xử lý, mọi người đều ngầm hiểu, mọi việc cũng không giải quyết được.

Bao nhiêu trốn tránh Kỳ Diệu dự định, gần đây nhất khi đi thăm hai vợ chồng nhà họ Lâm cũng không đề cập đến chuyện cưới gả, cô quyết định, cứ như vậy thôi. cô nghĩ rằng, vợ chồng nhà họ Lâm đã nhìn ra được cái gì, hoặc là, từ trong miệng con trai bọn họ thăm dò ra được cái gì. Thế nên, bọn họ tự biết đuối lý, nảy sinh ý nghĩ giống như cô.

đã như vậy, bây giờ cô đối mặt với Lâm Tư cũng là chuyện tự nhiên.

“thật khéo, anh cũng đến đây.” Thời gian xa cách gấp lại khuôn mặt cô từng mê muội, trong đầu Kỳ Diệu vẫn như cũ không tiêu tan, có thể cô vẫn tươi cười mở miệng, ý đồ đánh đòn phủ đầu.

Lâm Tư thấy cô cười một tiếng, anh ta tỉnh táo lại, cười thản nhiên hỏi cô, vì sao không nhận điện thoại của anh ta.

Nụ cười trên mặt của Kỳ Diệu nhạt đi.

Kỳ thật, trong lòng cô hiểu, đã đến lúc ngã bài rồi.

“anh Lâm Tư, em cảm thấy, em vẫn nên gọi anh một tiếng ‘anh trai’ thôi.” cô không tự chủ được cúi đầu xuống, không lớn không nhỏ nói rõ ràng.

Lâm Tư nhìn chăm chú cô cúi xuống, thoáng chốc liền thay đổi sắc mặt.

“Diệu Diệu em nói lời này là có ý gì?”

“Em có ý gì, không phải anh đều hiểu sao? Vì sao nhất định bắt em nói trắng ra?”

Kỳ Diệu vẫn cúi đầu như cũ, vô ý thức cọ xát mũi chân xuống đất. Động tác quen thuộc này, trong lòng Lâm Tư cảm thấy yên tâm hơn chút.

Mỗi lần Kỳ Diệu làm động tác này chứng tỏ trong lòng cô đang căng thẳng, anh ta lớn lên cùng cô, sao có thể không hiểu chứ?

Lâm Tư nhếch môi khẽ mỉm cười, nhắc chân tiến lên hai bước.

“Thế nào? không lẽ bởi vì chuyện khách hàng kia mà tức giận sao?” anh ta cúi người xuống, động cái cổ, cố gắng nhìn mặt cô gái, ai ngờ mặt còn chưa nhìn được, đối phương đã lùi về phía sau hai bước.

Khuôn mặt Lâm Tư cứng đờ, nhưng lại lập tức khôi phục như ban đầu.

“thật sự vẫn còn so đo chuyện này sao?”

anh ta đưa một tay ra, vốn định ôm Kỳ Diệu vào trong lòng dự dồ thật tốt, ai ngờ cô lại tránh.

“Diệu Diệu.” Lần này sắc mặt người đàn ông quả nhiên trở nên khó coi.

“anh Lâm Tư, em vẫn cảm thấy anh là người tốt.” anh ta nhìn cô ngẩng đầu lên, nghe cô nghiêm túc nói, “anh đã thích người khác, có thể dừng diễn trò trước mặt em nữa được không? Đối với em và cô bé kia đều không công bằng!”

Lời vừa nói ra, gương mặt Lâm Tư cũng không giữ được nữa.

“Diệu Diệu! anh đã giải thích với em rồi, anh và cô bé kia chỉ là quan hệ làm ăn, sao em vẫn còn hiểu lầm anh chứ?” anh ta nhịn không được lại bước lên một bước, đã thấy tiểu cô nương giống như mèo dựng lông, lùi về phía sau hai bước, trừng mắt nhìn thẳng anh ta.

“anh muốn em mang chứng cứ ra đặt trước mặt anh, anh mới bằng lòng thừa nhận sao?” Ngay sau đó, trong giọng nói của cô xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Chất vấn xong, Kỳ Diệu thăm hặn chính mình dễ dàng bị tâm tình thao túng - - rõ ràng đã nghĩ kĩ, mặc kệ anh ta nói với mình cái gì, cô cũng sẽ không mất khống chế, cũng sẽ không rơi nước mắt.

cô cắn chặt môi, không nhúc nhích nhìn thẳng vào khuôn mặt người đàn ông. Lúc này Lâm Tư không tự chủ được liếc nhìn xung quanh.

Lời Kỳ Diệu vừa nói kia, động tĩnh có hơi lớn, thế nên người qua đường đều dùng ánh mắt dò xét bọn họ.

Lâm Tư xấu mặt không chịu được.

Khuôn mặt người đàn ông dịu dàng xưa này khẽ nhíu lại.

“Diệu Diệu!” Giống như là trách mắng đứa bé, anh ta một mặt lên tiếng, một mặt bước nhanh về phía trước, nắm lấy tay cô, “Đừng cố tình gây sự ở chỗ này! Cùng anh quay về. Những “Chứng cứ” mà em nói kia, anh sẽ giải thích từng cái cho em. anh không tin... Người kia bụng dạ khó lường, gửi lung tung cho em...”

Người đàn ông nhíu mày lầm bầm, giống như trong lòng không thích hoặc là cố ý nói cho cô gái bên cạnh nghe. Đáng tiếc, tâm tư Kỳ Diệu giờ phút này đều bị câu “Cố tình gây sự” hấp dẫn.

anh ta còn nói cô “Cố tình gây sự”? rõ ràng là anh ta làm sai trước, kết quả lại còn chỉ trích cô?

Kỳ Diệu không hiểu: Từ lúc nào, anh Lâm Tư đã biến thành thế này?

Mặt cô biến sắc.

Có lẽ, lúc cô không phát hiện ra, anh ta đã đối với cô không có kiên nhẫn.

một cảm xúc khó nói nên lời, Kỳ Diệu không chút do dự thoát ra khỏi tay Lâm Tư.

“Em đã nói rõ với anh rồi, anh không cần phải giải thích gì nữa!” Lúc người đàn ông kinh ngạc nhìn cô chăm chú, cô lại kéo ra khoảng cách lần nữa, “Về phía chú và dì, em hy vọng anh phối hợp với em, cùng nhau giải quyết vấn đề. Từ nay về sau, anh theo đuổi mỹ nữ của anh, em có cuộc sống của em, hai ta không thiếu nợ nhau!”

Lâm Tư quả thực kinh ngạc đến ngây người. anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, mười năm trước tiểu nha đầu luôn ở sau lưng anh ta gọi anh, mười năm sau giống như chim nhỏ nép vào người, tiểu cô nương đối với anh ngoan ngoãn phục tùng, một ngày có thể đứng trước mặt anh ta kháng cự.

“Tạm biệt!” Kỳ Diệu tức giận nói ra hai chữ, sau đó xoay người muốn đi, anh ta mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo kéo lấy tay cô.

“Diệu Diệu em đừng gây sự nữa! Nghe lời anh!”

“Em không có gây sự! anh buông em ra!”

Tức giận tích góp từng chút một trong nháy mắt bộc phát, Kỳ Diệu rất ít khi thấy Lâm Tư không đúng mực, anh ta ở trên đường lôi kéo cô.

Nhưng mà, nghĩ cũng biết, dáng dấp cô giống như học sinh cấp 3, sao có thể là đối thủ của người gần ba mươi tuổi chứ? không lâu sau, cô bị Lâm Tư kéo đến bên cạnh xe.

Lâm Tư cảm thấy, anh ta mang cô nhét vào trong xe, trực tiếp đưa về nhà, để hai bên yên tĩnh một lát, sau đó anh ta mới dụ dỗ cô, nhờ cha mẹ khuyên bảo, nhất định có thể dẹp yên phong ba này.

Đáng tiếc, đời người không như ý, lúc anh ta sắp đạt được mục đích, một bàn tay mạnh mẽ cầm cổ tay phải của anh ta ngăn lại.

25. Chương 25: Cứu Mỹ Nhân

Edit: meowlui

Kế hoạch bị người khác cản trở, Lâm Tư tất nhiên muốn ngẩng đầu lên nhìn xem tên tringa kim kia là ai.

Vì vậy, anh ta nhúu mày ngẩng đầu lên, trước mặt anh ta là một gương mặt rất tuần tú.

“Làm gì thế? Làm gì thế? Bắt nạt dân nữ sao?”

“anh Thích!”

Kỳ Diệu không nghĩ tới tiết mục “anh hùng cứu mỹ nhân” lúc cô “Nguy nan” cũng có thể gặp được.

anh thất sao?

Lâm Tư mơ hồ rồi.

anh ta chưa bao giờ nghe Kỳ Diệu nhắc có anh trai hoặc anh họ thứ bảy.

“Xin hỏi anh là ai?”

anh ta nghĩ như vậy liền hỏi, không ngờ được bị người này trừng mắt.

“anh hỏi tôi là ai sao? Tôi còn chưa hỏi anh là ai đấy! Kéo Kỳ Diệu nhà chúng tôi làm gì? A? Cẩn thận lão tử đánh anh!”

Lời vừa nói ra, đừng nói là Lâm Tư chưa từng gặp mặt, ngay cả Kỳ Diệu biết anh, cũng không tự chủ được ngơ ngẩn.

anh Thích, Thích, Thích, Thích? anh anh anh... anh nói đùa đúng không?

cô cảm thấy Thích Mẫn Hạo giống như thủ lĩnh côn đồ, Kỳ Diệu thiếu chút nữa hoài nghi, anh có phải giống như Mạc Du, Mạc Nhiên, có anh em sinh đôi hay không.

Cũng may Lâm Tư bị hù sợ, vốn đang kéo tay Kỳ Diệu cũng không tự chủ được buông lỏng ra.

“Diệu Diệu, em biết anh ta sao?” Nhưng mà, Lâm Tư anh không dễ bị lừa gạt, dù sao nhà bọn họ nuôi Kỳ Diệu mấy năm, cô có người thân nào, anh ta vẫn đại khái biết rõ - - một người đột nhiên xuất hiện xưng là “anh Thát”, hiển nhiên không trong phạm vi biết của anh ta.

“Biết! anh ấy là anh Thích của tôi!” Lâm Tư biết rõ Kỳ Diệu, Kỳ Diệu tất nhiên cũng quen tính tình của anh ta, nghe anh ta hồ nghi hỏi, cô đương nhiên biết rõ câu trả lời giúp cô tránh thoát người đàn ông này nhanh nhất.

Vì vậy, chém đinh chặt sắt trả lời xong, cô thừa dịp bất ngờ tránh thoát, như một làn gió trốn sau lưng Thích Mẫn Hạo.

Thấy tình hình này, người tới tất nhiên càng dừng cảm.

“Nhìn cái gì? Còn không nhanh cút đi?” Thích Mẫn Hạo trợn mắt với Lâm Tư - - thật sự là mắt anh vốn to rồi, lại trừng như vậy, tự nhiên tăng thêm mấy phần uy lực.

Đáng tiếc, mặc dù con mắt Lâm Tư không to bằng anh, cũng thấp hơn anh vài cm, nhưng lá gan lại không nhỏ như trong tưởng tượng của anh.

“Vị tiên sinh này, tôi là vị hôn phu của Kỳ Diệu. Hơn nữa, tôi chưa từng nghe nói, Diệu Diệu có người thân như vậy, mời anh tránh ra.”

Vừa nói xong, cây ngay không sợ chết đứng Thích Mẫn Hạo nhất thời sững sờ.

Vị hôn phu sao?

May mắn anh ở bên cạnh ảnh đế quốc dân sáu năm, Mạc Minh luôn kiêu ngạo, cho nên anh cũng học được một ít. Vì vậy, anh cố nén xúc động quay lại nhìn Kỳ Diệu, trợn tròn hai mắt, không yếu thế hỏi ngược lại: “Vị hôn phu? Vị hôn phu gì chứ? Em gái tôi phải lập gia đình, người làm anh như tôi sao lại không biết chứ?”

nói đến đây, anh khí thế không giảm, nhìn tiểu cô nương sau lưng hỏi; “Diệu Diệu, người này là vị hôn phu của em sao?”

anh dùng tay chỉ Lâm Tư, không tin kinh thường nói.

Dưới tình cảnh này, Kỳ Diệu cũng chỉ có thể lắc đầu.

“Diệu Diệu!”

“ ‘Diệu’ cái đầu người ấy!” Lâm Tư nóng nảy, Thích Mẫn Hạo không cho anh ta có cơ hội chen miệng vào, “Có phải mắt anh bị mù hay không? Diệu Diệu nhà chúng tôi đã nói rõ rồi, anh còn mặt dày như vậy, có phải muốn lão tử đưa anh vào cục cảnh sát không?”

nói xong, anh quay lại nhìn Kỳ Diệu: “đi, đừng để ý tới người không biết xấu hổ này. Về sau anh ta còn quấy rầy em, em cứ gọi điện thoại cho anh, anh gọi mấy anh em, gọi là đến ngay.”

anh Thích người này... đang diễn trò hù dọa người sao...

Nghe Thích Mẫn Hạo “Dữ tợn” nói, Kỳ Diệu giống như hiểu ra được cái gì đó.

Nhưng mà, việc trước mắt cần làm không phải là xác nhận chân tướng, cô nhìn Lâm Tư một cái, sau đó theo chân Thích Mẫn Hạo rời đi.

Lâm Tư đương nhiên không thể để một người đàn ông không biết từ đâu đến mang cô đi, nhưng người đàn ông này mạnh hơn anh ta, ánh mắt cũng dọa người hơn anh ta, mấu chốt chính là, Kỳ Diệu theo người ngoài này mà không phải là anh ta - - trên đường càng ngày càng nhiều người vây xem, Lâm Tư không muốn mất mặt xấu hổ đành tạm thời buông tha.

Cứ như vậy, Kỳ Diệu được Thích Mẫn Hạo mang đến ngồi vào ghế sau xe oto.

cô nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ đeo kính râm. không nghi ngờ, anh chính là...

“Mạc tiên sinh...”

Ngồi vào ghế sau, Kỳ Diệu miễn cưỡng nở nụ cười, chủ động mở miệng chào hỏi.

Mạc Minh ngồi phía trước nhìn cô một lát, rất nhanh nhìn chăm chú người đại diện ngồi bên cạnh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Quả thật vài phút trước, trong lúc vô tình Mạc Minh nhìn thấy phía xa xa có hai người lúi lúi kéo kéo. Chuyện này không đáng để anh quan tâm, nhưng anh cẩn thận nhìn lại, người kia hình như là “Bảo mẫu” chăm sóc hai đứa con trai của anh, anh không thể không để ý.

Thấy có chuyện gì đó, không tiện ra mặt nên anh bảo người đại diện ra ngoài xem.

Đương nhiên là Thích Mẫn Hạo cam tâm tình nguyện đi cứu người - - dám bắt nạt em gái Kỳ Diệu của anh ta, chán sống rồi đúng không?

Diễn xã hội đen thành nghiện, người đàn ông không quan tâm thất dây an toàn, quay đầu nhìn chăm chú cô nương ngồi ghế sau.

“Kỳ Diệu, người kia thật sự là vị hôn phu của em sao?”

Tiểu cô nương không tự chủ được cúi đầu, không lên tiếng.

“Ách... không tiện nói thì đừng nói, không nói cũng không sao.” Thích Mẫn Hạo thấy cô không nói một lời, trong lòng biết mình đã chạm vào khu cấm địa, bởi vậy, anh ta vội vàng cười nói, “Nhưng mà, nếu như anh ta là phần tử nguy hiểm, em vẫn nên nói cho bọn anh biết, nhờ đâu làm hại đến bản thân em thì sao?”

Kỳ Diệu nghe được lời này, trong lòng cảm thấy ảm áp. cô ngẩng đầu lên, thấy Thích Mẫn Hạo đang nghiêng đầu, kiên nhẫn chờ cô trả lời, Mạc Minh mặc dù không giống anh ta nhìn chăm chú cô, nhưng cũng không nghiêng đầu, chú ý đến phản ứng của cô.

Hai người kia nói chuyện phiếm với cô cũng không nhiều, nhưng có thể cảm nhận được, hai người thật sự quan tâm đến cô.

“Cảm ơn hai người. anh ta... đã từng là vị hôn phu của em, nhưng mà bây giờ không phải rồi.”

Thốt ra lời này, chỗ nào còn không hiểu chứ? Sức tưởng tượng của Thích Mẫn Hạo phong phú nghĩ ngay đến các loại chuyện bội tình bội nghĩa cầu huyết.

Hừ, nhìn tiểu bạch kiểm ảo lả kia liền biết anh ta không phải là người tốt đẹp gì. Làm sao có thể giống anh ta và Mạc Minh, vừa nhìn là biết hai người vừa đẹp trai vừa là một người đàn ông tốt.

không so sánh nữa, Thích Mẫn Hạo cười hai tiếng, an ủi tiểu cô nương: “Em cũng đừng buồn nữa. Loại người này, không cần cũng được. Ngày mai, anh Thích sẽ giới thiệu cho em vài người tốt, tức chết anh ta!”

Kỳ Diệu lúng túng cười gượng, nhưng mà, trong lòng ấm áp và dễ chịu.

Đúng vậy, không nghĩ đến Lâm Tư nữa. Cuộc sống mới của cô, bây giờ mới bắt đầu!

Vì muốn nhanh chóng quảng Lâm Tư ra sau đầu, Kỳ Diệu lập tức tươi cười, hỏi hai người sao lại ở đây.

Nhưng vấn đề này, không hỏi cũng biết đáp án. một người là ảnh đế quốc dân, một người là người đại diện tay sai của ảnh đế quốc dân, hai người cùng nhau xuất hiện ở bên ngoài, tất nhiên không phải là đi dạo phố, hiển nhiên, bọn họ có công việc ở gần đây.

“Còn em, sao lại ở chỗ này? Mua đồ sao?” Lúc Thích Mẫn Hạo lái xe trên đường anh ta nhìn xung quanh, cũng không phát hiện gần đây có cửa hàng to nào.

“không phải, em và một người bạn hẹn gặp ở quán cà phê một lát.” Kỳ Diệu nói sự thật, lại nhớ ra cái gì đó, “A nhưng mà! Các anh yên tâm, em vừa rồi định quay về, sẽ không để Mạc Du và Mạc Nhiên ở nhà một mình quá lâu.”

“Ôi chào - - em nói cái gì thế? Nhân phẩm của em, bọn anh còn chưa tin sao?” Thích Mẫn Hạo đương nhiên không cho anh bỏ rơi nhiệm vụ, “Đúng không, Mạc Minh?”

Ảnh đế đại nhân liếc anh ta một cái, không lên tiếng.

“Cậu ấy im lặng chính là cam chịu.” Cảm thấy diễn viên nhà mình cũng không nể mặt, rất sợ Kỳ Diệu bắt an Thích Mẫn Hạo vội vàng nói thêm một câu.

Cũng may Mạc Minh không có vạch trần anh ta, chỉ có anh ta thao thao bất tuyệt.

“Tóm lại là bây giờ em định quay về, đúng không?”

“Dạ.”

“Vậy thì tốt, bọn anh đưa em về.”

“Làm phiền các anh quá.”

“Ôi chào - - có phiền toái gì đâu.”

Kỳ Diệu cười cười, đột nhiên nghĩ tới gì đó.

“Đúng rồi, công việc các anh làm xong chưa?”

Thích Mẫn Hạo vừa mới muốn nói bọn họ chuẩn bị quay về công ty một lát, liền hiểu ngụ ý của Kỳ Diệu, sau đó lập tức đổi giọng, nói “Hết việc rồi.”

Hai mắt Kỳ Diệu lập tức tỏa sáng.

“Vậy cùng nhau đi thôi? Em làm đồ ăn ngon, buổi tối làm thêm hai món, rất nhanh thôi!”

Thích Mẫn Hạo thầm nói quả nhiên không ngoài dự đoán, tiểu cô nương sẽ cùng anh ta kẻ xướng người họa. không biết làm thế nào, một lát sau anh ta bị người ngồi ghế lái phụ liếc mắt một cái.

“Ôi chào? Cậu đừng nhìn tớ như vậy! Dù sao bây giờ cũng sắp bốn giờ rồi, tí nữa về công ty, không phải là lại ra ngoài ăn sao, có mệt hay không? đã có đồ ngon, làm sao lại không đi chứ?” không hề đề cập tới ý đồ của anh ta và Kỳ Diệu.

“Cậu còn nhớ là có việc ở công ty cần xử lý không?” Mạc Minh dịu dàng hỏi ngược lại, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện còn chưa đến ba rưỡi.

“Tớ đương nhiên nhớ. Nhưng mà, những việc kia sẽ chạy được sao? Ngày mai xử lý cũng được.” Thích Mẫn Hạo lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ.

“Muốn đi thì chính cậu...”

“Tôi có làm khoai lang rim đường và bánh phô mai!”

Ngay khi Mạc Minh chuẩn bị từ chối, phía sau vang lên câu nói nghe như râu ông nọ cắm cằm bà kia.

không đợi Thích Mẫn Hạo suy nghĩ cẩn thận lời Kỳ Diệu nói, lại nghe thấy cô nói tiếp: “Mạc tiên sinh, tôi nhớ lần trước anh nói qua, anh thích ăn pho mát và khoai lang, hơn nữa, tôi thấy anh cũng rất thích đồ ngọt, chuyện này khác, anh không đến nếm thử sao?”

Lời vừa nói ra, Thích Mẫn Hạo đang mở to mắt nhìn cũng bật cười.

“Ha ha... Mạc Minh, xem ra, lúc tớ không có ở đây, cậu không chỉ một lần vụng trộm thử tay nghề Kỳ Diệu?”

Ảnh đế đại nhân không lên tiếng, chỉ có sắc mặt trở nên khó coi.

“Khụ khụ... Việc này, tớ không nói với Kỳ Diệu chuyện gì không nên nói, là chính cậu tự bại lộ, chuyện này không liên quan đến tớ.”

Hết lần này đến lần khác đầu sỏ gây chuyện đều nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, tuy ngăn cách bởi cặp kính mát, anh vẫn nhìn không được lườm khuôn mặt vô sỉ kia.

Đúng lúc này, cô nương càng nghe càng cảm thấy mê mang lên tiếng: “Các anh đang nói cái gì thế? Bại lộ cái gì?”

Việc đã đến nước này, Thích Mẫn Hạo cũng không có ý định giấu giếm, thừa dịp phía trước có đèn đỏ, anh ta dừng lại, tranh thủ quay lại cười nói: “không phải em đã nhìn ra rồi sao? Ảnh đế quốc dân của chúng ta, đặc biệt thích ăn đồ ngọt.”

Kỳ Diệu sững sờ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

A - - hóa ra là chuyện này.

Tiểu cô nương cẩn thận nghĩ lại, hình như các tạp trí lớn đều không có đề cập tới chuyện Mạc Minh mê đồ ngọt.

Thế nên, cô lại phát hiện ra được bí mật mới của anh sao?

Nghĩ đến đây, tiểu nha đầu kìm nén không được, cười khẽ một tiếng.

“Khụ khụ! không cần cười! Nghiêm túc một chút. Cười nhạo ảnh đế quốc dân là không đúng, coi chừng bị fan nữ săn đuổi đó.”

“Em... Ha ha...Em không cười nhạo, được không?”

“Vậy em cũng không cần cười, biểu hiện tốt một chút, em hiểu không?”

“A, em sai rồi.”

“...Hai người quậy đủ chưa?”

Hai người một người xướng một người đáp, cuối cùng làm gương mặt tuần tú của ảnh đế quốc dân biến thành màu đen.

“Ách, khụ... Kỳ thật, chuyện này có gì đâu? Tôi cảm thấy rất tốt.” Kỳ Diệu biết Mạc Minh được một thời gian, quan hệ hai người không thể bằng anh với Thích Mẫn Hạo, vì vậy, cô ngừng cười, nghiêm túc phát biểu cái nhìn của mình, “Hơn nữa, nếu chuyện này bị fan và truyền thông biết được, bọn họ chỉ cảm thấy là anh đáng yêu thôi?”

“...”

“thật, anh nên tin tôi, nói không chừng sẽ có một đồng fan nữ ‘Gửi điểm tâm ngọt’ đến cho anh ấy chứ!”

anh chính là vì phòng ngừa tình huống này xuất hiện, mới cố ý giấu giếm anh thích ăn đồ ăn ngọt được không?

“Nhưng mà... Hay là thôi đi, anh muốn ăn cái gì, tôi làm cho anh ăn là được.”

Kỳ Diệu xoay chuyển lời nói, không ngờ được người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Thích Mẫn Hạo hơi sững sờ, nhìn đèn xanh phía trước sáng lên, ma xui quỷ khiến liền cười.

“Này, nói hay lắm, Mạc Minh muốn ăn cái gì, anh đã có thể nhờ cậy vào em rồi?”

“không thành vấn đề, cứ giao cho em.”

Kỳ Diệu vỗ ngực đảm bảo.

“Ai nha - - cái này là anh nói thật lòng, không cần phải thay cậu ấy chạy chân để thỏa mãn đầu lưỡi bất bẻ của cậu ấy nữa rồi.”

“A? Em cảm thấy...Em cảm thấy Mạc tiên sinh không có kén ăn đấy chứ? Em làm cái gì anh ấy đều ăn, giống Mạc Du và Mạc Nhiên.”

Thích Mẫn Hạo bật cười.

“Cậu ấy không kén chọn sao? Cậu ấy...” Vừa mới định vạch trần diễn viên nhà mình, Thích Mẫn Hạo liền bị người đàn ông không nhận được nữa trừng mắt, “Khụ khụ... Được rồi, anh chuyển tâm lái xe, hai người cứ nói chuyện đi.”

Kỳ Diệu lúng túng.

đang nói chuyện được nửa... còn “Hai người cứ nói chuyện”, cô và ảnh đế quốc dân có gì để nói chứ, cũng không nhìn một chút anh có bộ dáng người ngoài cách xa ngàn dặm...

Suy nghĩ lại ba tháng nay ngẫu nhiên chung sống mấy lần, ngoại trừ tranh chấp về vấn đề chăm sóc hai đứa bé, hai người không nói chuyện mấy, Kỳ Diệu cảm thấy, vị ảnh đế quốc dân này không dễ tiếp cận - - thật sự không hiểu được sao anh có thể ngụy trang được trước mặt fan và truyền thông, cơ hồ đem cô và mọi người lừa!

Thế nên, cô không hiểu lắm, cô và vị ảnh đế này có gì để nói - - cho dù cô cố gắng tìm vài chuyện, người ta cũng không trả lời cô, cô cũng không có cách nào!

Trừ phi...

Suy nghĩ đến gì đó, Kỳ Diệu rục rịch.

“Mạc tiên sinh, anh Thích, em có thể hỏi hai người chút chuyện không?”

26. Chương 26: Mua Sắm

Edit: meowlui

Mặc dù có hơi ngượng ngùng, nhưng Kỳ Diệu xưa nay là người thẳng thắn, vì vậy cô thẳng thắn hỏi, gần đây nhất Mạc Minh có thể dẫn cô đi tham dự một số trường hợp được không.

Dù sao trên danh nghĩa cô cũng là trợ lý riêng của Mạc Minh, đang chăm sóc hai tiểu gia hỏa, ngẫu nhiên nói với anh về hiệp ước trong hợp đồng, mang cô đi gặp người quen, đây cũng không phải là yêu cầu quá đáng chứ?

Nghe tiểu cô nương quang minh chính đại đưa ra yêu cầu, hai người đàn ông đều không có lập tức nói tiếp. Làm hại Kỳ Diệu nửa đường muốn bỏ cuộc, người lái xe mới nói, gần đây nhất có một buổi dạ tiệc không nhỏ đúng không?

“Nếu vậy thì cậu mang Kỳ Diệu đi thôi. Mỗi lần đều mang tớ đi, nhớ đâu mọi người hiểu làm cái gì, vậy thì không tốt.”

Thích Mẫn Hạo nói xong, liền bị Mạc Minh không chút lưu tình liếc mắt xem thường.

“Tớ chưa từng muốn dẫn cậu đi, là chính cậu tự mình muốn đi theo.”

“không phải là tớ sợ cậu đột nhiên động kinh, bộc lộ bản tính dọa người ta sao!”

Mạc Minh nghiêng đầu nhìn anh ta, không nói.

Kỳ Diệu ngồi ghế sau nghe được buồn cười.

Hóa ra ảnh để quốc dân thật sự nguy trang. cô thật sự bội phục anh - - hoàn toàn là hai tính cách.

“Này, Kỳ Diệu, anh nói với em, tham gia dạ tiệc này, em phải ăn mặc cẩn thận, ngàn vạn lần không được xinh đẹp.” Đột nhiên cô nghe Thích Mẫn Hạo nói với cô.

“Tại sao vậy?” cô nương kinh nghiệm sống chưa nhiều bày tỏ không hiểu.

“Bởi vì Mạc Minh chưa mang theo bạn gái bao giờ, em đột nhiên ở bên cạnh cậu ấy, đám người kia nhất định sẽ ầm ĩ. Nếu hại Mạc Minh truyền ra scandal... Cái gì mà “Bạn gái thần bí kiêu căng” các loại, thì không tốt, đúng không?”

Hai chữ cuối cùng kia, anh ta nói với Mạc Minh ngồi ghế lái phụ - - tỏ ra là anh suy nghĩ đến nghệ sĩ nhà mình.

Đáng tiếc, ảnh để người ta vẫn mặt lạnh, không tỏ ý kiến gì.

“Ách, nhưng mà... Nếu em xuất hiện, sẽ có người chú ý đến em, em ăn mặc thì có ích lợi gì chứ?” Kỳ Diệu vẫn không hiểu.

“An phận so với kiêu căng tốt hơn, khi em lộ mặt nhiều lần, mọi người đã quen rồi, danh tiếng này sẽ biến mất, về sau em mặc thể nào thì mặc.”

Kỳ Diệu: “...”

cô đột nhiên cảm giác được, Thích Mẫn Hạo nói những chuyện này với cô, chính là điều thừa.

Thu hồi vẻ mặt, cô len lén liếc nhìn Mạc Minh.

“Mạc tiên sinh, tôi có thể theo anh tham gia tiệc mà anh Thích nói không?”

nói xong, cô che giấu trái tim đập nhanh, đợi đối phương trả lời.

“Tùy tiện.”

Kỳ Diệu lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Cảm ơn!” cô không kìm được vui mừng nói cảm ơn, bắt đầu nghĩ mình nên mặc trang phục gì.

“Em có lẽ phục thích hợp không?” không may là lúc cô đang âm thầm tính toán, Thích Mẫn Hạo suy nghĩ chu toàn đã chủ động đề cập đến.

“Em đang suy nghĩ...” cô suy nghĩ một lát, “Hình như không có.”

Nên đi thuê một cái - - mua sao? Con đường bây giờ của cô không phải là là minh tinh, mua lễ phục làm gì chứ?

“Vậy hôm nào em rảnh? anh dẫn em đi mua.”

“không cần không cần, em tự mình đi xem, chọn một cái thích hợp, thuê cả đêm cũng không tốn tiền lắm.”

“Thuê?” Thích Mẫn Hạo nghiêng đầu nhìn cô, lại liếc xéo Mạc Minh rồi quay đầu lại, “Kỳ Diệu à, nếu anh để em thay anh đi dự tiệc tối với Mạc Minh, tiền lễ phục kia, đương nhiên là anh Thích mua cho em rồi.”

“Sao em không biết xấu hổ chứ? không cần, thật sự không cần đâu, em cũng không thường xuyên tham dự tiệc, mua mới để trong tủ quần áo thật lãng phí!”

“Sao lại lãng phí chứ? Là con gái, trong tủ vĩnh viễn không thể thiếu một bộ lễ phục. Sau này em có cơ hội tham gia yến tiệc kiểu này, chuẩn bị nhiều lễ phục đẹp có cái gì không đúng chứ?”

Đúng nhỉ?

Nghe đối phương nói đến đây, hai mắt Kỳ Diệu nhin không được tỏa sáng.

Về sau cô sẽ có không ít cơ hội tham gia dự tiệc sao? Có phải đang ám chỉ, bọn họ muốn nâng đỡ cô không? không lẽ... cô thành tâm thành ý chăm sóc hai tiểu gia hỏa, được bọn họ công nhận, nên bọn họ muốn cảm ơn sao?

Kỳ Diệu vui mừng nghĩ, cũng không ngờ Mạc Minh trầm mặc ít nói lại thành linh nhảy ra, hỏi một câu: “Cậu muốn mua quần áo cho cô ấy sao?”

“Đúng vậy?” Thích Mẫn Hạo cây ngay không sợ chết đứng, cười “Ha ha” một tiếng, “Việc này không phải là... Công ty chi trả một phần sao, cũng không hẳn là tở móc tiền túi ra...” nói xong, anh ta lại nhìn tiểu cô nương thông qua gương, “Thế nên Kỳ Diệu à, em không phải ngại, lễ phục này là công ty anh mua, anh chỉ mượn hoa hiến phật mà thôi.”

“Mượn hoa hiến phật, cũng là qua tay cậu.” Kỳ Diệu vừa định mở miệng bày tỏ lòng biết ơn cũng từ chối lần nữa, ảnh để đại nhân tích chữ như vàng lại lên tiếng, “Chẳng lẽ cậu không biết, một người đàn ông mua quần áo cho phụ nữ đại biểu cái gì sao?”

Lời vừa nói ra, hai người vừa mới còn đẩy tới đẩy lui đều sững sờ. Thích Mẫn Hạo phản ứng nhanh hơn ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương ngồi ghế sau.

“Kỳ Diệu, anh không có ý kia, em đừng hiểu lầm.” anh ta không đợi được mở miệng giải thích, mới nghĩ tới vừa rồi mình giải thích có thể làm người ta tổn thương, “không phải, ý của anh không phải là em không tốt, chỉ là, ách... Em hiểu, anh không có ý đó đâu?”

“...Vâng.”

cô vốn cũng không nghĩ tới phương diện kia, nếu không phải đột nhiên Mạc Minh nhắc tới...

Kỳ Diệu lén nhìn ảnh đế quốc dân điềm nhiên như không.

cô và anh Thích cả hai là người trong cuộc đều không nghĩ tới cái này, người ngoài cuộc không thèm đếm xỉa như anh sao lại nghĩ tới cái này...

“Thế nên, thật sự không cần đâu ạ. Ý tốt của anh em hiểu, em có thể tự mình giải quyết.” Thu hồi tâm tư dư thừa, Kỳ Diệu cười với người ngồi phía trước qua gương chiếu hậu.

“Vậy cũng được. Nếu có vấn đề gì, em có thể liên lạc với anh, anh giúp em giải quyết.”

“Được ạ.”

Bàn bạc xong, trong xe không có người nói chuyện, Thích Mẫn Hạo còn muốn nói gì đó, để giảm bớt lúng túng vừa nãy, trong lúc vô tình thấy Mạc Minh nhắm mắt dưỡng thần, anh ta biết Mạc Minh đang ngủ, người đại diện lựa chọn im miệng.

Khoảng mười phút sau, xe màu đen có rèm che rẽ vào tiểu khu. Kỳ Diệu mới đột nhiên nhớ tới, cô quên mua quà cho hai đứa bé.

“không được, đã nói mua cho hai đứa bé, mình không thể nói không giữ lời.” Đối mặt với Thích Mẫn Hạo đề nghị “Lần sau bổ sung”, Kỳ Diệu lắc đầu liên tục, “Em đi mua ít đồ ăn, hai người cứ lên trước đi, gần đây có một cửa hàng lớn và bán nhiều thứ, dù sao cũng không xa lắm.”

“Dù sao cũng gần đây, lái xe qua đó đi.” Sau đó, hai người liền nghe ảnh đế quốc dân còn đang buồn ngủ thỉnh thoảng nói.

Thích Mẫn Hạo và Kỳ Diệu nhìn nhau.

“Ý của anh là... anh muốn cùng bọn tôi đi mua quà sao?”

Thực tế, Mạc Minh không phải muốn đi mua quà cho hai đứa con trai. anh lấy tốc độ nhanh nhất hiểu được, người đại diện của mình thích tham gia náo nhiệt, chắc chắn sẽ kiên trì đưa tiểu nha đầu đi mua quà. nói cách khác, bọn họ sẽ để mình anh ở chỗ này, bảo anh lên lầu với hai tiểu gia hỏa trước.

Đối với an bài này, anh cũng không... thích lắm.

Để anh một mình đối mặt với ánh mắt lấp lánh của hai đứa bé, còn không bằng để anh ở trong xe ngủ.

“Lái xe.”

Đối mặt với Kỳ Diệu khó có thể tin đưa ra câu hỏi, Mạc Minh đưa ra yêu cầu với người đại diện.

Thích Mẫn Hạo liền hiểu ra được cái gì đó.

Tính cách nửa sống nửa chết này của Mạc Minh, có thể mua quà cho hai tiểu gia hỏa sao?

Hiển nhiên, người đại diện là tay sai của nghệ sĩ nhà mình nên hiểu rõ tâm tư của anh. anh ta nghiêng đầu nhìn Kỳ Diệu, tiểu cô nương này quá non nớt không hiểu được lòng người hiểm ác, mới có thể bị ảnh đế quốc dân lừa.

Ảnh đế quốc dân đáng thương cứ như vậy bị coi là người “Hiểm ác”.

Nhưng bất luận là như thế nào, quà vẫn phải chọn, nguyên liệu nấu ăn cũng phải mua. Vì không làm trễ nải thời gian hưởng dụng mỹ thực - - không, là vì không làm trễ nải thời gian Kỳ Diệu làm cơm tối, Thích Mẫn Hạo không nhiều lời, vội vàng đánh tay lái, lái xe đến thẳng mục tiêu.

Lúc này, hai người đàn ông ai cũng không nghĩ đến, đợi bọn họ đỗ xe vào tầng hầm gara, mọi thứ đều không do bọn họ quyết định.

“Ai nha, không phải anh luôn mang theo ‘Ba thứ đồ’ bên người sao? Mũ đâu, mà thôi không cần đội, trời nóng như vậy, anh đội vào sẽ khiến người khác chú ý, kính râm đeo là thích hợp nhất, khẩu trang cũng ok. Nửa gương mặt đều che kín, anh còn lo lắng có người nhận ra anh không?”

“Là cô muốn mua quà cho bọn chúng, tại sao tôi phải đi?”

“Ôi chào? anh là ba, sao lại lạnh lùng như thế? Quà là tôi bỏ tiền ra, nếu như Mạc Du, Mạc Nhiên biết ba bọn chúng và tôi cùng nhau chọn, anh có biết bọn chúng sẽ cao hứng không?”

Mạc Minh không lên tiếng, mặt không thay đổi nhìn cô.

“Được rồi, ảnh đế đại nhân, anh không cần phải kiêu ngạo như vậy, mua quà thôi mà...Tôi bảo đảm, trong vòng nửa tiếng sẽ mua xong, sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của anh.” Thấy người đàn ông không bị lay động, cô cắn răng nói, “Hai mươi phút! Hai mươi phút được không?”

Mạc Minh không muốn cò kè mặc cả với cô, vừa muốn mở miệng từ chối, đột nhiên tiểu nha đầu vươn tay ra, cầm lấy cánh tay anh kéo ra ngoài.

“đi thôi đi thôi...”

“...”

nói thật, anh đã gặp người phụ nữ nhìn thấy anh thét chói tai, người phụ nữ phá vòng vây lao vào ôm anh, cũng đã gặp người phụ nữ nắm tay anh vui đến phát khóc, nhưng chưa gặp ai cầm tay anh kéo ra ngoài.

Ba phút sau, khuôn mặt ảnh đế quốc dân đen lại, đứng chen chúc trong thang máy. May có Thích Mẫn Hạo hiểu anh thay anh cản trở, không thì anh sẽ bị người khác đè vào. Còn người phụ nữ hại anh đến đây...

Xuyên qua kính râm màu xanh, anh chứng kiến Kỳ Diệu bị dòng người mới tiến vào chen lấn lão đảo, động vào người anh, thuận tiện... còn giẫm vào anh một phát.

Ảnh đế quốc dân nhú mày.

“A nha! không... Ách, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Kỳ Diệu phát hiện mình giẫm vào kim chủ một phát, vội vàng quay đầu nói xin lỗi, nhưng không may có người to con phía trước chen vào.

một cái chớp mắt, cô nương sắp mất cân bằng.

Ngàn cân treo sợi tóc, một cánh tay mạnh mẽ ổn định thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô, mang cô ôm vào trong ngực mình.

Kỳ Diệu ngẩn người, vô ý ngẩng mặt lên nhìn mặt Mạc Minh.

thật sao... Tuy thay cô ngăn cản một phen, nhưng ánh mắt anh lạnh lùng có thể lạnh chết người.

Kỳ Diệu lo lắng cúi thấp đầu, cộng thêm người trai tráng phía trước kia lại bắt đầu chen lấn cô, cô không có cách nào khác, dứt khoát cúi đầu tựa vào người Mạc Minh.

Ảnh đế quốc dân cúi đầu nhìn tiểu nha đầu, thấy thân thể nhỏ nhỏ của cô ở trong lòng mình, ngoan ngoãn giống như con mèo nhỏ, trong lòng không cảm thấy chán ghét, mà còn thoải mái.

Nhưng mà, tâm tình này rất nhanh liền tan thành mây khói. Đợi đến khi đám người chen chúc đi ra khỏi thang máy, sắc mặt ảnh đế quốc dân lập tức lại khôi phục như ban đầu.

Đúng vậy, Mạc Minh một mình bước nhanh đi phía trước, hai người phía sau không dám tùy tiện trêu chọc anh.

“Bình thường anh ấy cũng như thế này sao?” Kỳ Diệu sóng vai đi cùng Thích Mẫn Hạo, thấp giọng hỏi.

“Như thế này là sao?” Thích Mẫn Hạo nhất thời không hiểu ý cô.

“Chính là giống như bây giờ, ai không hợp ý anh ấy thì sẽ bị ném ở sau lưng, không sợ chúng ta lạc sao.”

“Phốc... Khụ khụ, bình thường anh không có chọc giận cậu ấy, cậu ấy không có tức giận, dĩ nhiên không như vậy.”

Nghe người đàn ông nói xong, Kỳ Diệu ngược mắt liếc nhìn anh.

“Trách em sao?” cô nháy mắt ra hiệu nói, “Em cũng chỉ muốn cho anh ấy và bọn trẻ thân hơn một chút...”

“anh hiểu - - anh biết ý tốt của em, cho nên không phải anh giúp đỡ em cùng nhau chọc cậu ấy sao.”

“Vẫn là anh Thích tốt nhất.”

“Đó là - -”

Mạc Minh đi phía trước trầm mặc, thầm nghĩ tiểu nha đầu kia không biết thính lực anh rất nhạy cảm sao, lẽ nào ngay cả Thích Mẫn Hạo cũng quên chuyện này?

rõ ràng, người đại diện của anh cố ý.

“Này, em hỏi anh, tính tình thói này của anh ấy có từ nhỏ sao?”

“Cái này anh cũng không biết, lúc anh học đại học mới quen biết cậu ấy. Nhưng mà theo anh quan sát, tính tình như vậy, tám phần là do trời sinh, người nào có thể rèn luyện đạt tới đỉnh cao như cậu ấy chứ.”

“Có đạo lý.”

một nam một nữ ở sau lưng hứng trí bưng bưng thảo luận, người phía trước cuối cùng không nhịn được nữa.

Mạc Minh thỉnh thoảng dừng bước chân lại, lạnh như băng quay đầu nhìn hai người bọn họ: “nói đủ chưa? nói đủ thì làm việc nhanh lên.”

Kỳ Diệu sợ hết hồn, rồi quỳnh lên: Hóa ra anh nghe được sao?

cô thề, cô ở sau lưng bình luận ảnh đế là không đúng.

Hai nam một nữ tiến vào một cửa hàng lớn và bán đa dạng các loại đồ. Kỳ Diệu và Thích Mẫn Hạo chọn sách, Mạc Minh đứng bên cạnh quan sát. một lát sau, Kỳ Diệu phát hiện có gì đó không đúng - - người giúp đỡ cô chọn lựa sách thiếu nhi không phải là ba đứa bé! cô kéo Mạc Minh đến đây còn ý nghĩa gì nữa chứ? Chuyên môn của anh là nhìn xem sao?

Kỳ Diệu cho rằng như vậy không được, vì vậy, cô bỏ sách xuống túm Mạc Minh qua cùng chọn.

Ảnh đế quốc dân bắt đầu đi.

Sách ngây thơ như vậy...

“Tôi không hiểu mấy cái này.” anh đành phải dụi dụi kiểm soát, cho dù cái này cũng là sự thật.

“Có cái gì không hiểu chứ? Đứa bé năm sáu tuổi đều thích sách, điểm cơ bản nhất mà anh cũng đoán không ra sao?” Kỳ Diệu không khách khí phản bác, muốn hai tiểu gia hỏa cao hứng, “Bên này là sách thiếu nhi, anh chọn đi.”

“...” Kế sách không thành, ảnh đế quốc dân lại nghĩ ra kế mới, “Tôi không biết Mạc Du thích đọc cái gì.”

“Tôi nói cho anh biết.”

“...”

Người phụ nữ này quyết tâm muốn anh tham gia đúng không?

anh nhú mày, ảnh đế quốc dân lại nghe “Trợ lý riêng” mở máy ra hát tiếp: “Con trai lớn của anh thích thể loại mà có tình tiết căng thẳng, các chuyện về thể loại giả tưởng thám hiểm, còn có thể loại suy luận nó cũng thích, nhưng mà cuốn nào quá phức tạp nó sẽ không hiểu. Nhưng sách khoa học giống như mười vạn câu hỏi vì sao nó cũng thích. Sách thiên văn, địa lý, nhân văn, chỉ cần không quá thâm ảo, kiến thức nửa vôi của nó, cũng có thể cảm nhận được. Tôi cảm thấy, đứa bé này tương lai văn võ song toàn.”

Tiểu cô nương thao thao bất tuyệt nói, hoàn toàn không phát hiện trên mặt cô dịu dàng vui vẻ, dường như người cô khen trong miệng chính là đứa bé cô sinh ra. Đương nhiên, cô cũng không chú ý, Mạc Minh nghe cô nói nhìn chăm chú gò má cô không chớp mắt, bị thu hút bởi nụ cười dịu dàng của cô.

anh nghĩ, cô vừa mất hơn tất cả những người mà anh từng gặp.

27. Chương 27: Ngạc Nhiên Mừng Rỡ

Edit: meowlui

Kỳ Diệu nói một lúc lâu, đối phương không có phản ứng làm cô đành phải nghiêng đầu nhìn xem.

Thình lình vừa nhìn, Mạc Minh đối diện với cô, cách cặp kính, cô không xác định được có phải anh đang nhìn mình không nhưng cô mơ hồ cảm thấy, anh hình như có chút...Thất thần?

Tiểu cô nương đưa tay quơ quơ trước mặt anh.

“Nghĩ cái gì thế? Nghe tôi nói không?”

“...” Mạc Minh hồi phục tinh thần lại, “Tiếp tục chọn.”

Kỳ Diệu không hiểu ra sao.

Hai nam một nữ đi dạo một lát, cuối cùng chọn bộ sách khoa học. Sau đó, bọn họ đi đến khu vực tươi sống chọn ít rau dưa và tôm cá, lại mua cho Mạc Nhiên một bộ ghép hình. Lúc đến tầng hầm gara, đã qua nửa tiếng.

Kỳ Diệu nhạy cảm quan sát được, ảnh đế đại nhân đang mặt lạnh nhìn đồng hồ.

ừm... cô sai. Có có nên chủ động nhận sai không?

Tiểu nha đầu nghĩ một phút, cuối cùng vẫn mở miệng: “thật xin lỗi, chiếm dụng của anh mười phút...”

nói xong, cô dè dặt quan sát khuôn mặt người đàn ông - - cô căn bản không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Mạc Minh không trả lời cô, chỉ ngược mắt nhìn cô một cái.

Lúc này người đàn ông đã tháo kính râm xuống, thế nên Kỳ Diệu có thể thấy rõ ánh mắt lạnh lẽo của anh.

Giờ khắc này cô đột nhiên cảm giác được, ảnh đế quốc dân thật mạnh mẽ!

“Tôi, tôi, tôi! Tí nữa tôi sẽ làm đồ ăn ngon đền bù tổn thất cho anh!”

Mạc Minh: “...”

cô cho rằng anh là đứa bé sao?

Nhưng mà, cô nương này nghiêm túc. Ba người vừa về tới nhà, cô liền chui vào bếp bận việc.

“Cậu nhìn Diệu Diệu xem, thật tốt.” Thành thành nháy ra một câu, Thích Mẫn Hạo nhìn bóng lưng Kỳ Diệu đi xa, bị Mạc Minh bên cạnh liếc mắt.

không thể hiểu được.

Ảnh đế đại nhân oán thầm một câu, trở ngại giữa anh và Kỳ Diệu có chút đặc thù, anh không muốn mang nó nói ra, người lắm mồm này sẽ lấy nó làm đề tài nói chuyện.

Đúng lúc này, hai tiểu gia hỏa ở trong thư phòng nghe thấy phòng khách có động tĩnh, bán tín bán nghi chạy ra nhìn - - trời ạ! Ba thật sự đến đây!

Hai mắt Mạc Du, Mạc Nhiên tỏa sáng, chân không ngừng chạy tới chạy lui, chốc lát lại lấy hoa quả cho ba ăn, chốc lát lại đưa cho ba khăn giấy. Đối với việc này, Thích Mẫn Hạo đã sớm tập mãi thành quen, nhìn không được, sau đó chạy vào phòng bếp giúp Kỳ Diệu.

Nửa phút sau, anh ta nghiêm mặt quay về. Hai tiểu gia hỏa thấy vậy, trong lòng hiểu anh ta lại bị Kỳ Diệu đuổi ra khỏi phòng bếp, một người cười trộm, một người nín cười, bị anh ta “Hung dữ” trừng mắt.

“Dám chê cười chú sao?” anh ta ôm lấy Mạc Nhiên hoạt bát, “Chà đạp giày vò” một phen, “Nếu không phải chú mang ba các cháu tới, các cháu có thể nhìn thấy ba sao?”

“Chú Thích... Ha ha... Chú Thích đừng cù nữa.” Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Mạc Nhiên ngoài miệng xin khoan dung, trong lòng suy nghĩ, chắc chắn là chị Kỳ Diệu nghĩ cách mang ba tới.

Vì vậy, khi cậu trốn thoát thành công khỏi xiềng xích của chú Thích, cậu như một làn khói trốn sau lưng anh trai, làm mặt quỷ với Thích Mẫn Hạo.

“Cháu đi giúp chị làm việc nhà, chị nhất định sẽ không đuổi cháu ra.” nói xong, cậu hã hê đắc ý đi.

Thích Mẫn Hạo nhìn bộ dáng bé xú, vừa bực mình vừa buồn cười. anh ta nghiêng đầu, nhìn Mạc Minh bên cạnh không hợp tác, “Tức giận” nói: “Cậu nhìn con trai cậu xem, dám trêu tở.”

“Đó là do cậu tự tìm lấy.”

“Phốc...” Mạc Du ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh không nhịn được cười, hai đại nhân không hện mà cùng nhìn chăm chú.

Mạc Du bắt đầu suy nghĩ, cậu có nên đi vào phòng bếp giúp không.

không đợi cậu suy nghĩ xong, em trai sinh đôi của cậu liền “Bịch bịch bịch” chạy lại, gọi “anh anh”.

“Ba và chị mua quà cho chúng ta!” Tiểu tử tràn đầy vui vẻ nói, Mạc Du nghe được cũng mừng rỡ, “Ba, bọn con có thể đi mở quà được không?”

Mạc Minh nhìn con trai nhỏ dắt tay con trai lớn, đứng bên cạnh anh, ngược đôi mắt to lên nhìn anh, anh nhẹ giọng trả lời “Ừ”.

Hai tiểu gia hỏa vui vẻ chạy tới xem quà.

“Oa! Ba ba! Hộp ghép hình này rất đẹp! Con rất thích! Cảm ơn ba!” không lâu sau, Mạc Nhiên ôm quà chạy như bay tới, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Mạc Minh vốn định nói cho cậu biết, hình vẽ này là chị Kỳ Diệu chọn, lời vừa định nói, lại nuốt trở lại.

“Ừ, thích là được rồi.” anh nói nhiều hơn bốn chữ, tiểu tử vừa nghe, khuôn mặt trắng mềm bởi vì ngạc nhiên mừng rỡ mà có chút hồng.

Lúc này, Mạc Du cũng cố hết sức ôm bộ sách đi tới, bày tỏ cậu cũng thích quà ba và chị mua. Mạc Minh thấy con trai lớn ít khi thể hiện vui mừng ra mặt, không tự chủ được xoa đầu nhỏ của cậu.

Mạc Nhiên nhìn đến ngây người.

Oa - - ba ba! Con cũng muốn xoa đầu!

Đáng tiếc, cha đại nhân không có lưu ý đến ánh mắt tha thiết chờ đợi của cậu, cuối cùng vẫn là anh trai nhìn ra tâm tư của cậu, kéo cậu vào trong góc, sờ sờ đầu cậu an ủi.

Vì vậy, lúc Kỳ Diệu bưng đĩa rau xào ra, thấy được hình ảnh Mạc Du xoa đầu em trai.

“Ba cũng không phải cố ý, không cần buồn.”

Mặc dù có anh trai an ủi, nhưng không được cha xoa đầu nên Mạc Nhiên vẫn cúi đầu.

Kỳ Diệu cảm thấy, chuyện này không đơn giản chỉ là “anh em tương ái”, cô để đồ ăn trên bàn, đi tới hỏi hai tiểu gia hỏa xảy ra chuyện gì.

Thân là anh cả, Mạc Du cảm thấy chuyện này nói ra có chút mất mặt, nhưng Mạc Nhiên ủy khuất không nghĩ nhiều như vậy, mân mê cái miệng nhỏ, buồn nhìn chị dịu dàng.

“Chị...Ba chỉ sờ đầu anh, không sờ đầu em.”

Tiểu tử lã chã chực khóc, thấy Kỳ Diệu tìm đều muốn vỡ.

“Mạc Nhiên ngoan, nhất định là ba không cố ý. Ngay cả sờ đầu anh trai em ba em cũng không biết đâu.” Kỳ Diệu ngồi xổm người xuống, ôm thân thể mềm mại, ôn nhu trấn an.

“Ừm... chị...” Tiểu tử đương nhiên cũng biết ba vô tình, cũng không có ghen tị với anh trai, nhưng có thể được ba xoa đầu, trong lòng cậu khó tránh khỏi cô đơn.

Cũng may chị dịu dàng xinh đẹp hiểu lòng người, chẳng những không cười nhạo cậu, còn an ủi trấn an cậu... Ừm... Cậu rất thích chị.

Chui vào lòng cô gái, tiểu tử dần dần bình tĩnh lại, nói cho chị cậu không sao. Ai ngờ đột nhiên chú Thích đứng sau lưng hỏi cậu thế nào.

Đứa bé vẫn chỉ là đứa bé, lại hiểu chuyện như vậy, lúc này cậu không muốn nói chuyện mất mặt này ra. May mà lúc cậu không biết phải làm sao, chị Kỳ Diệu lương thiện đứng dậy thay cậu giải vây.

“Chuyện này là bí mật của em và Mạc Du, Mạc Nhiên, không thể nói cho anh biết.” cô nói xong, liền vòng ra phía sau hai tiểu gia hỏa, nhẹ nhàng đẩy lưng bọn chúng, ý bảo bọn chúng đi về phía phòng bếp, “đi thôi, đi cùng chị ‘Ăn vụng’ đồ ăn ngon, không cho chú Thích và ba biết.”

rõ ràng chỉ là dụ dỗ hai đứa bé, nhưng hai đứa bé vì thế mà rất hưởng thụ. Bọn chúng cười hì hì đi theo cô vào phòng bếp, còn giơ ngón tay làm động tác “Xuyt - -”.

Thích Mẫn Hạo đứng bên ngoài phòng bếp nhìn thấy buồn cười, không biết Mạc Minh không một tiếng động đã đứng sau lưng anh ta lúc nào.

Người đàn ông mặt không thay đổi nhìn chăm chú vào cô nương cười nói dịu dàng, một lúc lâu cũng không chuyển tầm mắt.

Nhìn đi, chính là cô, đứa bé không cùng quan hệ máu mủ, lại quan tâm hơn so với những người có quan hệ.

28. Chương 28: Tai Nạn

Edit: meowlui

Trời ạ, cuối cùng Kỳ Diệu cũng vẫn hồi lại uy tín của mình trước mặt anh để quốc dân, thay hai người đàn ông và hai đứa bé chuẩn bị bữa tối phong phú. Vì vậy trước khi ăn tối, bốn người bọn họ đã ăn bánh phô mai, lúc ăn bữa chính khẩu vị vẫn rất tốt.

“anh biết ngay mà, mỗi lần ném thử tay nghề của Kỳ Diệu, sẽ không làm người khác thất vọng.” Thích Mẫn Hạo ăn chùa rất vui vẻ.

Đối với việc này, Kỳ Diệu không để ý nhiều, chỉ cười nghe anh khen ngợi. Mạc Minh ở bên cạnh chỉ dụi dãi liếc anh ta một cái, nói ra một câu “Ăn không nói, ngủ không nói”.

Sắc mặt Thích Mẫn Hạo đông cứng, nghiêng người, cây ngay không sợ chết đứng nhắm người đàn ông bên cạnh.

“Tớ khen cô ấy thì sao? Chúng ta có đồ ăn sẵn, Kỳ Diệu đứng trong phòng bếp bận rộn hai tiếng, Mạc Du và Mạc Nhiên đều biết cô ấy lao động vất vả, tớ biểu đạt tình cảm cảm ơn cô ấy, không đứng chỗ nào chứ?” nói xong, anh ta nhìn Mạc Minh vài lần, “Ngược lại là cậu, hai chữ ‘Cảm ơn’ không nói, cũng không chịu giúp một tay, còn không biết xấu hổ nói tớ ‘Ăn không nói, ngủ không nói’...”

Ảnh đế quốc dân bị quả trách không hề bị lay động, gấp một miếng cải xanh, mặt không thay đổi đưa vào trong miệng.

Thích Mẫn Hạo thấy anh không hợp tác, tức giận, lại đảo mắt cười hì hì với Kỳ Diệu: “Diệu Diệu, anh nói với em, em chớ nhìn bộ dáng không mặn không nhạt này của cậu ấy, kỳ thật, tài nấu nướng của cậu ấy không thua kém gì em, nhưng người này, nói như rồng leo, ăn như mèo mửa, chính là không muốn nấu.”

“thật sao? Mạc tiên sinh cũng biết nấu ăn?” Nghe được tin tức ngoài ý muốn, Kỳ Diệu nhin không được trọn tròn mắt.

“Đương nhiên là thật!” Thích Mẫn Hạo để đùa xuống, hào hứng nói tiếp, “Em không biết đâu, trước kia do may mắn anh có ném qua tay nghề của cậu ấy, nói thật, rất là ngon. Nhưng mà cậu ấy am hiểu làm cơm Tây hơn, em thì giỏi về đồ ăn Trung Quốc, không thể so sánh được.” nói đến đây, anh ta phát hiện mắt hai tiểu gia hỏa mở to sáng long lanh, nhìn anh ta không nhúc nhích, “Ha ha... Mạc Du, Mạc Nhiên, muốn ném thử tay nghề của ba sao?”

Hai tiểu gia hỏa không kìm lòng nổi gật đầu, lại nghĩ tới ba chắc chắn sẽ không vui, liền liếc nhìn Mạc Minh chăm chú.

“Được, ngày nào đó chú thuyết phục ba cháu làm cơm Tây cho mấy đứa ăn.” Thích Mẫn Hạo tự ý nói.

không thể nghi ngờ, anh ta lập tức bị người trong cuộc lạnh lùng liếc mắt một cái.

Tuy vậy, ảnh đế cũng không từ chối đúng không?

Kỳ Diệu che miệng cười trộm, trong phòng khách vang lên tiếng chuông quen thuộc.

“Tôi đi nhận điện thoại.” cô đặt chén đĩa trong tay xuống, vừa rút khăn giấy từ trong hộp ra lau miệng, vừa đi về phía bàn trà cách đó không xa, cầm lấy di động, thấy một dãy số lạ, cô do dự một lát, nhưng vẫn nhận cuộc điện thoại này, “Alo?”

Mười giây ngắn ngủi, cô gái mặt mày còn đang vui vẻ biến sắc.

“Tại sao lại như vậy? Được được... Phiền toái anh rồi! Tôi sẽ lập tức đến ngay!”

cô nường cúp điện thoại xong gấp đến độ xoay vòng, bốn người trên bàn cơm đều hướng ánh mắt hỏi thăm cô.

“Kỳ Diệu, xảy ra chuyện gì thế?” Thích Mẫn Hạo lại là người đầu tiên đặt câu hỏi, thấy cô hoang mang lo sợ.

“Em... Bạn tốt của em quay phim bị ngã từ lầu hai xuống, em.... anh, các anh ăn trước đi! Em đi đến đây nhìn một chút!” nói xong lời này, cô giống như hiểu mình nên làm cái gì, liền chạy ra phòng khách.

Di động, ví, thẻ ngân hàng, chìa khóa... Mang đi một ít tiền mặt, vẫn nên mang theo một ít tiền mặt?

cô gái hơn hai mươi giống như kiến bò trên chảo nóng, hai người đàn ông bên kia không có cách nào tiếp tục ăn cơm. Thích Mẫn Hạo đứng dậy đi theo cô tiến vào phòng ngủ, chủ động đề nghị lái xe đưa cô đi bệnh viện.

“Nhưng mà, cơm...”

“Ai nha cơm cái gì mà cơm? Cơm có quan trọng hơn người sao? đi nhanh đi! Cái này đều mang theo sao?”

“Vâng! Vậy cảm ơn anh, anh Thích!”

Lửa cháy đến nơi mới chú ý, bạn tốt ngã bị thương ngoài ý muốn, bất tỉnh nhân sự, Kỳ Diệu cũng không khách khí với Thích Mẫn Hạo, cầm lấy túi xách, chạy đến cửa đổi giày.

“Mạc Du, Mạc Nhiên, các em phải ngoan đó! Chị đi rồi quay lại.” Trước khi đi, cô vẫn không quên nói hai tiểu gia hỏa một câu, nói xong, vừa vặn nhìn thấy Mạc Minh, trong đầu cô vẫn có điều băn khoăn, “Mạc tiên sinh...”

“không sao, cô yên tâm đến chỗ bạn, đêm nay tôi sẽ ở lại.”

Nhưng mà, làm cho cô bất ngờ chính là cô cái gì cũng không nói, đối phương cũng có thể nhìn thấu tâm tư cô, vì cô phá lệ giúp đỡ.

“Cảm ơn anh...”

Có anh ở nhà trông nom hai tiểu gia hỏa, cô ở bệnh viện cũng có thể yên tâm.

Cảm kích cười với Mạc Minh, Kỳ Diệu không dám chậm trễ thời gian, đi theo Thích Mẫn Hạo xuống lầu. Khi hai người mệt mỏi đi tới bệnh viện, hỏi nhân viên đoàn làm phim tìm được phòng bệnh, bọn họ mới phát hiện, ngày hôm nay bệnh viện rất là náo nhiệt.

Nhìn xem, một người phụ nữ trẻ tuổi trang điểm xinh đẹp đứng trong hành lang, đang tranh luận với một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi ngắn. Xung quanh bọn họ có rất nhiều người, có bác sĩ y tá của bệnh viện, còn có bệnh nhân và người nhà bệnh nhân.

Khi Kỳ Diệu và Thích Mẫn Hạo đến gần, mới phát hiện, người phụ nữ này nhìn có chút quen mắt.

Người này không phải là...Minh tinh hai năm trước truyền ra scandal tiểu tam - - Trịnh Ái Viện sao?

“anh muốn tôi nói với anh bao nhiêu lần nữa, không phải là tôi đẩy! Tôi đẩy cô ta làm gì? Đẩy cô ta, còn làm bẩn tay tôi ấy!”

“anh nói cái gì? Minh tinh không dậy nổi sao? Minh tinh có thể bắt nạt người mới, làm xằng làm bậy sao?”

“Miệng sạch sẽ một chút! Lúc nào tôi bắt nạt người mới, chính cô ta quay phim không để ý, không may ngã xuống lầu, liên quan gì đến tôi chứ?”

“cô...”

Đến gần, nghe nội dung hai người bọn họ tranh chấp, cũng bởi vậy mà một số bí mật hé mở.

Người nằm trong phòng bệnh là người bị hại, có khả năng do Trịnh Ái Viện làm.

Ý thức được chuyện này, Kỳ Diệu không thể nhẫn nhịn.

“Là cô đẩy Tâm Hân?” Con người đứng trước kia trong nháy mắt hóa thành hư ảo, cô nương dáng người nhỏ nhắn xinh xắn ba chân bốn cẳng xông lên trước, hai mắt tròn tròn nhìn người phụ nữ trang điểm.

Trịnh Ái Viện đương nhiên chưa gặp qua người thành linh xuất hiện này, cô ta để hai tay trước ngực, quan sát Kỳ Diệu từ trên xuống dưới vài lần, coi thường hỏi: “cô là ai?”

“cô là Kỳ Diệu sao? Là bạn của Tâm Hân.” không đợi tiểu cô nương trả lời, người trẻ tuổi vừa mới tranh chấp với Trịnh Ái Viện vội vàng chen vào.

“Là tôi, anh là Triệu tiên sinh sao? Tâm Hân ở bên trong à? Tôi có thể gặp cậu ấy không?” Trong đoàn làm phim chỉ có người đàn ông gọi cho cô biết rõ mọi chuyện, Kỳ Diệu mặc kệ nữ minh tinh vênh vác, dời đi ánh mắt, trong lòng lo lắng nhìn người đàn ông.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội. cô đi theo tôi.”

Hai người gạt Trịnh Ái Viện sang một bên, vội vàng đi về phía phòng bệnh. không bao lâu sau liền nhìn thấy bạn mình nằm trên giường không nhúc nhích, trái tim Kỳ Diệu giống như bị ai đó bóp chặt.

“Tâm Hân!”

Khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy đập vào mắt cô, nước mắt tiểu cô nương trong nháy mắt rơi xuống.

Ban ngày vừa mới gặp nhau, mới có một buổi chiều, sao lại thành ra như vậy chứ?

29. Chương 29: Đến Bệnh Viện

Edit: meowluoi

Kỳ Diệu không có cách nào tiếp nhận biến cố này. Nhất là khi cô nghe chuẩn đoán sơ bộ bạn tốt bị chấn động não cường độ thấp cần kiểm tra, cô lại rơi nước mắt lần nữa.

Não chấn động, chuyện lớn hóa nhỏ, vận khí tốt, ngày mai có thể xuất viện, vận khí xấu, không chừng để lại di chứng gì đó, thậm chí khó giải quyết biến chứng - - thật may, chỉ diễn cảnh bình thường, nếu là phim võ thuật, sẽ biến thành thế nào chứ?

“Triệu tiên sinh, anh vừa mới nói, người phụ nữ ngoài kia đẩy Tâm Hân sao?” Cố gắng xoa dịu tâm tình, Kỳ Diệu xoay người nhìn người đàn ông trẻ tuổi, mắt đỏ bừng.

“Tôi tận mắt chứng kiến.” Người đàn ông trẻ tuổi gật đầu, mày nhăn lại, “Nhưng cô ta không thừa nhận.”

“Những người khác thì sao?”

“Bọn họ đều nói không nhìn thấy rõ.” Lúc nói xong lời này, người đàn ông không tự chủ được hai tay chống nạnh, hiển nhiên là tức giận và bất đắc dĩ.

Mũi Kỳ Diệu đột nhiên chua xót.

Ban ngày Tâm Hân còn oán hận nói với cô có người tìm cơ khiêu khích, khi đó cô không có nghĩ tới, hóa ra tình huống nghiêm trọng hơn so với cô tưởng tượng.

“Có phải bọn họ bắt nạt Tâm Hân không?” Trầm mặc một lúc, cô đột nhiên trầm giọng hỏi.

“Việc này không có, Tâm Hân là một cô gái tốt, đa số mọi người đều có quan hệ tốt với cô ấy. Chỉ là...” Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thoáng qua cửa phòng, lại nhìn chăm chú cô, “Trịnh Ái Viện ở hậu trường, mặc dù nhân phẩm không được tốt, nhưng không ai dám đắc tội cô ta, thế nên không có chứng cứ chính xác, ai cũng không dám đứng ra chỉ cô ta. Tình hình lúc đó tương đối loạn, mọi người đều lựa chọn giả ngu.”

Lời còn chưa dứt, Kỳ Diệu tức giận nắm chặt tay.

“Đúng rồi, cô có số điện thoại của ba mẹ Tâm Hân không?” Có lẽ bầu không khí có chút khản trương, người đàn ông họ Triệu đột nhiên mở miệng chuyển đề tài, “Lúc trước tôi nghe cô ấy nhắc đến cô, không có tìm được số bố mẹ cô ấy, cho nên gọi cho cô trước.”

“Số điện thoại ba mẹ cậu ấy tôi cũng không có, chỉ có thể đợi cậu ấy tỉnh rồi hỏi thôi.” Kỳ Diệu hồi phục lại tinh thần, bình tĩnh trả lời.

“Như vậy à...” Người đàn ông suy nghĩ rồi lên tiếng, trong lúc nhất thời không có gì để nói tiếp.

Trong phòng bệnh lập tức trở nên an tĩnh lại. Bên ngoài, hình như có hơi ẩm ỉ. Kỳ Diệu ngồi gần giường, cầm tay bạn tốt, không lâu sau, bởi vì trong hành lang truyền đến tiếng nói chuyện mà cô nhin không nổi.

“Này này này...” cô liền đứng dậy đi tới cửa phòng, Thích Mẫn Hạo đứng bên cạnh thủy chung không nói chuyện vội vàng đuổi tay ngăn cản cô, “Chuyện của đoàn làm phim, em tùy tiện ra mặt cũng không tốt.”

Thích Mẫn Hạo khuyên cô, có thể cô quan tâm bạn bè, lại nghe được bên ngoài tranh luận, cho nên không nghe lọt?

“Cái gì gọi là ‘Chuyện của đoàn làm phim’? Cái gì gọi là em ‘Tùy tiện ra mặt’?” Kỳ Diệu nghe, bỗng đứng nghiêng người, trợn mắt tròn xoe ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẻ mặt hơi khó xử, “Tâm Hân là bạn của em! Người phụ nữ ngoài kia hại cậu ấy thành thế này, không phải em nên đi đòi công đạo cho cậu ấy sao?”

Đúng vậy, cô nghe thấy, Thích Mẫn Hạo chắc cũng nghe được rõ ràng. Cái người minh tinh tên “Trịnh Ái Viện” kia, rõ ràng hại người, lại còn có mặt mũi ở bên ngoài phòng người bị hại phát ngôn bừa bãi, vừa chối cãi bản thân không có làm, vừa nói châm biếm, một người nhỏ bé như Tâm Hân, té xuống thì làm sao? Diễn viên người nào không có va chạm chút, yếu ớt như thế, làm nữ diễn viên làm gì? Ở nhà làm bình hoa tốt hơn.

“Công đạo phải lấy, nhưng em nên nghĩ lại đi thời cơ còn chưa tới!”

Trong lòng Thích Mẫn Hạo biết tiểu cô nương là vì bạn tốt mà bất bình, nhưng trong lòng anh ta biết, xã hội này, nhất là trong giới nghệ sĩ phức tạp, không có lợi, thì không giải quyết được vấn đề.

“Em tỉnh táo nghe anh nói, bây giờ chúng ta không có chứng cứ, không có nhân chứng...” nói xong, Thích Mẫn Hạo bỗng đứng nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía người trẻ tuổi họ Triệu, “A, anh ta miễn cưỡng có thể coi là nhân chứng, nhưng những người khác đâu? Những người khác nói không nhìn rõ, chỉ là lời nói từ một phía, cho dù em mang chuyện này ra tòa, thẩm phán có thể kết luận được không?”

Kỳ Diệu cắn chặt môi nghe, nước mắt mơ hồ rơi.

“Chuyện này, em nghe anh, đừng xúc động. Công đạo, chúng ta sẽ lấy lại. Việc cấp bách trước mắt là bạn em mau chóng tỉnh lại, đợi hỏi người trong cuộc, chúng ta mới ra tay, em nói có đúng không?”

Thích Mẫn Hạo hướng dẫn từng bước, cuối cùng Kỳ Diệu lý trí hơn.

anh ta nói... không có sai. không thể không thừa nhận, người đàn ông này động một chút là hi hi ha ha, đến thời khắc mấu chốt, lại tương đối có thể tin cậy.

“Em yên tâm, việc này anh đã gặp rồi, sẽ không ngồi yên.” Lúc này, cô lại nghe Thích Mẫn Hạo nói, “Có anh Thích ở đây, em còn sợ chuyện này không giải quyết được sao?”

Giương mắt nhìn người đàn ông võ võ ngực trước mặt cô, nhớ lại thân phận của anh cô gái nhịn không được nín khóc mỉm cười.

Đúng vậy... anh ta là người đại diện của Mạc Minh, dựa vào địa vị hai người và giao thiệp trong ngành giải trí, cô không tin cô và Tâm Hân có thể cam chịu.

Nghĩ tới đây, Kỳ Diệu cảm kích, vội vàng cúi người chín mươi độ với Thích Mẫn Hạo.

“Cảm ơn anh Thích!”

“Ai nha mẹ ơi... Em làm cái gì vậy? Mau mau mau, đừng khóc, mau lau nước mắt đi, anh không muốn nhìn con gái khóc.”

Kỳ Diệu mang vẻ mặt đầy nước mắt cười với anh ta, lấy mu bàn tay lau nước mắt.

Người đàn ông họ Triệu tên một chữ “Kiệt”, anh ta không biết hai người này có lai lịch như thế nào, người đàn ông mặc tây trang đi giày da, tràn đầy tự tin võ ngực bảo đảm, anh ta mơ hồ cảm thấy, người này e rằng lai lịch không đơn giản.

Nhưng bất luận như thế nào, khuyên giải một phen, người kích động nhất trong ba người xem như đã trấn định lại, Thích Mẫn Hạo bảo cô ngồi xuống, cùng nhau tìm hiểu mọi chuyện.

Triệu Kiệt nói cho bọn họ biết, anh ta là vai nam số 4 trong bộ phim, là đối thủ với vai nữ số ba của Tề Tâm Hân, thế nên, hai người rất thân quen. Xế chiều hôm nay, Tề Tâm Hân từ bên ngoài vội vàng chạy vào, chụp ảnh một lát rồi diễn. Diễn cảnh cô ấy và vai diễn nữ số hai Trịnh Ái Viện cãi nhau tại cầu thang, đạo diễn yêu cầu chia làm hai lần diễn, màn đầu diễn hai người cãi nhau, lần sau mới diễn cảnh Trịnh Ái Viện đẩy Tề Tâm Hân ngã xuống cầu thang. Sở dĩ an bài như vậy, bởi vì màn đầu còn diễn vài cảnh nữa,

nếu trải nệm ở dưới lầu trước, sẽ ảnh hưởng đến quay hình. Nhưng mà, đoàn làm phim không thể không để ý đến an toàn của diễn viên, vì vậy bọn họ quyết định quay nửa trước, sau đó an bài thỏa đáng, mới để vai nữ số ba ngã từ trên cầu thang xuống.

Nhưng mà ai có thể ngờ, lúc hai người diễn cảnh đầu, âm ỉ như thật, càng ngày càng nghiêm trọng. Vốn đạo diễn còn đang cao hứng, cảm thấy hai cô bé này diễn rất nhập tâm, ai ngờ lúc ông ta đang vui mừng, Tề Tâm Hân đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, sau đó ngã từ trên cầu thang xuống!

“Chuyện sau đó, tôi vừa nói cho hai người biết. Là tôi nhìn thấy, có thể Trịnh Á Viện không thừa nhận, Tử Giảo nói cô ta chỉ đẩy nhẹ một cái, ngay cả da Tâm Hân đều không có động đến. Tôi hỏi qua vài người khác, bọn họ đều nói góc độ không đúng, công bố chính mình không có lưu ý, tôi cũng thật sự phục bọn họ.”

Nhấn nài nghe Triệu Kiệt nói xong, nội tâm Kỳ Diệu lại không kìm nén được tức giận, sắc mặt xanh mét.

Đúng lúc này, Thích Mẫn Hạo trầm tư thật lâu đột nhiên nói.

“Cuộn phim lúc ấy còn không?”

30. Chương 30: Qua Đêm

Edit: meowlui

Mới nghe Thích Mẫn Hạo nói, Kỳ Diệu và Triệu Kiệt đều không có phản ứng lại. Cũng may sau vài giây hai người không hện mà cùng tỉnh ngộ.

sự cố ở hiện trường quay phim, chỉ cần bọn họ lấy cuộn phim, có lẽ có thể tìm ra được manh mối từ trong đó.

“Tôi đi hỏi đạo diễn!” Triệu Kiệt xung phong nhận việc, tuyên bố phải lấy được vật chứng quan trọng này.

“Quay về quay về...” không ngờ anh ta vừa mới đứng dậy đi ra ngoài, liền bị người đề nghị gọi quay lại, “anh là ai? một người không nổi tiếng, anh dựa vào đâu đòi đạo diễn đưa thứ đó cho anh?”

Sau khi Triệu Kiệt nghe xong, lập tức ỉu xìu.

Đúng vậy, nếu như đạo diễn bao che cho Trịnh Á Viện hoặc dự định dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, như vậy, chỉ bằng anh ta diễn vai diễn nhỏ số 4, e rằng không đủ để đạo diễn giao chứng cứ ra.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” anh ta hỏi.

“Chuyện này giao cho tôi, hai người cũng đừng dính vào.” Thích Mẫn Hạo trầm tư một lát, trong đầu nghĩ ra cách.

Đạo diễn lần này, anh biết. Hơn nữa còn có quan hệ... Có thể đối phó? Nếu không được mà nói...

anh đột nhiên nghĩ đến gương mặt không biểu tình của Mạc Minh.

Thôi. Tính tình nghệ sĩ nhà anh... Chỉ sợ sẽ không nhúng tay vào chuyện này, vẫn là anh đi đối phó thôi.

Thấy người đàn ông bắt đầu tính toán, Kỳ Diệu và Triệu Kiệt đều không kiên trì nữa, so với Thích Mẫn Hạo, bọn họ xác thực không có gì để nói.

Vì vậy, hai người ở lại phòng bệnh gác đêm, vốn là Thích Mẫn Hạo cũng định ở lại, có thể Kỳ Diệu cảm thấy ngại, bắt anh nhất định phải về nhà nghỉ ngơi. Còn Triệu Kiệt, cô cũng từ chối nhiều lần, đáng tiếc, tiểu tử bằng tuổi cô nhất định quyết tâm muốn ở lại.

“Dù sao đoàn làm phim cũng muốn tìm người ở lại, ngày mai tôi không có cảnh diễn, vừa vặn có thể ở lại. Ngược lại là cô mới đúng, một cô bé, nên quay về với anh Thích được rồi?”

Triệu Kiệt nói như thế - - đối với cách xưng hô này, Thích Mẫn Hạo chỉ học bộ dáng Mạc Minh, liếc anhta một cái.

“không cần, tôi muốn ở lại với Tâm Hân. Cậu ấy chưa tỉnh, tôi không yên tâm.”

Hai người đàn ông không nói được cô, cuối cùng Thích Mẫn Hạo nhìn bệnh nhân trên giường, an ủi Kỳ Diệu vài câu, dặn dò vài câu, mới xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lái xe nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, anh gọi điện thoại cho Mạc Minh, mang chuyện nói cho Mạc Minh rồi dặn dò.

“Đêm nay Kỳ Diệu ở phòng bệnh với bạn cô ấy, tớ thấy cha mẹ tiểu cô nương đều không có ở đây, thật đáng thương liên động ý.” Uyển chuyển mang trách nhiệm tối nay Kỳ Diệu không về đổ lên đầu, Thích Mẫn Hạo tập trung suy nghĩ lắng nghe phản ứng đầu bên kia điện thoại, “Cậu không để ý sao?”

“không sao, hôm nay tớ sẽ ở đây.” Bên tai im lặng một lát, trong điện thoại truyền đến âm thanh dễ nghe của Mạc Minh.

“Tốt quá.” Thích Mẫn Hạo lập tức tươi cười rạng rỡ, “Vậy tối nay tớ không đến, sáng mai tớ đến đón cậu.”

“Ừ.” Đứng ở ban công Mạc Minh không có biểu hiện gì đáp ứng, để điện thoại di động xuống, cúp điện thoại.

anh không nhanh không chậm xoay người sang chỗ khác, thấy Mạc Du và Mạc Nhiên đứng trong phòng khách, hai mắt mở to nhìn anh không nhúc nhích. Thấy ba quay người, hai đứa bé đi đến, ngược cái đầu nhỏ nhìn thẳng anh.

“Ba, bạn của chị bị thương có nặng không ạ?”

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc khấn trương, trên mặt lo lắng và căng thẳng, Mạc Minh nhìn chăm chú vào hai đứa con trai, trong lòng mềm nhũn.

“không sao, đi ngủ thôi.”

anh nói xong, đưa tay sờ đầu hai tiểu gia hỏa.

Bị sờ đầu Mạc Du và Mạc Nhiên cũng không cao hứng, bởi vì bọn chúng đều lo lắng cho chị Kỳ Diệu và bạn của chị. Tuy vậy, hai tiểu gia hỏa vẫn ngoan ngoãn nghe lời ba, quay về phòng đi ngủ.

Nhưng sáng hôm sau, có vấn đề.

Vừa vặn hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng, không có Kỳ Diệu làm bữa sáng cho hai đứa bé, hai tiểu tử đứng giờ rời giường bồn khoăn.

Làm sao bây giờ? Ba hình như còn đang ngủ. Có nên đánh thức ba không?

Hai đứa bé năm tuổi rồi rằm, cuối cùng quyết định đeo túi xách nhỏ trên lưng đi đến chỗ xe đưa rước trước, không cần ăn điểm tâm, đợi đến nhà trẻ, buổi trưa ăn cơm bảo dì phụ trách sẽ cho bọn chúng nhiều cơm hơn.

Hai anh em âm thầm cảm thấy may mắn vì bọn chúng nhớ đường, chỉ cần đi qua hai con đường lớn, là có thể đến điểm đón xe của trường.

Quyết định như vậy xong, hai anh em ăn mặc chỉnh tề, ngồi trong phòng nhỏ đợi.

đi quá sớm cũng không được, xe còn chưa tới, bên ngoài trời nóng, chỉ bằng ở nhà đợi lát nữa.

Lúc hai tiểu tử đang lẳng lặng chờ đợi, cửa chính trong nhà đột nhiên bị người ta mở ra. Mạc Du và Mạc Nhiên sững sờ, cả hai đứng dậy chạy về phía cửa.

“Chị?”

Bọn chúng tuyệt đối không nghĩ tới, sáng sớm chị Kỳ Diệu đã quay về.

Bật thốt lên tiếng kinh ngạc, hai đứa bé ý thức được cái gì đó, cô gái mở miệng định đáp lại, hai đứa bé không hẹn mà cùng làm động tác “Xuyt” với cô.

“Chị, ba còn đang ngủ.” Mạc Du đề thấp giọng nói.

Kỳ Diệu cúi người, vô ý thức nhìn xung quanh.

“Chị làm bữa sáng cho các em.” Mấy giây sau, cô nhỏ giọng nói, đổi dép vào nhà rửa tay.

“Chị, không cần làm, chị mệt quá rồi.” Hai tiểu gia hỏa theo vào phòng bếp, lo lắng ngẩng đầu nhìn cô.

“không sao, chị làm rất nhanh, lập tức là có mì ngon.” Trong lòng Kỳ Diệu ấm áp, tranh thủ cười với hai tiểu thiên sứ.

Hai anh em nhìn em, em nhìn anh. Đúng lúc này, trong phòng khách truyền đến tiếng “Bịch” trầm đục. Hai tiểu gia hỏa - - không tốt, không phải là ba ngã từ trên ghế salon xuống đấy chứ?

Hai người vội vàng chạy tới phòng khách nhìn - - trời ạ, ba thật sự ngã xuống sàn nhà!

Mắt nhìn thấy Mạc Minh mơ hồ nhú mày từ trên đất bò dậy, Mạc Du và Mạc Nhiên vội vàng nghênh đón.

“Ba, ba ngã có đau không?”

Lời vừa nói ra, ảnh đế quốc dân vừa rồi còn mờ mịt đột nhiên tỉnh táo lại.

“Khụ... không sao.” Mạc Minh che giấu xấu hổ, làm như không có việc gì mở miệng, không sờ đầu bị đụng vào sàn nhà, “Mấy giờ rồi?”

anh hình như ngủ quên?

Bộ dáng các con ăn mặc chỉnh tề, người làm ba lập tức hiểu được.

“Hơn bảy giờ ạ.” Mạc Du trả lời có bài bản hẳn hoi.

Quả nhiên là ngủ quên.

anh nhìn hai đứa con trai, yên lặng đi về phía phòng bếp.

Được anh làm bữa sáng cho. Hai đứa nên có biểu cảm gì đó đi, may ra còn kịp.

Ảnh đế quốc dân tự định giá, không may nghe được tiếng nước chảy.

Trong phòng bếp có người sao?

31. Chương 31: Sáng Sớm

Edit: meowlui

Mạc Minh không nghĩ tới, ở trong bệnh viện ngủ một đêm sáng sớm Kỳ Diệu sẽ chạy về, giúp hai đứa bé làm bữa sáng. Vì vậy, khi anh đứng ở cửa phòng đối mặt với ánh mắt của cô, anh cũng sờ một chút.

Đường đường là ảnh đế mà sưng sốt, Kỳ Diệu cũng không thể không kinh ngạc, nhưng mà, khi ánh mắt cô nhìn đầu tóc hỗn độn của người đàn ông, cô vẫn không nhịn được cười lên.

Mạc Minh chú ý tới ánh mắt cô, khóe miệng co rút nhẹ.

“Bạn của cô không sao chứ?” không biết có phải là có hơi lúng túng, ma xui quỷ khiến anh lại hỏi một câu như thế, bỏ qua chuyện này.

“Tĩnh rồi, hôm nay làm kiểm tra. Tôi về nhà trước đưa Mạc Du và Mạc Nhiên đi nhà trẻ.”

Thế nên, cô xem anh là người không dùng được sao?

Nghe cô nương nghiêm túc trả lời, ảnh đế quốc dân không hiểu tại sao lại cảm thấy mất hứng.

“Tôi đưa bọn trẻ đi.”

“Hả?”

“Thích Mẫn Hạo sẽ đến đón tôi, thuận đường.” nói xong, anh quan sát tiểu cô nương từ trên xuống dưới, “cô không nhìn mặt cô bây giờ xem.”

Mặc dù câu sau của anh nói không lớn, nhưng Kỳ Diệu vẫn nghe thấy rõ.

Cả đêm không ngủ mà thôi, dọa người như vậy sao?

Lòng yêu thích cái đẹp, mọi người đều có, Kỳ Diệu cũng không ngoại lệ. Đưa mắt nhìn bóng lưng người đàn ông cao lớn rắn rỏi, cô rướn cổ, nhìn chằm chằm nước trong bồn rửa.

Được rồi, khó coi, nhưng không hù dọa người đi đường?

Kỳ Diệu bĩu môi, cố gắng nghĩ về ảnh để đại nhân theo phương hướng tốt. Ví dụ như, có lẽ anh muốn cô nghỉ ngơi, chỉ là lời nói không được dễ nghe mà thôi.

Tiểu cô nương tiếp tục làm bữa sáng. Mười phút sau, bọn tiểu tử được ăn mì sợi nóng. Kỳ Diệu còn dùng quạt điện thổi nguội bát, sợ bọn chúng bị bỏng. Đương nhiên, là người trưởng thành, cô và Mạc Minh không cần dãi ngọ như thế.

“Ăn từ từ thôi, tí nữa ba em bảo chú Thích lái xe đưa các em đi nhà trẻ, sẽ không đến muộn.”

Kỳ Diệu ở bên cạnh đã ăn xong bát mì, không quên nhắc nhở hai tiểu gia hỏa, đối với chén mì của ảnh để quốc dân thì vắng vẻ. May mà ảnh để đại nhân không so đo chuyện này - - so với dãi ngọ đặc biệt, hiện tại anh để ý chuyện khác.

Lúc nào anh nói lái xe đưa Mạc Du và Mạc Nhiên đi nhà trẻ?

không thể nghi ngờ, tiểu nha đầu hiểu lầm ý tứ của anh. Lúc trước anh nói, tiện đường đưa hai đứa bé đến điểm xe mà trường học đón, cô lý giải thành, anh trực tiếp lái xe đưa đứa bé đi nhà trẻ.

Nhưng mà... Vẫn tính, anh sẽ đưa đi.

Ánh mắt hai tiểu gia hỏa lóe sáng, Mạc Minh không có lên tiếng.

Bốn người ăn xong bữa sáng, Mạc Minh liền dẫn hai đứa bé xuống lầu. Khó được ba đưa đi nhà trẻ, hai tiểu gia hỏa rất vui mừng, Mạc Du ngày thường nghiêm túc cũng không giấu được vui mừng, cười hì hì với em trai và chào tạm biệt Kỳ Diệu.

“Ồ? Hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao?” Ba phút sau, bọn chúng nghe được chú Thích chế nhạo ba bọn chúng.

Mặt Mạc Minh không đổi thay hai tiểu gia hỏa đóng cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ, lạnh như băng ném một câu: “Lái xe đi.”

Thích Mẫn Hạo sớm dự liệu anh sẽ có phản ứng này, cũng không so đo, nghiêng đầu nhìn hai tiểu tử ngồi sau, nói: “Mạc Du, Mạc Nhiên, ngày đầu tiên khai giảng, ba đưa hai đứa đi học, cao hứng không?”

“Cao hứng.” Hai tiểu gia hỏa cùng nhau gật đầu.

“Phốc... Các cháu xem, có ba liền không cần chị. Nếu chị Kỳ Diệu nghe được lời các cháu nói, sẽ ăn dấm chua ấy?” Người đàn ông sớm đã có mưu tính nhú lông mày, tiếp tục trêu chọc hai đứa bé.

Hai tiểu gia hỏa giống nhau như đúc lập tức nhú mày.

“Chị không hẹp hòi như vậy.”

“Đúng vậy.”

“không đúng nha. Các cháu nghĩ lại xem, mỗi ngày chị Diệu Diệu chăm sóc các cháu, làm đồ ăn ngon, thay các cháu giặt quần áo, kết quả là ba vừa xuất hiện, các cháu liền không cần cô ấy, cô ấy rất thương tâm đó!” Thích Mẫn Hạo tiếp tục nói dối, còn nháy mắt ra hiệu làm động tác ôm ngực.

Đại khái là anh ta làm vẻ mặt quá chân thực, Mạc Du, Mạc Nhiên lúc trước còn phủ nhận bắt đầu dao động.

Chị sẽ không vui sao?

“Có phải cậu rất nhàn rồi không?” Lúc bọn tiểu tử sinh lòng bất an, người đàn ông nhanh chóng đeo khẩu trang và kính râm cuối cùng cũng lên tiếng, “Lái xe.”

Thích Mẫn Hạo cười xấu xa quay đầu đi, chuyên tâm lái xe. Mất mười lăm phút đưa bọn trẻ đi học, hai người lại vòng đến công ty. Chờ đến trưa, Thích Mẫn Hạo tranh thủ gọi điện thoại cho Kỳ Diệu, biết cô lại đi bệnh viện, anh ta không biết nên nói cái gì cho phải.

“Bạn của em không phải đã tỉnh rồi sao? Sao em không gọi điện thông báo cho cha mẹ cô ấy? một mình em ở trong đây, thân thể làm sao mà chịu nổi được?”

“không sao, mới ngày thứ hai mà thôi. Bố mẹ cô ấy bận công tác, không quay về kịp.”

“Bạn đi công tác? Có việc gì còn quan trọng hơn so với con gái sao? Để cho người ngoài chăm sóc...”

Vừa nghe cha mẹ đối phương không về nhìn con gái, Thích Mẫn Hạo nhin không được bất bình dùm, không biết mười giây trước nghe sĩ nhà anh ta đã không một tiếng động đứng sau lưng.

Mặc dù biết người đại diện hỏi một câu không phải nhằm vào chính mình, nhưng trong tình cảnh này, Mạc Minh vẫn không tự chủ được trừng mắt nhìn.

“Ai nha, không sao, em sẽ chú ý nghỉ ngơi. Việc kia... anh Thích, còn làm phiền anh.”

“Yên tâm, anh nhớ, hôm nay giúp em liên lạc. Vậy được, em cũng đừng quá liều mạng, đừng quên, hai tiểu gia hỏa vẫn chờ em chăm sóc, chúng ta đã đưa tiền công, em phải phân công trước sau.”

một phen nói đùa làm Kỳ Diệu cười. Hai người cũng không khách sáo, dặn dò hết việc chính, liền cúp điện thoại.

Sau đó, Thích mỗ còn đang tươi cười bị Mạc Minh ở sau lưng dọa cho giật mình.

“Ai nha mẹ ơi... Cậu cầm tinh con mèo sao, đi đường sao không có một âm thanh nào vậy?”

Mạc Minh nhìn chăm chú hai mắt anh ta.

“Bạn cô ấy gặp phiền toái gì sao?” Ngay sau đó, anh ta nghe thấy Mạc Minh thành linh hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Thích Mẫn Hạo bật thốt ra, xong mới ý thức được cái gì đó, hăng hái đi quanh Mạc Minh một vòng, “Thế nào? Cậu cảm thấy có hứng thú sao?”

“không có hứng thú.” Nào ngờ đối phương mặt không đổi sắc, không nói hai lời xoay người mở cửa đi.

“không có hứng thú, cậu hỏi làm gì?” Bị đùa giỡn một trận, Thích Mẫn Hạo nhú mày, đuổi theo bước chân Mạc Minh.

Giờ khắc này, hai người đàn ông đều không lường trước được, ảnh đế quốc dân công bố chính mình không có hứng thú, vài ngày sau lại đi thăm bệnh.

32. Chương 32: Thăm Bệnh

Edit: meowlui

Hai ngày nay Thích Mẫn Hạo hơi buồn rầu.

Dựa theo hứa hẹn lần trước, anh ta liên lạc với vài người bạn trong giới, muốn lấy cuộn phim từ tay đạo diễn, không ngờ tên kia lại ra sức từ chối, thế nào cũng không chịu đưa cuộn phim hôm đó ra. Ấm ỉ một lúc, cuối cùng ông ta mới nói, cuộn phim kia đã bị người ta xóa, không còn gì để xem.

Nghe lời này Thích Mẫn Hạo cười lạnh: Xóa rồi sao? Bảo ông đưa, ông nói bị người ta xóa mất rồi, lừa quỷ à?

anh ta đoán, đạo diễn này tám phần là do thể lực phía sau Trịnh Ái Viện quản chế, cố ý bao che. Dù sao, đắc tội với một nhân vật mới, cần bản không là chuyện gì. Nếu động vào một nữ minh tinh có bối cảnh, chuyện đó không được.

Nhìn anh ta thở dài, Mạc Minh nhin không được lên tiếng.

“Cậu có thể có tinh thần hơn một chút được không?”

Thích Mẫn Hạo ai oán liếc nhìn anh một cái.

“Tớ cũng muốn vậy. Nhưng vừa nghĩ tới tớ sắp trở thành người thất tín, trong lòng tớ cảm thấy không thoải mái.”

Mạc Minh không lên tiếng, chỉ lạnh lùng ngồi ở ghế phụ.

Thích Mẫn Hạo thấy anh không lạnh nhạt lại nói tiếp, người nào đó nhỏ mọn bắt đầu.

“Này, tớ bảo, hay là cậu thử một chút xem?”

Mạc Minh không thêm để ý.

“thật ra, tớ gặp cô nương kia một lần, người đó rất xinh đẹp, lại rất thân thiết với Kỳ Diệu. Chúng ta nên giúp người nhà.” Thích Mẫn Hạo kiên nhẫn nói, cuối cùng chỉ đổi lấy một cái liếc mắt của người bên cạnh.

“Thế nên, cậu vừa ý cô bé xinh đẹp kia sao?” Nếu đối phương đã mở lời, vậy anh cũng nên nói một câu.

“nói bậy gì đó? Tớ có suy nghĩ nông cạn như vậy sao?” Thích Mẫn Hạo nóng nảy, tuy đang lái xe nhưng nhin không được nói, “Tuy cô nương kia là loại mà tớ thích.... A thôi, đều nói linh tinh theo cậu. Tớ nói là, trước kia không phải là cậu thường nhắc tới, nói giới giải trí đều dùng quy tắc ngầm sao, chướng khí thì mù mịt, rất phiền lòng. Bây giờ có một người mới, cậu là tiền bối, không nên giúp người ta một tay sao?” Thấy phía trước đèn đỏ sáng, anh ta dừng lại, kịp thời giẫm chân ga, “Hơn nữa, đây còn là bạn tốt của Kỳ Diệu, coi như là nể mặt Kỳ Diệu, làm người tốt đi.”

“Tại sao tớ phải nể mặt cô ấy?”

“Này cậu...” Thích Mẫn Hạo bị anh nói như vậy lại tiếp lời, “Chỉ bằng cô ấy tận tâm tận lực chăm sóc con trai cậu, còn làm đồ ăn ngon cho cậu ăn!”

“Chăm sóc đứa bé là công việc của cô ấy, tớ đưa cho cô ấy tiền lương.”

“Thế làm cho cậu ăn thì sao? trên hợp đồng không có nói, ‘Trợ lý riêng’ còn phải làm đồ ăn ngon cho ông chủ.”

“...” Ảnh đế quốc dân không phản bác được.

“Tục ngữ nói đúng, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn. Cậu không thể có đi có lại một chút được sao?”

“...” Ảnh đế quốc dân không được tự nhiên.

“Chắc chắn... Kỳ Diệu của chúng ta thật đáng thương, một cô nương trẻ tuổi như thế, mỗi ngày chăm sóc hai đứa bé năm tuổi, lại đi bệnh viện chăm sóc bạn, còn quan tâm mình có thể lấy được công đạo thay bạn mình không... Ai nha, tớ thấy hai ngày nay cô ấy gầy đi. Vốn là người mềm mại yếu ớt, bây giờ nhìn nhỏ hơn, càng giống học sinh cấp 3.”

“...” Trong đầu ảnh đế quốc dân lại hiện lên hình ảnh tiểu nha đầu nhu nhược không nơi nương tựa.

“Cũng chỉ có cậu là người tâm địa sắt đá mới có thể không hợp tác như vậy.”

nói đến đây, Thích Mẫn Hạo cố làm ra vẻ khinh bỉ liếc Mạc Minh một cái.

“... một ngày nào đó tớ không cần người đại diện nữa, cậu đi làm biên kịch cũng không tồi.”

“Hả?” Nghe nghệ sĩ nhà mình râu ông nọ cắm cằm bà kia nói xong, Thích Mẫn Hạo tất nhiên không hiểu ra sao.

“Chuyên môn chịu trách nhiệm viết lời kịch.”

“...”

Lúc này, đến lượt Thích Mẫn Hạo im lặng không còn gì để nói.

một lát sau, đèn xanh sáng, anh ta đánh tay lái, quẹo vào khúc ngoặt, còn mở miệng nói.

“nói thật, tí nữa tớ đưa cậu về sẽ tới bệnh viện một chuyến, cậu có phải nên dứt khoát đi cùng với tớ không?”

Tại sao tớ phải đi theo?

Nếu như bình thường, Mạc Minh nhất định không chút nghĩ ngợi trả lời anh ta một câu, nhưng lúc này, ma xui quỷ khiến anh lại trầm mặc.

“không nói lời nào, tớ coi như là cậu đồng ý.”

Thích Mẫn Hạo nói xong lời này, thấy Mạc Minh không trả lời. anh ta nhếch môi cười một tiếng, nhanh chóng đánh tay lái thẳng đến bệnh viện.

Nửa tiếng sau, trong hành lang bệnh viện xuất hiện một người đàn ông đeo khẩu trang mang kính râm.

Gần đây người đàn ông đeo khẩu trang không còn kỳ lạ nữa, thế nên mọi người không chú ý tới, không có fan cuồng của ảnh đế.

Vì vậy, Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo thuận lợi đi vào một gian phòng, nhìn cô nương trên giường bệnh gặm táo.

“Tớ giúp cậu cắt táo ra không được sao?”

“không cần phiền toái như vậy chứ? Tớ gặm như vậy cũng được mà?”

Vừa dứt lời, Tề Tâm Hân cắn một miếng táo kêu “Răng rắc”, vừa vặn nhìn thấy Thích Mẫn Hạo đẩy cửa vào.

“Khụ - - khụ khụ - -” miếng táo bị nghẹn trong cổ họng cô ấy.

“Ai nha! Bảo cậu ăn từ từ thôi, cậu cứ không nghe cơ.”

“không phải... Khụ, khụ khụ...” Tề Tâm Hân tranh thủ chỉ chỉ cửa phòng, cố gắng nuốt miếng táo trôi xuống.

“Làm gì thế?” Kỳ Diệu thuận theo ngón tay cô ấy quay đầu lại, ngoài ý muốn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Phản ứng điện quang, cô chỉ cảm thấy hai con ngươi muốn rớt xuống.

Kỳ Diệu đứng dậy nhìn hai người đàn ông im lặng không lên tiếng, mặt mày hớn hờ.

“Tề tiểu thư, bọn tôi tới thăm cô.”

Tề Tâm Hân lục tìm trí nhớ, vì vậy, cô ấy không quên người đàn ông này hai ngày trước từng tới thăm cô ấy - - nhưng mà, anh vào nhà không bao giờ gõ cửa trước sao? Hừ chết người ấy?

thật vất vả uống vài ngụm nước sau đó tỉnh táo lại, Tề Tâm Hân nuốt nước miếng, sắc mặt không đổi nhìn chăm chú gương mặt cười tủm tỉm kia.

Nhìn xuống, nhìn xuống, là bạn của Kỳ Diệu, là quan tâm nên đến thăm cô, cô không thể mở miệng nói anh ta.

Vừa nghĩ tới vậy, cô ấy cố gắng tươi cười với Thích Mẫn Hạo, ánh mắt nhìn người đàn ông phía sau.

Người nào kia... Che mặt thành như vậy, thần thần bí bí.

Tề Tâm Hân quan sát từ trên xuống dưới, đồng thời đầu Kỳ Diệu có chút kẹt.

Tình huống gì đây? Mạc tiên sinh... sao lại đến thăm Tâm Hân? không lẽ... là anh Thích lôi kéo anh đến?

Tiểu cô nương này xem như đoán đúng một nửa, một lát sau, cô nghe được Thích Mẫn Hạo mở miệng giới thiệu: “Người này là bạn của tôi, cũng là bạn của Kỳ Diệu, đi ngang qua đây nên tiện đường vào thăm cô.”

nói xong, anh lại nghiêng đầu nhìn Mạc Minh chưa tháo khẩu trang và mắt kính: “Đây là chị em tốt của Kỳ Diệu mà tớ hay nhắc đến, cô ấy là Tề Tâm Hân.”

“Xin chào.”

“Xin chào...”

Nghe hai người chào hỏi lẫn nhau, Kỳ Diệu cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Đến cùng là... lạ ở chỗ nào?

33. Chương 33: Ký Tên

Edit: meowlui

một lát sau, cuối cùng Kỳ Diệu cũng phát hiện chỗ không đúng là chỗ nào.

Đúng vậy, ảnh đế quốc dân chủ động chào hỏi người ta, chủ động nói chuyện nữa!

Trời ạ! Đây là người mà cô quen lúc nào mặt cũng không thay đổi, im lặng là vàng sao?

Thực tế, bởi vì thấy được cuộc sống ở nhà của ảnh đế quốc dân, Kỳ Diệu hoàn toàn quên, ở trên tạp trí và trước mặt fan, Mạc Minh vốn có hình tượng bình dị gần gũi.

Thế nên, cô nhin không được dùng ảnh mặt như nhìn thấy quỷ quan sát anh.

Rất ít khi bị ảnh mặt của cô nhìn như vậy, Mạc Minh rất nhanh liền phát hiện được ánh mắt khác thường. anh di chuyển tầm mắt, mỉm cười nhìn cô một cái.

Cả người Kỳ Diệu lập tức cảm thấy không tốt.

Làm sao bây giờ? cô bắt đầu cảm thấy, ảnh đế quốc dân lại đa nhân cách.

Lúc cô còn đang ngổn ngang trong gió, cô nghe thấy bạn tốt trên giường bệnh chần chờ nói ra: “Vị tiên sinh này, anh có thể tháo kính râm và khẩu trang được không? Tôi thấy... Ý của tôi là, trời nóng như vậy, anh không cảm thấy khó chịu sao?”

“không khó chịu, trong phòng bệnh có máy điều hòa rồi.”

Tề Tâm Hân không còn gì để nói: Sớm biết anh ta không nể mặt, cô sẽ trực tiếp châm chọc anh ta, nói anh che đầu dấu đuôi như vậy, tôi nhìn thấy khó chịu!

“Ha ha...” cô ấy cười gượng hai tiếng, cảm miệng không nói.

Kỳ Diệu ở bên cạnh cảm thấy khấn trương, vội vàng hòa giải nói: “Tâm Hân, trên mặt anh ấy có mụn sởi nên không muốn để người khác thấy, thế nên mới đeo khẩu trang.”

không sai, cô có thể nhìn ra, Mạc Minh không muốn bại lộ thân phận trước mặt bạn của cô. Nhưng mà, cô không hiểu, đã như vậy, anh cần gì phải đi chuyến này chứ? không phải là tự tìm phiền toái sao?

cô nương rồi như tơ vò lúc này nghe được người đàn ông mở miệng phản bác: “Tôi không bị sởi.”

Kỳ Diệu cảm thấy bức bối: Tôi đang giúp anh che giấu đó! anh nghe không hiểu sao?

“Thế sao? Mặt anh không thoải mái sao?” Hết lần này tới lần khác cô đều ra sức nháy mắt với Mạc Minh, đối phương còn cười với cô.

không phải anh cố ý muốn tranh cãi với cô chứ!

Kỳ Diệu khóc không ra nước mắt - - mặc kệ anh!

Thấy tiểu nha đầu quay đầu đi, nhắm mắt làm ngơ, Mạc Minh chợt nhíu mày, khóe môi khẽ nhếch.

“không có chỗ nào không thoải mái cả.” anh “lầm bầm lầu bầu”, Kỳ Diệu cô nương biết được nội tình không đành lòng nhìn thẳng, “Xin tự giới thiệu, tôi là Mạc Minh.”

Nhưng mà Kỳ Diệu nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp dễ nghe của người đàn ông vang lên trong phòng bệnh.

Kỳ Diệu hoàn toàn sững sờ. cô không thể tin được quay mặt lại, phát hiện Mạc Minh đã tháo khẩu trang, tháo kính râm. Giờ phút này, anh cười tao nhã, mắt nhìn chăm chú cô nương trên giường bệnh.

Mà vị cô nương kia - - Tề Tâm Hân, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái sét đánh.

“Diệu Diệu Diệu Diệu... Diệu Diệu! Cậu cậu cậu... Cậu véo tớ một cái, mau véo tớ một cái!” Lúc nói lời này, hai con mắt của cô nương vẫn nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú của người đàn ông.

“...” Kỳ Diệu không thèm che giấu giật giật khóe miệng, thật sự duỗi tay véo cánh tay người nào đó.

“Ai da!” Cảm giác đau đớn làm Tề Tâm Hân vui mừng đến phát khóc, “thật sao! thật sự là ảnh đế quốc dân! Trời ạ! thật sự là ảnh đế quốc dân! Diệu Diệu, hai người biết nhau sao? Tại sao quen biết thế?”

Kỳ Diệu bị cô nàng đang rơi vào trạng thái mất đi lý trí huyền não nên lúng túng.

Quả thật, bạn tốt của cô, ngày thường giả làm chị đại có khuôn cách, chỉ khi nào nhìn thấy thần tượng yêu mến trước mặt, sẽ biến thân yêu cầu vuốt ve, yêu cầu ôm, yêu cầu thành fan cuồng.

Thế nên mới nói... Tại sao Mạc Minh lại lộ diện chứ?

“Ách...” Kỳ Diệu cô nương lúng túng, hết nhìn ảnh đế quốc dân lại nhìn người đại diện, thấy bọn họ không có ý định mở miệng giải thích hoặc ngăn cản cô mở miệng, cô chỉ có thể tìm lí do thoái thác, “không phải tớ tham gia yến hội hai lần sao? trên yến hội quen biết, về sau có cơ duyên gặp lại anhThích, cho nên... Quen biết một chút.”

nói chưa hết, hai mắt Tề Tâm Hân đã tỏa sáng nhìn về phía Mạc Minh.

Kỳ Diệu: “...”

“không sao, Mạc tiên sinh, anh, anh có thể ký tên cho tôi được không?” nói xong, Tề Tâm Hân đột nhiên nhớ trước mặt thần tượng mình rất khó coi, cho nên cô ấy cuống quýt sửa lại dung nhan.

Cậu không biết bây giờ sửa sang lại là đã quá muộn sao?

Kỳ Diệu rất muốn châm chọc cô ấy, nhưng nhìn hai người, cô nhin.

“Đương nhiên là được.” Sau đó, cô thấy Mạc Minh mỉm cười tiến lên hai bước, còn Thích Mẫn Hạo duỗi tay đưa bút.

Vì sao đột nhiên cô cảm thấy hai người này rất đẹp trai chứ?

cô lại nhìn thấy Tề Tâm Hân luống cuống tay chân tìm quần áo, kích động đưa tới trước mặt Mạc Minh.

Chữ ký như rồng bay phượng múa trên chiếc váy màu trắng, Tề Tâm Hân quyết định cuộc đời này đều không giặt chiếc váy này.

Ngay sau đó, cô ấy lại đề nghị được nắm tay ảnh đế quốc dân, thế mà cũng nhận được sự đồng ý.

Kỳ Diệu đứng ở một bên nhìn người đàn ông cười dịu dàng, chỉ cảm thấy thế giới này biến thành nơi cô không biết rồi.

Quay đầu đi không đành lòng nhìn, lúc này cô nghe được cách đó không xa giọng nói một người phụ nữ bên nhón vang lên, giọng nói kia quá mức chói tai, thế nên cửa phòng vừa mở ra âm thanh đã truyền vào.

“Tề Tâm Hân! Xem như cô lợi hại! A!”

Trong phòng bệnh hai nam hai nữ vì có người đột nhiên xuất hiện mà xoay đầu lại, không ngờ đập vào mắt là Trịnh Á Viện hung hăng vênh váo.

cô ta không xuất hiện còn tốt, vừa xuất hiện, cơn tức của Kỳ Diệu nghẹn vài ngày nay lập tức “Vụt” lên. Nhìn thấy người tới hung hăng tiến tới giường bệnh, cô tất nhiên là bước đến ngăn cản trước người bạn tốt.

Nhưng mà, hai người đàn ông trong phòng bệnh không phải là đồ bỏ đi, nhất là Thích Mẫn Hạo, thấy hai tiểu cô nương sẽ bị người phụ nữ này bắt nạt, anh ta không nói hai lời, tiến lên ngăn cản đường đi của cô ta.

“Này này này... Vị tiểu thư này, bên trong là phòng bệnh, cô có thể im lặng được không?”

Trịnh Á Viện đang nổi nóng, đương nhiên muốn tính toán với anh ta.

“anh là ai? Tránh ra! Tôi tìm người, mắc mớ gì tới anh!” Người phụ nữ trang điểm xinh đẹp tròn mắt nhìn anh ta, trừng mắt nhìn, phát hiện khuôn mặt này hình như cô ta đã gặp ở đâu rồi.

cô ta di chuyển tầm mắt, lập tức liền thay đổi sắc mặt.

“A... Mạc Minh?” Tại sao anh lại ở chỗ này?

Trịnh Á Viện đã biết gặp qua Thích Mẫn Hạo ở nơi nào.

Là người đại diện của ảnh đế quốc dân! anh ta là người đại diện của Mạc Minh!

Gặp được người trong giới - - còn là người đẹp trai nổi tiếng, Trịnh Á Viện kiêu căng giảm đi một nửa.

“Ồ... Mạc tiên sinh sao lại ở đây...” nói xong, khuôn mặt diễm lệ của cô ta thoáng chốc cứng đờ.

Mặc dù Trịnh Á Viện hành động kém, nhân phẩm kém, nhưng chỉ số thông minh cũng không quá kém - - trong phòng bệnh Tề Tâm Hân nhìn thấy ảnh đế quốc dân và người đại diện, chẳng lẽ không giải thích rõ cái gì sao?

34. Chương 34: Diễn Xuất

Edit: meowlui

Nụ cười trên mặt Mạc Minh nhạt đi.

anh nhìn Tề Tâm Hân tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, lại nhìn chăm chú sắc mặt cứng đờ của Trịnh Á Viện, dịu dàng nói: “Tôi nghe nói Tề tiểu thư và Trịnh tiểu thư phát sinh ít mâu thuẫn, liền tới nhìn xem.”

Cái quái gì vậy? anh đi xem cảnh ở Thái Bình Dương sao?

Nếu như đối phương không phải là ảnh đế quốc dân tiếng tăm lừng lẫy, Trịnh Á Viện nhất định sẽ hăng sống lưng, không chút lưu tình chửi thẳng vào mặt anh. Đáng tiếc, đối mặt với một ảnh đế mới lên, dù Trịnh Á Viện có bối cảnh lớn, vào lúc này cũng không khỏi kiểm cho mình một con đường lui.

“Mâu thuẫn? Ha ha... Chắc chắn là có chút hiểu nhầm.” Bên ngoài cô ta cười nhưng trong lòng không cười, liếc mắt nhìn Tề Tâm Hân châm biếm, cường chế lửa giận trong lòng, “Nhưng mà, Mạc tiên sinh anh thật hăng hái, sao lại cảm thấy có hứng thú với chuyện của hai người phụ nữ chứ?”

cô ta vẫn thăm dò mối quan hệ giữa Mạc Minh và Tề Tâm Hân, bởi vì việc này quyết định tiếp đến thái độ và thủ đoạn của cô ta.

“Tề tiểu thư là bạn Mẫn Hạo, tất nhiên cũng sẽ là bạn của tôi, bạn bị thương, tôi đương nhiên muốn quan tâm.”

một tiếng “Mẫn Hạo”, một tiếng “Bạn”, làm ba người rối loạn.

Sao đột nhiên lại thấy ảnh đế đại nhân có gian tình.... không, chắc không phải thế đâu?

một lần nữa Kỳ Diệu tự thuyết phục về hành động của Mạc Minh.

Cùng lúc đó, Thích Mẫn Hạo và Tề Tâm Hân cố gắng kìm nén buồn nôn và hưng phấn, ở một bên im lặng theo dõi diễn biến. Chỉ có Trịnh Á Viện không biết nội tình, trong lúc nhất thời không biết nên phán đoán như thế nào.

Ảnh đế quốc dân và người đại diện có quan hệ rất tốt, điều này mọi người đều biết. anh quan tâm bạn của người đại diện cũng không có gì đáng trách. Nhưng mà, anh quan tâm đến mức độ nào, việc này không biết được.

Trịnh Á Viện cảm thấy có chút ghen khuất.

Hôm nay, cô ta muốn tìm Tề Tâm Hân tính sổ, bảo xú nha đầu này nên nhìn lại vị trí của bản thân, đừng có mà châu chấu đá xe, lấy dao đâm sau lưng cô ta. Ai ngờ nửa đường nhảy ra ảnh đế quốc dân, làm cô ta không thể không thu liễm, mang tức giận cất giấu.

“Trịnh tiểu thư đạo diễn Ngô của các cô, trước đây tôi cũng từng hợp tác.” Đúng lúc này, Mạc Minh lại lên tiếng, “Ông ta là một người tùy tính, có lẽ hôm nay, ông ta khen thái độ làm việc của cô, nói người khác học tập theo, nhưng ngày mai, ông ta nói cô diễn không tốt, nói cô diễn không bằng mấy người mới diễn vài năm.” Nghe ví dụ không liên quan, Mạc Minh thấy sắc mặt người trước mắt thay đổi, “Lời tôi nói, Trịnh tiểu thư nghe hiểu không?”

Trịnh Á Viện đương nhiên nghe được rõ ràng: không chỉ ám chỉ cô ta, đạo diễn giúp cô ta giấu giếm chân tướng, có thể một ngày nào đó, anh lại đứng trước mặt người khác, làm như thế với cô ta?

Nhìn xem, rõ ràng Mạc Minh nói muốn giúp xú nha đầu kia.

Nghĩ đến đây, Trịnh Á Viện liếc nhìn cô gái trên giường bệnh, lai bốn mắt chạm nhau với Mạc Minh.

“Mạc tiên sinh, tôi thấy hình như anh hiểu lầm cái gì đó. Tôi không có...”

“Tôi không nói gì mà, Trịnh tiểu thư vội vã giải thích làm gì?”

không ngờ cô ta vừa mới ngẩng đầu lên, liền bị đối phương cười mà như không cười cắt đứt.

Trong lòng Trịnh Á Viện nổi cáu.

Mấy năm qua lặn lội trong giới nghệ sĩ, có mấy người dám như anh cắt đứt lời cô ta nói?

Nhưng mà, ảnh đế quốc dân dĩ nhiên không sợ cô ta, không đợi cô ta phản ứng, anh nói tiếp: “Tôi cũng là diễn viên, tất nhiên hiểu, trong quá trình quay phim, khó tránh khỏi phát sinh vấn đề. Nếu Trịnh tiểu thư kích động nên không cần thận trọng vào Tề tiểu thư, làm cho cô ấy từ trên lầu ngã xuống, đó chỉ là vô ý. Nếu đã vô ý, Trịnh tiểu thư thân là tiền bối của Tề tiểu thư, chắc hẳn nên có phong độ của tiền bối, chỉ cần cô thành tâm xin lỗi Tề tiểu thư, chuyện này sẽ kết thúc ở đây đúng không? Cần gì gây ầm ĩ chứ, còn muốn kinh động đến ông cụ Trịnh sao?”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu dự thính tỉnh ngộ, làm bộ muốn tiến lên chen vào nói, còn chưa có mở miệng liền bị Thích Mẫn Hạo giữ chặt. Thích Mẫn Hạo lắc đầu với Kỳ Diệu, nhìn cô không cam lòng, mím chặt môi không muốn.

“Ha ha... Mạc tiên sinh không hổ là diễn viên thuộc lời kịch nhanh nhất trong truyền thuyết.” cô nghe được Trịnh Á Viện nửa thật nửa giả chế nhạo một câu, lại thấy ánh mắt cô ta nhìn Tề Tâm Hân khôngthân thiện.

Trịnh Á Viện không nghĩ tới, Mạc Minh đột nhiên xuất hiện này, không e dè trước mặt cô ta nhắc tới ông nội. Ông nội ở phía sau thay cô ta chặn tất cả miệng người chứng kiến, nhưng chính vì vậy chọc giận người nào đó, làm đối phương chó cùng rứt giậu, lợi dụng truyền thông công kích cô ta, vạch trần cô ta trong lúc tức giận đẩy người xuống lầu, còn công bố không ít cảnh quay lại ở hiện trường. Đối với việc này, ông nội rất tức giận, thế nên mặc dù thay cô giải quyết những người ở trong tối phá rối, nhưng cũng cảnh cáo cô ta, bảo cô ta khiêm tốn một chút, đừng gây phiền toái cho ông nữa.

Thế nên, Mạc Minh đang ám chỉ cô ta, nếu như cô ta không lựa lời mà nói, anh cũng sẽ gia nhập đội ngũ đối phó với nhà họ Trịnh, mang chuyện này ầm ĩ lên? Muốn ngọc nát đá tan sao?

nói thật, cô ta không muốn đắc tội ảnh đế vừa đẹp trai lại nhiều tiền. Trịnh Á Viện suy nghĩ kỹ, cảm thấy lần này xú nha đầu Tề Tâm Hân được tiện nghi rồi. Vì vậy, cô ta cố gắng cười với cô gái trên giường bệnh, nghĩ một đằng nói một nẻo hai câu rồi rời đi.

Đây là phải mông chạy lấy người sao?

Câu này, có trời mới biết Kỳ Diệu thật sự muốn nói ra. Bạn tốt của cô cười cảm ơn Mạc Minh, bầy tỏ anh đã ra mặt, cô ấy không truy cứu nữa, Kỳ Diệu là người ngoài cuộc, cũng chỉ lựa chọn “Bấm bụng bấm dạ.”

Hai mươi phút sau, Kỳ Diệu không kiên trì ở lại làm bạn với bệnh nhân, mà đi theo Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo rời bệnh viện. trên xe chỉ có ba người bọn họ, cả hai đều biết được “Điện mạo thật” của Mạc Minh, thế nên ảnh đế quốc dân tháo đồ xuống, mặt lạnh không nói một lời ngồi cạnh ghế lái.

Nhưng mà so với ngày thường có sự khác biệt, chính là ngày hôm nay trên mặt Kỳ Diệu không có biểu cảm gì.

Thích Mẫn Hạo nhạy cảm phát hiện biến hóa này, trong đầu bắt đầu suy nghĩ.

“Mạc Minh, vừa rồi biểu hiện của cậu không tệ, anh trai biểu dương em.” một nam một nữ đều không lên tiếng, thương hại anh ta đảm đương nhiệm vụ xoa dịu bầu không khí.

Sau đó, anh ta nhận được một cái liếc trong dự liệu.

“không phải là cậu biết rõ hôm nay Trịnh Á Viện sẽ tới gây phiền toái, cố ý kéo tới đây sao?”

“Oan uổng quá! Tôi không có thiên lý nhãn, tớ làm sao biết được cô ta sẽ đến chứ!”

Mạc Minh hừ lạnh một tiếng, không nói.

“Nhưng mà nói thật, hôm nay nhờ có cậu, nếu chỉ có mình tớ ở đây, khả năng chuyện này còn chưa chấm dứt.”

Thích Mẫn Hạo có ý riêng nói, cuối cùng Kỳ Diệu ngồi ghế sau không thể nhịn được nữa.

cô quả nhiên vẫn nuốt không trôi chuyện này.

35. Chương 35: Kinh Ngạc

Edit: meowlui

“Tại sao phải hòa giải để chấm dứt việc lần này chứ?”

Trong buồng xe đột ngột vang lên tiếng cô gái chất vấn, hai người đàn ông đều ngừng lại.

“Diệu Diệu à... Việc này...”

“Thứ nhất, thế lực nhà họ Trịnh cô không thể tưởng tượng được, Trịnh Á Viện xuất đạo ít năm, rõ ràng không có thành tích gì, nhưng giới nghệ sĩ lại không có vài người dám đắc tội cô ta, cô cảm thấy là vì sao? Thứ hai, bạn của cô chỉ bị chấn động não nhẹ, sau đó kiểm tra không có phát hiện ra vấn đề gì khác, vết thương nhẹ này có thể làm được gì?”

Làm người ta bất ngờ là, Thích Mẫn Hạo vừa định mở miệng lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, Mạc Minh tích chữ như vàng phá lệ cướp đi câu chuyện. Thích Mẫn Hạo không tự chủ được kinh ngạc, sau đó đột nhiên hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn cô nương vẻ mặt căm phẫn.

“Thế nên ý của anh là, vì Tâm Hân bị thương không nghiêm trọng, vì thế lực nhà đối phương quá lớn, chúng ta phải cần rằng nuốt việc này vào trong bụng sao?”

Đáng tiếc, anh ta vừa định mở miệng nói, lại bị Kỳ Diệu đoạt trước.

“cô cần nát rằng được sao?”

“Tôi...”

Mạc Minh hỏi ngược lại một câu, hiếm thấy xoay người sang chỗ khác, đối mặt với ánh mắt dịu dàng của tiểu nha đầu.

“Xã hội không giống với tưởng tượng của cô, ủy khuất như này mà chịu không nổi, cô thật sự tốt nghiệp đại học rồi sao? So với cô, bạn cô hiểu được điều này, thế nên cô ấy kệt người ta ở sau lưng dẫu dao găm, chề tạo dư luận, trút cơn giận, liền bỏ qua chuyện này.”

“Đó là bởi vì...”

“Bởi vì cô ấy biết, so với khóc lóc, cá chết lười rách, giấu tài, cô ấy muốn dùng thời gian và thực lực để chứng minh tất cả, đó mới là thứ vũ khí sắc bén nhất.”

Kỳ Diệu không phản bác được.

cô làm sao không hiểu được chứ, bọn họ là người trong giới giải trí, ngoại trừ Trịnh Á Viện có bối cảnh lớn, mới xuất đạo chỉ có chút ít kiến thức, chỉ dựa vào năng lực của chính bản thân, như vậy đối với những người từng khoa tay múa chân, vênh mặt hất hàm sai khiến, bái phục dưới chân mình.

Rất rõ ràng, Tâm Hân đã chuẩn bị tâm lý, mới buông tha cho đối phương.

“Kỳ Diệu à, những lời Mạc Minh nói đều là sự thật. Trịnh Á Viện miễn cưỡng nói lời xin lỗi, trắng đen trong lòng mọi người đều hiểu. Thanh danh cô ta, mọi người đã sớm biết, cho dù bây giờ em nói với mọi người, chính Tâm Hân tự té xuống lầu, người khác chưa chắc đã tin. nói thật, chuyện này anh cũng không muốn hòa giải, nhưng về sau anh phát hiện, lần này chỉ có thể ủy khuất Tâm Hân, chỉ có thể chấm dứt tại đây.”

Nghe Thích Mẫn Hạo dịu dàng nói, Kỳ Diệu vẫn im lặng không nói một lời.

“Nhưng mà Mạc Minh, lời nói của cậu cũng đừng cứng nhắc như vậy, tính tình Kỳ Diệu cậu còn không hiểu sao? Nếu đối lại là cô ấy, nói không chừng cô ấy còn cười ha ha bỏ qua, nhưng người chịu tội là bạn tốt của cô ấy, trong lòng cô ấy đương nhiên tức giận. Cái này gọi là ‘Sẵn sàng giúp đỡ bạn hữu không tiếc mạng sống’, là một phẩm chất tốt, cậu đừng nói lạnh nhạt như vậy được không?”

Ngay sau đó, cô lại nghe thấy Thích Mẫn Hạo nghiêng đầu ‘Trách móc’ Mạc Minh, lại hơi xấu hổ.

“Cậu và cô ấy thân quen như vậy sao?” Tôi và cô ấy thân quen sao, “Quen đến mức hiểu rõ tính cách cô ấy sao?”

Nhưng mà, hai người không nghĩ tới, nghe người đại diện nói một tràng như thế, ảnh đế quốc dân chỉ chú ý tới một câu.

Thích Mẫn Hạo lúng túng, không phục trả lời: “Như thế nào không quen? cô nương trượng nghĩa như vậy, nhân cách và phẩm chất cậu không nhìn ra sao?”

Râu ông nọ cảm cảm bà kia hỏi ngược lại, Mạc Minh không tiếp tục nói với anh ta.

Vì vậy, tình thế biến thành người lái xe thao thao bất tuyệt nói. anh ta cầu nhàu trong mười phút, phát hiện hai người không thèm để ý, anh ta mới nuốt nước miếng, ngậm miệng lại.

“Mặc kệ như thế nào, chuyện ngày hôm nay, cảm ơn hai người.” Ai ngờ anh ta không lên tiếng, Kỳ Diệu lại thỉnh linh nói.

“không cần khách khí như vậy. Em và Tâm Hân đều là cô gái tốt, giúp đỡ cô gái tốt, là việc của người đàn ông phong độ.” Thích Mẫn Hạo nói xong, chọc Kỳ Diệu vui mừng.

“Nhưng mà Mạc tiên sinh, trong lòng tôi không đồng ý với lý luận của anh.” một lát sau, cô thu lại nụ cười, bĩu môi với người ngồi ghế phụ, “Đáng tiếc, lý tưởng rất lớn, thực tế lại khác. Tôi hiểu, thỏa hiệp cũng là một loại bảo vệ, thế nên, vẫn cảm ơn anh đã ra mặt thay Tâm Hân.”

“Tôi không muốn thay ai ra mặt, cũng không cần cô cảm ơn.” Đối phương không mặn không nhạt phải bỏ liên quan đến bản thân.

Kỳ Diệu không chút do dự giật giật khóe miệng.

“VẬY coi như, chiều nay không cần làm điểm tâm ngọt rồi.”

“...Tôi chưa nói là không cùng cô lên lầu à.”

“Việc này, anh không theo tôi lên lầu, là muốn cùng anh Thích đi ăn riêng sao? A đúng rồi, đột nhiên tôi nhớ tới, không phải anh rất thích sạch sẽ sao? Những đồ ăn trong nhà hàng sao anh có thể ăn được nhỉ? không sợ món ăn còn chưa rửa sạch sao?”

“...”

Mạc Minh im lặng không còn gì để nói, Thích Mẫn Hạo kìm nén không được, phun ra tại chỗ.

“Phốc... Diệu Diệu em không hiểu đâu, vấn đề này, chôn sâu trong lòng anh rất lâu rồi. Nhưng mà, anh sợ hỏi ra miệng, chọc phá cửa sổ này, về sau Mạc Minh nghĩ đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, cậu ấy sẽ không chịu ra ngoài ăn cơm, vậy anh phải làm sao? không lẽ mỗi ngày đều phải nấu cơm cho cậu ta?”

“không sao, bây giờ có em ở đây, mỗi ngày sẽ cho các anh ăn chùa.”

“Muốn tăng tiền lương sao?”

“anh lo cái gì, dù sao tiền này cũng không phải của anh.”

“Có lý.”

Thích Mẫn Hạo cười gật đầu với người ngồi sau qua kính chiếu hậu, cuối cùng ảnh để đại nhân không thể nhìn được nữa.

“Hai người nói đủ chưa?”

Hai người buồn cười.

Lần đầu tiên chứng kiến ảnh để quốc dân cam chịu, cảm thấy có chút vui vẻ.

Bầu không khí bên trong xe dần dần hài hòa, cuối cùng, ảnh để quốc dân vẫn mặt đen đi theo cô nương lên lầu. Kỳ Diệu xào hai món đơn giản, chưa nói tới phong phú, nhưng món ăn đa dạng, đủ dinh dưỡng, cơm trưa mọi người dùng rất vừa lòng.

Sau khi ăn xong, Kỳ Diệu giống như mọi ngày đi rửa bát, đã thấy Thích Mẫn Hạo rón rén đi tới.

cô không nói hai lời, khéo léo biểu đạt “Lệnh đuổi khách”.

“anh Thích, anh và phòng bếp bát tự không hợp, anh đừng vào đây.”

Thích Mẫn Hạo: “...”

Thu hồi ai oán không còn gì để nói, anh ta đè thấp giọng nói với cô: “không phải anh đến giúp, anh tới là để nói cho em biết, Mạc Minh muốn ở đây chợp mắt, buổi trưa anh còn có việc phải đi ra ngoài một chuyến, hai giờ rưỡi em đánh thức cậu ấy hộ anh.”

“Vâng ạ, không thành vấn đề.” Kỳ Diệu thấy anh ta giảm nhẹ âm lượng, suy đoán chắc Mạc Minh ngủ rồi, liền nhỏ giọng nói.

Nhận sự ủy thác của người này, cô không lưỡng lự được, nửa tiếng sau, cô chứng kiến một mặt mà ảnh để không muốn người ta biết.

không sai, ảnh để quốc dân ngã xuống đất.

Kỳ Diệu đi ngang qua vừa vặn nghe được tiếng “Bịch”, quay đầu lại nhìn thấy đường đường là ảnh để quốc dân che đầu từ trên sàn nhà ngồi dậy, cô nương lúc trước còn thấy anh nằm trên ghế salon cũng kinh ngạc đến ngây người.

“anh anh anh... anh không có sao chứ?” cô kinh ngạc một lúc lâu, mới nhớ tới đi đỡ Mạc Minh ngủ mơ hồ bị ngã.

“...” Người đàn ông sờ sờ chán bị cô đỡ lên, sau đó, anh mới phát hiện một hiện thực tàn khốc.

Bộ dáng anh ngã từ trên ghế salon xuống sàn nhà, chắc đã bị Kỳ Diệu nhìn thấy.

Mạc Minh cảm thấy anh và chiếc ghế sofa này đối nghịch nhau - - một lần thì bị hai đứa con trai trông thấy anh xấu mặt, lần này thì bị một người ngoài nhìn, anh thật sự là...

“Mấy giờ rồi?” Nhưng dưới tình cảnh này, người đàn ông chỉ có thể trốn tránh, mặt không chút thay đổi, không trả lời hỏi ngược lại.

“Hơn hai giờ...” Kỳ Diệu nhìn anh từ trên xuống dưới, thầm nghĩ rằng tôi hiểu anh muốn nói sang chuyện khác...

“Tôi đi.” Mạc Minh làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của cô, nghiêng người đi về phía toilet.

“Nhưng mà anh Thích còn chưa trở lại.” Kỳ Diệu đuổi theo anh.

“Cậu ấy không trở về, tôi không thể đi sao?” Mạc Minh vẫn đi về phía trước.

“không có anh ấy, anh đi thế nào?”

“...”

Cho nên, trong mắt cô anh là đồ bỏ đi sao? không có người đại diện cửa cũng không ra được chắc?

Ảnh đế quốc dân dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn chăm chú tiểu cô nương sau lưng.

anh không hiểu, chính mình lưu lại ấn tượng sai lầm này cho cô khi nào?

“Sáu giờ tối thứ sáu tuần sau, Thích Mẫn Hạo từng đề cập với cô yến tiệc đêm đó, thiệp mời tôi sẽ bảo cậu ấy mang đến cho cô.” Năm giây sau, mặt anh không biểu cảm quay đầu đi, không mảy may không nhặt ném xuống một câu như vậy.

“A, tôi biết rồi. Nhưng mà anh thật sự muốn đi sao? Gọi xe à?” Kỳ Diệu cảm thấy nên cương chế ép anh quay lại.

Mạc Minh mới bước được hai bước liền ngừng lại. anh nghiêm mặt đứng đó một lúc lâu, lại bước tiếp, tiến vào toilet.

Cửa “Lạch cạch” một tiếng đóng lại, ngăn cách với cô nương đang ở bên ngoài.

Kỳ Diệu đành phải im lặng rời đi.

Hừ... đi thì đi, đỡ phải mất thời gian cô làm điểm tâm cho anh!

Đúng vậy! cô cần phải đi thuê lễ phục!

cô đang suy nghĩ đột nhiên có âm thanh sau lưng làm cô sợ hết hồn.

“Điểm tâm cô nói đâu?”

Hai phút sau, vẻ mặt Kỳ Diệu đau khổ chạy vào phòng bếp làm điểm tâm ngọt.

cô không hiểu, ảnh đế đại nhân lại nhớ câu nói cô thuận miệng nói hai giờ trước, mặt mũi còn bày tỏ mất hứng, vì cô không có làm điểm tâm.

không phải chán ghét điểm tâm của cô sao? Vì sao ngủ một giấc rồi còn nhớ!

Lời nói này, cô không mở miệng hỏi, dù sao chính cô hứa, cho dù là có tiếng mà không có miếng, nhưng nếu là biểu đạt cảm ơn, cũng không thể tùy tiện nuốt lời?

Kỳ Diệu đành phải kìm nén bất mãn, an phận thực hiện lời hứa của mình.

Vài ngày sau, đến ngày theo Mạc Minh đi dự tiệc. Giữa trưa Kỳ Diệu bắt đầu bận việc, quét dọn trong nhà sạch sẽ, thay Mạc Du, Mạc Nhiên chuẩn bị bữa tối, trang điểm thay lễ phục, đeo trang sức trang nhã.

Vì để cô có trạng thái tốt tham dự tiệc, Thích Mẫn Hạo chủ động nhận nhiệm vụ đưa hai đứa bé về nhà, giúp cô tiết kiệm thời gian.

Sáng tinh mơ bọn tiểu tử nghe nói đêm nay chị và ba đi dự tiệc, tỏ ra hưng phấn hơn so với người trong cuộc là Kỳ Diệu. Vừa về tối nhà, bọn chúng không quan tâm bài tập về nhà, rửa tay xong liền “Bịch bịch” chạy tới cửa phòng khách, ngó dáo dác muốn biết động tĩnh bên trong.

“Làm gì thế? Con gái đang thay quần áo, hai đứa bé trai lén lút ở chỗ này làm gì?” Thích Mặc Hạo vung tay, vỗ nhẹ vào đầu hai tiểu gia hỏa, bọn chúng lần lượt nghiêng đầu, sờ đầu hưởng anh ta chu môi.

“Chú Thích đừng từ không đúng, chúng cháu không có lén lút lút lút.”

“Đúng vậy, chúng cháu chỉ muốn nhìn bộ dáng chị mặc lễ phục mà thôi.”

Hai tiểu gia hỏa không phục, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn thanh minh.

“Muốn nhìn, sao không đợi chị ấy mặc xong rồi nhìn? Núp ở cửa làm gì được coi là anh hùng hảo hán.”

Mạc Du, Mạc Nhiên vẫn không phục cong môi.

Bọn chúng muốn được nhìn...

đang nghĩ như vậy, cửa phòng sau lưng “Két” một tiếng mở ra, hai tiểu gia hỏa không hẹn mà cùng quay đầu lại, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Oa! Chị thật xinh đẹp!”

Đừng nói là hai đứa bé năm tuổi, Thích Mặc Hạo đã gặp nhiều mỹ nữ trang phục lộng lẫy cũng kinh ngạc một phen.

“Wow... Diệu Diệu, ánh mắt của em không tệ, lễ phục như này là thích hợp nhất, em lại có thể tìm được!”

Người đàn ông vui vẻ trong lòng tán thưởng, nhìn tiểu cô nương mặt mày rạng rỡ ở phía trước bọn họ xoay một vòng.

“Thế nào? Tạm được đúng không?”

“Được! Tuyệt đối được! anh còn lo lắng em mặc quá đẹp, đến lúc đó mọi người chần động, thế thì không ổn.”

Kỳ Diệu lúng túng.

“sẽ không... Em chọn bộ tương đối giản dị, chính vì nhớ kĩ lời anh nói trước đây, phải an phận. anh xem, em trang điểm cũng nhạt.”

nói xong, Kỳ Diệu cố ý tiến lại gần, để Thích Mặc Hạo nhìn rõ.

“Được rồi, anh nói này, em trời sinh đã quyến rũ, không trách được quần áo. Dù sao em vẫn nhớ lời anh nói trước đó, liền không thành vấn đề.”

Kỳ Diệu gật gật đầu. cô đương nhiên phải nhớ kỹ, đến lúc đó có người nào hỏi quan hệ giữa cô và Mạc Minh, liền nói là bạn thân của anh.

“Đúng rồi, đừng chậm trễ thời gian nữa, nhanh đi xuống lầu đi. anh nghĩ Mạc Minh đến rồi, đừng để cậu ấy đợi lâu, cậu ấy sẽ không vui đâu.” Thích Mặc Hạo cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút, nhìn Kỳ Diệu nhắc nhở.

“Vâng.” cô nương gật đầu đáp ứng, cúi đầu sờ đầu hai tiểu gia hỏa, “Mạc Du, Mạc Nhiên, chị và ba em ra ngoài, buổi tối sẽ quay về. Các em ở nhà ngoan, chú Thích sẽ ăn tối với các em.”

Hai đứa bé sinh đôi cùng gật đầu, để cô yên tâm.

“Chị đi chơi vui vẻ!” Tuy hai người thích ăn cơm với chị, nhưng bọn chúng vẫn cao hứng đưa chị ra đến cửa, vẫy tay với cô.

Kỳ Diệu vui vẻ đi xuống lầu, mở cửa chính tầng dưới, đã thấy Mạc Minh dựa trên cửa xe, ôm hai tay trầm tư.

không thể không thừa nhận, hình ảnh này quả thực... Quá đẹp trai.

Đúng vậy, bởi vì tham dự tiệc, Mạc Minh ăn mặc so với ngày thường cẩn thận hơn. Cho dù vẫn là tây trang giày da, nhưng nhìn ra được, anh ăn mặc rất cẩn thận. Lại nhìn chiếc xe thể thao chưa thấy qua, bóng loáng đen nhánh, hình như có thể soi gương được.

Xe xứng với trai đẹp, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Kỳ Diệu che giấu trái tim đập nhanh, bước nhanh tiến lên.

“Xin lỗi, không để anh chờ lâu chứ?”

36. Chương 36: Thân Sĩ

Edit: meowlui

Mạc Minh nhìn chằm chằm mỹ nhân cười nói riu rít một lát, lắc đầu không nói lời nào, xoay người thay cô mở cửa xe. Trong nháy mắt Kỳ Diệu bị động tác thân sĩ này của anh làm kinh sợ, dù sao từ xưa đến nay lúc cô lên xe, chưa có ai mở cửa xe cho cô.

Nhưng bất luận như thế nào, cô vẫn nhanh chóng ngồi vào ghế lái phụ.

Tiểu nha đầu không biết là, người kinh ngạc vì chuyện lúc này không chỉ có mình cô.

Mạc Minh không hiểu, anh đã từng gặp rất nhiều nữ minh tinh xinh đẹp trang nhã, nhưng vừa mới nhìn thấy cô, anh vẫn cảm thấy giật mình.

Xe thể thao bắt đầu đi, người đàn ông tuấn tú lịch sự tiếp tục lái xe, mắt giống như nhìn thẳng nhưng thì thoảng vẫn liếc sang ghế bên cạnh nhiều lần.

cô gái ngồi trên ghế lái phụ mặc bộ lễ phục màu trắng lộ vai, trên mặt trang điểm nhàn nhạt. cô buộc tóc dài lên cao, đeo vòng tai và dây chuyền, cả người sáng láng. Kỳ quái là, lễ phục của cô không phải là trang phục hiêm, kiểu dáng phức tạp, màu sắc cũng không nổi bật, đồ trang sức đeo cũng không dính dáng đến hai chữ “Quý báu”. Nhưng không biết vì sao, cách ăn mặc như vậy làm hai mắt anh sáng lên.

Lái xe không thể phân tâm.

Khuyên bảo chính mình xong, Mạc Minh không nghĩ tiếp nữa, nhìn thẳng tập trung lái xe.

Ảnh đế quốc dân là một mỹ nam tử yên tĩnh, người bên cạnh không nói lời nào, anh sẽ không chủ động bắt chuyện, anh giữ lại chút sức, để tí nữa ứng phó với các nhân vật nổi tiếng. Khách quan mà nói, Kỳ Diệu không có cách nào bình chân như vại như anh, một lát sau khi tiếng đèn trên đường vang lên, cuối cùng cô không kìm nén được nữa, bắt đầu câu chuyện.

“Cảm ơn anh đã tới đón tôi.” Vốn muốn mang thiệp mời ném cho cô, để cô tự mình đi đến.

“không sao.”

“...”

Được rồi, cô đã sớm nghĩ đến, dùng cái này làm mở đầu câu chuyện, nhất định sẽ tẻ ngắt.

Tiểu nha đầu tự đánh giá, lại hỏi: “Yến hội khoảng mấy giờ thì kết thúc?”

“không quá mười giờ.”

“À...” anh không thể nói nhiều hơn hai câu sao?

Kỳ Diệu oán thăm.

cô không có bản lĩnh câu dẫn anh nói chuyện, vẫn là nên an phận nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa nghĩ tới, cô liền nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế bắt đầu ngủ gà ngủ gật. không lâu sau, cô cảm thấy hơi lạnh, hai tay để trên đùi ôm lấy cánh tay. Khoảng nửa phút sau, cô đột nhiên cảm giác được, gió mát thổi vào mặt, âm thanh tiếng còi vang vọng bên tai cũng nhỏ hơn. cô mở mắt ra nhìn, phát hiện là Mạc Minh im lặng không tiếng động thả mui xe xuống.

Đây là vì cô lạnh, cho nên quan tâm cô sao?

Kỳ Diệu hy vọng chính mình không nghĩ nhiều, nhưng mà, vừa định mở miệng nói tiếng “Cảm ơn”, lại sợ tự mình đa tình nên im không nói.

Hai người cứ như vậy bình an đi đến yến tiệc. Còn chưa vào trong, Mạc Minh đã ẩn chứa vui vẻ, cong tay hướng Kỳ Diệu. Kỳ Diệu ở bên cạnh nhìn gò má hoàn mỹ của anh, thầm nghĩ không hổ là ảnh đế, sau đó im lặng khoác cánh tay anh.

Tuần nam mỹ nữ đi vào hội trường, cộng thêm trong đó có ảnh đế quốc dân nổi tiếng, tất nhiên là rất nhanh hấp dẫn vô số ánh mắt. Vài người Kỳ Diệu đã từng gặp và chưa gặp tiến lên chào hỏi, Mạc Minh đều lễ phép trả lời.

Khéo léo tìm từ, tươi cười dịu dàng, không người nào tìm được sai lầm.

Nếu không phải biết được nhân cách thật của anh, Kỳ Diệu sẽ lầm tưởng, anh là tài tử nhà giàu trẻ tuổi đẹp trai.

Đương nhiên, ngoài âm thầm ngưỡng mộ ảnh đế quốc dân cường đại, cô còn ứng phó với đủ loại ánh mắt ái muội, tìm tòi nghiên cứu hoặc khiêu khích.

Các người đều hiểu lầm rồi! thật sự là hiểu lầm rồi! Tôi chỉ là người hầu nhỏ của anh ta mà thôi!

Tuy trong lòng gào thét, nhưng trên mặt cô vẫn làm dáng vẻ dịu dàng, như chim nhỏ nép vào người, cô chỉ mong Mạc Minh, lại đây giả vờ đánh đắm cô mà thôi.

Chắc là tiểu cô nương lớn lên quá non mà Mạc Minh từ đầu đến cuối lại giống như anh trai chăm sóc cô, cuối cùng thì mọi người cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ nghĩ là một tiểu cô nương đi theo đến vui chơi giải trí.

Nửa tiếng sau, Kỳ Diệu thừa dịp Mạc Minh đang xã giao liền trốn trong góc khuất, thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ nó, sớm biết thế này cô đã đóng giả con trai đến cùng với Mạc Minh, ít nhất thì không có người hiểu lầm, còn nhìn chăm chăm cô hỏi han.

“A...”

Đổi tư thế đứng, cô chợt thấy gót chân đau nhói.

Quả thật hôm nay cô còn mắc một sai lầm, chính là đi giày cao gót chín cm, lại không dán băng keo ở chỗ gót chân!

Kỳ Diệu quyết định, thời gian tới cô sẽ không đứng, có thể không động liền quyết không đi tới đi lui.

Tiểu cô nương ngẩng nhìn bốn phía, tìm một ghế sofa ngồi xuống.

Trong đám người, cô không tìm thấy bóng dáng của Mạc Minh - - còn nói muốn dẫn cô quen biết vài người tai to mặt lớn đấy!

cô bĩu môi.

Được rồi, bây giờ nên ăn chút gì đó cho no bụng đã khi khác nói.

Tiểu nha đầu ngồi nghỉ ngơi năm phút, đứng dậy đi đến khu đồ ăn lấy ít điểm tâm. Mười phút sau, cô liên tục đắm chìm trong ba chữ “Ăn ăn ăn”, thế nên không để ý người đàn ông càng ngày càng gần. Mạc Minh đứng bên cạnh cô khoảng hai phút, trong lúc vô tình cô ngẩng đầu mới phát hiện ra anh.

Kỳ Diệu thiếu chút nữa bị sặc.

Ảnh đế quốc dân hơi nhú mày nhìn chăm chú, cô nhấp một ngụm đồ uống, miễn cưỡng nuốt điểm tâm trong miệng xuống, mới ngẩng đầu cười tủm tỉm nói: “anh trở về...”

Mạc Minh nhìn xung quanh, thấy có ít người ở chỗ này, anh ngồi xuống bên cạnh cô, đè thấp giọng nói: “không phải cô muốn quen biết mấy người trong giới danh nhân sao? Sao lại trốn ở đây ăn như heo thế?”

“...”

không có một chút phòng bị, bị anh độc miệng nói.

“Tôi chỉ có bốn mươi lăm kg, cao 1m60, chỉ số BMI là 17.6, rõ ràng là hơi gầy.” Kỳ Diệu trợn to mắt, nhìn chăm chăm mặt anh, quăng cho anh ánh mắt sự thật khoa học.

“cô cảm thấy cái này đáng kiêu ngạo sao?” Mạc Minh nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Tôi chỉ chứng minh, tôi không phải là ‘Trư.’” Tiểu nha đầu nhú mày, trừng mắt với anh.

Mạc Minh cảm thấy bộ dáng của cô rất buồn cười, cho đến khi ánh mắt anh nhìn một phần nhỏ vụn bánh trên môi cô.

Giống y hệt con mèo trộm ăn quên lau miệng - - không hiểu được tại sao, trong đầu anh chợt xuất hiện so sánh chuẩn xác này.

Lát sau, Kỳ Diệu cô nường cây ngay không sợ chết đứng nhìn người đàn ông duỗi tay tới.

cô ngăn người, không hiểu anh muốn làm gì.

Nhưng mà, mấy giây sau, lúc cô hiểu ra thì mặt liền đỏ lên, hận không thể đào một cái hang chui xuống.

Vì sao anh đột nhiên ở trước mặt cô đóng vai điệu dàng như thế, nam thần quốc dân tác phong rất nhanh nhẹn! Vì cái gì!

Kỳ Diệu cảm thấy, rất lâu rồi cô chưa có mất mặt như thế này.

Quả thật, ăn xong điểm tâm quên lau miệng còn chưa tính, lại còn có vụn bánh trên môi; lưu lại dấu vết tham ăn, thế nhưng lại bị ảnh đế quốc dân nhìn thấy; bị ảnh đế quốc dân phát hiện còn chưa tính, hôm nay ảnh đế quốc dân lại đa nhân cách, giúp cô lấy vụn bánh xuống!

Tiếp đến có phải là anh cười đáng yêu với cô, sau đó đem vụn bánh cho vào trong miệng!

không cần thận nghĩ quá nhiều, Kỳ Diệu chỉ muốn đánh bay ý niệm trong đầu.

Mặt cô đỏ hơn, nhìn Mạc Minh dùng khăn giấy, sau đó ném vào trong thùng rác.

“Ăn no chưa?” anh làm như không có việc gì hỏi cô.

“Ừm...” cô cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng mặt anh.

“Ăn no thì đi dạo một vòng với tôi, đêm nay đỡ phải biến thành bốn mươi sáu kg.”

“...” Ảnh đế độc miệng, ảnh đế châm chọc, mọi người mau lại đây vạch trần diện mục thật của anh!

“không phải nói muốn quen nhân vật nổi tiếng sao?” Có lẽ thấy Kỳ Diệu không đứng dậy, Mạc Minh tốt tính nói câu đứng đắn.

Tiểu nha đầu chậm rãi đứng dậy, để đồ ăn trên tay xuống.

Người đàn ông đi phía trước, cô đi phía sau, đi chưa được vài bước, cô liền nhìn thấy anh đưa khăn giấy cho cô.

Kỳ Diệu im lặng nhận khăn giấy, đột nhiên cảm thấy ảnh đế “Cố làm ra vẻ” kỳ thật cũng rất tốt.

Hai người kết thúc một đoạn chuyện ngắn xen vào, từng người thay vẻ mặt mỉm cười xã giao, đi vào đám người.

Mạc Minh tiến cử, Kỳ Diệu quen biết vài ông trùm, đối phương vừa nghe nói cô tên là “Kỳ Diệu”, lúc này liền mang tên cô và Mạc Minh liên lạc với nhau.

“không trách được Mạc Minh chịu dẫn người tới đây chứ, hóa ra lại có thêm duyên phận.”

Ông trùm của nhóm cười mở to, không e dè mang hai người trẻ tuổi ra đùa giỡn.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, tên hai người bọn họ... thật đúng là có duyên.

Chuyện này đã sớm bị Thích Mẫn Hạo trêu đùa, Mạc Minh và Kỳ Diệu không thay đổi sắc mặt, ứng đối tự nhiên.

Sau dạ tiệc, tiểu cô nương thu hoạch tương đối khá. Mấu chốt vấn đề chính là, vạn sự khởi đầu nan, có tiền lệ đêm nay, sau này cô đi theo Mạc Minh sẽ thuận lợi và thích ứng hơn nhiều.

Thế nên ngồi trên xe anh quay về, tâm tình cô rất sung sướng.

Duy nhất không hoàn mỹ chính là đêm khuya, gió giống như hơi lạnh. Kỳ Diệu đóng cửa kính xe, dùng tay ôm lấy cánh tay, vẫn cảm thấy hơi lạnh. Mạc Minh liếc trộm cô, mở máy sưởi trong xe.

Tháng chín mở máy sưởi, anh đúng là điên rồi.

không lâu sau, người đàn ông cởi áo khoác ngoài, tiện tay gác nó qua một bên.

Kỳ Diệu đương nhiên lưu ý động tác của anh. Ánh sáng lung linh trong bóng đêm, cô nghiêng đầu nhìn anh, phát hiện hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, thật sự là... Rất đẹp trai.

không nhớ rõ ai đã từng nói, chỉ có người đàn ông có thân hình hoàn hảo, mới có thể nhìn thông qua áo sơ mi. Lúc này, cô nhìn chăm chú thân hình thon dài của người đàn ông anh tuần tiêu sái, tim đập nhanh hơn.

“anh... Cảm thấy nóng sao?”

“Ừm.”

“Vậy anh tắt điều hòa đi.”

“không cần.”

Trò chuyện với cô gái, người đàn ông vẫn chăm chú nhìn đường, cũng không đổi mắt với cô. Nhìn gò má anh, trong lòng Kỳ Diệu bỗng sinh ra một chút cảm giác khác thường.

Lần này, cô có thể khẳng định, anh quan tâm cô.

Thực ra... anh rất có phong độ thân sĩ, cũng rất chu đáo...

Bên môi tràn ngập vui vẻ không thềm che giấu, tiểu cô nương mím môi, mắt nhìn phía trước, không nói lời nữa.

Có lẽ là hơi mệt, lúc Mạc Minh lái xe đến nhà, tiểu nha đầu bên cạnh đã ngủ. Thấy cô nghiêng đầu, không hề đề phòng, Mạc Minh vươn tay về phía cô dừng lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn đẩy cánh tay cô.

“Ừm?” Kỳ Diệu giật mình tỉnh lại, thấy ánh đèn quốc dân mặt không thay đổi nhìn cô.

“Đến.”

“A... ngại quá...”

Kỳ Diệu dùng sức trợn to mắt, làm cho chính mình thanh tỉnh một chút, cô vô ý thức sờ sờ hai bên khóe miệng, tin thứ đó không có xuất hiện, mới cười cười với Mạc Minh, mở miệng nói cảm ơn.

cô không nghĩ tới, lúc cô nghiêng đầu muốn đẩy cửa đi, đối phương thành linh gọi cô lại.

“Mặc áo này vào.”

Áo?

Kỳ Diệu ngẩn người, cuối cùng mới chú ý tới, áo tây trang Mạc Minh đang nhìn.

cô lập tức phản ứng lại.

“không cần đâu!” cô khoát tay liên tục, “Lên lầu có một đoạn đường, tôi không lạnh.”

“Bên trong xe có điều hòa, bên ngoài lạnh lẽo, cô chắc chắn một lạnh một nóng, cô sẽ không bị cảm mạo chứ?”

“không sao đâu.”

“Vậy nhờ đâu cảm mạo thì sao? Lây bệnh cho Mạc Du, Mạc Nhiên thì thế nào?”

Kỳ Diệu mặt cứng đờ. Vừa vặn trong lúc mấu chốt, cô còn hắt hơi một cái.

May mắn cô phản ứng nhanh, kịp thời bịt mũi, quay mặt đi. Nhưng mà, lúc cô quay đầu lại, mặt người đàn ông trầm lại.

Làm người quả nhiên không thể quá tự tin.

“Cầm lấy, đừng lãng phí thời gian của tôi.” Về mặt Mạc Minh không vui nói, Kỳ Diệu ngoan ngoãn cầm lấy áo của anh.

“Vậy cảm ơn... Tôi đi lên đây, anh đi đường cẩn thận.”

Kỳ Diệu cầm lấy áo tây trang, bên ngoài từng trận gió đêm, quả nhiên hơi lạnh. cô vội vàng mặc áo của Mạc Minh, cảm thấy ấm áp hơn.

Mặc quần áo của người ta, cô vô ý thức quay đầu lại nhìn, phát hiện đối phương đã lái xe nghênh ngang rời đi.

đã muộn như vậy, sớm biết vừa rồi cô đã bảo anh ở lại qua đêm... Khụ khụ, ý của cô là, bảo anh ở nhà qua đêm với Mạc Du, Mạc Nhiên, sáng mai hai tiểu gia hỏa nhìn thấy ba, chắc chắn cao hứng.

Sau đó cô nghĩ lại, trong căn hộ chỉ có hai phòng ngủ, nếu bảo anh ở lại, anh lại phải ngủ ghế sofa phòng khách sao?

Nhớ lại mấy ngày trước người nào đó ngã “Bịch” từ trên ghế salon xuống, Kỳ Diệu không nhịn được cười khẽ một tiếng.

anh có tiền như vậy, sao chỉ mua nhà có ba phòng chứ? một phòng ngủ chính, một phòng dùng làm phòng khách, một phòng làm thư phòng - - anh cố ý không để vị trí cho mình sao?

Đúng vậy, Kỳ Diệu có thể hiểu, Mạc Minh là nhân vật công chúng, không muốn truyền thông và fan biết được mình có hai đứa con trai, thế nên ngày thường không ở cùng với hai tiểu gia hỏa. Nhưng mà, ngẫu nhiên đến qua đêm với bọn trẻ, cũng không gọi là chuyện gì khó xử chứ?

Nghĩ đến đây, tiểu cô nương khó tránh khỏi lại thở dài một tiếng.

Trong khoảng thời gian quen biết ba cha con, cô càng ngày càng thích hai tiểu gia hỏa kia, cũng dần dần phát hiện người đàn ông chính trực kia rất chu đáo. Nếu như ban đầu, cô đem công việc “Trợ lý riêng” là công việc chính cho nên cố gắng làm việc, bây giờ, cô đứng trên lập trường bạn bè, nghĩ muốn nhìn ba người bọn họ mạnh khỏe vui vẻ.

cô không biết... Đến bao giờ cô mới có thể chân chính dung nhập cuộc sống của bọn họ chứ?

37. Chương 37: Người Xấu

Edit: meowlui

Ý niệm này xuất hiện, Kỳ Diệu lập tức sợ hết hồn.

cô đang suy nghĩ lung tung cái gì thế?

Nhanh và gọn cắt đứt ý niệm trong đầu, cô lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa tiến vào nhà.

Lúc này, đồng hồ trên tường chỉ mười giờ ba mươi lăm phút. cô vào phòng bếp rửa tay, bước nhẹ chân đi đến ngoài phòng ngủ Mạc Du, Mạc Nhiên. Xuyên thấu qua ánh sáng ngoài phòng, cô trông thấy hai tiểu gia hỏa nằm trên giường ngủ say sưa, cô dịu dàng cười, lại lui về phía sau hai bước, rón ra rón rén đóng cửa lại.

Cuộc sống sau này, vẫn sinh hoạt như cũ.

Tháng chín đã tới, mỗi tuần Mạc Du và Mạc Nhiên đi nhà trẻ đến hết thứ sáu, công việc Kỳ Diệu thoải mái hơn. Sáng sớm, cô giúp hai đứa bé ăn mặc chỉnh tề, cùng bọn chúng ăn bữa sáng, đưa bọn chúng đến điểm xe. Trên đường về nhà tiện đường mua đồ ăn, về nhà quét dọn vệ sinh một chút, buổi sáng không phải làm nhiều lắm. Buổi trưa cô nấu mì ăn, sau đó ngủ trưa hoặc có thể đi dạo phố, chỉ cần trước bữa tối quay về nấu cơm cho bọn trẻ là được.

Mỗi ngày đều như vậy trôi qua. Trong lúc đó, Lâm Tư nhiều lần gọi điện thoại cho cô, cũng cố gắng hẹn cô gặp mặt, cô đều lấy lý do từ chối. Về sau, đến nhà họ Lâm cô cũng không dám đi, thứ nhất là sợ cha Lâm mẹ Lâm vì giúp con mà dính vào, gây áp lực cho cô, hai là sợ Lâm Tư mai phục ở trong nhà, cứng rắn muốn cùng cô nói chuyện. Nhưng mà, cô cũng biết, né tránh không phải là thượng sách, ra viện Tề Tâm Hân đều nhắc nhở cô, bảo cô nói cho rõ ràng, nhưng cô vẫn lo lắng không muốn vạch trần người nhà họ Lâm.

“Sợ cái gì chứ? Nếu như cậu sợ, tớ đi với cậu!”

Tề Tâm Hân xắn tay áo, làm bộ xông vào nhà họ Lâm đánh nhau.

Kỳ Diệu đương nhiên không thể để cô vướng vào chuyện này, thứ nhất là không muốn phiền toái cô ấy, thứ hai cũng là sợ tính khí cô ấy nóng nảy sẽ làm hỏng mọi chuyện.

Vì vậy, Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo lần lượt phát hiện, gần đây Kỳ Diệu giống như trộm, ở trước mặt bọn họ nhận điện thoại đều lén lén lút lút.

“Tớ sẽ nói rõ ràng nhưng mà nếu như cậu nói chuyện này cho chú và dì biết, vậy tớ nghĩ không cần gặp lại nữa.”

Hôm nay vừa mới cơm nước xong, tiểu nha đầu đột nhiên bước nhanh đi đến ban công, nhỏ giọng nói, Thích Mẫn Hạo núp ở phía sau nghe lén. một lát sau, anh ta thấy cô đột nhiên muốn cúp điện thoại, hoảng hốt xoay người đi, không ngờ vừa mới xoay người lại liền đụng vào người Mạc Minh.

“Ai da! Cậu làm gì thế? Đứng phía sau tớ làm gì.”

Mạc Minh lạnh lùng nhìn, không đồng ý với hành vi nghe lén của anh ta.

Lúc này, Kỳ Diệu từ ban công quay lại phòng khách phát hiện được cái gì đó, giống như bị bắt tại trận, cười gượng với bọn họ.

“Diệu Diệu, có phải bạn trai cũ lại quấy rầy em không?”

thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Thích Mẫn Hạo rất tùy tiện, trực tiếp nói ra, Kỳ Diệu cảm thấy lúng túng.

“Ừm... không sao, không phải anh ấy.” cô phải giả bộ không có chuyện gì.

“không phải, bạn trai cũ của em còn chưa nói rõ ràng với ba mẹ cậu ta sao? rõ ràng là hấn ta sai trước, chia tay còn lẳng nhẳng, hấn ta là đàn ông sao?” không biết Thích Mẫn Hạo hôm nay có chuyện gì không vui, cứ thế mắng chửi Lâm Tư một trận.

Kỳ Diệu ngẩn người, lắp bắp hỏi: “Làm sao anh biết... Là anh ấy sai trước?”

cô chưa từng nói về chuyện anh Lâm Tư mà?

“Đó là chuyện đương nhiên, em chính trực lương thiện như vậy, hấn mặt dày mày dạn, ai đúng ai sai, không cần hỏi cũng biết.”

Về mặt đó là điều hiển nhiên của người đàn ông làm Kỳ Diệu không còn gì để nói. Nhưng mà, có người tin tưởng cô, cô vẫn cảm thấy cao hứng.

“Đúng là anh ấy bắt cá hai tay,,,” không biết có phải vì Thích Mẫn Hạo tin tưởng cô hay không, vốn cô không định nói nhiều lại mở miệng, “Nhưng mà, bây giờ chuyện này không còn quan hệ với em.”

“nói thật hay! Đá vắng người đàn ông cặn bã là đúng, phải quyết đoán!” Thấy tiểu cô nương giữ vững tinh thần mỉm cười, Thích Mẫn Hạo vội vàng khen cô, “Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu hấn vẫn dây dưa với em, em nói cho anh Thích, anh Thích nhất định sẽ thay em giải quyết cậu ta.”

Kỳ Diệu nhin không được cười lên: “không cần, em phiền não không phải là anh ấy, mà là cha mẹ của anh ấy.”

đã nói đến đây, Kỳ Diệu cũng không muốn giấu giếm, liền kể mối quan hệ của cô với nhà họ Lâm. Thích Mẫn Hạo đã điều tra qua về cô, vì vậy anh ta và Mạc Minh cũng biết chút ít về cô, bây giờ nghe cô kể lại, đối với người khác, là tiến thêm một bước tìm hiểu.

“Chuyện này, anh cảm thấy em nên nói chuyện rõ ràng với người nhà họ Lâm, đỡ phải dè dặt lắm mồm.” Nghe xong Kỳ Diệu nói, Thích Mẫn Hạo nghiêm túc đề nghị.

“Tâm Hân cũng nói như thế với em, nhưng mà...” Lời nói được một nửa, Kỳ Diệu mím môi, cúi đầu xuống, “Chú và dì dù sao cũng chăm sóc em nhiều năm, em không muốn làm bọn họ khó xử, càng không muốn trở mặt với bọn họ. Em còn hy vọng, anh Lâm Tư có thể nhanh chóng buông tay, giải quyết trong hòa bình, đối với mọi người đều tốt.”

anh Lâm Tư? Gọi thân mật như vậy.

Trong suốt quá trình thủy chung không nói một từ, Mạc Minh chăm chọc một lúc lâu. Nhưng mà, trời sinh anh hướng nội, cái gì cũng không nói, chỉ lạnh lùng quan sát hai mắt tiểu nha đầu.

“Này, không phải là em vẫn còn ôm ảo tưởng với hấn ta đấy chứ?” Lúc này, anh nghe được người đại diện của mình thay đổi câu chuyện.

“Hả? không có. Như thế nào có thể vậy chứ?” Tiểu cô nương mở to mắt, hai mắt tròn tròn nhìn người nói chuyện.

“không phải... anh nghe em một tiếng ‘anh Lâm Tư’, hai tiếng ‘anh Lâm Tư’, gọi rất thân mật.” lời Thích Mẫn Hạo nói có ngụ ý rõ ràng.

Mạc Minh đồng cảm, Kỳ Diệu lúng túng: “Đó chỉ là thói quen gọi từ nhỏ đến lớn mà thôi...”

Ảnh đế quốc dân vẫn im lặng ngồi nghe như cũ, trong lòng không chút do dự cười hai tiếng: Ha ha.

không có người để ý đến tâm trạng của anh, Thích Mẫn Hạo thì toàn tâm toàn ý khuyên cô nương: “không có gì thì tốt. anh đã nói với em, loại đàn ông như vậy, em càng níu kéo hấn, càng nể mặt hấn, hấn càng kiêu ngạo. hấn sẽ cảm thấy em không hề kiên quyết, cảm giác mình có thể diễn có thể hát, thế nên mới quẩn quýt em không buông. Em nghe anh khuyên một câu, đau dài không bằng đau ngắn, em hãy chọn ngày nói rõ mọi chuyện trước mặt mọi người, nếu chú Lâm dì Lâm vì chuyện này mà trách em, thì gia đình nhà này, em cũng đừng để trong lòng. Đương nhiên, không phải anh dạy em vong ân bội nghĩa, lúc bọn họ ‘Chăm sóc’ em cũng có giá trị. Năm đó, bọn họ giúp em xử lý cuộc sống hàng ngày, ba em cũng trả tiền, nếu em cảm thấy bần khoản, rảnh rỗi thì đi thăm bọn họ, không cần bởi vì vấn đề này mà cảm thấy gánh nặng trong lòng.”

anh ta dừng lại một chút, quan sát vẻ mặt Kỳ Diệu.

“Nếu em còn lo lắng, nửa sống nửa chết thế này, sẽ chọc tức ‘anh Lâm Tư’ của em, hấn sẽ trả đũa?”

Cùng một lời khuyên, không phải là lần đầu tiên Kỳ Diệu nghe được.

Lúc trước, bạn tốt Tề Tâm Hân cũng không chỉ khuyên cô một lần, khi đó cô cũng đã hơi dao động, trước mắt nghe Thích Mẫn Hạo kiên thúc rộng rãi nói quan điểm này, lại thêm Lâm Tư dây dưa liên tục, trong lòng cô lại lung lay.

Nhưng ai có thể ngờ, không đợi cô đến nhà họ Lâm ngã bài, đối phương đã vượt trước một bước tìm tới tận cửa.

Kỳ Diệu không thể nào tưởng tượng được, không biết tại sao Lâm Tư biết nhà họ Mạc mà đến!

Từ điểm xe trường học đón Mạc Du, Mạc Nhiên trở về, ở trong khu này nhìn thấy thân ảnh của Lâm Tư, sắc mặt tiểu cô nương trong nháy mắt trắng bạch. Có thể hai tiểu gia hỏa chưa cảm nhận được, một trái phải kéo tay cô, thao thao bất tuyệt nói những chuyện ở nhà trẻ hôm nay.

“Chị? Chị sao vậy? Sao đột nhiên lại dừng lại?” Khi hai đứa lần lượt phát hiện chị Kỳ Diệu có điểm lạ, theo ánh mắt cô nhìn phía trước.

Trong tầm mắt, một người khoảng tuổi ba ba chân bốn cẳng chạy tới chỗ bọn họ.

“Chị...” Mạc Nhiên nhìn chăm chú Kỳ Diệu lần nữa, bàn tay nhỏ bé kéo tay cô.

Kỳ Diệu bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần.

“Chúng ta đi mau.” cô thấp giọng nói, vội vàng kéo hai tiểu gia hỏa quay lưng đi.

Đáng tiếc, mọi thứ đều đã quá muộn. Lâm Tư đã nhìn thấy bọn họ, thấy bọn họ sắp bỏ đi, anh ta vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa gọi nhũ danh của Kỳ Diệu.

“Chị, chú kia hình như đang gọi chị đấy?” không biết lòng người hiểm ác Mạc Nhiên nhắc nhở.

Kỳ Diệu không biết nên trả lời thế nào, mà người đàn ông sau lưng, đã đuổi kịp.

“Diệu Diệu!” Lâm Tư thở hồng hộc ngăn cản đường đi của Kỳ Diệu, bốn mắt nhìn nhau, “Em chạy cái gì?” nói xong, anh ta cúi đầu quan sát hai đứa bé, “Hai đứa bé này là ai?”

“không liên quan gì đến anh.” Che giấu trái tim đang đập nhanh, Kỳ Diệu cố làm ra vẻ trấn tĩnh đáp lại.

cô nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo - - chuyện này là chuyện giữa cô và Lâm Tư, không thể để hai đứa bé cuốn vào.

Sắc mặt Lâm Tư có chút khó coi.

Đúng vậy, anh ta đã cho người điều tra qua - -nếu đã tìm được chỗ ở của cô, tất nhiên cũng biết, bên cạnh cô đột nhiên có hai đứa bé sinh đôi bốn, năm tuổi.

anh ta đương nhiên không cho rằng đứa bé từ trong bụng cô sinh ra, nhưng mà, một cô nương chưa lập gia đình, đang chăm sóc hai đứa bé, anh ta không nghĩ ngợi cũng khó - - dù sao, người thay anh ta theo dõi còn nói cho anh ta biết, gần đây cô và một người đàn ông cùng nhau ra vào khu này!

Giờ phút này, thái độ của tiểu nha đầu hiển nhiên đã chạm vào dây thần kinh trong lòng anh ta, đặc biệt là khi anh ta nhìn thấy cô rời đi, một cỗ tức giận bùng lên. anh ta nắm lấy cánh tay cô, cao giọng hỏi tại sao lại không liên quan đến anh ta.

Lúc này, suy nghĩ ‘giải quyết hòa bình’ đều không thành.

Mạc Du và Mạc Nhiên có nhãn lực của đứa trẻ, bọn chúng phát hiện, chị đối với chú này rất lạnh lùng, căn bản không muốn nhìn thấy chú ấy, mà cái chú xa lạ này lại nhíu mày giữ chặt tay chị, bọn chúng rất nhanh hiểu được, chú này không phải là bạn của chị.

Đối với kẻ ‘Bại hoại’ muốn bắt nạt chị, bọn tiểu tử đương nhiên không lưu tình.

“Chú là ai? Mau buông chị ra!”

“Buông chị ra! Nếu chú không buông ra, bọn cháu sẽ gọi người tới!”

Nhìn thấy hai tiểu đầu đình một trái một phải kéo cánh tay anh ta, Lâm Tư nhíu mày.

“Buông tay.” Thực ra, anh ta không thích đứa bé, nhất là hai đứa bé có quan hệ với Kỳ Diệu, “Hai đứa buông tay ra, nghe không hiểu sao?”

“Chú là người xấu, chú dựa vào cái gì bắt bọn cháu nghe lời chú chứ? Chú buông chị ra, buông ra!”

Lâm Tư không có tính nhẫn nại với hai đứa bé, thấy bọn chúng dùng sức đẩy anh ta, anh ta nắm lấy cánh tay nhỏ, giả bộ muốn kéo ra.

“anh đừng động vào đứa bé! Đừng động vào đứa bé!”

Thấy tình cảnh này, Kỳ Diệu lo lắng, hết lần này đến lần khác hai tiểu gia hỏa nghị lực kinh người, hai đứa bé chưa đến một mét một giữ chặt lấy tay Lâm Tư, thế nào cũng không chịu buông tay.

Nhưng mà, Lâm Tư là người trưởng thành hai mươi mấy tuổi - - lão hồ không phát uy, hai đứa bé này còn xem anh ta là mèo bệnh sao?

Thấy Lâm Tư dùng lực đẩy hai đứa bé ra, dưới tình thế cấp bách Kỳ Diệu vội vàng thoát khỏi trói buộc của anh ta, quay lưng bảo vệ bọn tiểu tử. Vì vậy, Lâm Tư dùng sức lực chân đẩy một cái, làm cô ngã xuống đường.

“A - -” tiếng hô bật thốt ra, Kỳ Diệu che chở Mạc Du, Mạc Nhiên ngã nhào trên đất, chỉ cảm thấy cánh tay một trận đau nhức.

“Diệu Diệu!” Lâm Tư sợ chính mình kích động nên dùng sức quá mạnh, đang muốn duỗi tay đỡ, lại thấy hình ảnh cô gái vội vàng đỡ hai đứa bé.

“Mạc Du, Mạc Nhiên, hai em không sao chứ?”

Kỳ Diệu vô ý thức từ chối Lâm Tư duỗi tay đến, lòng như lửa đốt thăm dò thương thế của hai đứa bé. May mà bọn tiểu tử ngã trên người cô, có cô làm đệm thịt, bọn chúng không có bị thương. Xưa nay Mạc Du đau đều không kêu một tiếng, nhú lông mày hướng cô lắc đầu.

“Chị...”

Ngược lại Mạc Nhiên nhin không được đáng thương kêu một tiếng, đồng thời hướng Kỳ Diệu mân mê cái miệng nhỏ.

Kỳ Diệu bị dọa sợ.

“Ngã đau chỗ nào? Bị thương chỗ nào?” cô nhìn hai mắt tiểu tử đầm lệ, hận không thể lập tức cởi quần áo cậu kiểm tra.

“không có ngã đau... Chỉ hơi đau...”

Trời ạ! nói chuyện trước sau mâu thuẫn! không phải là va chạm vào đầu chứ?

Mặt mày thất sắc, Kỳ Diệu trợn mắt, thấy Lâm Tư lần nữa duỗi tay đến trước mặt cô.

“Diệu Diệu!”

“anh tránh ra!!!”

Lo lắng và bảo vệ đứa bé trong nháy mắt hóa thành đầu sỏ gây ra nên giận chó đánh mèo, Kỳ Diệu từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên rống to với Lâm Tư.

Khuôn mặt người đàn ông ngưng. anh ta không thể tin được, cô nương trách móc trước mặt này, chính là tiểu nha đầu trước đó còn ngoan ngoãn phục tùng, cười nói riu rít.

“Mạc Nhiên đừng sợ! Chị dẫn em đi bệnh viện!” một lát sau, Kỳ Diệu thấy bản thân mình thất thố cũng tỉnh táo lại, không biết rơi nước mắt từ lúc nào, siết chặt tay hai tiểu gia hỏa.

“Diệu Diệu!” Thấy cô đau lòng đến rơi nước mắt, Lâm Tư cũng hồi phục lại tinh thần, tức giận một lần nữa, “Chỉ ngã có một cái, có thể dễ dàng bị thương chắc!”

Lời anh ta vừa nói ra lại lặp lại chiêu cũ, kéo lấy cánh tay Kỳ Diệu, không biết một màn này, vừa vịn rơi vào trong mắt người đàn ông khác.

38. Chương 38: Bảo Vệ

Edit: meowluoi

Mạc Minh vừa từ công ty đi ra, tâm tình còn hơi khó chịu.

Vốn là Thích Mặc Hạo lái xe cùng anh về nhà ăn chùa, nhưng đi được nửa đường, người này đột nhiên bị gọi đi có việc, thế nên vứt một mình anh, bảo anh lái xe đi.

Mạc Minh công bố không có muốn ăn chùa, còn bị Thích Mặc Hạo cười nhạo một trận, nói anh không cần ngại.

“Thôi đi, Diệu Diệu làm thức ăn cậu không thích sao? rõ ràng gần đây lúc ăn cơm cậu bắt bẻ rất nhiều.”

Ngụ ý là anh bị tay nghề của Kỳ Diệu chiều hư, không ăn quen thức ăn bên ngoài.

Đối với việc này, ảnh đế quốc dân bày tỏ không có, có thể là người đại diện không cho anh cơ hội phản bác, gọi taxi rồi nghênh ngang rời đi, xong gửi cho anh một tin nhắn, nói hôm nay Kỳ Diệu đặc biệt vì anh... Được rồi, là vì hai người bọn họ mà nướng bánh cookie, bảo anh cầm về một ít, để ngày mai cho cậu ta mang đi công ty khoe khoang.

anh thật sự là có phúc mới gặp được người đại diện này.

Tuy nghĩ vậy nhưng Mạc Minh vẫn lái xe về nhà.

Sau đó, Mạc Minh liền trông thấy hình ảnh Kỳ Diệu và một người đàn ông xa lạ lôi kéo.

không, chính xác mà nói, người đàn ông này, anh không phải chưa gặp qua.

Lục tìm manh mối trong ký ức, tâm tư vừa mới không tốt Mạc Minh tỉnh ngủ hẳn lên, trực tiếp dừng xe ở trên đường.

Cởi dây an toàn, mở cửa xe, anh nhanh chóng trang bị, trực tiếp xuống xe chạy tới.

Lâm Tư đột nhiên cảm giác được, một sức lực phía sau kéo cánh tay anh ta. anh ta nghiêng đầu nhìn, đập vào mắt là một người đàn ông đeo khẩu trang và kính râm.

Vừa muốn mở miệng hỏi người tới là ai, anh ta chỉ nghe thấy hai tiểu gia hỏa không hẹn mà cùng kêu: “Ba ba!”

anh ta sững sờ tại chỗ, lực trên tay cũng buông lỏng không ít, Kỳ Diệu thừa cơ hội này...

Thấy hai đứa sinh đôi trước sau đánh về phía bắp đùi của anh ta, mà tiểu nha đầu cũng theo đó chạy trốn tới sau lưng anh, Lâm Tư cảm thấy âm thanh “Ông” vang lên.

Hai tiểu quỷ gọi anh ta là “Ba ba”, nói như thế, anh ta chính là người đàn ông ra vào nhiều lần với Kỳ Diệu sao?

Sắc mặt Lâm Tư trở nên khó coi.

“Vị tiên sinh này, anh muốn cưỡng bắt trẻ em và phụ nữ trên đường sao?” Nhưng mà anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đàn ông che che giấu giấu, vừa mở miệng lại hỏi anh ta một câu như thế.

anh ta thoáng ngẩn người, phản ứng lại rất nhanh, lấy lại bình tĩnh nói: “Tôi là bạn trai Kỳ Diệu. Tôi nên hỏi anh mới đúng, vì sao con trai anh và bạn gái tôi lại ở chung một chỗ?”

Nghe lời này, bọn tiểu tử vốn căm thù anh ta trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người.

Chị, bạn trai của chị sao? Cái chú hung ác này, là bạn trai của chị à?

Mặc dù bọn chúng là đứa bé, nhưng hai chữ “Bạn trai” vẫn nghe hiểu - - bạn trai và bạn gái, không phải về sau phát triển thành ba và mẹ hai người sao?

Mạc Du và Mạc Nhiên khê mở miệng nhỏ nhắn, khó có thể tin nhìn về phía chị Kỳ Diệu.

“anh không phải là bạn trai của tôi!” Lúc này, bọn chúng nghe được chị Kỳ Diệu mở miệng làm sáng tỏ.

“Diệu Diệu!” Bọn chúng chứng kiến chú kia gấp đến độ cao giọng.

Hừ... Biết ngay chú này không phải là bạn trai của chị mà.

Hai tiểu gia hỏa lập tức an tâm, con người Mạc Nhiên đảo một vòng, ngửa cái đầu nhỏ, lã chã chực khóc nhìn chăm chú ba ba anh tuấn cao lớn, “Khóc lóc kể lể” nói: “Ba, chú này bắt nạt chị, còn đẩy chị ngã xuống đất, chị bị ngã đau!”

Vừa dứt lời, Mạc Minh không tự chủ nhíu mày, ánh mắt di chuyển, nhìn Kỳ Diệu từ trên xuống dưới tìm vết thương - - cánh tay phải bị trầy da.

Mặt anh thoáng chốc liền lạnh xuống.

“cô ấy nói, anh cũng nghe được. Bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn, một, lập tức rời đi, hứa từ nay về sau không gây sự với cô ấy nữa, hai, trong vòng năm phút cảnh sát đến, chúng ta đến sở cảnh sát giải quyết.”

Lâm Tư bị Mạc Minh uy hiếp cười lớn.

“anh là ai? Dựa vào cái gì can thiệp chuyện riêng của tôi và bạn gái chứ?”

“Lỗi tai anh bị điếc hay là không thông minh thế? cô ấy vừa nói rất rõ ràng, cô ấy và anh không có quan hệ gì, anh không có tư cách gì can thiệp vào việc riêng của cô ấy.”

Lúc trước Kỳ Diệu còn lo lắng, sau đó nghe lời Mạc Minh nói, khóe miệng mỉm cười.

anh lại bắt đầu độc miệng.

Nhưng không biết vì sao, được anh bảo vệ như vậy, cô cảm thấy rất an tâm.

“anh mới không hiểu đây!” Lâm Tư then quá hóa giận, nhưng không thể trở mặt, chỉ có thể coi thường sự thật nhiều lần cường điệu, “Diệu Diệu, theo anh về!”

nói xong, anh ta muốn kéo tay Kỳ Diệu.

“anh đừng động vào tôi!”

Hôm nay Kỳ Diệu thật sự bị Lâm Tư làm cho tức giận. cô không nghĩ tới, người đàn ông một khi bị phát hiện làm chuyện xấu, để cứu văn hình tượng mà - - giữa ban ngày ban mặt xô đẩy lôi kéo, anh ta không quan tâm có đứa bé mà ra tay!

Xem ra, cô cần phải hiểu thêm về “anh Lâm Tư” người mà cô nhìn từ nhỏ đến lớn.

Nhanh chóng tránh người đàn ông động vào, cô nường nhíu mày ôm lấy hai anh em sinh đôi, yêu cầu Mạc Minh lái xe đưa bọn chúng đi viện. Mạc Minh nghe, đầu tiên hơi kinh ngạc, sau đó căng thẳng. anh bắt chấp hỏi nhiều, vội vàng dắt con trai lớn, đuổi kịp bước chân của tiểu nha đầu.

“Diệu Diệu!”

“Cái gì?”

Lâm Tư còn muốn dây dưa, không biết làm sao bảo vệ trung cư nghe thấy động tĩnh vừa vặn chạy tới. Bọn họ nhận ra Kỳ Diệu mỗi ngày đều cười tủm tỉm và chào bọn họ, cũng nhận ra hai anh em thông minh lanh lợi lại lễ phép - - dám động vào bọn họ, muốn hai người nâng lên ném văng ra sao?

Nghe tranh chấp sau lưng, Kỳ Diệu hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, mắt điếc tai ngơ. cô rất hiểu tính cách sĩ diện của Lâm Tư, thế nên không lâu sau, anh ta sẽ tự động rời đi, không gây chuyện lớn.

Đúng vậy! Việc cấp bách là mang Mạc Nhiên đến bệnh viện kiểm tra!

Vừa nghĩ tới tiểu tử bởi vì cô mà bị thương, trái tim Kỳ Diệu đau đớn, hận không thể mang đau đớn trên người cậu chuyển sang cô.

Nhưng vào lúc này, tiểu đầu đinh bị cô ôm vào trong ngực đột nhiên kéo quần áo cô, dè dặt nói: “Chị, em không có ngã bị thương...”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu lòng nóng như lửa đốt đứng song song bên cạnh Mạc Minh.

“Sao ngã lại không bị thương được chứ? không phải lúc này em kêu đau sao?” Kỳ Diệu khó tin nhìn tiểu tử trong tay, sợ cậu vì an ủi cô, hoặc không có phát hiện bản thân bị thương.

“Em... Chỉ là tự nhiên bị ngã đau, cho nên mới kêu... Bây giờ không đau nữa...” Tiểu tử lắp bắp nói, nhút nhát nhìn cha cậu.

Trong tầm mắt, người đàn ông tháo kính râm xuống nhíu mày.

Ách... Ba quả nhiên mất hứng.

“không ngã bị thương sao không nói sớm?” Ngay sau đó, cậu nghe được ba nghiêm túc hỏi.

Tiểu tử lập tức bị dọa sợ, yếu ớt trả lời: “Con... không phải con cố ý... Ba đừng tức giận...”

nói xong, cậu kìm lòng không được nhích lại gần Kỳ Diệu.

Bộ dáng tiểu tử sợ hãi ỷ lại, Mạc Minh không thể tức giận được.

Người đàn ông nhìn Lâm Tư còn ằm ỉ ở phía xa, nhỏ giọng nói “Lên xe trước”, nhanh chóng đeo kính đen, che chở hai nhỏ một lớn lên xe.

Người đàn ông đáng ghét còn ở đây, bọn họ tùy tiện quay về, lại đây đưa một lúc nữa.

Nhanh chóng ý thức được thực tế này, Mạc Minh che chở tiểu nha đầu và các con lên xe, như một làn khói lái xe ra khỏi trung cư, rất nhanh liền không thấy bóng dáng. Lái đến phụ cận một vòng, đoán chừng Lâm Tư cũng đi rồi, anh mới lái xe trở về, đưa Kỳ Diệu và hai đứa bé lên lầu.

“Mang quần áo bẩn cởi ra, tự mình đi tắm rửa.” Mạc Minh nghiêm trang nói với Mạc Du và Mạc Nhiên, sau đó nghiêng đầu nhìn Kỳ Diệu vừa ngồi trên ghế sofa lại muốn đứng lên.

“cô làm gì thế?” anh đi tới hỏi cô.

“Tôi, trên người tôi bẩn, sợ làm bẩn ghế sofa...” Trong lòng Kỳ Diệu biết chủ nhân phòng này thích sạch sẽ, may mắn mình phạm sai lầm xong kịp thời dừng lại.

Mạc Minh nhìn tay cô có một mảng đỏ, nhíu mày.

“Ngồi xuống.”

“Hả?”

“Bẩn thì lau, ngồi xuống.”

“A,,,” Tiểu nha đầu kỳ thật cũng không muốn đứng, liền nghe lời ngồi xuống.

“anh giúp Mạc Du, Mạc Nhiên mở nước nóng! Bọn chúng với không tới.” Tiếp theo, cô lại giống như gà mẹ quan tâm gà con.

Thấy người đàn ông nghiêm mặt làm theo, cô suy nghĩ một chút, được vui đòi tiên thương lượng với anh: “Nếu không... Nếu không anh tắm giúp bọn chúng?”

Mạc Minh mặt không đổi nhìn cô.

“Bình thường bọn chúng tắm, đều là cô tắm giúp sao?”

“Đa số là không phải...”

“Vậy tại sao phải tắm cho bọn chúng?”

Kỳ Diệu nhíu mày: thật sự là thua anh.

anh là cha bọn chúng đấy! Giúp bọn chúng tắm rửa, còn ủy khuất anh sao?

Lời nói này, cô biết vô dụng, thế nên dứt khoát nâng cằm, cãi lại nói: “Hôm nay không giống... Mặc dù bọn chúng đều nói không ngã bị thương, không phải là anh nên thay bọn chúng kiểm tra... Vừa vặn tắm rửa, không phải là một công đôi việc sao...”

nói xong, cô phát hiện người đàn ông không hợp tác, đành phải đứng dậy, thỏa hiệp nói: “Được được được, tôi đi, tôi đi. anh làm cha yên tâm, tôi vẫn chưa yên tâm đâu.”

Ai ngờ lúc cô bước bước thứ hai hướng phòng tắm, Mạc Minh thỉnh thoảng thấp giọng trách mắng cô: “Ngồi yên.”

nói xong, lúc cô đang sững sờ nhìn anh, anh đã xoay người đi đến phòng ngủ hai tiểu gia hỏa.

Mạc Du, Mạc Nhiên đang tìm quần áo tắm rửa, thấy ba đột nhiên đi vào, hai đứa không hẹn mà ngây ngốc, động tác tìm quần áo dừng lại.

Mạc Minh: “...”

anh thừa nhận anh không hay tiến vào phòng hai đứa bé, nhưng mà, còn nhưng sao?”

anh mở miệng nói với các con: “Hai đứa đợi một lát hãy tắm, đừng chạy lung tung.”

nói xong, anh xoay người mở cửa ra ngoài.

Hai tiểu gia hỏa nhìn nhau không hiểu.

Hôm nay ba thật kỳ lạ.

Bọn chúng bỏ quần áo xuống, lên đi theo Mạc Minh ra phòng khách, mới phát hiện, ba cầm hộp y tế đi về ghế sofa... của chị?

“Cảm ơn anh...” Nhìn thấy ảnh đế quốc dân mang hộp y tế hướng mình đi tới, Kỳ Diệu kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu, vội vàng mở miệng nói cảm ơn với anh.

Nhưng mà làm cô bất ngờ là, cô vươn tay tiếp nhận cái hộp - - chỉ thấy người đàn ông mặt không đổi để hộp y tế lên bàn trà, tay chân lạnh lẽo mở ra, lấy nước muối sinh lý, cồn I ốt và miếng bông ra.

Kỳ Diệu trở mặt nhìn người đàn ông nhúng miếng bông vào nước muối sinh lý đuổi tay về phía cô, cô vô ý thức rút tay lại.

“anh anh anh... anh làm gì thế?”

Mạc Minh cảm thấy, sau khi người phụ nữ này bị ngã, hình như bị ngu rồi.

“Xử lý miệng vết thương, cô nhìn mà không hiểu sao?”

không phải... cô đương nhiên nhìn hiểu, mấu chốt là, vì sao anh giúp cô xử lý miệng vết thương?

Kỳ Diệu cảm giác hơi kinh hãi, dù sao, ảnh đế đại nhân thay cô lấy hộp y tế tới đã không tệ rồi, lại còn muốn tự tay bôi thuốc...

Lúc cô trợn mắt há mồm, người đàn ông đã mặt lạnh thúc giục cô dựa vào gần chút.

“Tôi tự mình làm là được rồi?” cô cười xin miễn ý tốt của anh.

“cô biết một phút của tôi giá trị bao nhiêu tiền không?” Bất đắc dĩ anh đành phải đi vòng nói cô lãng phí thời gian quý báu của anh.

Được rồi...

Tiểu cô nương im lặng mang cánh tay bị thương tới.

“A...” không lâu sau, cô đau đến hít một ngụm khí lạnh.

cô tưởng rằng, ảnh đế đại nhân sẽ nhìn cô, khinh bỉ cô đau có tí mà không chịu được, nhưng ngoài dự đoán, đối phương chỉ nhìn cô một cái, nhưng trong mắt không có chút nào khinh thường, ngược lại, lúc cô đau co lại cánh tay, động tác anh xử lý miệng vết thương nhẹ nhàng hơn.

Kỳ Diệu nghĩ thầm, cô là người đầu tiên trong lịch sử được hưởng đãi ngộ này. Nếu như có ai đó chụp được đăng lên blog, cô nhất định bị người khác hận chết mất.

Tuy nghĩ vậy, cô vẫn nhìn chăm chú vẻ mặt chuyên tâm của người đàn ông, bất tri bất giác hoảng hốt.

Khó trách Tâm Hân mê muội người đàn ông này - - lớn lên anh tuần không nói, bộ dáng chăm sóc người khác, thật sự làm người khác mê say.

Khụ khụ...

Từ trong ảo tưởng tốt đẹp hút ra, tiểu nha đầu thấy người đàn ông bỏ bông dính đầy cồn I ốt, băng vết thương của cô.

“Cảm ơn...” Kỳ Diệu nhỏ giọng nói, nhìn người đàn ông cất đồ vào trong hộp y tế.

“Chị, chị có đau không?” Sau đó, cô đột nhiên nghe thấy Mạc Nhiên hỏi, “Em giúp chị thổi thổi được không?”

Kỳ Diệu giật mình, theo tiếng nói nhìn hai đứa sinh đôi không biết đứng bên cô lúc nào.

Ách, hai đứa đứng đây bao lâu rồi? cô hoàn toàn không có phát hiện ra...

Sắc đẹp đúng là làm hại người.

Kỳ Diệu đưa cánh tay trái không bị thương, vuốt nhẹ đầu tiểu tử.

“Chị không đau, ba các em rất lợi hại, một chút cũng không làm đau chị.”

Tiểu nha đầu nói cười ríu rít, dường như đỉnh đầu còn phát ra hào quang của thánh mẫu Maria. Mạc Minh ngồi bên cạnh nghe, đầu óc nghĩ đến một việc không thể lý giải được.

Não anh thật sự bị hỏng rồi, mới có thể liên tưởng từ những lời thuần khiết đó.

“đi tắm rửa.” anh không hề báo trước đứng dậy, mặt không thay đổi đi tới phòng tắm.

Mạc Du và Mạc Nhiên không có lưu ý tới phương hướng anh đi, chỉ lưu luyến không rời nhìn chị - - cho đến khi Kỳ Diệu cười một tiếng, nháy mắt ra hiệu nói cho bọn chúng biết, hôm nay ba giúp bọn chúng tắm!

Ngoài ý muốn ngạc nhiên vui mừng từ trên trời rơi xuống, hai mắt hai tiểu gia hỏa lập tức tỏa sáng, hấp tấp đuổi theo ba.

Oa - - cầu xin tắm rửa! Cầu xin tắm rửa!

39. Chương 39: Tắm Rửa

Edit: meowlui.

Nhưng mà, nghĩ thì như vậy, cảm giác thực tế thì. Hai mươi phút sau, hai tiểu gia hỏa đau khổ từ trong phòng tắm đi ra, đáng thương nhìn chị Kỳ Diệu.

Kỳ Diệu buồn bực, vì sao biểu hiện của bọn chúng không giống với tưởng tượng của cô.

Đối mặt với nghi vấn của chị, vẻ mặt Mạc Nhiên như đưa đám bắt đầu “Cáo trạng”: “Ba không biết tắm, mang nước dội vào mắt em và anh trai, còn cả miệng nữa.”

“Hà?” Kỳ Diệu không bao giờ nghĩ tới, vừa rồi lúc xử lý miệng vết thương anh còn ngựa quen đường cũ, dĩ nhiên là không biết cách chăm sóc đứa bé, “Vậy các em có bị sao không?”

“không sao ạ.” Hai tiểu gia hỏa đều lắc đầu, nghiêm túc đối mặt với Kỳ Diệu, “Chúng em cố gắng nhịn, không cho ba nhìn ra chúng em không thoải mái.”

thì ra bọn chúng rất quan tâm đến lòng tự trọng của ba.

Kỳ Diệu bị hai đứa bé tri kỷ đáng yêu chọc cho vui mừng, hỏi ba bọn chúng đang ở nơi nào.

“Trong phòng tắm, trên người ba đều ướt, chắc cũng đang tắm ạ.”

“Hả?” Nghe được tin tức ngoài dự liệu, Kỳ Diệu không còn gì để nói.

Mạc Minh muốn tắm ở chỗ này, nhưng mà... Nhưng mà nếu cô nhớ không nhầm, ở đây không có quần áo sạch của anh mà.

Quả thật, ba cha con nhà họ Mạc ở hai nơi, Mạc Minh chỉ qua thăm hai tiểu gia hỏa một lát, rất ít khi ngủ lại, thế nên căn hộ này không có quần áo của anh.

Kỳ Diệu bắt đầu tưởng tượng, bình thường ảnh đế quốc dân thích sạch sẽ tắm xong còn mặc quần áo bẩn... và... quần trong.

cô nường hai mươi mốt tuổi nghĩ đi nghĩ lại, làm cho chính mình lúng túng.

cô do dự một chút, cuối cùng vẫn đứng dậy, chạy tới gõ cửa phòng tắm.

“Mạc tiên sinh, anh đang tắm sao?”

cô mang lỗ tai áp vào cửa phòng tắm, lại không nghe thấy tiếng nước chảy. Quái lạ sao phòng tắm không có động tĩnh gì vậy, cửa phòng đột nhiên bị người bên trong mở ra.

Kỳ Diệu sợ hết hồn, trợn to mắt nhìn, sau đó nhìn thấy một cái đầu dò xét từ trong ra.

cô vô ý thức thuận theo nhìn từ đầu xuống... Chứng kiến ảnh đế quốc dân da thịt gợi cảm.

Khụ khụ... Nửa lỏa mà thôi, nửa lỏa mà thôi... cô không phải là chưa bao giờ nhìn thấy người ta cởi trần do trời nóng quá.

Kỳ Diệu thu hồi ánh mắt, cố gắng dừng lại trên mặt anh.

Sau đó, cô nhận thấy mặt anh đen lại.

“Bảo Mạc Du tìm khóa mở tủ quần áo lấy quần áo của tôi.”

“Hả?”

“Cái chìa khóa ở tủ đầu giường ngăn kéo thứ hai, màu bạc.”

“A...”

Kỳ Diệu mê mang trong chốc lát, cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra, trong phòng có quần áo của anh.

Nhưng mà... Tại sao phải là Mạc Du, một đứa bé tìm giúp anh...

cô nường tự suy nghĩ cuối cùng cũng có đáp án.

Ách... Cái gọi là “một bộ quần áo”, đương nhiên bao gồm từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài...

cô im lặng đi truyền tin, thế nên không để ý ánh mắt buồn bực ở phía sau.

Nếu không phải người phụ nữ này khẳng khẳng muốn anh tắm cho hai tiểu gia hỏa, anh sẽ không làm mình bị ướt - - thế nên sẽ không phải thay quần áo trong nhà tắm?

Mạc Minh không muốn thừa nhận, so với Kỳ Diệu “Đầu sỏ gây nên”, anh không biết cách tắm cho hai đứa bé, mới là nguyên nhân của việc này.

Nhưng mặc kệ thế nào, khoảng năm phút sau, quần áo sạch sẽ được tiểu tử vui vẻ mang đến đây.

Kỳ Diệu không nói cho anh biết, kỳ thật quần áo này... Ách, kể cả quần trong, đều là cô tìm giúp.

Nhưng mà, có thể trách cô sao? Mạc Du dù thông minh, cũng chỉ là đứa bé năm tuổi, bảo cậu lục tìm quần áo cho cha, cũng làm khó người khác quá? Cậu vừa mới tắm xong, toàn thân sẽ lại nhanh ra mồ hôi!

Đương nhiên, lời này cô chỉ có thể nói ở trong lòng - - cô cũng không muốn chuyện này phức tạp, làm hai bên lúng túng.

một phút sau, ảnh đế quốc dân toàn thân tỏa ra mùi thơm mới từ trong phòng tắm đi ra.

“Tôi xong rồi, cô có thể tắm.” Mạc Minh vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa tốt bụng nhắc nhở cô nương đang bận việc trong bếp, đáng tiếc, lúc cô nương quay đầu lại nhìn anh, từ trên xuống dưới quan sát làm anh không thích, “cô đang nhìn cái gì?”

“Ách! không có gì! không có, không có gì...” Kỳ Diệu vội vàng quay đầu đi, giả bộ làm món ăn.

cô sao có thể nói, chính vì mình chưa bao giờ nhìn thấy ảnh đế quốc dân ăn mặc như thế ở nhà, thế nên trong lúc nhất thời cảm thấy choáng váng?

Quả thật, người đàn ông phía sau ăn mặc bình thường, đầu tóc lộn xộn, dưới chân còn đi dép lê, thật sự là... Người ta cảm thấy vui vẻ.

Tha thứ cho cô đọc ít sách, trong lúc nhất thời không tìm được từ nào thích hợp.

Nhịn không được cười bởi ý tưởng trong đầu, cô thoáng nhìn Mạc Minh không biết đứng bên cô lúc nào.

“đi tắm đi. Vô cùng bẩn thỉu, làm món ăn làm gì.”

“...”

Tôi không làm, lẽ nào anh sẽ làm sao?

Kỳ Diệu vội chuyển biểu đạt nghi vấn, vui mừng quá đổi mà chỉ nói được một tiếng “Ừ”.

cô khẽ nhếch miệng, ngậy ra nhìn anh, xem anh như không có việc gì đứng bên cạnh cô, cầm lấy một quả cà chua cắt,

Ồi chào? Kỹ thuật cắt rất tốt.

Kỳ Diệu phục hồi lại tinh thần, trong lúc vô tình, cả người cảm thấy vui vẻ.

“Còn đứng ngậy ra đó làm gì? không biết đường đến phòng tắm sao?”

cô nương bị châm chọc nhếch miệng, không nói một tiếng đi tới phòng ngủ, đi lấy quần áo để tắm. Bởi vì cánh tay bị thương, thế nên cô tắm hơi lâu. Hai mươi mấy phút sau cô mới ra khỏi phòng tắm, phát hiện Mạc Minh đã bưng thức ăn để trên bàn.

cô nhìn Mạc Du, Mạc Nhiên trợn to mắt, ánh mắt đuổi theo cha bận rộn.

“Nhìn xem hôm nay ba các em làm đồ ăn ngon gì nha.” cô tươi cười rạng rỡ đi lên phía trước, tay xoa đầu một đứa bé, khom lưng nhỏ giọng nói.

Hai tiểu gia hỏa đột nhiên hoàn hồn.

“Chị, ba làm sao vậy? Sao đột nhiên lại nấu cơm giúp chúng ta ạ?”

Mạc Du ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Kỳ Diệu, đối với lời em trai nói bày tỏ đồng cảm.

Kỳ Diệu buồn cười, suy nghĩ trả lời: “Chắc là cảm thấy không tắm rửa tốt cho hai em, trong lòng cảm thấy bứt rứt.”

cô nói hươu nói vượn, làm hai tiểu gia hỏa rối rắm.

Bọn chúng không trách ba...

Thấy hai tiểu thiên sứ mân mê miệng nhỏ trầm tư suy nghĩ, Kỳ Diệu nhịn không được néo néo một khuôn mặt trong hai đứa, cười hì hì nói: “nói giỡn thôi. Ba em thấy chị bị thương, thế nên mới giúp chị nấu. Nếu không, bốn người chúng ta không phải sẽ đói bụng sao?”

Vẫn là nói như vậy người nghe mới dễ tiếp nhận.

Hai tiểu gia hỏa bưng bình tĩnh đại ngộ gật gù đầu.

Mạc Minh ra ra vào vào nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ, trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng thì chỉ có một chữ: Hừ.

Lúc bốn món mặn một món canh được bưng lên, mắt hai tiểu gia hỏa trợn to sáng long lanh, chảy nước miếng với cao lương mỹ vị. Bọn chúng muốn giúp đỡ ba, nhưng mà tay chân chị lạnh lẽ đã xối xong, bọn chúng không tìm được cơ hội, đành phải ngoan ngoãn ngồi đợi ăn cơm.

Hai đứa bé rửa tay, ngồi cùng nhau, hưởng dụng bữa tối. Hai tiểu gia hỏa khó được nếm tay nghề của ba, khẩu vị tốt hơn nên ăn nhiều hơn nửa chén, Kỳ Diệu nhìn thấy dễ khóc dễ cười.

cô đương nhiên không ghen tị với địa vị của Mạc Minh trong lòng bọn trẻ, hưởng hồ, tài nấu nướng của anh đúng thật là không tệ.

Kỳ Diệu cảm thấy, trình độ làm món ăn Trung Quốc của Mạc Minh không kém cô bao nhiêu, nếu sở trường của anh là cơm Tây, không phải hương vị sẽ rất ngon sao?

Đột nhiên cô muốn nếm thử món Tây anh làm.

không lâu sau, ảnh đế quốc dân ngoài ý muốn ngẩng đầu lên, phát hiện hai tiểu tử đang vội vàng ăn, còn vị cô nương kia thì nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, trong mắt tràn đầy hào quang.

“Nhìn tôi làm gì?”

anh muốn hỏi, liền hỏi thôi, không ngờ nghe được cô cười riu rít nói: “Tôi phát hiện anh rất lợi hại, diễn đã tốt, ngay cả kỹ năng sống cũng giỏi!”

không biết tầm cho đứa bé, tạm thời không tính cái này.

Lúc tiểu nha đầu nói lời này, ánh mắt rất chân thành, thậm chí còn lộ ra một chút tán thưởng và sùng bái. Mạc Minh không phải chưa bao giờ được người khác khen, nhưng lần này được cô nương khen, nội tâm anh không tự chủ được sung sướng. Đáng tiếc, còn hai đứa bé ở đây, nên anh duy trì hình tượng người ba nghiêm túc không lộ ra đuôi.

Hết lần này tới lần khác, Mạc Nhiên nuốt vội thức ăn trong miệng, bổ sung một câu: “Ba lợi hại nhất!”

Trong lời nói của cậu, tràn đầy tự hào và sùng bái, Mạc Minh nhìn bộ dáng con trai nhỏ đơn thuần, lại nhìn vẻ mặt con trai lớn tán thành, ánh mắt lại rơi vào tiểu nha đầu cười xinh đẹp, trái tim đột nhiên vui vẻ lên. anh nhin không được khẽ mỉm cười.

Trong nháy mắt Mạc Du, Mạc Nhiên trống rỗng.

Oa - - ba cười! Ba cười với bọn chúng! Làm sao bây giờ? Trái tim nhỏ không chịu nổi!

Kỳ Diệu nhìn anh cười, lập tức cũng... A trời ạ! Ảnh đế cười, cười thật lòng... thật sự rất đẹp trai.

cô đột nhiên hiểu được, bạn tốt Tề Tâm Hân vì sao lại thích anh như vậy.

Ngày thường anh đều cười xã giao cũng làm người ta thần hồn điên đảo, nếu fan nữ mà nhìn thấy anh cười thật lòng như này, không biết lại hút thêm bao nhiêu người nữa!

Vì phòng ngừa mình sẽ thất thố, Kỳ Diệu vội vàng cúi thấp đầu, liếc mạng lừa cơm vào miệng. Sắc mặt Mạc Minh vẫn như thường nhìn cô vài lần.

một bữa cơm này rất hài hòa, sau khi ăn xong, Mạc Minh chủ động mang bát đi rửa, còn ngồi với hai tiểu gia hỏa một lúc lâu.

Mạc Du và Mạc Nhiên cảm thấy, hôm nay là ngày may mắn của bọn chúng - - chuyện bị chú kỳ lạ tập kích, đã bị bọn chúng bỏ qua một bên.

một tiếng sau, Mạc Minh cầm bánh cookie Kỳ Diệu hứa, chuẩn bị rời đi, trước khi ra cửa ý thức được một vấn đề: anh mặc như này lái xe trở về sao?

Đối với “Phiên não” của kim chủ, Kỳ Diệu không phúc hậu cười: “Phốc... Khụ khụ, cảnh tắt lửa tối đèn này, ai thấy rõ mặt anh chứ. Nếu anh không yên tâm, đeo khẩu trang, thả tóc xuống che kín trán, chỉ lộ mỗi đôi mắt, thế là an toàn!”

nói xong, cô không tự chủ được duỗi tay ra, vuốt vuốt tóc anh còn đang hơi ướt. Trong nháy mắt, hình tượng anh trai nhà bên cạnh xuất hiện.

Mặt Mạc Minh hơi đen lại.

“Kiểu tóc này...” Phát hiện có biến hóa, Kỳ Diệu gượng cười chỉ kiểu tóc mới của anh, “Cũng được...”

May mà cô mới nói có một nửa, rồi nhỏ giọng lại nếu không Mạc Minh sẽ trừng mắt với cô mất.

Thôi, anh không nên so đo với tiểu nha đầu này.

Ảnh đế quốc dân mặt không đổi đeo khẩu trang, tay cầm bánh quy, một tay hướng cô hỏi quần áo anh thay.

“Quần áo? Tôi giặt rồi.” Ai ngờ vẻ mặt tiểu nha đầu kinh ngạc nói một câu, mặt anh lại trầm lại.

“Ai bảo cô giặt chứ?”

“không lẽ anh muốn mang về sao?” Kỳ Diệu không chút nghĩ ngợi, không trả lời mà hỏi ngược lại, đôi mắt to cũng chớp chớp, “A - - tôi hiểu mà, anh yên tâm, áo sơ mi của anh, tôi biết là hàng cao cấp nên lúc giặt rất cẩn thận.”

“...” Trọng điểm không phải là cái này?

Mạc Minh cũng không hiểu chính mình không tự nhiên là vì sao - - chắc là vì... anh lớn như vậy, chưa bao giờ được con gái giặt quần áo? Hơn nữa còn dùng tay...

Nghĩ đi nghĩ lại, ảnh đế quốc dân đột nhiên ý thức được sự thật làm người ta sợ hãi.

Quần trong của anh thì sao?

“Quần áo của tôi, cô đều giặt sao?” Mặt anh hơi đen lại.

“Đúng vậy.” Kỳ Diệu không phát giác được, đáp theo lẽ thường.

“Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài?” Có trời mới biết anh hỏi vấn đề này, cần da mặt dày như nào. đã nói đến mức này, cô cũng nên phản ứng lại chứ?

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nghe anh nói tám chữ, sắc mặt tiểu nha đầu trở nên hồng.

“Ách... anh... anh coi tôi như là mẹ Ngô được rồi...” cô lắp nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp đầu, mắt không dám nhìn thẳng đối phương.

Mạc Minh nhìn bộ dáng giống tiểu tức phụ của cô nhún mày lại: Có thể giống nhau sao?

Việc đã đến nước này, anh cũng không thể nào bảo thời gian quay lại, xóa bỏ “Lịch sử” lúng túng này. Mặt đen đứng ở cửa một lúc, cuối cùng anh xoay người rời đi.

Ai ngờ còn chưa đi đến trước thang máy, liền nghe cô ở phía sau hỏi: “Này, quần áo anh lúc nào quay lại lấy thế?”

Ảnh đế quốc dân nheo.

Nếu không phải vì bảo vệ hình tượng tốt đẹp của anh trước công chúng - - cho dù bốn phía không có bóng người - - anh muốn quay lưng gằm nhẹ một câu “Tặng cho cô!”

Ảnh đế đáng thương hít sâu một hơi, sau đó nghiêng đầu “Hung dữ” trừng tiểu nha đầu một cái.

Cuối cùng, anh chỉ lườm cô rồi ném ra hai chữ: “Câm miệng!”

40. Chương 40: Sinh Nhật

Edit: meowlui.

Kỳ Diệu phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện hình như cô chọc giận ảnh đế mất rồi.

Chỉ trách lúc cô giặt quần áo không cẩn thận ném quần ngắn nhất vào trong chậu rửa mặt, đã gạo nấu thành cơm, cô đành phải cẩn trọng chịu đựng xấu hổ, mang quần lót giặt.

Ừm... Coi như là giặt quần lót giúp Mạc Du, Mạc Nhiên.

Trong suốt quá trình giặt, cô đều tự an ủi chính mình.

Nếu không thì có thể làm gì chứ!

Bởi vì đối phương nói lại ký ức mà cô cố quên, Kỳ Diệu xấu hổ che hai má, hận không thể mang quần tam giác màu xanh bỏ ra ngoài.

nói thật, những năm gần đây, ngay cả quần trong của Lâm Tư, cô còn chưa chạm qua đâu...

Oa oa oa - - Kỳ Diệu! Dừng lại, dừng lại!

Tiểu cô nương che nửa gương mặt, rồi rầm đóng cửa phòng lại.

Bên kia, Mạc Minh hùng hù hỏ hỏ mở cửa xe, ngồi vào bên trong, mới không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm. anh buộc dây an toàn, vừa nhìn kính chiếu hậu.

Kiểu tóc này...

anh nghĩ lại vừa rồi tiểu nha đầu cười hì hì vuốt tóc anh, khéo miệng khê nhếch, lại quay nhanh về ban đầu.

Kỳ Diệu...

anh nói thầm tên cô.

Mất thẩm mỹ quá kém.

Để bánh cookie trong tay xuống ghế lái phụ, anh nhìn nó một cái, khê nhú mày, không vội vã mà sờ kiểu tóc anh bình luận là kém, liền khởi động xe bắt đầu đi.

một lúc sau, anh ngồi trên ghế salon phòng khách, mở bánh cookie ra, bắt đầu nhấm nháp mỹ vị.

Miếng thứ nhất, là vị bơ; miếng thứ hai, là vị chocolate; miếng thứ ba, là vị dừa; miếng thứ tư, vị cà phê; miếng thứ năm... Kỳ Diệu làm bao nhiêu vị thế này?

Vì hiếu kỳ, Mạc Minh ăn một miếng lại một miếng, không bao lâu sau, một túi bánh quy đều bị anh ăn sạch.

Hôm sau, Thích Mẫn Hạo đòi anh bánh.

“Ăn hết rồi.” Ảnh để quốc dân mặt không đổi sắc trả lời.

“Cái gì?” Thích Mẫn Hạo không tin, “Ăn hết rồi sao?”

Mạc Minh nghiêng đầu nhìn anh ta, trong mắt anh hiện rõ ba chữ: không được sao?

“không phải là cậu... Đến gói bánh tó cũng không nhìn thấy vỏ, cậu ăn hết bánh quy thật hả?” anh ta còn đang muốn mang đến công ty khoe đấy!

Quản lý không tiếp nhận được thực tế “Tàn khốc” này - - nếu không phải là nghệ sĩ nhà mình, anh ta sẽ dùng sức lay thân thể đối phương, làm cho người này ăn xong phun ra hết.

“Bánh quy vốn để ăn, không phải dùng để khoe khoang.”

“Cậu cứ cây ngay không sợ chết đứng vậy sao?”

“Hừ.”

Thích Mẫn Hạo bị anh làm chuyện xấu còn dùng tư thế có lý làm nội thương.

“Được, tó không nói với cậu, tó đi nói cho Kỳ Diệu biết, để cô ấy phân xử giúp.”

“... Cậu đừng ngây thơ như vậy nữa được không?”

“Cậu mới ngây thơ! Cậu có là bạn không vậy? nói làm hai phần, cậu ăn một phần! Con trai cậu cũng không như vậy!”

“Hôm nay có những việc gì?”

“Cậu lại còn đổi đề tài!”

“...”

không nhận được câu trả lời thuyết phục, tâm hồn Thích Mẫn Hạo bị thương đêm đó liền đến chỗ Kỳ Diệu. Vừa vào cửa, anh liền trách ảnh đế quốc dân chiếm đồ ăn ngon ăn một mình, công bố sau này mình sẽ không bảo một mình Mạc Minh tới ăn.

Đối mặt với người đàn ông lên án công khai, Kỳ Diệu không phản bác được.

“Được rồi... Em sẽ làm cho anh một phần nữa, được không.” Cuối cùng, dựa vào nguyên tắc “Dĩ hòa vi quý”, cô đành phải trấn an và đền bù tổn thất cho anh ta.

“Cái này thì được.” Thích Mẫn Hạo miệng đắng lưỡi khô uống xong một ngụm nước lạnh, bỏ cái ly xuống, mới đột nhiên phát hiện có gì đó không thích hợp, “anh nói này, em dần xếp ổn thỏa chuyện này sao? Em không giúp anh khiển trách ảnh đế tham ăn bá đạo được à!”

“Ách...” Sở dĩ cô không giúp anh ta, bởi vì cô cảm thấy... Mạc Minh rất đáng yêu.

“A, ở trước mặt cậu ấy em rất dễ bị bắt nạt.”

“...” Lúc nào thì cô lưu lại ấn tượng này cho người ta thế?

“À nói mới nhớ, mười ngày sau, là sinh nhật của hai tiểu gia hỏa.” Lúc Kỳ Diệu im lặng không còn gì để nói, Thích Mẫn Hạo đột nhiên nói một câu làm cô trợn to mắt, “anh nhớ không lầm, hai mươi tháng chín... Hình như cũng là sinh nhật của em?”

“Ừm, làm sao anh biết?” Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu cảm thấy mình hỏi một câu thật ngu ngốc.

Quả thật, lúc trước Mạc Minh tìm cô làm “Trợ lý riêng”, anh tìm người điều tra qua cô, lúc ký hợp đồng, cô điền thông tin của mình, thế nên chỉ cần thoáng lưu ý, cũng không khó phát hiện?

Quả nhiên, Thích Mẫn Hạo lập tức nói cho cô biết, là anh ta nhìn cô điền thông tin.

“anh nói với em, em phải thừa cơ hội này mà chinh đốn lại Mạc Minh, không nên khách khí, tuyệt đối không nên khách khí.”

“...” Có người đại diện nào bán nghệ sĩ nhà mình sao...

“Em đừng có dùng ánh mắt này nhìn anh! Lời anh nói rất đúng. Em xem, bình thường em chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên, còn làm cho bọn anh... không, là cho cậu ấy! Làm đồ ăn ngon cho cậu ấy! Cậu ấy mời em một bữa ăn ngon, không được chắc?”

“Ách, cái này...”

“Hơn nữa, ngày thường cũng không mang hai đứa bé đi chơi, coi như hôm đó là sinh nhật của bọn trẻ, cậu ấy cũng không thể mang hai đứa bé ra cửa, thế nên trước kia, sinh nhật hai đứa bé ở nhà, hoặc là anh hay mẹ Ngô đưa đi. anh nghĩ, năm nay, em dứt khoát đưa bọn chúng đi chơi, phí tổn thất kêu Mạc Minh bao hết, mấy người muốn chơi cái gì, ăn cái gì, không cần nường tay, chi phí này, cậu ấy nên trả.”

Kỳ Diệu mở miệng định nói hai câu, không ngờ đối phương lại nói thêm, cuối cùng cô cũng ý thức được cái gì.

Mục đích của anh Thích chủ yếu là muốn cô bồi hai đứa bé sinh nhật?

Nhưng thực tế, đổi lại phương thức không được sao?

“anh xem thế này được không?” Trong đầu vừa nghĩ, Kỳ Diệu nghĩ ngay ra được phương án khác, “Các anh đều đến đây, em sẽ nấu ăn, em sẽ làm bánh ngọt, cũng bố trí gian phòng của hai đứa bé, em tin bọn chúng sẽ thích sinh nhật này. Hơn nữa, không phải sẽ rất ý nghĩa sao?”

Thích Mẫn Hạo nghe lời cô nói, vẻ mặt lập tức thay đổi.

“Được thì có được, anh chỉ sợ em mệt mỗi...”

Quả thật, muốn làm một bàn ăn, lại nướng bánh sinh nhật, còn trang trí gian phòng cho hai tiểu quý - - cô phải có ba đầu sáu tay mới đủ ấy chứ?

Trong lòng Thích Mẫn Hạo hiểu, nếu như dựa theo kế hoạch Kỳ Diệu làm sinh nhật cho hai đứa bé, nhất định cô sẽ mệt mỏi. Dù sao, ngày đó anh và Mạc Minh có việc bận, không có cách nào đến sớm giúp. Hơn nữa, tính tình của Mạc Minh... không ngoảnh mặt làm ngơ độc miệng nói hai câu là tốt rồi?

Uỷển chuyển biểu đạt ý của mình, người đại diện thấy tiểu cô nương cười một tiếng.

“không sao, Mạc Du và Mạc Nhiên lớn thêm một tuổi, cực khổ nữa, em cũng vui!”

Thích Mẫn Hạo bị nụ cười chân thành của Kỳ Diệu làm cảm động.

Vận khí của anh tốt như nào... không, vận khí của Mạc Minh tốt như nào, mới tìm được “Trợ lý riêng” thật lòng chăm sóc hai tiểu gia hỏa như này chứ?

Thích Mẫn Hạo cảm thấy, tăng lương cho Kỳ Diệu cũng không đủ để đổi lấy lòng cảm kích của Mạc Minh đối với cô.

Người đại diện quyết định ngày mai sẽ nói chuyện này với nghệ sĩ nhà mình - - người kia tính tình lạnh lùng, nhất định đã sớm quên mất.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Kỳ Diệu kiên trì, anh đồng ý với phương án của cô, hơn nữa còn hứa, anh nhất định sẽ mang Mạc Minh đến sớm một chút giúp.

Kỳ Diệu cười hì hì nói được, trong lòng lại suy nghĩ, phải làm như thế nào để làm sinh nhật khó quên cho bọn tiểu tử.

Tuy nói chỉ cần có Mạc Minh là ba ở đây, Mạc Minh và Mạc Du đã vừa lòng thỏa mãn, nhưng cô vẫn hy vọng có thể làm được “Dệt hoa trên gấm.” cô nương quyết định xong liền lên mạng tìm thật nhiều đồ chơi màu sắc rực rỡ, nghĩ đem phòng khách trang trí như thế nào.

Vì vậy, mấy ngày kế tiếp, bọn tiểu tử cảm thấy chị Kỳ Diệu của bọn chúng hơi thần thần bí bí. cô nhiều lần khuôn mặt trong phòng khách, không biết làm cái gì. Cho đến gần ngày sinh nhật, chị vui vẻ hỏi bọn chúng, hai ngày được nghỉ, có đồng ý trang trí nhà thật sinh đẹp với cô không.

Hai tiểu gia hỏa thông minh, biết rõ ngày mai là sinh nhật, nghe Kỳ Diệu nói muốn trang trí phòng, trái tim bọn chúng đập “Thình thịch”.

“Chị... Có phải chị muốn làm sinh nhật cho em và anh trai không?” Mạc Nhiên khó nhịn, hỏi thẳng.

Bộ dáng thông minh lanh lợi đáng yêu của cậu làm Kỳ Diệu nhìn không được véo nhẹ khuôn mặt, khen cậu đúng là quý linh tinh.

“Chị thật tốt - -” chị Kỳ Diệu thân ái tốn nhiều công sức làm mình và anh trai vui, tiểu Mạc Nhiên tất nhiên là vui như chim sẻ, dơ hai cánh tay ngăn ngủi, dành cho cô gái một cái ôm ngọt ngào.

Kỳ Diệu kéo hai anh em sinh đôi vào trong lòng, trái tim ấm áp.

Hôm sau, hai tiểu gia hỏa dậy thật sớm, tinh thần vui vẻ trang trí phòng khách. Bởi vì Mạc Du và Mạc Nhiên không đi học, Kỳ Diệu chỉ giao những việc bọn chúng đủ khả năng làm. Dù sao đứa bé cũng chỉ là đứa bé, có thể ở trong phòng khách chạy tới chạy lui, giúp chị dán giấy tường đủ màu sắc, bọn chúng đã thấy vui rồi, mọi ngày Mạc Du đều cố gắng làm đại nhân nhỏ, hôm nay trên mặt cũng đỏ bừng tươi cười vui vẻ.

Đến bốn giờ chiều, chuông cửa đột nhiên vang lên. Trước đó Mạc Du và Mạc Nhiên không nói ba sẽ đến, căn cứ vào kinh nghiệm lúc trước, chắc chắn Mạc Minh đang bận việc, không thể tới sinh nhật bọn chúng - - nếu không, chị Kỳ Diệu cần gì vất vả như vậy, đặc biệt tỉ mỉ làm nhiều món ăn như thế? Lẽ nào, không phải là muốn bọn chúng không cần khổ sở nữa?

Đối với thiện ý của cô gái, hai tiểu gia hỏa rất cảm động, bọn chúng đã chuẩn bị tư tưởng ba không xuất hiện. Bọn chúng không nghĩ tới, khi bọn chúng nghi hoặc không hiểu chạy tới mở cửa, trước mắt xuất hiện một mô hình người máy!

“Tiếng chuông - - sinh nhật vui vẻ!”

Bọn chúng chứng kiến, chú Thích đang dùng hai tay di chuyển mô hình, lộ ra khuôn mặt anh ta cười hi hi ha ha - - bọn chúng ghen hòng nhìn trên trời, sau lưng chú Thích còn có ba!

Bọn tiểu tử cảm thấy trong mắt sắp rớt xuống rồi!

“Ba - -” kích động ngoài ý muốn làm bọn chúng thiếu chút nữa bổ nhào lên đùi Mạc Minh - - nếu như phía trước không có chú Thích chặn đường.

Thích Mẫn Hạo còn không hiểu được mình đã ở trên mức độ bị chán ghét, anh ta cầm mô hình người máy trong tay đưa cho Mạc Minh ở sau lưng, nhẹ nhàng đẩy hai tiểu gia hỏa vào nhà, sau đó không trốn được Mạc Minh liếc mắt một cái.

Đến cùng ai mới là ba hai đứa bé đây?

nói thì nói như thế không có sai, nhưng ảnh đế đại nhân rộng lượng không thêm so đo với người đại diện. anh cầm quà, cầm mô hình cùng vào nhà, thuận tay đóng cửa lại.

“Các anh đến rồi à?”

Ngay sau đó, anh liền nhìn thấy Kỳ Diệu vui sướng từ bên trong đi ra - - nhưng mà, đồ chơi trẻ con trên đầu cô là cái quỷ gì thế?

“Diệu Diệu, em...” Đừng nói là Mạc Minh, ngay cả Thích Mẫn Hạo đi trước một bước cũng sững sờ, chỉ mũ chú hề trên đầu Kỳ Diệu.

“Đồ trang sức. Các anh cũng đội vào đi.” Ai ngờ tiểu cô nương mặt không đổi sắc nói xong, liền cười hi hi mang hai cái mũ gần giống nhau, đội lên đầu hai người đàn ông.

Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo: “...”

“Có thể không đội không?”

“không thể.”

Từ chối Thích Mẫn Hạo cầu xin Kỳ Diệu nhìn hai tiểu gia hỏa, vui tươi hơn hỏi: “Mạc Du, Mạc Nhiên, các em xem, ba và chú Thích có đẹp trai không?”

Hai đứa sinh đôi lập tức hiểu ý, nén cười nói: “Đẹp trai!”

“Thấy chưa.” Kỳ Diệu giả bộ vô tội xòe tay, bày tỏ hôm nay là sinh nhật của hai tiểu gia hỏa, mọi người cần thỏa mãn mong muốn vô lý của bọn chúng.

Cái này là mong muốn sao?

Mạc Minh thiếu chút nữa muốn vạch trần.

Nhìn hai mắt tiểu gia hỏa sáng long lanh, lại nhìn phòng khách trang trí rực rỡ, lời vừa định nói ra lại bị anh nuốt trở vào.

“Đến đây... Cùng nhau trang trí.” Cùng lúc đó, hai tiểu gia hỏa được voi đòi tiên, kéo anh và Thích Mẫn Hạo.

Đường đường là ảnh đế quốc dân đội cái mũ rất xấu, lại còn bị lôi kéo vào trong phòng khách rực rỡ.

Ảnh đế đại nhân không làm, đều ném cho người đại diện. Thích Mẫn Hạo phê bình anh không có tình thú, sau đó chạy theo cô nương bận việc.

Đối với việc này, Mạc Minh chỉ có một vẻ mặt: không đành lòng nhìn thẳng.

anh cho hai tay vào trong túi, đứng ở một bên nhìn, chỉ có lúc hai tiểu gia hỏa hỏi anh nhìn có đẹp không, anh mới miễn cưỡng nể mặt, “Ừ” một tiếng.

một lát sau, Kỳ Diệu đi làm món ăn, nói bọn họ cứ ngồi trước, liền vội vã chạy vào bếp. Mạc Minh trơ mắt nhìn cô đội mũ chạy về phía phòng bếp, cuối cùng không thể nhìn được nữa.

“cô muốn đội cái này nấu ăn sao?” Bước nhanh theo vào phòng bếp, sắc mặt anh không tốt nhìn cô “Làm khó dễ”.

“không được sao?” Kỳ Diệu chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt vô tội nhìn thẳng anh, “Đầu bếp còn đội mũ dài! Cái này cũng không khác là mấy!”

không khác biệt cái đầu ấy!

Mạc Minh cảm thấy, nha đầu này có bản lĩnh làm người ta tức chết.

anh trầm mặc di chuyển ánh mắt, lại phát hiện ngoài ý muốn trong phòng bếp có miếng thịt bò mới.

anh cẩn thận nhìn, phát hiện trên thớt còn đặt cà rốt, cải xanh và ngô.

anh có thể phán đoán được chính xác.

“cô muốn làm cơm Tây sao?”

“Đúng vậy.”

Đối mặt với vẻ mặt hồn nhiên của tiểu nha đầu, Mạc Minh mặt không đổi và trầm mặc.

một lát sau, anh gỡ dị vật trên đầu xuống, nhét vào trong lòng Kỳ Diệu.

“Ra ngoài, tôi làm.”

41. Chương 41: Có Lộc Ăn

Edit: meowlui.

Đối với người đàn ông chủ động giúp đỡ, Kỳ Diệu không có ý muốn từ chối. cô im lặng không một tiếng động rời khỏi phòng bếp, nở nụ cười đắc ý.

Hì hì... Bọn họ nghĩ vì sao cô muốn bọn họ đội những cái mũ này làm gì? không phải vì lúc này sao.

Đúng vậy, sớm tinh mơ Kỳ Diệu đã tính toán, chuẩn bị nguyên liệu làm cơm Tây trong phòng bếp, chờ Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo vừa đến, đầu tiên là chụp mũ đội lên đầu bọn họ. Làm công tác chuẩn bị hai cái này xong, cô đội mũ chú hề vào phòng bếp. Ảnh để đại nhân thích sạch sẽ, chú ý vệ sinh sẽ thấy không vừa mắt, chỉ cần anh theo vào, thấy cô khẳng khẳng muốn đội cái mũ “Vô cùng bẩn thỉu” làm sở trường cơm Tây của anh, anh sẽ không kìm nén được, đuổi cô ra ngoài, sau đó tự mình làm - - thuận tiện, dựa vào cơ này, lấy xuống cái mũ chán ghét trên đầu anh xuống.

Thực ra, cô cũng không nắm chắc, nhưng mà, cô muốn cùng bọn nhỏ nếm thử tay nghề làm cơm Tây của Mạc Minh - - nội tâm dao động thúc đẩy cô nghĩ ra được phương pháp này.

Cũng may, ảnh để đại nhân vẫn trúng kế.

cô và hai tiểu gia hỏa đều có lộc ăn.

Thỏa mãn từ trong bếp đi ra phòng khách, Kỳ Diệu thấy Mạc Du, Mạc Nhiên đứng sau lưng Thích Mẫn Hạo, chỉ huy anh ta treo đồ lên tường. Quay đầu lại nhìn thấy cô, người đàn ông tò mò hỏi cô sao lại đi ra từ phòng bếp.

“Mạc Minh đâu?” anh nhìn sau lưng cô, không nhìn thấy nghệ sĩ nhà mình.

Kỳ Diệu không vội nói tiếp, chỉ vui vẻ thần bí dựa sát vào anh ta, nhỏ giọng nói: “đang làm cơm Tây.” nói xong, cô dùng ánh mắt “anh hiểu” nhìn Thích Mẫn Hạo.

Thích Mẫn Hạo không phụ sự kỳ vọng, nháy mắt liền hiểu.

“anh nói này, em làm cách nào thế, có thể phiên đầu bếp chính mình ra trận làm cơm Tây?”

“Ha ha... Bí mật.”

Thích Mẫn Hạo càng tò mò.

“Truyền thụ cho anh ít kinh nghiệm đi! anh học một ít, về sau bảo cậu ấy nấu cho anh!”

“Cái này gọi là ‘Thiên thời địa lợi nhân hòa’, anh muốn học có thể học được sao.”

Kỳ Diệu mỉm cười, ngậm miệng không nói. Thích Mẫn Hạo thấy cô không nói, suy nghĩ chắc chỉ là tạm thời mà thôi.

Hai tiếng sau, bữa tối sinh nhật bọn tiểu tử đúng giờ lên bàn. Thấy ba và chị bưng lên miếng thịt bò, mắt hai tiểu gia hỏa đều nhìn chăm chăm.

“Cái này là ba tự tay làm. Thế nào? Cao hứng không?”

Đặc biệt là khi nghe chị Kỳ Diệu nói, hai mắt tiểu gia hỏa lại tỏa sáng.

“Cảm ơn ba!”

“Ba thật tốt! Chúng con yêu ba!”

“...Ừ.”

Mạc Minh trả lời cảm thấy có chỗ không thích hợp.

không phải anh đến đây ăn sẵn sao? Thế nào lại biến thành thế này?

Đáng tiếc, việc đã đến nước này, anh cũng không thể làm gì. Thế nên, khi anh thấy vẻ mặt vô tội của cô đứng ở bên cạnh, cũng chỉ có thể im lặng chịu thiệt thòi.

Ba người lớn hai người nhỏ ngồi cạnh nhau, Kỳ Diệu ngồi bên cạnh Mạc Nhiên, Thích Mẫn Hạo ngồi bên cạnh Mạc Du - - vì dễ công bằng, ba bọn tiểu tử ngồi chính giữa.

Đương nhiên, chỗ ngồi như vậy là tốt nhất, ảnh đế không cần phải thay hai tiểu gia hỏa cắt thịt bò. Thấy “Trợ lý riêng” và người đại diện một trái một phải thay hai đứa bé cắt thành miếng nhỏ, còn kiên nhẫn giảng giải cho bọn chúng cắt như thế nào là chính xác, sử dụng dao nĩa an toàn, Mạc Minh cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Mặc dù chỉ trong thời gian ngắn, nhưng anh lại cảm nhận được, chính mình có chút hâm mộ.

anh cứ tưởng rằng, đời này chính mình sẽ sống bình an với hai tiểu gia hỏa, nhưng không biết tại sao, kể từ khi Kỳ Diệu đến, mọi việc đều bắt đầu thoát ra khỏi quỹ đạo. Mạc Du và Mạc Nhiên trở nên vui vẻ hơn, ở trước mặt anh cũng không cần cẩn thận như trước, bọn chúng bắt đầu biểu lộ muốn thân cận anh, thậm chí còn nói chuyện nhiều hơn với anh - - có lẽ, đây mới là đứa bé? Có lẽ, anh không cần thiết cố giữ chấp niệm, phải phân rõ giới hạn với hai đứa bé?

“Ba ăn ngon lắm!” Lúc đang suy nghĩ sâu xa, Mạc Nhiên tán thưởng anh kéo anh về với thực tại.

“không phải là ba ăn ngon, mà là ba làm thịt bò ăn ngon.” Mạc Du ở bên cạnh uốn nắn em trai.

“Ừm ừm... Em nói sai, là thịt bò ăn thật ngon.” Tiểu tử khiêm tốn tiếp nhận, lập tức sửa lại, cái miệng nhỏ nhắn của cậu không nghĩ, bàn tay không đợi được cầm lấy đĩa, ăn một miếng thịt bò nữa.

Kỳ Diệu và Thích Mẫn Hạo bị bộ dáng đáng yêu của cậu chọc cười, thiếu chút nữa lấy di động chụp lại. May mắn Mạc Minh kịp thời nhìn thấy động tác của cô, dụi dằm hỏi cô muốn làm cái gì.

“Tôi chỉ cảm thấy con trai anh rất đáng yêu, muốn chụp để làm kỉ niệm.” Bị bắt tại trận tiểu cô nương không cam lòng, không muốn cắt điện thoại, không kìm lòng mím môi, “sẽ không đăng lên mạng...”

Cuối cùng, cô chưa từ bỏ ý định nói thêm một câu, mở mắt vụng trộm nhìn đối phương, không biết sao người đàn ông vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn cô, hiển nhiên là không có ý định đồng ý.

Tiểu cô nương buồn bực.

“Này, sinh nhật tiểu tử nhà người ta, cho dù là người trưởng thành, nào có ai không chụp kỷ niệm chứ? Đánh dấu quá trình đứa bé trưởng thành, đáng giá lưu lại để sau này xem!” Vì vậy, cô dứt khoát nói trắng ra, nói thẳng biểu đạt bất mãn của mình, “Chỉ có anh là kỳ lạ... một tấm cũng không cho chụp...”

Mạc Minh mặt lạnh nhìn cô.

một lát sau, mặt anh không đổi sắc nói: “Tôi có nói là không cho chụp sao?”

Kỳ Diệu nghe vậy sững sờ, lập tức phản bác: “không phải vừa nãy anh không cho tôi chụp sao?”

“Tôi nói bốn chữ ‘không được phép chụp’ sao?” Mạc Minh không mảy may không ngại hỏi ngược lại, “Nào thiếu là bệnh.”

rõ ràng là anh hỏi tôi muốn làm gì!

Kỳ Diệu muốn nói ra, nhưng không biết thế nào cuối cùng ghen không nói với Mạc Minh.

“Hơn nữa, cô gọi đó là lưu làm kỷ niệm sao? rõ ràng là chụp ảnh.” Hết lần này đến lần khác, anh còn như không có việc gì chém một đao.

Vốn là hành vi bình thường, trong miệng Mạc Minh, thể nhưng ý tứ hàm xúc lại giống như nói trộm, Kỳ Diệu điên mất.

Khách quan mà nói, Thích Mẫn Hạo vui vẻ, cười tủm tỉm ngồi xem cuộc vui, hiếm khi không trêu chọc.

anh ta thấy Kỳ Diệu tức giận xiên miếng thịt bò, giận dữ nhét vào trong miệng.

Chỉ lát sau, sắc mặt cô dịu xuống.

Ừm... Ăn ngon thật. Nếu mà cô làm, chắc chắn không làm ra được hương vị như thế này.

Im lặng thừa nhận bản thân làm cơm Tây không ngon bằng người trước mặt, Kỳ Diệu không ý thức được không giận dữ nữa.

Thích Mẫn Hạo thấy cô không nói nữa, mà chăm chú ăn đồ ăn ngon, liền biết vị giác của cô đã bị Mạc Minh thu phục.

không lâu sau, mì Ý nóng hổi thơm ngon được bưng lên, đừng nói là hai tiểu gia hỏa chưa bao giờ nếm thử, Kỳ Diệu tự xưng là đã trải việc đời, giờ phút này cũng phải giơ ngón trở lên. Mạc Minh nhìn cô và hai đứa bé ăn rất ngon, vừa buồn cười vừa sinh ra cảm giác thành tựu.

Nhìn đi, không chỉ có cô làm đồ ăn ngon cho anh, anh cũng có thể.

Mấy người vui vẻ thưởng thức mỹ thực. Khi ăn xong cơm đã gần bảy rưỡi. Thích Mẫn Hạo tắt đèn trong phòng khách, Kỳ Diệu mang bánh mình làm ra. trên bánh ngọt cắm sáu cây nến, khi Kỳ Diệu hát bài sinh nhật đặt bánh trên bàn, mọi người mới phát hiện, trên bánh ngọt còn làm một nhân vật hoạt hình bằng chocolate.

Hai đứa bé rất thích cái bánh này mặc dù không lớn nhưng tràn đầy tình yêu, mặt hai đứa bé đỏ bừng cười hạnh phúc.

Kỳ Diệu bảo Mạc Du và Mạc Nhiên ước, nhìn hai tiểu gia hỏa chấp tay cầu nguyện, nhin không được mỉm cười.

một lát sau, hai anh em mở mắt ra, cùng nhau thổi tắt nến. Đèn lớn bật lên, Kỳ Diệu giúp bọn chúng cắt bánh ngọt. Nhưng mà ngoài ý muốn, chị ngày thường yêu quý hai đứa, nhưng hôm nay nói không có quà sinh nhật.

Mạc Du và Mạc Nhiên cảm thấy thất vọng, không phải là bọn chúng thiếu cái gì, muốn cái gì, chỉ là hy vọng chị đưa quà làm bọn chúng ngạc nhiên.

Thấy bọn tiểu tử thất vọng, Kỳ Diệu đột nhiên cười ra tiếng.

“Lừa các em đó! Sinh nhật của hai em, sao chị lại không chuẩn bị quà chứ?”

Mắt hai đứa bé lập tức sáng ngời nhìn cô.

“Nhưng mà, quà của chị không nhìn thấy, không sờ được. Chị có thể cho các em mỗi đứa một nguyên vọng, chỉ cần chị làm được.”

Cái này mới mẻ.

Nghe cô gái híp mắt nói, ánh mắt hai tiểu gia hỏa đều sáng. Bọn chúng trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, Kỳ Diệu nhìn chăm chú, em trai giơ bàn tay nhỏ bé lên.

“Chị, chị có thể vẫn sống với chúng em được không?”

Lời vừa nói ra, vài người lớn nhin không được hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Kỳ Diệu phản ứng trước, dịu dàng cười nói: “Bé ngốc, bây giờ các em muốn chị chăm sóc là vì các em còn nhỏ, cần chị chăm sóc, đến khi các em lớn lên, sẽ không cần chị ở bên cạnh các em nữa.”

Nghe cô nói lời này, hai tiểu gia hỏa không hẹn mà cùng nhú mày.

“Nhưng mà, bọn em muốn vĩnh viễn ở cùng với chị.”

Kỳ Diệu cảm thấy ấm áp vì bọn chúng không muốn rời xa cô.

Bọn chúng còn nhỏ như vậy, sẽ nói ra lời ước này, thứ nhất là vì thật lòng thích cô, ý lại vào cô, thứ hai chỉ sợ là nội tâm bọn chúng cô độc và bất an.

Ánh mắt Kỳ Diệu di chuyển, nhìn Mạc Minh trầm mặc không nói.

không biết người làm cha này, bây giờ có cảm tưởng gì?

cô thu hồi lại ánh mắt, cười với hai đứa bé.

“Cảm ơn hai em, chị rất vui vì các em thích chị như vậy. Các em thấy thế này được không, chị sẽ bồi các em cho đến khi các em lớn lên. Tới lúc đó, chúng ta còn là bạn tốt, chị sẽ thường xuyên đến thăm các em, có được không?”

Nghe cô gái thương lượng, hai tiểu gia hỏa nhìn chăm chăm cô mười giây, cuối cùng nghiêm túc gật đầu.

Kỳ Diệu vui hẳn lên, nhin không được đưa tay xoa đầu bọn chúng.

“Mạc Du, Mạc Nhiên rất ngoan. Nào, ăn thử bánh chị làm cho các em đi.”

nói xong, cô chu đáo lấy hai miếng bánh ngọt để trước mặt hai anh em. Hai tiểu gia hỏa cầm lấy đĩa nhỏ, bắt đầu ăn bánh ngọt.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon ạ.”

Kỳ Diệu cười híp mắt lại.

Kỳ thật, vừa rồi ăn nhiều đồ ăn Tây như vậy, đừng nói là hai đứa bé, bụng cô cũng trướng rồi. Nhưng mà, hai đứa bé vẫn ăn bánh ngọt, còn ăn rất ngon miệng, không uống phí một phen tâm ý của cô?

Đối mặt với hai tiểu thiên sứ nhu thuận hiểu chuyện lại thông minh lanh lợi, cô thật sự cảm thấy yêu thương thế nào cũng không đủ.

Đúng lúc này, cô phát hiện Mạc Du ăn được vài miếng liền dừng lại. cô cho rằng cậu ăn không vô, đang định mở miệng khuyên cậu không cần chống đỡ, thấy cậu bỏ đĩa xuống, cầm khăn giấy lau miệng.

“Chị, em còn chưa nói nguyên vọng của mình.”

Kỳ Diệu cười, cũng bỏ đĩa xuống, cùng cậu chạm mắt.

“Được, em nói chị nghe.”

Ngoài dự đoán tiểu tử nhìn Mạc Minh một cái.

“Em... Em muốn... Chị, chị có thể thuyết phục ba giúp em, bảo ba hôm nay ngủ cùng em và Mạc Nhiên được không?” Mạc Du mọi ngày là một tiểu đại nhân, lời vừa nói ra, còn lo sợ bất an nhìn ba cậu, sau đó mới tha thiết nhìn Kỳ Diệu.

Ba người lớn lại bắt đầu hai mặt nhìn nhau.

Nguyện vọng của tiểu tử này, thật ra rất đơn giản - - giường phòng ngủ chính mặc dù không lớn, nhưng ba người chen lẫn vẫn đủ, không thành vấn đề. Mấu chốt vấn đề là Mạc Minh có cam tâm tình nguyện không?

Kỳ Diệu cô nương không đành lòng nói với tiểu thiên sứ đang yêu “Chị không làm được”, cô nhìn Mạc Minh chăm chú, mở miệng thăm dò nói: “Nếu không... anh ở lại một đêm? Dù sao giường cũng khá lớn.”

Mạc Minh không lên tiếng.

“Ai nha... Từ biệt thự của anh đến đây, không phải đi rất xa sao? Ngày mai làm phiền anh Thích lái xe đón anh, sẽ không lãng phí của anh nhiều thời gian đâu.” nói xong, cô còn cố ý nháy mắt với Thích Mẫn Hạo.

“A, không phiền toái, giống như ăn một đĩa thức ăn mà thôi.” Thích Mẫn Hạo lập tức hiểu ý, nói tiếp.

Hai tiểu gia hỏa đều tập trung nhìn Mạc Minh.

Kỳ Diệu thấy anh chậm chạp không mở miệng, không đáp ứng cũng không từ chối, ngoài bất an, cô còn cảm thấy chuyện này không phải là không có cách cứu vãn, bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

“anh yên tâm, tương ngủ của bọn chúng rất tốt, buổi tối không có đá chần mền, tuyệt đối không đè lên người anh.”

anh căn bản là không lo lắng cái vấn đề này được không?

“Quần áo anh tắm rửa cũng có, anh không cần phải lo lắng.”

anh cũng không suy nghĩ đến vấn đề này được không?

“Đúng rồi, bộ quần áo lần trước anh còn chưa lấy về ấy? Tôi đã giúp anh là rồi, có thể mặc đến công ty.”

“...”

Lời vừa nói ra, thần sắc Mạc Minh khê biến. Đáng tiếc, cô nương thao thao bất tuyệt chỉ lo thuyết phục người đàn ông, không có ý thức được mình đã để lộ ra cái gì đó. Cho đến khi Thích Mẫn Hạo sững sờ, đuổi tay vội hỏi “Khoan đã khoan đã”, cô mới hồi phục, đối mặt với ánh mắt của anh ta.

“Hai người vừa mới nói, đồ gì không có lấy trở về cơ?” anh ta nhìn Mạc Minh, lại nhìn Kỳ Diệu, trên mặt hiện ra vui vẻ, “Mạc Minh để quần áo ở chỗ này sao?”

Kỳ Diệu cảm thấy anh Thích bắt sai trọng điểm. Mà tại anh ta quấy rối, cô lại nhớ tới chuyện cũ mà cô cố gắng quên.

“Chính là... Ngày đó anh ấy làm bẩn quần áo, em liền giúp anh ấy giặt...” Kỳ Diệu biết không thể chạy trốn, chỉ có thể giải thích.

“Quần áo bị bẩn? Sao lại bẩn chứ?” Mạc Minh là người rất thích sạch sẽ, làm sao có thể làm bẩn quần áo cậu ta được?

“Ai nha, là chuyện ngoài ý muốn! Có gì mà phải ngạc nhiên...”

Lúc nói lời này, giọng Kỳ Diệu rõ ràng nhỏ đi. Thích Mẫn Hạo thấy bộ dáng cô như vậy, lập tức đề nghị vấn xuống, sau đó trong não lại hiện ra một tình tiết ái muội kinh điển.

anh ta hình như bỏ qua cái gì đó.

trên mặt không kìm nén được vui vẻ, anh ta cố ý nhìn hai người vài lần, Kỳ Diệu không có làm gì trái với lương tâm không khỏi cảm thấy chột dạ.

anh Thích thật sự là... Quá đáng ghét!

42. Chương 42: Ngủ Lại

Edit: meowluoi.

Thích Mẫn Hạo không có truy hỏi nữa, Kỳ Diệu còn đang khuyên anh, khó khuyên bảo được Mạc Minh. Cái gì mà đồ ngủ và đồ đi làm đều có, cái gì mà quần áo thay ra cũng có thể giao cho Kỳ Diệu, hai tiểu gia hỏa khó mới có sinh nhật, nguyện vọng này phải thực hiện được, không thể làm cho đứa bé thất vọng cũng không thể làm cho Kỳ Diệu khó xử... Tóm lại, nghe có vẻ làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Vì vậy, Kỳ Diệu quan sát mặt Thích Mẫn Hạo, cảm thấy anh ta cười hơi...

Nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng Mạc Minh vẫn đồng ý.

“Câu có phiền không? Cảm thấy ở đây tốt như vậy, hay là cậu ở lại luôn?”

Bị chen họng một câu Thích Mẫn Hạo cười.

“Tớ ở lại làm gì? Tớ không phải là chủ nhân của căn nhà này...” nói xong, ánh mắt anh ta di chuyển, cười tủm tỉm nhìn Kỳ Diệu, “Diệu Diệu em nói đúng không?”

Kỳ Diệu trừng mắt nhìn anh ta: Hỏi em làm gì?

Người đàn ông lơ đãng, nhìn mắt hai tiểu tử tỏa sáng: “Mạc Du, Mạc Nhiên, các cháu cũng không mong chú ở chỗ này một đêm, đúng không?”

Mạc Nhiên nghe, nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó trả lời có bài bản hẳn hoi: “Chú Thích, chú có thể ngủ, nhưng mà chú chỉ có thể ngủ ở ghế sofa.”

Tiểu tử chỉ ghế salon bằng da thật cách đó không xa, ánh mắt nghiêm túc.

Ngụ ý, giường của cậu và anh trai, không có phần của chú Thích.

Thích Mẫn Hạo lúng túng.

“Vậy nếu như chị không có giường ngủ, các cháu sẽ mang giường nhỏ cho ba và chị sao?” một lát sau, con người anh ta đảo một vòng, cố ý “Làm khó dễ” hai tiểu tử.

Hai anh em trầm tư suy nghĩ một lát, cuối cùng anh trai lên tiếng nói: “Bọn cháu sẽ nhường giường cho ba và chị ngủ, chúng cháu sẽ ngủ ghế sofa.”

Đứa bé nhu thuận hiểu chuyện như vậy, vốn nên được trưởng bối khen ngợi, nhưng vào lúc này, Thích Mẫn Hạo cười ra tiếng làm Kỳ Diệu vô tội bị dính vào mặt đỏ bừng.

“Ha ha ha - - đứa bé ngoan, nói hay thật! Nhường ba và chị ngủ cùng nhau!” Vốn chỉ thuận miệng trêu chọc hai đứa bé, không nghĩ tới đáp án của bọn chúng đặc sắc ngoài ý muốn, Thích Mẫn Hạo nhin không được vỗ tay tán dương.

“anh chú ý lời nói một chút! Đứa bé còn đang ở đây, trong sáng được không?” Kỳ Diệu không nhin được nữa, dùng sức đẩy anh ta.

Đúng vậy, đừng nói cô là con gái, kiến thức rộng rãi, Mạc Minh tự xưng là lạnh nhạt, cũng dùng ánh mắt lạnh lẽo cảnh cáo anh ta.

“Được rồi được rồi... anh sai, anh sai. Tự phạt một ly.” nói xong, anh ta vui tươi hơn hử cầm ly rượu, một ngụm uống hết nửa ly rượu vang, hiển nhiên không có lúng túng hoặc ủy khuất vì chịu phạt.

Kỳ Diệu tức giận nhìn anh ta, ánh mắt không tự chủ được di chuyển, đối mặt với ánh mắt trầm tĩnh của Mạc Minh.

Trái tim đột nhiên lỡ mất một nhịp.

cô vội vàng dời mắt, giả bộ không có việc gì.

Nửa tiếng sau, Thích Mẫn Hạo tươi cười rời đi. Vốn là anh ta còn muốn dọn dẹp giúp Kỳ Diệu, nhưng thứ nhất, anh ta được mọi người công nhận là “Sát thủ phòng bếp”, thứ hai, đêm nay Mạc Minh sẽ ở lại, chắc chắn sẽ giúp một tay.

Thích Mẫn Hạo cho rằng, nếu nghệ sĩ nhà mình chịu làm cơm Tây, thì rửa bát đĩa là cái gì chứ, có gì không vui đâu? Dù sao, cô nương nhà người ta tí nữa còn thay cậu ấy giặt quần áo đấy!

Đưa người đại diện không đứng đắn đi, Mạc Minh vừa quay đầu lại, phát hiện trong phòng khách đã không có bóng dáng của Kỳ Diệu. Trong phòng bếp truyền tới âm thanh loạt xoạt, anh đến gần nhìn, thấy hai tiểu gia hỏa giúp đỡ cô gái dọn dẹp.

Kỳ Diệu bảo bọn chúng đi nghỉ, đừng làm bẩn tay, bọn chúng kiên quyết không đồng ý, nói chị đã mệt một ngày, bọn chúng nhất định phải giúp. Huống chi...

“Chị, hôm nay em và anh trai rất vui! Cảm ơn chị! Chị là đại thiên sứ của bọn em!”

Mạc Nhiên dịu dàng nói, chọc cô nương cười không ngậm được miệng.

“Em cũng là tiểu thiên sứ của chị.”

“Thế anh trai em là gì?”

“anh trai em...” Kỳ Diệu vừa rửa bát, vừa tranh thủ nhìn tiểu Mạc Du nghiêm trang nhìn cô, “anh trai em là tiểu thiên sứ nghiêm túc.”

Mạc Minh ở bên ngoài phòng bếp nghe được, trong lúc nhất thời không biết nên dùng vẻ mặt gì cho tốt.

“Vì sao em lại là tiểu thiên sứ nghiêm túc...” Lúc này, anh nghe được con trai lớn nhin không được nói thềm một câu.

“Bởi vì em là anh trai tốt lúc nào cũng bảo vệ em trai. Làm anh trai nghiêm túc một chút, cũng rất bình thường mà! Dù sao, chị rất thích. Hai người các em, chị đều thích cả.” Kỳ Diệu nói xong những lời này, trên mặt tiểu tử lại nở nụ cười.

“Chị, thế ba là gì?”

Mạc Minh ở ngoài nghe lén dựng thẳng lỗ tai lên.

“Ba các em...” cô nương ở bên trong rơi vào trầm tư, “Ba các em là... Đại thiên sứ bách biến.”

“...”

Cái quỷ gì!

Ảnh đế quốc dân sững sờ, sau đó đầu đầy hắc tuyến.

Mà hai đứa con trai anh còn rất cao hứng, đi theo tiểu nha đầu âm ỉ.

“Ha ha ha, đại thiên sứ bách biến, ba là đại thiên sứ bách biến!”

“Dạ, em đã xem ba em diễn, thật sự là thay đổi thất thường, lúc thì tính cách này, lúc thì tính cách khác. Ba rất lợi hại.”

“...”

Nghe hai tiểu gia hỏa nói, Mạc Minh khẽ nhú mày bình thường trở lại, khóe miệng dần dần nhếch lên.

Có đôi khi, anh không thể không thừa nhận, hai đứa bé thật sự rất đáng yêu - trước kia, anh xem nhẹ mọi thứ, bây giờ... thật sự là không lúc nào là không bị sự hồn nhiên của bọn chúng thu hút.

Thế nên, nếu như anh nghe tiếp, sợ là có chút nguy hiểm.

“Khụ...” Suy nghĩ xong, người đàn ông từ chỗ tối đi ra, còn đặc biệt ho khan một tiếng, hai tiểu tử mặt mày hớn hở lần lượt ngẩn ra.

“Ba...” Hai tiểu gia hỏa theo thói quen cầm tay, ngược mặt lên, nịnh nọt nhìn anh cười.

“đi tắm.” May mà ba không có mất hứng, chỉ phân phó một câu, liếc nhìn chị Kỳ Diệu.

“Dạ.” Hai đứa bé ngoan ngoãn đáp ứng, cầm tay nhau đi vào phòng ngủ tìm quần áo tắm rửa.

Mạc Minh thấy hai thân ảnh bạch bạch bạch chạy đi, mặt không đổi sắc nhìn bồn rửa bên cạnh, duỗi tay nhặt bát dính mỡ lên.

“Này... anh cứ để đó, tôi rửa cho.” Kỳ Diệu không muốn làm bẩn tay ảnh đế quốc dân.

không biết tại sao người đàn ông này không thèm để ý, chỉ nhanh nhẹn dọn dẹp.

Kỳ Diệu hiểu được, cô nên câm miệng, không cần lo cho anh, chỉ là, anh không giống như mọi khi, tức giận nói ra.

Thế này... Cũng rất tốt.

Kỳ Diệu vui vẻ nghĩ, cảm thấy cuộc đời này có thể rửa bát cùng ảnh đế, coi như là một loại đãi ngộ mà người khác không có.

“Quần áo của tôi đâu?” Đột nhiên người đàn ông hỏi một câu như thế.

“Ách...” Tiểu cô nương lúng túng, “Tại lần trước anh để quần áo trong ngăn kéo...”

Mạc Minh không lên tiếng, đầu Kỳ Diệu đột nhiên hiểu: “không phải là anh định mặc áo sơ mi đi ngủ đấy chứ?”

Ảnh đế quốc dân nghiêng đầu nhìn cô như nhìn một đứa ngốc, đáp: “Tôi muốn hỏi để sáng mai tìm quần áo.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Diệu đỏ lên, vội vàng rửa nhanh bát đĩa.

Mười lăm phút sau, hai tiểu gia hỏa tắm xong, hai người cũng sớm rửa xong bát đĩa. Mạc Minh cảm đồ mặc ở nhà bước vào bên trong, nhưng bất đồng ở chỗ, khi anh tắm xong, nhìn quần lót anh vừa mới thay xong yên tĩnh nằm ở đó.

Ảnh đế quốc dân im lặng cầm quần lót bẩn, đi tới chỗ không có người, chính mình tự giặt.

43. Chương 43: Cha Con

Edit: meowlui.

Tối hôm đó, Mạc Du và Mạc Nhiên rất vui vẻ.

Lần đầu tiên ngủ cùng ba trên một cái giường, bọn chúng hận không thể cả đêm không chớp mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai của ba.

Nhưng mà, nếu như ba đồng ý cho bọn họ làm như thế, bọn họ cũng là... Chịu không nổi.

“Ba, ba ngủ giữa được không?” Hai anh em đem sự chú ý chuyển dời đến chuyện chính, dè dặt thương lượng với ba.

“Vì sao?” Mạc Minh hiếm khi không hiểu, hỏi ngược lại con trai.

“Bởi vì... Bởi vì con và anh trai đều muốn ngủ cạnh ba.” Mạc Nhiên cúi đầu xuống, nhỏ giọng đáp, lén lén quan sát phản ứng của ba.

Đúng vậy, câu này của cậu, mặc dù không có lừ gạt ba, nhưng nguyên nhân chính trong đó, không biết ba có nhìn thấu không?

Hai tiểu gia hỏa vừa nghĩ tới hình ảnh Mạc Minh lăn từ trên ghế salon xuống, cảm thấy đêm nay tuyệt đối không thể để cho ba ngủ bên ngoài.

May mà lí do của bọn chúng có sức thuyết phục, Mạc Minh nghĩ một lát, nhìn khuôn mặt khẩn trương giống nhau, hỏi hai anh em ai ngủ bên ngoài.

“Con ngủ bên ngoài, con là anh trai.” Mạc Du giơ tay.

“Con không sợ ngủ từ trên giường xuống sao?” Mạc Minh đặt câu hỏi.

Hai anh em lúng túng.

Người ngủ từ trên xuống là ba mới đúng.

Đáng tiếc, bọn chúng không muốn vạch trần ba, Mạc Du chỉ có thể nghiêm túc nhìn vào mắt ba, đáp: “sẽ không, con bảo đảm.”

Bộ dáng con trai lớn chần chừ mới đáp, Mạc Minh hình như hiểu được cái gì.

Xem ra, lần trước anh ngủ từ trên ghế salon xuống đất, thật sự bị hai đứa bé nhìn thấy. Nhưng mà... Vì sao bọn chúng còn nhớ chuyện này?

Trong lúc nhất thời, trong lòng cha con đại nhân ngũ vị tạp trần.

một mặt, anh vì hai đứa bé tử mĩ chu đáo mà dở khóc dở cười, về phương diện khác, anh nhin không được muốn để tay lên ngực tự hỏi, vì sao hai đứa bé sáu tuổi, nội tâm lại thành thực đến trình độ này?

anh nghĩ, đại khái là có quan hệ với anh.

Nhớ đến những năm gần đây xa cách đối với hai anh em, Mạc Minh cảm thấy trong lòng khê động, vô ý thức sờ sờ đầu con trai lớn.

Mạc Nhiên nhìn thấy, khê biến.

Ô ô... Vì sao ba chỉ sờ đầu anh?

Ảnh đế quốc dân vừa quay đầu nhìn thấy con trai nhỏ mặt như đưa đám - - đáng thương nhìn anh, không hiểu là có chuyện gì xảy ra, chỉ phá lệ mang cậu bế lên, chuyển sang bên kia.

Tiểu Mạc Nhiên sung huyết sống lại.

Ba ôm cậu! Oa oa oa...

Tiểu Mạc Du đứng bên giường nhìn, cảm thấy hâm mộ, nhưng vẫn cao hứng vì em trai.

Ba cha con đều có tâm tư, xếp hàng nằm ngửa, hai tiểu gia hỏa mặt mày hớn hở nói ngủ ngon với người đàn ông, không đợi đáp lại, nhắm mắt.

Mạc Minh nhìn con trai nhỏ bên phải, nghiêng đầu nhìn con trai lớn, không yên tâm đắp chăn giúp cậu, tin rằng thân thể cậu cách giường khoảng ba mươi cm, mới tắt đèn.

“Lạch cạch” một tiếng nhỏ, trong phòng ngủ không còn động tĩnh. Mạc Minh ngửa mặt lên trời, nằm im không nhúc nhích, có thể lơ mơ nhìn thấy trần nhà trơn bóng. Hai thân thể nhỏ nằm bên cạnh, anh thật sự không cảm thấy khó chịu, không quen, anh còn cảm thấy rất thoải mái.

Còn có chăn mền này... Tiểu nha đầu dùng loại bột giặt nào thế? Mùi rất thơm.

Ở nơi toàn mùi hương thơm ngát, ảnh đế quốc dân bình yên nhắm mắt lại, hai tiểu gia hỏa đã ngủ say, hô hấp đều đều.

không biết bao lâu sau, Mạc Minh mơ mơ màng màng cảm giác được, hương thơm quanh quẩn chớp mũi hình như biến mất, thay thế vào đó là một mùi gay mũi. anh cẩn thận ngửi, cảm thấy hình như là mùi vật gì đó khét, nhưng mà...

Chậm đã. Vì sao anh lại cảm thấy chân thật như vậy? anh không phải là ở đây... Ngủ sao?

Mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, cũng không quen thuộc bố cục trong phòng. Mạc Minh không tự chủ được xoa mắt, bỗng nhiên nhú mày.

anh ngủ, phát hiện bên trong quả nhiên có mùi khét. anh vội vàng muốn ngồi dậy, vừa muốn xuống giường đi thăm dò, phát hiện bên tay trái trống không. thật sự là không có một bóng người.

Mạc Du đâu?

Trong lòng người đàn ông căng thẳng vội bật đèn - - trên giường không thấy bóng dáng Mạc Du!

anh vội vã nhìn sang bên phải, con trai nhỏ vẫn nằm im ở chỗ đấy.

Có chỗ nào đó rất lạ.

Đủ loại dấu hiệu làm anh bất an, vội vàng xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy về phía cửa, mở cửa nhìn - - anh trợn tròn mắt.

Tuy ngủ được mùi khét lạ, Mạc Minh lại không ngờ được, ngoài phòng ngủ nghênh đón anh, là một biển lửa chói mắt!

anh bất chấp tất cả, vội vàng gọi con trai lớn, không đợi đối phương đáp lại, anh lập tức quay lại phòng ngủ chính, lay con trai nhỏ tỉnh ngủ.

“Mạc Nhiên! Mạc Nhiên! Tỉnh dậy! Cháy rồi!” anh lay con trai, trong lòng như lửa đốt ôm cậu từ trong chăn ra.

“Ừm... Ba... Làm gì ạ...” Tiểu tử đang ngủ ngon, đột nhiên bị người đánh thức, con mắt cậu còn u mê, vẻ mặt mệt mỏi.

“Cháy rồi! Mau ra ngoài với ba!” Người đàn ông cường điệu thực tế đáng sợ một lần nữa, tiểu tử mới giật mình tỉnh lại.

Đương nhiên, có thể triệt để gọi cậu tỉnh, vẫn là hỏa hoạn trước mắt.

“A - -” đến cùng chỉ là đứa bé sáu tuổi, chưa bao giờ thấy được cảnh tượng như này Mạc Nhiên sợ ngây người, “Ba! Ba! anh và chị!”

Cũng may tuy cậu bị dọa đến hoang mang lo sợ, lại vững vàng nhớ kỹ hai người cậu quan tâm.

Mạc Minh đương nhiên không thể nào bỏ lại con trai lớn và mặc kệ tiểu nha đầu. anh ôm chặt con trai nhỏ, như một trận gió tới phòng cô gái, vừa đúng lúc cửa phòng bị người mở ra, Kỳ Diệu mặc đồ ngủ từ bên trong chạy ra.

“Trời ạ! Sao lại thế này?”

không thể nghi ngờ, Kỳ Diệu nửa đêm bừng tỉnh phát hiện có điểm lạ, mới ra cửa thăm dò.

cô ghen hòng nhìn trần trời ngọn lửa cháy trước mặt, kinh ngạc đến ngây người một lát sau đó đột nhiên hoàn hồn.

“Mạc Du, Mạc Nhiên!!!” Lên tiếng gọi, cô mới thấy Mạc Minh đang ôm con trai, “Đây là Mạc Du hay là Mạc Nhiên?” cô nhìn kỹ mặt đứa bé, bỗng nhiên nhận ra đối phương, “Là Mạc Nhiên... Mạc Du đâu?”

Ngay sau đó, cô thất kinh nhìn về phía người đàn ông sau lưng, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của tiểu gia hỏa kia.

“cô ôm đứa bé! Tôi đi tìm!” Mạc Minh không đợi cô nói nhiều, mang con trai nhỏ đưa cho cô, xoay người hướng phòng khách lớn đang cháy.

“Này?” Kỳ Diệu vô ý thức muốn cản anh, còn chưa đi được hai bước, liền bị ngọn lửa dọa cho quay lại.

Làm sao bây giờ? thật đáng sợ... thật đáng sợ!

Tâm hoảng ý loạn, tay cô ôm Mạc Nhiên bắt đầu run rẩy.

Cùng lúc đó, Mạc Minh dừng lại ở ghế sofa. Thấy con trai lớn đang cuộn tròn nằm trên ghế sofa, anh thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, tình huống nguy cấp, anh bất chấp nghĩ nhiều, chỉ có thể ôm con trai trước, liều mạng che chở cậu đi ra khỏi nơi đó.

“Kỳ Diệu! Tìm được Mạc Du! Nhanh! Mau! Mau ôm Mạc Nhiên chạy đi!”

Biết lửa cháy quá lớn, không thể vài thùng nước có thể dập tắt, dưới tình thế này, Mạc Minh lựa chọn phương án tốt nhất.

Nhưng mà, anh nằm mơ cũng không nghĩ tới, cao giọng la lên, một đường tránh ngọn lửa chạy về phía cửa chính, chậm chạp không nhìn thấy thân ảnh người ấy.

“Kỳ Diệu! Kỳ Diệu cô đang làm gì đó? Mau ra đây!!!” Người đàn ông sắp chạy trốn tới cửa cao giọng nói, chỉ thấy ngọn lửa ngày càng lớn, anh không nhìn thấy bóng dáng cô gái đâu.

“Chị! Chị! Ô ô...” Mạc Nhiên được Kỳ Diệu ôm ở trong tay đã sớm bị dọa khóc, cậu không hiểu, sao chị lại không chạy đi, rời đi chỗ này, hội họp với ba.

Hai cha con đều không thể nào biết trước, vào lúc này, cả người cô gái đều cứng đờ.

Lửa... Lửa... Là lửa! thật đáng sợ! thật đáng sợ!!!

44. Chương 44: Sợ Hãi

Edit: meowlui.

Mạc Minh sắp điên rồi.

“Kỳ Diệu!!!”

anh khàn giọng kêu, thậm chí nghĩ liều lĩnh xông vào, mang cô đang đứng yên tại chỗ kéo ra!

Dù sao, bất luận là cô hay đứa bé trong tay cô, anh cũng không thể để mất đi!

Ngàn cân treo sợi tóc, anh nghe được cô gái đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó, có bóng người chạy như điên từ trong ra.

Thấy cô nương không có hành động cuối cùng ôm đứa bé quay lại bên cạnh anh, tảng đá lớn trong lòng Mạc Minh cuối cùng cũng rơi xuống.

Nhưng mà, cảm giác may mắn không duy trì được bao lâu. Chỉ thấy tiểu nha đầu run run đưa Mạc Nhiên cho anh, một chữ cũng chưa kịp nói, cả người đều tê liệt ngã xuống cửa.

“Kỳ Diệu! Kỳ Diệu! Kỳ Diệu!!!” Trơ mắt nhìn cô nương chán nản ngã xuống đất, Mạc Minh liền tỉnh mộng. Khoảng mấy giây sau, anh đột nhiên hồi phục lại tinh thần, vội vàng mang người ra ngoài, đem cửa phòng đóng lại. Tạm thời ngăn cách với hỏa hoạn, anh không ngừng gõ cửa nhà hàng xóm, đêm hôm khuya khoắt đánh thức người ta, nói cho bọn họ nhà đối diện cháy, nhờ bọn họ gọi điện báo cháy.

Hàng xóm vốn nổi trận lôi đình, vừa nghe cách vách có cháy, lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa, luống cuống tay chân gọi 119.

Mười lăm phút sau, nhân viên chữa cháy vội vã đuổi tới. Đáng tiếc, nghĩ cũng biết, nhà Mạc Minh đã bị cháy sạch, thế nên hàng xóm trái phải cũng dính một ít.

May mà bọn họ phát hiện kịp thời, không có tạo nên thương vong - - kết quả, Mạc Minh không dám nói.

anh bất chấp ánh mắt dò xét xung quanh của hàng xóm, vội vàng mang Kỳ Diệu hôn mê vào bệnh viện. Ở trong xe cứu thương anh mượn di động của bác sĩ, gọi cho Thích Mẫn Hạo. Bác sĩ tuổi không lớn hơn anh trợn mắt nhìn, hiển nhiên là nhận ra anh. Nhưng mà, giờ phút này Mạc Minh không quản chuyện này, nói địa chỉ bệnh viện cho người đại diện của mình, anh đánh thức con trai lớn.

Tiểu tử ngủ mơ hồ tỉnh lại, dụi mắt, phát hiện mình không nằm trên giường nhỏ nhà mình, mà cùng ba, em trai ở đây... một chỗ xa lạ?

“anh, cuối cùng anh cũng tỉnh!” Mạc Nhiên nước mắt chưa khô nhìn chăm chú vào anh cả, bộ dáng muốn khóc.

Về mặt tiểu Mạc Du mờ mịt.

“Ba, đây là đâu?” Sau đó, cậu nhìn về phía cha hỏi.

Mạc Minh không biết nên trả lời thế nào.

Đúng rồi, lúc tìm được Mạc Du ở trên ghế sofa phòng khách, anh đều trông thấy - - toàn bộ ngọn nến Kỳ Diệu dùng hôm nay, vốn được bọn họ để gọn vào một chỗ, lại xuất hiện trên sàn nhà tại phòng khách, chúng nó đều để linh tinh, phần lớn đã cháy.

Vì vậy, Mạc Minh có thể suy đoán.

Nhưng mà, chuyện như vậy, anh không thể nói với đứa bé mới trải qua sinh nhật sáu tuổi.

“Thân thể chị không thoải mái, chúng ta đưa chị đi bệnh viện.” anh suy nghĩ một lát, lựa chọn che giấu tình hình thực tế.

Tiểu Mạc Du vừa nghe, thanh tĩnh hơn.

Chị không thoải mái sao? Còn phải đi bệnh viện? Cho nên... Bây giờ bọn họ đang ở trên xe cứu thương!

Đứa bé hiểu, nửa đêm ngồi xe cứu thương đi bệnh viện khám, như vậy rất là nghiêm trọng.

Hai má đỏ thắm của tiểu tử tái nhợt. Cậu nhìn Kỳ Diệu nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Nhưng mà... Vì sao mặt chị lại bần thần?

Mạc Du liếc mắt nhìn ba và em trai, phát hiện mặt bọn họ cũng vô cùng bần thần.

“anh đừng sợ, chị không sao đâu.” Lúc cậu phát hiện có chỗ không thích hợp, em trai Mạc Nhiên đột nhiên đưa tay ra, lau vết bẩn trên mặt cậu, nước mắt lưng tròng an ủi.

Tiểu Mạc Du cắn chặt môi không nói lời nào.

Trong không khí căng thẳng đè nén, xe cứu thương cuối cùng cũng lái vào bệnh viện.

Mạc Minh dẫn Mạc Du và Mạc Nhiên, đưa Kỳ Diệu đến phòng cấp cứu - - đương nhiên, ba người bọn họ bị ngăn cản bên ngoài.

Trải qua nửa đêm sợ hãi, hai tiểu gia hỏa sớm không buồn ngủ nữa, đều căng thẳng thần kinh, nhìn cửa đóng chặt. Lúc này, trong bệnh viện không nhiều người, trên mặt Mạc Minh vô cùng bần thần, thế nên, không có người nào chú ý tới anh, khiến anh thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ từ bên trong đi ra, anh vội vàng tiến lên trước.

Bác sĩ nhìn nhiều bệnh nhân và người nhà bệnh nhân căng thẳng, không hề cảm thấy kỳ lạ - - nhưng vẫn đề là, khuôn mặt này sao nhìn quen thế?

“Bác sĩ, cô ấy thế nào?” Thấy nữ bác sĩ hơn bốn mươi cứ nhìn mình chăm chăm, sợ sẩy chúc trách, Mạc Minh nhú mày, chủ động đặt câu hỏi.

Nữ bác sĩ mới phục hồi lại tinh thần.

“A, ngoại thương không có gì nghiêm trọng, cơ quan nội tạng cũng không bị tổn thương, chỉ hít một lượng khói, đợi đến sáng sẽ làm kiểm tra, xác định không có gì trở ngại, có thể về nhà tĩnh dưỡng.”

“Vì sao cô ấy lại ngất đi?” Mạc Minh buồn bực, quan tâm nhất vẫn là cái này.

“Có thể liên quan đến bệnh của cô ấy không?” Bác sĩ không đáp hồi ngược lại.

“Cái này tôi không rõ lắm. Bình thường cô ấy rất khỏe mạnh, chưa thấy cô ấy đột nhiên té xỉu bao giờ.”

“Chúng tôi phán đoán sơ bộ, đột nhiên mất đi ý thức, khả năng là bị kinh hải. Nếu như không phải bị đánh hoặc mất máu quá nhiều tạo thành hôn mê, thông thường mà nói, chỉ có thể là nhân tố tâm lý. Hơn nữa cô ấy hít vào một lượng khói lớn, thân thể nhất thời phản ứng không được, ngất cũng là bình thường.”

“Dì à! Chúng cháu có thể vào gặp chị không?” Mạc Minh nghe được thoáng an tâm hơn, không ngờ anh vừa muốn mở miệng nói gì đó, Mạc Nhiên bên cạnh cướp mất câu chuyện.

Bác sĩ chú ý tới tiểu tử này.

Bà cúi đầu xuống, nhìn bé nam đáng yêu xinh xắn, cười tủm tỉm nói: “Có thể.”

Trong lòng suy nghĩ, hai đứa bé và người bệnh trên giường kia, có quan hệ gì, với người đẹp trai anhtuấn trước mắt quan hệ gì.

Mạc Minh vội vàng nói cảm ơn, sau đó mang hai đứa bé vào phòng cấp cứu, nữ bác sĩ đi về phía trước bỗng nhiên dừng chân lại.

Ồi mẹ ơi! Bà nhớ ra rồi! Người đàn ông này không phải là ảnh đế quốc dân trong truyền thuyết - - Mạc Minh sao?

Đêm nay, nữ bác sĩ kích động, nhưng đối với ảnh đế quốc dân bị bà nhận ra, lại là rung động lòng người và hỗn loạn không chịu nổi.

Mạc Minh bồi hai tiểu gia bên cạnh Kỳ Diệu bất tỉnh nhân sự, nhìn bọn chúng nước mắt lưng tròng gọi “Chị”, “Chị”, trong lúc nhất thời không biết nên là may mắn hay gì đó.

Lúc sau, Thích Mẫn Hạo vội vàng chạy tới, Mạc Minh mới nhớ tới, bảo anh ta dẫn hai đứa bé đi kiểm tra.

“Bọn chúng cũng hít không ít khói bụi, phổi đứa bé nhỏ, đừng để chúng bị bệnh.”

Thích Mẫn Hạo hiềm khi nghe được Mạc Minh hào phóng quan tâm đến hai con trai, không có tâm tình nói ra cảm nghĩ.

“VẬY CÒN CẬU?”

“Tớ không sao, tớ ở lại với Kỳ Diệu trước.”

“ĐƯỢC...”

Biết hai đứa bé không có gì đáng ngại, Thích Mẫn Hạo sờ trái tim đang đập thành thịch, vội vàng cầm tay hai tiểu gia hỏa, bảo đi cùng anh ta. Hai đứa bé nói không muốn, nói muốn ở lại đợi chị tỉnh.

“Kiểm tra thân thể rất nhanh, sau đó quay về phòng đợi chị. Ngoan, nghe lời ba nói, đừng làm ba lo lắng, được không?”

Thích Mẫn Hạo nói cho hai đứa bé nghe, Mạc Du và Mạc Nhiên cuối cùng mới lưu luyến đi theo anh ta.

Nhưng mà, trước khi ba người đi, Thích Mẫn Hạo còn nói cho Mạc Minh một việc.

“Yên tâm, phó viện trưởng bệnh viện này tớ biết. Tí nữa tớ sẽ qua chào hỏi, bảo anh ta nói y tá và bác sĩ im lặng, sẽ không làm chấn động lớn.”

Nghe người đại diện nói xong, Mạc Minh gật đầu, hiềm khí khách khí tỏ vẻ cảm ơn: “Vất vả cho cậu rồi.”

Thích Mẫn Hạo nhếch miệng cười một tiếng, chế nhạo nói: “Cậu được lắm, càng ngày càng biết quan tâm người khác.”

Ảnh đế quốc dân không để ý anh ta, trực tiếp quay về bồi Kỳ Diệu.

Đợi hơn nửa tiếng, Thích Mẫn Hạo mang hai đứa bé trở về. Như Mạc Minh đoán, Mạc Du và Mạc Nhiên tuổi quá nhỏ, bị hít khói bụi, họng bắt đầu không thoải mái. Đặc biệt là Mạc Du, bởi vì tiếp xúc với khói dày đặc trong thời gian dài, bắt đầu ho khan. Bác sĩ kê thuốc cho hai đứa bé, dặn ăn đồ ăn thanh đạm, không thể ăn mấy đồ ăn kích thích, bảo Thích Mẫn Hạo dẫn bọn chúng đi.

“Nghe ý của bác sĩ, rất là may, không có việc gì lớn. Nếu như cậu không yên tâm, ngày mai tớ lại dẫn bọn chúng đi làm ít kiểm tra.” Thích Mẫn Hạo nói với Mạc Minh, liền nói tiếp, “Khuya hôm nay... Để tớ gác đêm? Cậu mang Mạc Du và Mạc Nhiên về trước. Bây giờ bộ dáng của mấy người... Hơn nữa cậu ở đây sẽ dễ bị nhận ra, không thích hợp ở chỗ này.”

Mạc Minh suy nghĩ một chút, người đại diện bản khoản không phải không có lý, cúi đầu nói với hai anh em: “đi, cùng ba trở về.”

Hai tiểu gia hỏa vừa nghe phải đi, vội vàng đứng bên cạnh giường bệnh Kỳ Diệu, đối với ba bọn chúng yêu nhất lắc đầu.

“Chúng con muốn ở cạnh chị.”

“Muốn ở cạnh chị.”

Mạc Minh nhú mày: “Nghe lời.”

Hai tiểu gia hỏa mím môi không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng, mắt nhìn khuôn mặt cha.

không thể nghỉ ngơi, từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên bọn chúng làm trái ý nguyện của ba, trong lòng bọn chúng rất sợ hãi, sợ ba sẽ giận bọn chúng, càng ngày càng không thích bọn chúng. Lúc đó, bọn chúng lo lắng chị chưa tỉnh, bọn chúng muốn ở bệnh viện bồi chị, thấy chị bình an vô sự mới an tâm.

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc khấn trương, vẻ mặt hoàn toàn nhất trí - - đối mặt với hai tiểu tử vừa căng thẳng lại cố chấp, Mạc Minh thiếu chút nữa thở dài.

một lúc lâu sau, anh mới đột nhiên nói: “Nhìn mặt các con xem.”

Hai tiểu gia hỏa nghe vậy ngẩn ra, không hiểu tại sao ba bảo bọn chúng nhìn mặt.

“Bản như thế, các con cảm thấy, khi chị tỉnh lại nhìn sẽ thích không?”

Mạc Minh mặt không thay đổi nói thêm một câu, hai tiểu gia hỏa mới bừng tỉnh đại ngộ.

Ừm... thật sự là... Rất bản.

Hai anh em nhìn mặt mình nhau không lên tiếng.

“Quay về rửa mặt sạch sẽ, ngủ một giấc thật ngon. Sáng mai ba sẽ mang hai đứa vào thăm chị.”

Cuối cùng, Mạc Minh hứa hẹn bọn chúng mới bắt đầu tiếp nhận sắp xếp này.

Khoảng nửa tiếng sau, hai tiểu gia hỏa lần đầu tiên vào biệt thự của Mạc Minh. Nhưng mà, lúc này, bọn chúng không có cảm giác hưng phấn và hiếu kỳ, chỉ có lo lắng. Bọn chúng cúi gầm mặt, động tác Mạc Minh không thành thạo giúp bọn chúng tắm xong, nước bắn tung tóe vào trong mắt, hai đứa bé khó chịu xoa xoa mắt.

Mạc Minh thấy hai đứa bé hoàn toàn không vui vẻ giống lần trước khi anh tắm cho, trong lòng biết là bọn chúng nhớ Kỳ Diệu trong bệnh viện.

Đó là thật tâm thích cô, lúc mẹ Ngô bị bệnh, hai tiểu gia hỏa không có đến mức này.

không nói lời nào lau khô thân thể hai đứa bé, Mạc Minh may mắn không vứt đi quần áo trẻ em hai năm trước Thích Mẫn Hạo kín đáo đưa cho. anh thay cho Mạc Du và Mạc Nhiên quần áo mới, không kịp chuẩn bị chăn đệm mới, dứt khoát dẫn bọn chúng vào phòng ngủ của mình.

“Ngủ sớm một chút.” anh bỏ lại câu này, trở lại phòng tắm, bắt đầu tắm rửa.

Hai tiểu gia hỏa làm sao có thể ngủ được chứ?

Nằm song song trên giường, Mạc Du dùng bàn tay nhỏ bé kéo kéo áo em trai, hỏi cậu khuya hôm nay có chuyện gì xảy ra.

Tâm tư một đứa trẻ rất đơn thuần, Mạc Nhiên không muốn lừa gạt anh trai, mang chuyện cậu nghe thấy nhìn thấy nói cho Mạc Du.

“Trong nhà bị cháy, ba dẫn em ra ngoài, bảo chị ôm em, sau đó, ba vào trong phòng khách, tìm được anh, chúng ta chạy từ trong nhà ra ngoài.”

“Vậy tại sao đột nhiên lại cháy?”

“Em cũng không biết...” Mạc Nhiên buồn rầu gãi đầu.

“Vậy anh... Vì sao anh lại ở trong phòng khách?” Mạc Du không hiểu được chuyện này.

Cho dù là đứa bé tròn sáu tuổi, lúc này cũng bắt đầu hoài nghi - - vốn nên nằm ngủ trong phòng ngủ chính mình, thế nào lại chạy ra phòng khách chứ?

Mạc Du hoàn toàn không nhớ nổi mình chạy đến phòng khách như thế nào.

Thấy anh chau mày, Mạc Nhiên nghiêng cái đầu nhỏ, do dự một chút, cuối cùng vẫn ngập ngừng nói: “anh, anh có nhớ không... Trước đây có một lần, nửa đêm anh rời giường ra ghế sofa?”

Mạc Du chau mày gật đầu.

“Về sau em nghe bà nội Ngô nói, là anh đi vệ sinh, ngủ mơ hồ, không có trở về phòng, nằm ngủ trên ghế sofa. Chuyện ngày hôm nay, chắc cũng giống như vậy?”

Nghe em trai phân tích, Mạc Du cắn cái môi trầm tư suy nghĩ.

“Khả năng là như vậy.”

Nhưng mà... Vì sao cậu cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp chứ?

45. Chương 45: Dọa Sợ

Edit: meowlui.

Hơn mười phút sau, Mạc Minh từ trong phòng tắm đi ra, trực tiếp quay về phòng ngủ. Hai tiểu gia hỏa nghe được tiếng bước chân của ba, vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ. Mạc Minh thấy lông mày bọn chúng run khê, liền biết.

Nhưng mà, anh không vạch trần bọn chúng, chỉ lấy máy sấy tóc, quay về phòng khách.

Ban đêm, sống sót sau tai nạn. Trải qua một trận lửa lớn, ba cha con ngủ không được. Bọn tiểu tử lần qua lần lại đến hai ba giờ sáng, mới chậm rãi buồn ngủ, miễn cưỡng đi gặp Chu Công.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, người đàn ông thiếu ngủ một đêm đứng dậy, đi đến phòng khách gọi điện cho Thích Mẫn Hạo. Biết Kỳ Diệu cả đêm bình yên, chỉ có chưa từng tỉnh, trong lòng anh buồn vui lẫn lộn.

Mạc Minh đánh răng, rửa mặt, quay lại phòng ngủ chính nhìn mặt hai đứa con, phát hiện hai tiểu gia hỏa đều nhúu mày, quyết tâm đem bọn chúng đánh thức.

“Tỉnh rồi à? Có muốn đi thăm chị không?”

Vốn đang mơ mơ màng màng bọn tiểu tử vừa nghe chữ “Chị”, lập tức thanh tỉnh hơn. Bọn chúng mơ hồ nói “Muốn, muốn”, vừa dụi mắt vừa gật đầu.

Phải quan tâm bao nhiêu, mới có thể làm cho bọn chúng giải quyết từng cơn sâu ngủ, không chút do dự từ trên giường mềm nhũn đứng lên.

Mạc Minh cầm quần áo khác nhau đưa cho hai tiểu tử còn chưa hoàn toàn mở mắt, nhìn bọn chúng ngáp mặt quần áo.

May mà sau khi hai anh em rửa mặt xong, tinh thần tốt hơn. Bọn chúng ăn qua loa xong bữa sáng ba làm, sau đó ngồi đoạn chính, dùng đôi mắt to mong chờ Mạc Minh.

Ánh mắt kia, hiển nhiên là câu hỏi: Khi nào chúng ta đi thăm chị?

Mạc Minh là người biết giữ lời, anh đeo khẩu trang và kính râm, dẫn hai tiểu gia hỏa ra khỏi nhà, kéo rèm xe.

Sáng sớm chủ nhật, trên đường không có nhiều người, nhưng trong bệnh viện sẽ có rất nhiều người rảnh rỗi đến xếp hàng khám bệnh. Mạc Minh ăn mặc giống như người bình thường, đưa hai tiểu tử đến bệnh viện đêm qua rồi đi, đi theo địa chỉ Thích Mẫn Hạo gửi trong điện thoại, tìm được phòng bệnh đơn ở tầng 10.

“Sao lại chưa có tỉnh?”

Vừa vào cửa, hai tiểu gia hỏa vội vàng chạy tới giường bệnh. Mạc Minh tháo kính râm xuống, nhíu mày nhìn cô nương trên giường bệnh.

“Tớ cũng không biết. Bác sĩ đến kiểm tra, nói là không có vấn đề gì.”

Sắc mặt Mạc Minh vẫn khó coi như cũ.

“Cậu nghĩ... Có nên thông báo cho người nhà cô ấy không?”

Sau đó, anh nghe được người đại diện hỏi một vấn đề hơi ngu xuẩn.

Chuẩn bị nói Thích Mẫn Hạo thì anh nghe Mạc Du, Mạc Nhiên bên kia ngạc nhiên kêu.

“Chị! Chị!”

“Chị tỉnh rồi!”

Hai người đàn ông vội vàng tới gần.

Kỳ Diệu mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nắm tóc, phát hiện hình như mình đang nằm ở... Trong bệnh viện?

Ừm... cô nhớ rồi, tối qua trong nhà đột nhiên bốc cháy, cô và Mạc Minh mang hai tiểu gia hỏa trốn thoát...

Nghĩ đến đây, hai mắt tiểu cô nương đột nhiên trợn tròn.

“Mạc Du, Mạc Nhiên!” cô bật thốt ra, đảo mắt liền nhìn thấy hai người cô nhớ tới, “Mạc Du, Mạc Nhiên, hai em không sao chứ?”

cô đưa tay ra, nắm chặt hai tay nhỏ bé, thấy hai tiểu gia hỏa ngạc nhiên mừng rỡ đáp: “Bọn em không sao! Chị, cuối cùng chị cũng tỉnh!”

Kỳ Diệu di chuyển tầm mắt, nhìn thấy hai vị đại nhân lớn khác.

“Mạc tiên sinh, anh Thích...”

“Tỉnh rồi là tốt, tỉnh rồi là tốt.” Lời nói này, chỉ có thể là của Thích Mẫn Hạo cả đêm canh giữ.

“Em... Em ngủ bao lâu rồi?” Trong lòng Kỳ Diệu căng thẳng, nghĩ tới không lẽ chính mình mê man mấy ngày đêm sao?

“Cả buổi tối, hừ chết anh.” Thích Mẫn Hạo khoa trương vỗ ngực, lông mày tiểu cô nương nhíu lại.

Mới có cả đêm... Phải kinh ngạc như thế sao...

Nhưng mà, rất nhanh trong lòng cô cảm thấy ấm áp.

Bọn họ lo lắng cho cô, nên mới căng thẳng sao.

Tiểu cô nương vui vẻ, ngồi dậy.

“Ngại quá, làm mọi người lo lắng.”

“Chị...”

Sau đó, cô thấy hai khuôn mặt nhỏ lẽ chã chực khóc.

“A a a... không sao không sao, chị không có việc gì mà? Các em xem, không phải chị rất tốt sao?” Vì biểu hiện mình thật sự bình yên vô sự, cô còn giơ hai tay làm động tác gồng bắp tay.

Thích Mẫn Hạo và Mạc Minh: “...”

Xem ra không có chuyện gì thật.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Thích Mẫn Hạo vẫn giục cô nương đi làm kiểm tra, dù sao đột nhiên mất đi ý thức, để đề phòng, cô không thể lười biếng, nhảy qua bước này.

Người đàn ông còn chưa dứt, Kỳ Diệu đã lộ vẻ mặt xấu hổ.

“Ách... Kỳ thật... Bởi vì em... sợ lửa thôi...”

“Sợ lửa mà thành ra như vậy sao?” Mạc Minh liên tục không lên tiếng đột nhiên phản kích lại.

Kỳ Diệu không còn gì để nói.

một lát sau, cô cắn răng nói: “Được rồi! Tôi sẽ nói cho anh biết! Thực ra, lúc nhỏ tôi đã trải qua một trận hỏa hoạn, thế nên lưu lại bóng ma trong lòng, vừa nhìn thấy hỏa hoạn, tôi liền sợ hãi... Tay run, chân run, trái tim cũng run theo...”

Có trời mới biết tối hôm qua cô ôm Mạc Nhiên lao ra, phải cần bao nhiêu dũng khí!

Nghe tiểu nha đầu lúng túng nói xong, Mạc Minh đột nhiên hiểu tại sao đêm qua cô thét chói tai.

“Xin lỗi, lại để cô gặp phải chuyện không vui này.”

anh mở miệng ra nói với cô.

Kỳ Diệu và Thích Mẫn Hạo dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

Ảnh đế quốc dân đang nói xin lỗi! Hơn nữa còn xin lỗi tình huống này!

Trời ạ! cô nương trên giường bệnh ngây ngốc.

Thấy tiểu cô nương trên giường bệnh khẽ nhếch miệng, ngây người nhìn mình, Mạc Minh phút chốc hồi phục lại tinh thần, cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng mà, ngoài mặt anh vẫn bình thản ung dung, sau đó mặt lạnh hỏi cô sao lại nhìn anh như vậy.

“Ách! không có, không có gì... Cảm ơn anh...”

Cảm ơn?

Mạc Minh không hiểu.

Lúc này, không phải nên trả lời “không sao” sao?

Đối với ánh mắt dò dẫm của cô gái, cuối cùng ảnh đế quốc dân không kiên trì bảo cô đi kiểm tra nữa.

Lúc này, Kỳ Diệu dè dặt hỏi, tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Lời vừa nói ra, ba người còn dư lại trong phòng bệnh không hẹn mà cùng nhìn chăm chú anh - - Thích Mẫn Hạo vì không ở đây nên không biết, Mạc Du và Mạc Nhiên tuổi quá nhỏ nên không hiểu.

Mạc Minh khó xử.

anh nên nói thế nào đây?

Năm phút sau, Mạc Du và Mạc Nhiên cứ thế bị lừa đi kiểm tra - - lý do là, Kỳ Diệu là người lớn, bọn chúng là đứa trẻ, thân thể người lớn khỏe, nhưng đứa bé thì yếu, bọn chúng nhất định phải kiểm tra toàn diện, xác nhận không có tổn thương, ba, chị và chú Thích mới có thể an tâm.

Nếu như bọn chúng không phối hợp, chị và ba sẽ không vui - - Kỳ Diệu “hù dọa” hai tiểu gia hỏa, bọn chúng lập tức rời đi theo Thích Mẫn Hạo.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người Mạc Minh và Kỳ Diệu, anh hình như cảm thấy, cô cố ý đề nghị người đại diện mang con trai đi kiểm tra, nhất định là muốn nói chuyện không cho hai đứa bé nghe thấy.

Thế nên, anh nhanh chóng hiểu ý cô toàn lực phối hợp - - Thích Mẫn Hạo rất muốn ở lại nghe đành phải đi.

“Bây giờ có thể nói được rồi chứ?” Bọn chúng đi rồi, Kỳ Diệu nhìn chằm chằm mắt anh hỏi.

Mạc Minh trầm mặc chốc lát, đi đến ghế ngồi cạnh giường bệnh.

“Là Mạc Du.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu không thể tin được lỗ tai của mình.

“anh... anh lặp lại lần nữa được không?”

“Là Mạc Du.”

Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên cô gái hét lên “không thể nào!”

“Sao có thể là Mạc Du chứ? Nó hiểu chuyện như vậy, thông minh như vậy, không thể nào đêm hôm khuya khoắt nghịch lửa được?”

“Đương nhiên không phải nó cố ý.” Kỳ Diệu phủ định ánh mắt Mạc Minh di chuyển, chống lại ánh mắt khó có thể tin của cô, “Nó vô ý thức đốt nến ở nhà.”

“Vô ý? anh muốn làm phim khoa học viễn tưởng à! Làm sao có thể vô ý thức được chứ? Trừ phi là mộng du...” nói đến gần cuối giọng càng nhỏ, Kỳ Diệu ngơ ngẩn, “Mộng, mộng du sao?”

cô nói chuyện, hai mắt tròn tròn nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông.

“Đúng vậy, là mộng du.” Mạc Minh cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp gạt đầu, “Thời gian cô chăm sóc bọn chúng ngắn, chắc chưa thấy qua bộ dáng nó mộng du. Trước kia mẹ Ngô chăm sóc, nói với tôi hai lần, thi thoảng Mạc Du sẽ chạy tới phòng khách ngủ, hôm sau tỉnh dậy, hoàn toàn không nhớ rõ mình ra khỏi phòng...”

“không...”

“Cái gì?” Người đàn ông muốn tiếp tục nói bị cô gái cắt đứt, anh không hiểu nhìn mặt cô, hỏi cô “không” cái gì?

“Tôi... Tôi cũng thấy nó mộng du.” Tiểu cô nương chậm rãi hồi phục lại tinh thần, ngược mắt nhìn người đàn ông kinh ngạc.

“cô cũng thấy rồi sao?”

“Đúng vậy, hình như... Hình như là tháng trước. Nửa đêm hôm đó, tôi đi toilet, đột nhiên cảm thấy khát nước, liền đến phòng khách rót nước, sau đó vô tình phát hiện, Mạc Du ngủ trên ghế sofa...” Nhớ lại tình cảnh lúc đó, Kỳ Diệu mơ hồ cảm thấy, có gì đó, “Khi đó tôi cho rằng, nó ngủ mơ hồ, đi toilet xong không về giường ngủ... Hóa ra, hóa ra là nó mộng du sao?”

“Xem ra là đúng...” Mạc Minh suy nghĩ.

“Thế...” Kỳ Diệu vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được, “Vậy ý của anh là, tối hôm qua, nó cũng mộng du, đi đến phòng khách đốt nến, nên không cẩn thận làm phòng khách cháy sao?”

“Nếu không, cô giải thích thế nào nó nằm trên ghế sofa? Vì sao trên sàn nhà có nhiều nến mà cô đã cắt đi rồi?”

Kỳ Diệu bỗng nhiên sụp đổ.

Đúng rồi, sinh nhật còn thừa vài ngọn nến, là cô tự tay đặt vào trong ngăn tủ. Khi đó, Mạc Du và Mạc Nhiên ở bên cạnh nhìn... Đợi chút! không lẽ bởi vì nó nhìn thấy, thế nên mới mộng du, có thể tìm chính xác vị trí ngọn nến sao?

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quá mơ hồ rồi, Kỳ Diệu vẫn khó có thể tiếp nhận.

“sự việc này chỉ trách tôi, vẫn không để ý. Tôi cứ nghĩ rằng, đứa bé ban đêm mộng du, không phải là kỳ lạ, đợi đến khi lớn tuổi, sẽ thay đổi, không nghĩ tới...” Suy nghĩ đến bản thân sơ sẩy, Mạc Minh áy náy nói, “một lần nữa tôi thật sự xin lỗi cô, dọa cô sợ rồi.”

Ảnh đế quốc dân xin lỗi cô lần thứ hai trong một ngày - - phá lệ như vậy, gọi người xem thế là đủ rồi.

Đáng tiếc, dưới tình cảnh này, Kỳ Diệu lại không cảm thấy thoải mái mà sợ hãi, giờ phút này cô chỉ quan tâm chuyện quan trọng nhất.

“Tôi không sao, anh không cần để trong lòng. Vấn đề là... Vấn đề là Mạc Du! Mộng du nguy hiểm như thế, nó làm sao bây giờ?”

Quả thật, cô mặc dù không biết về mộng du, nhưng cũng nghe người khác nói qua một chút. cô hiểu, người bị mộng du, hành vi căn bản không chịu khống chế của bản thân hoặc người khác, có thể đi quanh trong phòng, sau đó lên giường ngủ, cũng có khả năng ra khỏi nhà, đêm hôm khuya khoắt đi trên đường. Nếu may mắn, thì không có chuyện gì, nếu không may, sẽ phát sinh ra chuyện nguy hiểm ngoài ý muốn.

Giống như lần này...

Suy nghĩ xong, Kỳ Diệu chợt cảm thấy không rét mà run.

“Bệnh này chữa được không? Xảy ra việc lớn như vậy, chúng ta không thể mặc kệ!” cô kích động, không tự chủ được giơ tay, nắm lấy tay Mạc Minh.

Người đàn ông hơi sững sờ, nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô, không đẩy nó ra.

“Tôi sẽ tìm bác sĩ trị liệu cho nó.” anh hứa hẹn trước mặt cô, nhưng lại kìm lòng không nổi nhíu lông mày.

“Sao vậy?” Kỳ Diệu cảm thấy anh còn chưa nói hết, thế nên nhin không được lại mở miệng hỏi anh.

“không sao, tôi chỉ cảm thấy... Đứa bé mộng du, không tầm thường.”

Người đàn ông dùng giọng điệu nói chuyện giữa bạn bè nói ra bản khoản chôn dấu trong lòng, Kỳ Diệu cũng ngăn người, sau đó bình thường trở lại, thẳng thắn tỏ vẻ đồng ý.

cô cuối cùng cũng hiểu được, cảm giác này là gì.

“Mặc kệ như thế nào, vẫn nên nhanh chóng tìm bác sĩ cho đứa bé.”

không phải là bệnh sinh lý gì đó, nhưng nhờ đâu không may, sớm điều trị mới tốt.

Nghĩ tới đây, Kỳ Diệu đột nhiên vén chăn muốn xuống giường.

“cô làm gì thế?” Mạc Minh ngồi thẳng người quan sát cô.

“Xuất viện á?” Kỳ Diệu tròn to mắt, đáp lại theo lẽ thường.

“Vì sao không nghỉ ngơi hai ngày?” Mạc Minh nhíu mày.

“Tôi không sao, ở đây hai ngày làm gì?” Kỳ Diệu cây ngay không sợ chết đứng hỏi ngược lại.

đã hôn mê, còn nói không sao?

Câu này, Mạc Minh suýt chút nữa bật thốt ra. Nhưng đôi môi vừa hé, anh lại nuốt trở vào.

“cô vội vã xuất viện làm gì?” anh cố gắng điều chỉnh tâm tình, đổi phương thức hỏi mới.

“Tôi muốn chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên?” Kỳ Diệu vẫn làm vẻ mặt “Vì sao anh lại ngạc nhiên như vậy”.

Mạc Minh nhíu mày: Thần kinh cô ấy có phải có vấn đề hay không?

“Tối qua mới trải qua hỏa hoạn, còn thét chói tai hôn mê bất tỉnh, sáng sớm hôm sau xuất viện, trở về chăm sóc đứa bé. cô không nghĩ tôi là đàn ông à?”

“Việc này liên quan gì đến nam nữ...”

Kỳ Diệu nhỏ giọng lẩm bẩm thầm nghĩ...

“cô cố gắng như vậy, tôi cũng không tăng lương cho cô.” Đối mặt với nha đầu khó đối phó, Mạc Minh kìm nén không được, bắt đầu châm chọc.

“Ai muốn anh tăng tiền lương cho tôi...”

Mạc Minh mặt lạnh nhìn cô.

Đụng vào một “Người trợ lý tốt”, anh lại cảm thấy không cao hứng - - một, chút, cũng, không!

46. Chương 46: Ở Chung

Edit: meowlui.

Kỳ Diệu không để ý ánh mắt lạnh lùng của người nào đó, nửa tiếng sau hoàn thành xong thủ tục xuất viện, Mạc Du và Mạc Nhiên cũng được Thích Mẫn Hạo dẫn về. Hai tiểu gia hỏa thấy chị Kỳ Diệu của bọn chúng đã có thể xuống giường đi lại, ngạc nhiên mừng rỡ nhào vào trong lòng cô. Kỳ Diệu ôm hai đứa bé, than kiểm tra tốc độ cực nhanh, kết quả là Thích Mẫn Hạo nói, bọn họ đi lối vip.

Haizz, giao thiệp tốt, khám bệnh cũng có thể đi đường tắt.

“Chị, bệnh của chị đỡ hơn chưa?” Mạc Nhiên ngược đầu, sợ hãi hỏi cô.

“Tốt lắm, chị không sao.” cô nương thu hồi tâm tư dư thừa, sờ cái đầu nhỏ nhắn của cậu, cười với cậu, “Em và anh trai thì sao? Bác sĩ có nói gì không?”

nói xong, cô không tự chủ được nhìn về phía Thích Mẫn Hạo.

“Rất tốt ạ, không khác kết luận hôm qua lắm, sắc khói, hơi ho khan, uống thuốc vài ngày, chú ý đến đồ ăn.”

Sau tai nạn mọi người đều không sao, tất cả đều vui vẻ.

A, không, hình như còn lọt mắt một người.

“anh có phải nên đi kiểm tra không?” Kỳ Diệu nghiêng đầu nhìn Mạc Minh chăm chú.

“cô không làm, tại sao tôi phải làm chứ?” Người đàn ông liếc cô một cái, mặt không thay đổi.

Kỳ Diệu chạm vào mũi đầy bụi, mím môi không nói, Thích Mẫn Hạo sắc bén phát hiện có gì đó không đúng.

Lúc anh ta đi, hai người còn tốt, sao bây giờ lại thành như vậy?

anh ta nghĩ, nhất định anh ta đã bỏ qua cái gì đó.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bận rộn vài tiếng, cuối cùng tất cả đã bình an rời bệnh viện.

Sau đó, bọn họ gặp phải một vấn đề.

Nhà bị cháy rồi, hai tiểu gia hỏa và Kỳ Diệu từ nay ở đâu?

“Đến biệt thự của tôi.” Đối với vấn đề cấp bách này, ảnh đế quốc dân mặt không thay đổi trả lời.

“Hả?” Kỳ Diệu bỗng chốc sững sờ, “Ý của anh là, không phải là.... Muốn tôi đến nhà anh đấy chứ?”

Tiểu cô nương ngồi phía sau không kìm lòng nổi mở miệng, khó có thể tin nhìn người đàn ông.

“Có gì không được sao?”

“Đương nhiên không được!”

không sai! cô nam quả nữ... A hừ hừ hừ. cô nói là mặc dù có Mạc Du, Mạc Nhiên ở đây, nhưng dù sao bọn họ cũng đến tuổi một nam một nữ cưới gả, ở cùng một chỗ...

“anh không sợ truyền ra scandal sao?” Kỳ Diệu đứng ở góc độ đối phương nhắc nhở anh.

“Truyền ra scandal?” Mạc Minh ngẩng đầu, nhìn kính chiếu hậu, “Tôi với cô?”

Khẩu khí “cô cho rằng cô là ai” này của anh là sao!

Lúc này, cô nương bị khinh bỉ khó chịu.

“không phải... Tôi... Ý của tôi là, coi như anh không nhìn trúng tôi, nhưng tôi vẫn là cô gái hai mươi mấy tuổi? Những phóng viên, paparazzi sẽ không biết, một khi thấy tôi và anh sống chung trong biệt thự, sẽ viết linh tinh gì đó, anh không sợ rước họa vào thân à?” Vừa suy nghĩ, cô vẫn cố nén tức giận, tiếp tục lấy tình để cảm động, lấy lý nói lẽ.

“Rước họa vào thân? Họa gì?” không biết sao cô “Tận tình khuyên bảo” nói nhiều như vậy, đối phương lại không mẫn không nhạt hỏi mấy chữ này.

“không phải... Chính là, chính là truyền ra scandal đó!” Kỳ Diệu bực bội: Cảm giác ông nói gà bà nói vịt là thế này sao?

“Tại sao tôi phải sợ mầm mống hư ảo này?” Đối phương không chút hoang mang, thái độ không mẫn không nhạt làm tiểu cô nương nghẹn nội thương.

“Được rồi! anh không sợ, anh tốt! Nhưng tôi sợ! Tôi sợ, được chưa?” Trong lòng cô biết mình không nói lại anh, đành phải nói chính mình.

Mạc Minh không nhanh không chậm quay đầu lại, đối mặt với đôi mắt tức giận của tiểu nha đầu.

“Sao thế? Truyền ra scandal cùng tôi ủy khuất cô sao?” Bốn mắt chạm nhau, anh trầm mặc một lát, rồi nói.

Kỳ Diệu buồn cười.

“anh Thích! anh nói xem nha!” cô đã không hiểu cuộc đối thoại này, chỉ có thể cầu xin người đại diện giúp đỡ.

“Diệu Diệu à, anh cảm thấy, đề nghị của Mạc Minh rất tốt.” Nhưng mà, cô mở rộng tầm mắt hơn vì người công bằng không trông cậy được, “Em xem, căn hộ đã bị đốt thành như vậy, chắc chắn không thể ở được. Nếu như ở chỗ khác, là nhà mua hay đi thuê, đều phải tốn thời gian. Chúng ta có biệt thự sẵn có, vì sao lại không ở chứ?”

Vì sao không ở ư?

Kỳ Diệu mở miệng thật to, cảm đều muốn rớt xuống.

Hết lần này đến lần khác Thích Mẫn Hạo còn không xem xét, vẫn thao thao bất tuyệt khuyên cô: “Còn scandal, em không cần lo lắng. Chỗ ở của cậu ấy, ra vào đều có người kiểm tra nghiêm khắc, không phải hộ gia đình thì không cho vào, cho dù muốn vào, cũng phải chính chủ dẫn vào. Xung quanh còn có camera, một khi phát hiện người có bộ dáng khả nghi, sẽ nhanh chóng diệt.”

anh ta dừng lại một chút, lại nói: “anh nói như thế, em yên tâm rồi chứ?”

Yên tâm em gái anh!

Kỳ Diệu thiếu chút nữa mở miệng chửi tục.

“không phải... Các anh...” cô bị hai người đàn ông làm cho tức giận gò má đều hồng, “Các anh không nghĩ một chút, em là con gái đó!”

Lời vừa nói ra, Thích Mẫn Hạo len lén liếc nhìn Mạc Minh một cái, phát hiện người đàn ông mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, anh ta hơi nhỏ mọn xuất đầu.

“Diệu Diệu à, lời này em nói... anh không vui. Nhân phẩm của anh và Mạc Minh, lẽ nào em còn chưa tin sao? không phải anh tự kiêu, bên trong giới nghệ sĩ trẻ, nếu bản thân cậu ấy xếp thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất. Người như vậy, cậu ấy còn có thể làm gì không tốt với em sao?” Miệng lưỡi Thích Mẫn Hạo lưu loát nói, Mạc Minh nghiêng đầu liếc anh ta một cái, Kỳ Diệu khó mở miệng trả lời.

cô! cô không nói anh ta có hành vi gì với cô...

“Em không có không tín nhiệm anh ấy...” Tiểu nha đầu buồn bực mở miệng nói thâm, “Chỉ là, dù sao em cũng là con gái, các anh quan tâm đến danh tiếng của em một chút được không...”

Thích Mẫn Hạo gãi gãi đầu.

Người anh em à, tớ chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi.

Vài giây sau, anh ta nhin không được nhìn hai mắt Mạc Minh bên cạnh, nháy mắt với đối phương.

Lại khoảng mười giây sau, ảnh đế quốc dân mới nói: “cô nghe nói đến thuê chung nhà chưa?”

Kỳ Diệu sững sờ, sau đó liền hiểu.

“Bất kể là phương Tây hay Trung Quốc chúng ta, ngày càng nhiều người trẻ tuổi lựa chọn thuê nam nữ, bọn họ chung sống rất tốt, chưa thấy người nào lúng túng hay thậm chí tình huống xấu nào. Bởi vì nội tâm bọn họ trong sạch, tiền lì có mức độ, thế nên, cho dù cả trai cả gái ở chung một chỗ, sẽ không phát sinh ra chuyện không nên có.” Quả nhiên, một lát sau, cô nghe Mạc Minh bình thản ung dung trình bày và phân tích, “Biệt thự nhà tôi có ba tầng, lầu một, lầu hai, lầu ba đều có phòng ngủ. Bình thường tôi ở tầng ba, toàn bộ lầu hai đều cho cô, cô coi như chúng ta thuê chung biệt thự này, không được sao?”

Ảnh đế quốc dân đã nói đến nước này, nếu Kỳ Diệu từ chối nữa, không phải là không nể mặt sao?

Điểm này, cô hiểu được, thế nên, cô không dám nói “không”, cũng không dám đồng ý.

Hết lần này tới lần khác trong lúc máu chốt, hai tiểu gia ngồi bên cạnh kéo tay áo cô, gọi “Chị”, “Chị”, cô lại càng rơi vào thế bị động.

“Chị! Chị đồng ý đi! Chúng ta cùng nhau đến biệt thự của ba! Như vậy mỗi ngày đều có thể gặp ba!”

Các em muốn mỗi ngày thấy ba, nhưng chị không muốn!

“Chị, biệt thự của ba rất lớn, giường rất mềm, nằm rất thoải mái, chị đi cùng chúng em đi mà!”

Giường mềm thì liên quan gì đến chị! Hơn nữa, tiểu thiên sứ thân ái, đừng dùng ánh mắt hồn nhiên như thế nhìn chị!

“Chị...”

“Chị...”

“Chị - -”

“A a - - được rồi - -” bị hai đôi mắt trông mong của hai tiểu tử làm chịu không nổi, Kỳ Diệu cô nương cắn răng nói “Đồng ý.”

Hai tiểu gia hỏa lập tức hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Thích Mặc Hạo cũng vui vẻ, anh ta liếc Mạc Minh bên cạnh, phát hiện khóe miệng người này cong lên, nội tâm thổn thức.

Chậc chậc... Rối loạn.

“Được rồi - - bây giờ chúng ta đến biệt thự!”

Người đại diện mặt mày hớn hở đánh tay lái, cười vui vẻ đi trên con đường hạnh phúc, chạy về đích bọn họ đến.

không lâu sau, Kỳ Diệu liền vào biệt thự tư nhân trong truyền thuyết.

thật sự là... Rất lớn.

đã từng ở biệt thự với cha mẹ, nhưng cô không thể không thừa nhận, biệt thự trước mặt này, rất là cao cấp.

Tiểu cô nương ngẩng nhìn bốn phía, hai tiểu gia hỏa hưng phấn chạy vào trong nhà.

Tối hôm qua ngủ trong này, bọn chúng đều lo cho chị Kỳ Diệu, cho nên không tham quan, không có tâm tư chơi đùa. May mắn hôm nay chị bình an vô sự, bọn chúng rất vui, cao hứng sờ đông, ngó tây.

“Chị chị! Chị qua đây xem! Cái đồng hồ này rất lớn!” Bọn chúng nhìn cái đồng hồ lớn trong phòng khách, giống như nhìn thấy vùng đất mới, hai người đàn ông không còn gì để nói.

“Cậu xem hai vật nhỏ này, bình thường làm gì có hoạt bát như vậy. Biết thế tớ đã sớm mang bọn chúng tới đây.” Thích Mẫn Hạo đề thấp giọng nói với Mạc Minh, đưa mắt nhìn tiểu cô nương bước nhanh tới.

“Cái này lớn hơn đồng hồ bình thường rất nhiều.”

Mạc Minh nghe tiểu nha đầu nói với hai đứa bé, hiếm khi không phản bác lời Thích Mẫn Hạo, không liếc anh ta một cái. Nửa phút sau, ánh mắt anh mới dời đi khỏi ba người, lạnh lùng nhìn người đàn ông nói: “Giúp dọn dẹp phòng đi.”

“Ôi chào? Vì sao lại là tớ?”

“Bớt sàm ngôn đi. Nhanh đuổi theo.”

Về mặt Thích Mẫn Hạo đau khổ theo sát Mạc Minh lên lầu.

Kỳ Diệu mơ hồ nghe thấy động tĩnh, quay đầu thấy bọn họ một trước một sau đi lên lầu hai, vội đuổi theo.

“Muốn dọn dẹp phòng sao? Em giúp các anh.”

Hai người đàn ông dừng lại bước chân, Mạc Minh vừa định nói một câu “không cần”, liền bị Thích Mẫn Hạo cột nhả vượt lên trước một bước: “không cần! Em là khách, chúng ta... không đúng, cậu ấy là chủ nhà, chủ nhà phải thay khách dọn phòng.”

Ách... cô không phải là... anh mời đến làm “Bảo mẫu” sao? Nếu đã là “Bảo mẫu”...

Kỳ Diệu còn chưa chuẩn bị tâm lý, Mạc Minh bên cạnh lạnh lùng liếc nhìn Thích Mẫn Hạo một cái: “Cậu có đi cùng không?”

“đi, đi - -” Thích Mẫn Hạo dùng ánh mắt ái muội nhìn tiểu cô nương, mới cười hì hì đuổi theo người đàn ông.

Kỳ Diệu: “...”

Nhưng mặc kệ như thế nào, bảo hai người đàn ông giúp cô thu dọn phòng, cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Huống chi, nếu sau này cô ở đó, đây là chức trách của cô, làm sao có thể để chủ nhà ra tay, chính mình thì ngồi mát ăn bát vàng chứ?

Tiểu cô nương băn khoăn cuối cùng vẫn lên lầu giúp.

Hai tiểu gia hỏa thấy chị đi tìm ba và chú Thích, cũng bước theo đi.

Kết quả là, biệt thự lạnh lẽo bỗng chốc trở nên phi thường náo nhiệt. Ba người lớn vội vàng dọn dẹp giường, quét dọn vệ sinh, hai đứa bé giúp việc lật vật, dọn dẹp xong mới phát hiện sắp đến một giờ chiều.

Kỳ Diệu vội vàng hỏi trong nhà Mạc Minh không có mì và rau dưa sao.

“Trong tủ lạnh có cà chua và trứng gà, phía dưới cùng.”

“Được.”

Hai mươi phút sau, năm chén mì nóng để trên bàn. Bởi vì lao động cả buổi sáng, vài người đều đói bụng thâm kêu, vì vậy, cho dù là một chén mì đơn giản, bọn họ cũng ăn rất ngon.

“Buổi tối làm đồ ăn ngon cho mọi người, buổi trưa ăn tạm cái này.” Kỳ Diệu thấy hai tiểu gia hỏa không có oán hận, còn nâng chén nhỏ, mút mì sợi, trong lòng cảm thấy băn khoăn.

Mạc Nhiên nghe vậy, bỏ bát đũa xuống, ngồi đoan chính nhìn mặt cô, nghiêm trang nói: “không cần, chị. Thân thể chị vừa khỏe, cần nghỉ ngơi nhiều.”

Kỳ Diệu bị bộ dáng đáng yêu của cậu làm vui vẻ.

“Chị không sao, buổi tối sẽ làm món các em thích ăn.” cô cười nói xong, nhìn Mạc Minh và Thích Mẫn Hạo, “Cơm tối hai người có ăn ở nhà không?”

Thích Mẫn Hạo lắc đầu: “Buổi chiều đến công ty, có chút việc phải xử lý.”

Kỳ Diệu gật đầu, hỏi bọn họ chợ gần đây nhất ở chỗ nào.

“Đồ ăn có sẵn trong tủ lạnh, đủ cho cô làm hai bữa.” không ngờ Thích Mẫn Hạo còn chưa nói, Mạc Minh liền đoạt trước, “Vừa rồi cô nấu mì không thấy được sao?”

Kỳ Diệu: “...”

Đương nhiên cô nhìn thấy, nhưng mà, không được phong phú, muốn mua chút...

Lúc cô âm thầm oán trách, ảnh đế quốc dân nhìn chằm chằm mặt cô, dịu dàng “Giáo dục”: “cô phải nhớ kỹ, cô là người vừa mới trải qua hỏa hoạn, không cần cố gắng làm việc như mọi ngày.”

Kỳ Diệu không biết nên nói cái gì cho phải.

“Chính anh cũng như vậy mà...” Cuối cùng, cô nhịn không được nói thêm một câu.

“Thế nên, hôm nay tôi chỉ làm việc nửa ngày, hơn nửa chuẩn bị bỏ dự định trong vòng nửa tháng tới.” Ai ngờ đối phương mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, không mặn không nhạt biểu lộ lập trường.

Được rồi được rồi! Dù sao vô luận như thế nào, cô đều nói không lại anh.

47. Chương 47: Phát Hiện

Edit: meowlui.

Kỳ Diệu cảm thấy, phát triển này hình như hơi kỳ lạ.

Trước kia, đều là cô “Giáo dục” Mạc Minh, bảo anh chăm sóc hai đứa bé, cũng không biết từ lúc nào, biến thành anh “Giáo dục” cô, cô không cần phải làm nữ hán tử, trở thành người không biết yêu thương thân thể mình.

Nhưng mà, cô không cảm thấy không thoải mái...

Nhưng bất luận là thế nào, bởi vì hai tiểu gia hỏa mãnh liệt yêu cầu, suy nghĩ kỹ có thể làm cho bọn chúng và Mạc Minh thân hơn, cô vẫn nên lấy thân phận “Trợ lý riêng” để ở đây.

Nhưng mà, căn phòng lớn thì “Giá cao”.

Biệt thự của Mạc Minh lớn hơn nhà thuê kia rất nhiều, cô phải cố gắng quét dọn.

Rạng sáng hôm sau người đàn ông mặc đồ ngủ đi ngang qua, thấy tiểu nha đầu mặc tạp dề, đeo bao tay, đứng trên ghế, dùng sức lau tủ kính, tức giận vừa mới rời ngày càng khó coi hơn.

“cô làm gì thế?” anh đi đến sau lưng cô, đột nhiên lên tiếng, làm cô sợ hãi kêu lên.

“Quét dọn vệ sinh?” một cái chớp mắt, sau đó nha đầu vô ý bật thốt ra.

cô nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông âm u.

“Sợ hãi cô là vỏ dưa sao? Quên những lời tôi nói với cô ba ngày trước rồi à?”

cô nường chớp to mắt nhìn anh, sau đó tỉnh ngộ.

“Tôi... tôi dọn dẹp không được sao?”

“Mỗi tuần hai lần sẽ có dì đến làm tổng vệ sinh, không cần cô làm.” Mạc Minh nói xong lời này, gương mặt lạnh lùng quay đầu đi.

“Ồi chào? Thế nào mà không cần cô làm... A!” Kỳ Diệu cô nường cố gắng từ trên ghế giảng đạo lý với anh, bởi vì nóng lòng mà bàn chân trượt, sắp ngã xuống đất.

May mà người đàn ông nhanh tay lẹ mắt, xoay người đỡ lấy cô - - chuyện như này, đoạn đầu phát sinh, đoạn sau diễn biến thành, cô gái mất cân bằng, đè lên người đàn ông, ngã nhào xuống đất.

Trong lúc đó, Mạc Minh chỉ cảm thấy sau lưng và ngực đều đau. Cùng lúc đó, Kỳ Diệu không cảm nhận được đau đớn như dự đoán. cô mở mắt ra, phát hiện mình đè lên ngực ảnh đế quốc dân, lập tức giật mình ngồi dậy.

“thật xin lỗi thật xin lỗi!” cô duỗi tay đỡ anh, anh không đưa tay ra.

Tiểu nha đầu che giấu trái tim đập thình thịch, nhìn anh yên lặng đứng lên.

“thật xin lỗi...” cô lúng túng nói xin lỗi.

Mạc Minh không để ý cô, cũng không nhìn cô một lần, đi về phía phòng vệ sinh. Lấy nước rửa mặt, anh nhìn chăm chăm mình trong gương không chớp mắt.

Mà lúc này, thấy đối phương không so đo Kỳ Diệu nhin không được bắt đầu cảm nhận dư vị cảm xúc vừa rồi.

Ừm, không thể không nói, dáng người ảnh đế quốc dân, thật sự là quá tốt - - da thịt, thân thể này... Có phải có cơ bụng tám múi trong truyền thuyết không nhỉ?

cô thỉnh linh nhớ tới không lâu trước đây cô nhìn thấy anh xích lô qua khe cửa.

Chỉ trách da mặt cô quá mỏng, không nhìn từ ngực xuống.

Khụ khụ...

Kỳ Diệu sờ gò má hơi nóng, nghiêng đầu đi làm việc.

Mười lăm phút sau, Mạc Minh quay lại phòng khách, đã áo mũ chỉnh tề. Đối mặt với ánh mắt của anh một lát, trong lòng Kỳ Diệu giật mình, giả bộ không có việc gì hỏi anh muốn ăn chút gì không.

Người đàn ông tuần tú lịch sự mặt không đổi nhìn chăm chăm cô, nhìn thấy cô sợ hãi.

“anh,,,” Cuối cùng anh có muốn ăn không?”

cô không được tự nhiên nói, gương mặt cỡ bàn tay chậm rãi đỏ ửng.

anh thừa nhận, tướng mạo của cô, là loại mà anh thích - - mặt trái xoan, mắt to, sống mũi cao, miệng anh đào, làn da trắng non mềm, nhéo có thể ra nước, mấu chốt chính là cô lớn lên rất xinh đẹp, giống như con thỏ nhỏ lông xù.

Có lẽ nhìn thấy nhiều nữ diễn viên xinh đẹp hoặc cố làm ra vẻ thanh thuần, mỗi lần nhìn tiểu nha đầu hơn hai mươi tuổi, anh cảm thấy giống như mình đối khẩu vị thanh đạm, cảm thấy rất thoải mái.

Thế nên, “Ăn” cái gì...

“Tôi muốn đến công ty.” anh cắt đứt suy nghĩ của chính mình, không có vẻ mặt gì.

“anh không thể để dạ dày mình trống được!” Kỳ Diệu đuổi theo bóng lưng anh đang đi về phía cửa, ngay sau đó, cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vừa nói “anh chờ một lát”, vừa nhanh chóng chạy vào bếp.

một lát sau, cô cầm một cái bánh ngọt chạy đến cạnh anh, duỗi tay đưa tới.

“Tôi dùng nôi cơm điện làm, anh mang đi ăn.”

Mạc Minh nhìn bánh ngọt hình tam giác, lại nhìn tiểu nha đầu, cuối cùng im lặng không lên tiếng nhận túi bánh ngọt.

Kỳ Diệu thấy anh nhận lấy, tất nhiên là tươi cười rạng rỡ, ai ngờ anh xoay người lại, nghiêm mặt dặn dò: “không được phép quét dọn vệ sinh.”

Khuôn mặt tươi cười của tiểu cô nương lập tức sụp đổ.

Thực ra vừa rồi cô còn đang suy nghĩ vấn đề này, cố gắng thuyết phục Mạc Minh, bảo anh không cần mời đi đến đây dọn dẹp - - anh không nghĩ đến cảm thụ của cô, cũng nên bận tâm đến hai đứa bé chứ?

thật ra nếu như bị người khác nhìn thấy một tiểu cô nương ở trong biệt thự của ảnh đế quốc dân, không chừng sẽ bị lôi ra làm đề tài. Quan trọng hơn là, Mạc Du và Mạc Nhiên bây giờ ở đây, anh không sợ quan hệ cha con bọn họ bị bại lộ trước mặt công chúng à?

Nhìn xem, Mạc Minh còn không nghĩ tới cái này.

Thân là “Trợ lý riêng”, Kỳ Diệu cho rằng, cô nên nhắc nhở ông chủ của mình.

cô nghĩ khi anh về nhà liền nói chuyện này, tiểu cô nương không ngờ rằng, buổi tối hôm đó, lại phát sinh một vấn đề khác.

Chiều hôm đó, Kỳ Diệu vốn đang mừng rỡ, chỉ thấy Thích Mẫn Hạo mang theo bao lớn bao nhỏ, nói là mua toàn bộ đồ dùng mới cho cô và hai tiểu gia hỏa. Kỳ Diệu luôn miệng nói cảm ơn, mở ra túi giấy nhìn, tất cả đều là nhãn hiệu cô và hai đứa bé thích. Tất nhiên, Thích Mẫn Hạo đã để ý từ nhà thuê, còn chính mình chạy tới cửa hàng lớn và đa dạng thay ba người mua.

Kỳ Diệu cảm động không biết nên nói cái gì.

“A nha... không có biện pháp, ai bảo anh là người đại diện của Mạc Minh chứ?” Người đàn ông ngồi trên ghế sofa cười hì hì nói, đưa tay nhận chén trà Kỳ Diệu bưng tới, “Nhưng mà, có thể vì Kỳ Diệu nhà chúng ta cống hiến ít sức lực, anh rất vui ấy chứ.”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Ngay sau đó, Thích Mẫn Hạo liền nhớ tới việc chính.

“Đúng rồi, vật dụng hàng ngày, anh mua được cho mọi người, nhưng mà quần áo thì chính em chọn đi.” nói xong, Thích Mẫn Hạo lấy tám thẻ vàng từ trong túi ra, “Cái này em cầm lấy, Mạc Minh nói, hỏa hoạn làm tổn thất đồ của em, ông chủ như cậu ấy phải trả.” anh ta lấy thẻ nhét vào tay Kỳ Diệu, như một tên trộm cười, “Em nhìn trúng cái gì, cứ mua, cứ vô tư mà quẹt thẻ.”

Kỳ Diệu đương nhiên không thể chiếm tiện nghi này.

“không cần không cần! Mấy bộ quần áo kia của em, không đáng tiền lắm.” cô lúng túng mang thẻ trả lại, làm thế nào đối phương cũng không chịu nhận.

“Cái này anh chỉ đưa đến, nhiệm vụ của anh coi như là hoàn thành. anh mặc kệ chuyện sau đó, có lời gì muốn nói, em cứ nói trực tiếp với cậu ấy, được không?” Thích Mẫn Hạo biết tiểu cô nương thật tâm không muốn chiếm tiện nghi, vì để tránh cho hai người đẩy tới đẩy lui, anh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Kỳ Diệu nhìn ra ý đồ của anh ta, không muốn để anh ta thực hiện được.

một đường xô xô đẩy đẩy, Thích Mẫn Hạo đang muốn cướp đường chạy, không ngờ cửa mở ra, lại nhìn thấy Mạc Minh xuất hiện.

“Này này này! Tới rất đúng lúc! Tới rất đúng lúc!”

Thích Mẫn Hạo mang vấn đề khó khăn này vứt cho Mạc Minh, chính mình thì chạy tóe khói.

Cửa lớn bị anh ta “Cạch” một tiếng đóng lại, lưu lại trong phòng một nam một nữ, một người không có biểu cảm gì, một người không biết phải làm sao.

“Cái này... Thẻ...” Cuối cùng, Kỳ Diệu lấy hết dũng khí, nhút nhát mở miệng.

“Cầm lấy, phải dùng hết nửa số tiền trong đó.” cô bắt đầu dĩ mới mở đầu câu chuyện, liền bị đối phương lập tức phản bác.

Kỳ Diệu lúng túng.

một cái thẻ vàng của ảnh đế quốc dân, bên trong có bao nhiêu tiền chứ? Mà cô, phải dùng hết một nửa mới được sao?

Tiểu cô nương cảm thấy, mình giống như được bao nuôi.

A hừ hừ hừ!

Lúc đang nghĩ lung tung, cô nghe được Mạc Minh vẫn nói: “không cần cảm ơn tôi, bên trong còn phải mua quần áo cho Mạc Du và Mạc Nhiên.”

Hóa ra là như vậy...

Kỳ Diệu thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ừm... Như vậy cô có thể mua quần áo mới cho hai tiểu gia hỏa, cho bọn chúng ăn mặc thật xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, trên mặt tiểu nha đầu cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn thấy thần thái trong mắt cô, Mạc Minh muốn tự khen ngợi chính mình.

Dùng hai đứa bé làm ngựa trang, anh thật sự là rất thông minh.

Đúng rồi, hôm sau hỏa hoạn, anh nhìn tiểu nha đầu mặc quần áo bẩn ở nhà lúc ẩn lúc hiện, liền có ý nghĩ muốn đưa thể cho cô. Vừa vặn ở ngày kế, Thích Mặc Hạo đưa cho cô hai bộ quần áo mới. anh nhìn cô thay váy mới, mặt mày hớn hở đứng trước gương xoay, đột nhiên nảy sinh ý tưởng hoang đường này.

Cho cô thể, làm cho cô quẹt thể, làm cô mỗi ngày đều có quần áo đẹp mặc, để những bộ quần áo này trong tủ quần áo.

Ý niệm này vừa nghĩ ra, người đàn ông giật nảy mình.

Đừng nói là đối với phụ nữ, đối với chính bản thân anh, anh cũng chưa bao giờ có ý nghĩ này.

Bây giờ, anh lại không tự chủ được muốn cô dùng tiền của mình - - sau đó mua mua mua.

Mạc Minh bỗng nhiên ý thức được, hình như chuyện này không đơn giản chỉ là muốn đền bù tổn thất.

Làm cô ngồi xe của anh, ở trong nhà của anh, tiêu tiền của anh... Sau đó, để cô trở thành người phụ nữ của anh.

Ảnh đế quốc dân hai mươi bảy tuổi nghĩ thông suốt.

Rất tốt, anh đã hiểu.

anh, Mạc Minh, vừa ý người phụ nữ này.

Phát triển này không tệ.

Lúc này, trong đầu người đàn ông vui vẻ, nghe tiểu nha đầu nghiêm túc thương lượng với anh: “Vậy tôi có thể mua lò nướng được không?”

“Có thể.”

“Mua các thứ khác cũng được sao?”

“Có thể?”

“Các đồ dùng trong bếp cũng được à?”

“Có thể.”

không hổ là ảnh đế hàng triệu vạn người theo dõi.

“Vậy cảm ơn...” Tiểu nha đầu vui vẻ cất thể vàng đi, trong đầu tính toán những thứ cần mua.

Đúng lúc này, cô nghe được tiếng di động trong túi quần người đàn ông vang lên.

cô thấy Mạc Minh nhận điện thoại, mười mấy giây sau anh đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Sao vậy...?

cô thấy Mạc Minh nhíu mày nhìn hai mắt cô, sau đó vội vã đổi giày đi lên lầu.

Kỳ Diệu cảm thấy hơi bất an, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đi theo, đang định tiến vào phòng ngủ của anh.

Ách... Phòng ngủ...

cô không đi theo vào nữa.

Cũng may không lâu sau, người đàn ông từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy cô, Mạc Minh dừng bước chân, cũng không nói gì, trực tiếp đi vào thư phòng.

Lúc này, Kỳ Diệu có thể đuổi kịp.

cô vội vàng đuổi theo anh, thấy anh rõ ràng không chú ý tới cô nhưng không mở miệng đuổi, cô liền to gan đuổi theo hỏi anh có chuyện gì xảy ra.

Mạc Minh vẫn không nói, mãi cho đến khi hai người vào thư phòng, cô thấy anh nhanh chóng mở máy tính ra, sau đó mở blog xem một đoạn video.

Kỳ Diệu phát hiện, trên tay người đàn ông vẫn còn ít nước đọng - - thế nên, anh vội vàng tiến vào phòng ngủ, là để rửa tay sao?

Tiểu cô nương nhất thời lúng túng, thầm nghĩ nếu anh đã không lo lắng mà còn rửa tay, chắc chuyện này không khó giải quyết?

cô nương tự nghĩ như vậy nhưng lại bị thực tế hung hăng đánh vào mặt.

trên màn hình là hình ảnh quen thuộc. Hình ảnh trong bệnh viện, hơn nữa còn là bệnh viện mấy ngày trước cô nằm. Hình ảnh ngay chính giữa là người đàn ông đeo kính đen, khẩu trang, dẫn hai đứa bé đi phía trước, không phải là Mạc Minh sao?

Trợn mắt nhìn video này, Kỳ Diệu giật mình tỉnh lại.

“anh bị người ta quay lén sao?” cô nghiêng đầu, khó có thể tin nhìn chăm chú người đàn ông bên cạnh.

“Ừ.” Mạc Minh đáp, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm màn hình vi tính, ngón tay phải di chuột.

Rất nhanh Kỳ Diệu nhìn thấy một chuỗi bình luận dưới video:

Trời ạ! Ảnh đế quốc dân có con trai sao?

Con trai lớn như vậy rồi, không có nghe anh nhắc tới vợ mà!

Ha ha, đã làm cha rồi, còn không biết xấu hổ nguy trang thành kim cương vương lão ngũ (Người độc thân có tiền)

Mọi người không cần phải kích động như thế chứ? nói không chừng là con của bạn bè thân thích thì sao?

không... Tôi hình như... Chính tai nghe được... Hai đứa bé gọi “Ba”...

F*ck! Bắt lấy lâu trên! Người là nhân viên nội bộ sao?

Lâu trên lâu trên! Lâu trên mau ra đây nói chuyện!

Em gái người! Ta ghét nhất là nói chuyện được một nửa! Muốn nói gì thì nói nhanh!

...

Đang sau còn lược bỏ 8642 bình luận.

Kỳ Diệu nhìn thấy trái tim như đánh trống.

Làm sao bây giờ? Việc này... Bị phát hiện rồi sao?

48. Chương 48: Đùa Giỡn

Edit: meowluoi.

Mạc Minh tiện tay mở mấy trang blog liên quan, khắp nơi đều bùng nổ tin tức này.

Đột nhiên, anh “Cạch” một tiếng tắt máy.

Kỳ Diệu sững sờ đột nhiên hồi phục lại tinh thần: “Làm sao bây giờ?”

Mạc Minh trầm mặc một lát: “Công ty quan hệ xã hội giải quyết.”

“Như... Như vậy à?” Đối với việc anh không mặn không nhạt đáp lại, Kỳ Diệu hiển nhiên không hài lòng lắm.

“Nếu không thì thế nào?” Nào ngờ người trong cuộc không nóng vội, chỉ đứng thẳng người, ung dung nhìn mắt cô.

Kỳ Diệu khẽ nhếch miệng, lại không biết nên nói tiếp thế nào.

Bất kể việc gì, anh đều có thể làm cô ghen hòng.

Tiểu nha đầu buồn bực im lặng, không lên tiếng.

Mạc Minh thấy vẻ mặt cô thay đổi - - đột nhiên im lặng, anh ý thức được cái gì đó.

“Sao thế? Lo lắng cho tôi à?” anh dùng giọng nói êm tai để nghe hỏi cô, thấy lông mày cô nhíu lại.

“Đúng vậy.” Kỳ Diệu đối mặt với ánh mắt anh, nói sự thật, “anh cũng biết hậu quả nếu chuyện này lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên mới che giấu Mạc Du và Mạc Nhiên tồn tại, không phải sao?”

Tiểu nha đầu nói thẳng, bổ sung thêm một câu, làm tâm tình anh âm u.

“Sở dĩ tôi không công bố bọn chúng tồn tại, không phải sợ bọn chúng làm ảnh hưởng đến tôi, mà vì không muốn bọn chúng bị truyền thông và paparazzi quấy rầy.”

anh tiện tay sửa lại ống tay áo, tùy tiện nói, làm Kỳ Diệu sững sốt.

“anh... anh không sợ fan vừa nghe nói anh có con trai, liền...”

“Liền không thích tôi sao?”

Mạc Minh nói tiếp, đổi lấy cô nường gật đầu.

“Nếu như bởi vì tôi có đứa bé mà ghét bỏ tôi, như vậy, tôi cũng không cần trở thành thần tượng.”

Lời nói này.... thật sự là quá cao ngạo.

Nghe Mạc Minh sắc mặt không đổi nói xong, Kỳ Diệu thoáng chốc bỏ xuống âu lo lúc trước.

Chỉ là...

“anh xác định sẽ không mất đi một số lượng người...”

“Lời tôi vừa mới nói, cô cần tôi nói một lần nữa sao?”

cô vẫn còn băn khoăn chỉ đổi lấy anh chăm chọc.

thật sao... anh không quan tâm, được chưa?

Tiểu nha đầu bĩu môi - - thu hồi hết biểu cảm của cô vào trong mắt, Mạc Minh không để lại dấu vết nhếch miệng cười, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay.

“Vẫn còn sớm, đi mua đồ với tôi.”

Kỳ Diệu sững sờ tại chỗ.

“Hả?”

“đi mua đồ, trên đường quay về, thuận tiện đón Mạc Du, Mạc Nhiên về nhà.” Mạc Minh ung dung thêm giải thích.

Kỳ Diệu không nói nên lời.

“Phát sinh việc này, anh còn có tâm tư đi mua đồ sao?” cô không tự chủ được chỉ máy tính, miệng đỏ hồng mấp máy.

“Xem ra tôi phải nói lại một lần nữa rồi.”

Dưới tình cảnh này, mặc dù Kỳ Diệu cảm thấy còn rất nhiều lời để nói, nhưng đối mặt với người đàn ông trấn định mang vẻ mặt trào phúng, cô không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thỏa hiệp: “Được được được... anh không quan tâm, anh lợi hại. Nhưng mà, coi như anh không quan tâm chuyện hai đứa bé bị lôi ra ngoài ánh sáng, nhưng tại sao tôi phải đi mua đồ cùng anh? anh không sợ bị người ta nhìn thấy, càng đổ thêm dầu vào lửa sao?”

“Dựa theo ý của cô, tôi không có quyền mua quần áo cho con trai sao?”

Kỳ Diệu bị anh nói làm cho hồ đồ.

Hóa ra là muốn mua quần áo cho Mạc Du và Mạc Nhiên? Nhưng mà, sao đột nhiên anh lại quan tâm hai đứa bé thế?

Dưới ánh mắt soi mói của tiểu nha đầu, người đàn ông bình tĩnh đeo khẩu trang và kính râm.

“Có đi không? Thời gian bị cô làm phí hết rồi.”

Cái này phải là cô nói mới đúng?

Mười phút sau, cô nường ngồi trên xe nhả mặt. cô cảm thấy, Mạc Minh sẽ không lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn, thế nên cô vẫn đi theo anh - - nhưng cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên?

Mạc Minh ngồi ghé lái liếc nhìn cô.

“Đưa cô ra ngoài nên cảm thấy mất hứng sao?”

“Tôi không phải là đứa bé...”

Kỳ Diệu vốn không muốn nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đột nhiên cười một tiếng, làm cô nhìn sang. anh rất ít khi cười, nhưng mỗi lần cười, có thể mê hoặc tất cả người.

Tiểu cô nường vội vàng quay đầu đi.

Người đàn ông này quá nguy hiểm! Sao trước kia cô lại không phát hiện ra nhỉ!

“Chưa có ai nói, cô lớn lên rất giống học sinh cấp ba sao?” Lúc mím môi không nhìn tới anh, hết lần này đến lần khác anh lại chủ động trêu chọc cô.

Vừa nghe bốn chữ “Học sinh cấp ba”, Kỳ Diệu nhin không được quay đầu lại nhìn anh.

“Việc này thể hiện tôi còn trẻ! Trẻ tuổi là chuyện tốt, anh hiểu không? Hơn nữa, cho dù bề ngoài tôi chưa thành niên, nhưng nội tâm thành thực!” Mới không giống anh, bị nói còn làm như không có chuyện gì, mang cô nường ra đường mua mua mua!

Mạc Minh nghe cô tức giận nói, trên mặt ngày càng vui vẻ.

“Tôi nhìn ra tuổi tâm lý của cô cũng không vượt quá hai mươi, từ lời nói và giọng điệu của cô thì biết.”

Kỳ Diệu nổi cáu, không muốn nói chuyện với anh.

một lát sau, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, mở trang web, tìm trang web chuyên về tuổi tâm lý, mất năm phút làm xong khảo sát.

Nhìn con số lớn đỏ tươi, cô đắc ý hả hê nhếch khóe miệng, mang di động tới, gọi Mạc Minh nhìn.

“Cái gì đó?”

“Tuổi tâm lý của tôi! Vừa mới khảo sát!”

Mạc Minh giễu cợt.

“Web này chỉ lừa tiểu cô nương, cô cũng tin. Quả nhiên là người chưa thành niên.”

“không phải! Đây là do chuyên gia làm, đã có chứng thực!”

“À...”

cô nương bị cười nhạo bất bình cất di động.

“Ngây thơ.” cô đánh giá người đàn ông bên cạnh.

“Sao anh không biểu diễn mặt này trước mặt con trai anh ấy?” một lát sau, cô kìm nén không được châm chọc anh.

Mạc Minh chẳng hề để ý.

“Tôi là một diễn viên chuyên nghiệp, rất đa tài.”

“Hừ.”

Mạc Minh nhìn vẻ mặt khinh thường của tiểu nha đầu, phát hiện hóa ra trêu chọc cô lại sung sướng như vậy.

Hai người cứ như vậy câu được câu không đến một tòa nhà. Kỳ Diệu dẫn Mạc Minh vào cửa hàng thời trang trẻ em chọn quần áo trước, phát hiện Mạc Minh không có kinh nghiệm, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh. Sau đó, cô đi vào khu nữ trang, mua vài bộ quần áo hè và thu, cảm thấy đủ rồi, liền đi ra ngoài cùng người đàn ông.

Mạc Minh thấy cô đi thẳng ra khỏi khu nữ trang, cuối cùng ý thức được không thích hợp.

“Mua như vậy là đủ sao?”

“Đủ mà?”

Mạc Minh bị cô làm cho tức giận.

“đi theo tôi.”

một lát sau, Kỳ Diệu cứ thế bị người đàn ông mang tới một cửa tiệm quần áo. Mạc Minh đưa cô đi dạo một vòng, nhìn quần áo thích hợp, trực tiếp bảo nhân viên đóng gói.

Gặp khách cũ xa xỉ, nhân viên cửa hàng càng vui vẻ hơn, cô nương đi bên cạnh người đàn ông lúng túng.

“Tôi, tôi, tôi... Tôi không cần nhiều quần áo như vậy đâu?” Tuy anh vừa ý, cô cũng thích.

“Mỗi ngày thay một bộ, tôi nhìn tâm tình sẽ tốt hơn.”

Trong tim Kỳ Diệu giống như có hàng vạn con ngựa lao nhanh.

cô mặc quần áo không phải để anh nhìn!

Cảm thấy “Trợ lý riêng” không có nghĩa vụ lấy ông chủ làm niềm vui, Kỳ Diệu quyết định “Giáo dục” đại minh tinh tiêu tiền như nước này.

“anh mua quá nhiều rồi, đừng vì kiếm được nhiều tiền liền không coi trọng. Hơn nữa, tôi thật sự không cần! Bộ dáng này của anh, tôi sẽ có gánh nặng trong lòng!” cô đi theo sau ảnh đế, nhìn anh không coi ai ra gì đưa thẻ số dư còn lại mười vạn, “Này này này...”

“A, vị tiểu thư này, bạn trai quan tâm cô như thế, cô phải cao hứng mới đúng!” Ai ngờ nhân viên cửa hàng bị số tiền sắp kiếm được làm cho choáng váng, vươn tay trước một bước, rút thẻ vàng từ trong tay Mạc Minh, còn nháy mắt ra hiệu với cô: “Nếu tôi có bạn trai yêu tôi như thế, đến nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.” nói xong, cô ấy cũng không để cho Kỳ Diệu có cơ hội phản bác, lấy thẻ vàng đi quẹt.

“anh ấy không phải là...” Kỳ Diệu bị nhân viên cửa hàng nói làm ngơ ngẩn, khi cô phản ứng lại, lúc muốn làm sáng tỏ, Mạc Minh liền che miệng cô.

“Xuyt... cô muốn người khác chú ý à? Giống trống khua chiêng như vậy, nhờ đâu bị người ta nhận ra, nói tôi đưa cô đi mua đồ sao?” Người đàn ông nói gần bên tai cô, hơi thở ấm áp thổi vào tai cô, cô đỏ mặt.

“Giống trống khua chiêng là anh mới đúng?” Mua nhiều như thế, không thấy bao nhiêu người nhìn anh sao? Mạc Minh chỉ cười với cô.

“Cách xa tôi một chút!” Tiểu cô nương bị bộ dáng của anh làm cho tức giận, lại thấy anh ái muội không rõ ôm cô, lấy cùi chỏ thúc vào anh không ngừng, thoát ra từ trong ngực anh.

Ảnh đế đại nhân bị ghét bỏ chột nhứ mày, không so đo thu hồi cánh tay, cười mà như không cười nhìn lỗ tai đỏ bừng của cô.

anh phát hiện, bất kể là châm chọc hay đùa giỡn cô, đều là chuyện rất thú vị.

Nghĩ đến đối tượng “Đùa giỡn” từ nay về sau ở cùng dưới một mái hiên với anh, ảnh đế quốc dân nhin không được nhếch nhếch khóe miệng.

không lâu sau, nhân viên cửa hàng mặt mày hớn hở mang thẻ trả. Mang quần áo đưa lên, nhiệt tình nói một câu “Hoan nghênh lần sau trở lại”.

Đến cái quỷ! cô cần phải quan tâm đến cái tiệm này sao?

Kỳ Diệu tức giận cầm túi ra khỏi cửa hàng quần áo, bước ra cửa không được bao lâu, cô phát hiện có gì đó không đúng.

“Quần áo ở đây có thể trả lại được không?” cô dừng bước, nghiêng đầu hỏi Mạc Minh.

“cô còn nghĩ trả lại?” Người đàn ông nhướn mày, lạnh lùng nhìn khuôn mặt vẫn hơi đỏ của cô, “cô dám trả lại một cái thử xem.”

“không phải... Có cái không hợp với tôi mà?” Suy nghĩ không thể lấy cứng đối cứng được, Kỳ Diệu đành phải chọn sách lược khác.

“không hợp, nhờ đâu cô đột nhiên trở nên béo hay đột nhiên gầy, không phải là rất vừa vặn sao?” Thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, mặt Mạc Minh không đổi sắc đáp lại.

Kỳ Diệu sắp điên.

“không phải! Tôi!”

“cô cảm thấy phiền toái sao? Tôi cùng cô mua đồ, giúp cô cầm một túi to, cô không cảm kích thì thôi, còn tính toán này nọ sao?”

cô có cảm giác ý của ảnh đế là “Tôi là ảnh đế có địa vị cao lại cùng người có địa vị thấp như cô đi dạo phố còn không mau khấu tạ long ân sau đó mỗi ngày đều mặc quần áo”, làm tiểu nha đầu ghen nội thương.

“A a a... Bình thường anh đều xài tiền như nước như vậy sao?”

“không phải. Tôi cảm thấy cần thiết mua mới hào phóng ra tay.”

Cho nên cô phải cảm thấy vinh hạnh sao?

Kỳ Diệu nghĩ muốn hai tay ôm đầu, đáng tiếc trên tay cô đều là túi mua đồ, không rảnh.

“đi thôi, đừng chậm trễ thời gian, không phải cô còn muốn... Mua quần áo nữa sao?”

Mạc Minh nhỏ giọng nhắc nhở một câu, cô mới thu hồi lại cơn giận, bất bình hướng cửa hàng bán đồ lót.

Hai mươi phút sau, hai người thắng lợi trở về. Sắp đến giờ đón Mạc Du và Mạc Nhiên, Kỳ Diệu không có nhiều tâm tư đi lựa đồ lót, chỉ vội vàng cầm nhãn hiệu và số đo mình thường dùng, vội vàng đi đến chỗ Mạc Minh đợi.

Đột nhiên cô cảm thấy xấu hổ làm sao bây giờ?

Vụng trộm liếc nhìn người đàn ông bình thần ung dung, Kỳ Diệu cảm thấy, đạo hạnh của mình vẫn còn quá thấp.

cô không nói lời nào ngồi cạnh ghế lái, đến nhà xe trường học đợi, sau đó nhìn thấy hai đứa bé.

“Chị!”

Nghe được tiểu thiên sứ gọi, Kỳ Diệu vui hẳn lên. cô tươi cười dắt tay hai tiểu gia hỏa, ngồi vào oto cách đó không xa.

Còn chưa chui vào xe đã nhìn thấy ba ngồi trên ghế lái, Mạc Du và Mạc Nhiên lập tức hồi hộp. Hai người kêu “Ba”, lại hiếu kỳ hỏi Kỳ Diệu sao lại cùng ba tới đón bọn chúng.

Tiểu cô nương hồi tưởng lại đoạn thời gian cô mất hứng.

“Chị và ba giúp các em mua quần áo.” Tuy nghĩ thế, cô vẫn cố gắng không nghĩ tới những chuyện không vui, cười nói chuyện với hai đứa bé, “Hôm sau, các em sẽ có quần áo đẹp để mặc.”

“A a!” Mạc Nhiên tung tăng như chim sẻ, Mạc Du ở bên cạnh cười không khép miệng được.

“Chúng ta nhanh về nhà, nhìn thử quần áo, được không?” Kỳ Diệu sờ đầu nhỏ của bọn chúng, vẫn nói cười riu rít như cũ.

“Dạ! Chị và ba tốt nhất!”

Hừ... Ba các em không tốt đâu, làm chị tức giận một buổi trưa.

Lời nói này, cô đương nhiên không nói với hai đứa bé, cô chỉ có thể lộ ra nụ cười vui vẻ trước mặt bọn chúng, mím môi không nói nhiều lời nữa.

Sau khi về đến nhà, Kỳ Diệu chịu trách nhiệm giúp hai đứa bé tắm rửa, Mạc Minh “Bị buộc” đảm đương làm đầu bếp chính.

Kỳ thật, anh không hiểu vì sao tiểu nha đầu lại có hứng thú tắm cho hai đứa bé, nhưng suy nghĩ kỹ anh cũng không nói gì thêm.

49. Chương 49: Mạc Du

Edit: meowlui.

Nhưng bất luận như thế nào, tấm thẻ này, Kỳ Diệu vẫn không thể không cầm lấy.

Dù sao, cô cũng không tham ô tiền bên trong - - chỉ mua đồ cần thiết cho hai tiểu gia hỏa, các thứ khác không động, không động.

Tiểu cô nương mua thêm một cái lò nướng và một ít vật dụng trong bếp, quần áo hai đứa bé và cô đã mua xong. Cuộc sống rất nhanh liền đi vào quỹ đạo, giống những ngày sống ở nhà họ Mạc thuê.

Nhưng mà, có một số thứ không giống.

Ví dụ như, mỗi ngày cô đều có thể thấy ảnh đế quốc dân mặc quần áo ở nhà đi qua cô, cũng có thể thấy mặt hai tiểu gia hỏa vui vẻ.

cô cảm thấy, cô “không để ý danh tiết” ở nhà người đàn ông này, bao nhiêu vẫn đáng giá - - hai tiểu gia hỏa ngày càng vui vẻ hơn, càng ngày càng thân với cha bọn chúng hơn.

Đương nhiên, công lao thuộc về thái độ của Mạc Minh với bọn chúng ngày càng hòa ái hơn.

anh gọi điện thoại hẹn Thích Mẫn Hạo qua đây, gọi người đại diện đưa Mạc Du đi đến phòng khám tư nhân khám bệnh. đang cùng anh trai chơi ghép hình Mạc Nhiên nghe được, cảm thấy kỳ lạ, bởi vì cậu và anh

traí mỗi ngày đều một đôi, rất ít khi tách ra - - cậu không hiểu, anh rất tốt mà, tại sao phải mang đi khám bệnh chứ.

Mạc Du cũng không hiểu, cho đến khi Mạc Minh chính mình giải thích cho cậu, nửa đêm cậu thường xuyên ngủ mơ hồ đi vào phòng khách, việc này không phải là thói quen tốt, phải đến bác sĩ chữa.

Thích Mẫn Hạo ở bên cạnh nghe cảm thấy kinh ngạc: Bắt đầu từ lúc nào, người đàn ông im lặng với bọn nhỏ, cũng sẽ học bộ dáng của người làm ba, kiên nhẫn giải thích loại vấn đề này chứ?

anh ta nhìn Mạc Minh vài lần, ánh mắt dừng lại trên người Kỳ Diệu, thoáng chốc bừng tỉnh đại ngộ.

Cho nên nói, anh ta liên tục cảm thấy, trong nhà này thiếu nữ chủ nhân.

Vừa nghĩ liền nghĩ xa xôi, hoảng để không vội người đại diện thái giám vội vàng hỏi “Nữ chủ nhân” có thể đi cùng không.

không thể nghỉ ngơi, cô lo lắng cho tiểu Mạc Du nên sẽ đi.

“Được ạ, vậy thì đi cùng nhau.” Thích Mẫn Hạo không đợi Mạc Minh mở miệng tỏ thái độ, liền bao biện đáp ứng, “Chỉ cần người khác đừng coi chúng ta là một nhà ba người là được.”

Sau đó, anh ta cố ý trêu chọc một câu, ý tứ sâu xa nhìn Mạc Minh một cái.

không hề nghỉ ngơi, anh ta nhận được một cái lườm từ nghệ sĩ nhà mình.

Nhưng Kỳ Diệu thì không để ý, cười hì hì nói anh đợi, liền về phòng thay quần áo,

Nhưng mà... thật kỳ lạ.

đang thay quần áo tiểu cô nương đột nhiên phát hiện ra một việc.

Vì sao lúc anh Thích cười đùa cô, một chút xấu hổ cô cũng không có chứ?

Cùng lúc đó, Thích Mẫn Hạo cười vui vẻ với Mạc Minh.

“Này, thế nào? Diệu Diệu là một cô gái tốt đúng không?” anh ta chạm nhẹ vào Mạc Minh một cái, đổi lại ánh mắt lạnh lùng của anh.

“Cái gì thế nào?” Ảnh đế quốc dân không thềm đếm xỉa đến lời nói của người đại diện, không đáp mà hỏi ngược lại.

“Đừng có mà giả vờ với tớ, tính tình cậu, tớ còn chưa hiểu rõ sao?” Thích Mẫn Hạo không khách khí, bắt được cơ hội liền ồn ào, “Nếu như cậu nhìn không thuận mắt người nào... Nhất là nữ, cậu có thể để cô ấy ở đây sao?”

Đặc biệt còn cường điệu giới tính, Thích Mẫn Hạo lại bị Mạc Minh lạnh lùng liếc nhìn.

“Cậu nói có thể chú ý một chút được không? Đứa bé vẫn còn ở đây.”

Thích Mẫn Hạo nhìn theo ánh mắt anh, thấy hai đứa bé chớp mắt, vẻ mặt tò mò nhìn anh.

anh ta lập tức cười “Ha ha” một tiếng.

“Mạc Du, Mạc Nhiên à, các cháu thích chị Kỳ Diệu không?” anh ta ngồi xổm xuống, “không có ý tốt” quan sát hai gương mặt giống nhau như đúc.

“Thích ạ.” Hai anh em không hẹn mà cùng gật đầu.

“Vậy nếu chị bồi các cháu và ba cả đời, các cháu có cao hứng không?”

“Cao hứng.”

“Nếu có một điều kiện thì sao? Các cháu có cao hứng không?”

“Điều kiện gì vậy ạ?”

“Chính là, các cháu đổi cách gọi, gọi chị ấy... Ai da!”

Người đại diện càng nói càng hưng phấn thỉnh thoảng bị nghệ sĩ nhà mình lôi dậy.

“Cậu làm cái gì vậy?” anh ta trừng mắt nói với Mạc Minh.

“Cậu không biết là cậu quan quá nhiều rồi sao?” Mạc Minh mặt lạnh nhìn anh ta.

“Ôi chào? Như này là xen vào việc của người khác sao? Tớ là vì muốn tốt cho cậu, cậu nhìn xem cậu...”

“không nhọc cậu quan tâm, tớ có thể xử lý tốt.”

Thích Mẫn Hạo đang muốn thao thao bất tuyệt triển khai trình bày và phân tích, liền bị Mạc Minh cắt đứt.

Cho dù muốn nói cái gì, làm cái gì, cũng nên là anh, người làm cha tự mình làm, anh ta người ngoài cuộc hằng hái cái gì.

Đem thần sắc không rung động của nghệ sĩ nhà mình thu hết vào mắt, Thích Mẫn Hạo hiểu rõ cười.

“Được rồi, vậy tớ chờ tin tức tốt của cậu.”

anh ta vỗ vai người đàn ông, làm hai tiểu gia hỏa không thoải mái.

“Ba, chú Thích, hai người đang nói cái gì thế? Chúng con nghe không hiểu gì cả?”

“Tin tức tốt gì?”

Lúc tiểu Mạc Nhiên đang kháng nghị, nữ chủ nhân bị người “Sau lưng nghị luận” cũng đi từ lầu hai xuống, dò hỏi.

Thích Mẫn Hạo lập tức cười ái muội.

“Về sau em sẽ biết.”

“Cái gì vậy... Thần thần bí bí...”

Tiểu cô nương cổ làm ra vẻ bất mãn đứng bên cạnh anh ta, cầm tay Mạc Du.

“Được rồi, chúng ta không để ý tới chú Thích. đi, chị đưa em đi gặp bác sĩ.”

Thấy Kỳ Diệu dắt tiểu tử đi ra ngoài, tiểu tử quay đầu chào ba, nói tạm biệt em trai, Thích Mẫn Hạo dùng ánh mắt “Cậu hiểu” với Mạc Minh, vội vàng đuổi theo.

trên đường ba người rất hòa hợp nhưng không nghĩ tới, hơn một tiếng sau trên đường trở về, trong xe lặng ngắt như tờ. Bác sĩ chỉ nói bệnh tình cho một mình Kỳ Diệu, Thích Mẫn Hạo cũng không biết Kỳ Diệu nghe được những gì, bây giờ tiểu tử đang ở đây, anh thấy Kỳ Diệu không cười vui vẻ như lúc trước, không khỏi lo lắng tính nghiêm trọng của vấn đề, cho nên không dám mở miệng hỏi trước mặt tiểu tử.

Nhưng mà, Mạc Du gần sáu tuổi nhưng thông minh và nhạy cảm, cậu nhạy cảm phát giác được, chị và chú Thích đều không thích hợp, chắc chắn là có liên quan đến “Thói xấu” của cậu.

Đúng rồi, mặc dù ba nói, chú bác sĩ giúp cậu bỏ đi thói xấu nửa đêm chạy loạn khắp nơi, nhưng cậu có thể mơ hồ cảm thấy, sự tình không đơn giản như ba nói.

“Chị...” Do dự rất lâu, cuối cùng cậu lấy hết dũng khí hỏi.

“Ừ?” Kỳ Diệu đang trầm tư phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn cậu.

“Có phải em mắc bệnh gì kì lạ không ạ??”

Kỳ Diệu cô nương nín thở tập trung suy nghĩ.

Dù sao, cô không thể thẳng thắn nói những lời mà bác sĩ nói cho Mạc Du, cậu còn quá nhỏ, chuyện này rất khó lý giải, hơn nữa cậu lại như vậy... Tóm lại, cô không thể tùy tiện nói ra chân tướng.

cô nương cười nheo khuôn mặt tiểu tử, nhìn cậu cau mày, hơi bất mãn nhìn cô.

“Đứa nhỏ ngốc, em nghĩ cái gì vậy, em đáng yêu như thế, khỏe mạnh như vậy, sao lại có bệnh kỳ lạ chứ?”

“Sao chị lại rầu rĩ không vui thế ạ?”

Tiểu tử xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị bóp đau, hỏi.

Kỳ Diệu gượng cười: Đứa bé này, sức quan sát rất lớn.

“Chị buồn rầu không vui là vì bác sĩ nói chị có quầng thâm ở mắt, trong lòng chị cảm thấy buồn bực.”

“Hả?”

Tiểu tử nhìn không được lúng túng, nghiêm túc quan sát cô gái.

Hình như thật sự...

“Em biết đấy, chị trẻ tuổi, xinh đẹp như vậy, sao có thể biến thành “Gấu trúc” được chứ?” Kỳ Diệu nói, còn làm động tác ngốc nghếch, giương nanh múa vuốt chọc cho tiểu tử cười, “Thế nên, em không được suy nghĩ linh tinh. Chỉ cần em nghe lời bác sĩ, sửa thói xấu, sẽ không có việc gì.”

Đứa bé cũng chỉ là đứa bé, chị gái tín nhiệm dụ dỗ như vậy, lập tức mặt mày rạng rỡ.

“Dạ, em sẽ nghe lời.”

Kỳ Diệu tươi cười rạng rỡ vuốt tóc Mạc Du, lo lắng không giảm.

Mãi đến buổi tối hôm đó, bọn họ ăn cơm như những ngày thường, nhìn bọn nhỏ nằm ngủ cô mới lo lắng đi tìm Mạc Minh.

“Bác sĩ nói như thế nào?”

Kỳ Diệu không nhúc nhích nhìn chăm chăm người đàn ông vừa hỏi.

“Sao vậy? Vấn đề nghiêm trọng hơn à?”

Thấy cô hơi khác thường, Mạc Minh lạnh nhạt cũng không khỏi lo lắng.

“Bác sĩ kết luận sơ bộ, hỏa hoạn kia là do Mạc Du vô tình đốt.”

Thình lình nghe được cô nói, anh mới định thần nói tiếp: “Việc này tôi biết, cảnh sát đã kết luận rồi, nói hỏa hoạn do những ngọn nến tạo thành.”

“anh có biết hay không, vì sao trong quá trình mộng du đứa bé đốt những ngọn nến sinh nhật kia, tại sao em trai giống nó như vậy, mỗi đêm đều ngủ an ổn chứ?”

Điều Kỳ Diệu hỏi, cũng chính là điều mà Mạc Minh nghi hoặc - - nếu như, vấn đề thứ hai còn miễn cưỡng giải thích thành “Thân thể khác biệt”, vấn đề thứ nhất thì...

Quả thật, đốt một đồng nến, đối với một đứa bé sáu tuổi mộng du mà nói, là một hành vi phức tạp - - như vậy, vấn đề là động cơ gì gây ra ép buộc Mạc Du không tự chủ, hoàn thành động tác không đơn giản như thế? Hoặc là, cậu vì sao không làm việc khác, hết lần này đến lần khác làm hành động không thể tưởng tượng nổi này?

“anh có biết hay không, vì sao mỗi lần mộng du, nó không đi chỗ khác, lúc nào cũng nằm ở ghế sofa?”

không đợi Mạc Minh tìm ra lý do, Kỳ Diệu lại đặt ra câu hỏi.

Người đàn ông nhíu mày.

Nghe khẩu khí của cô, ánh mắt cô, không lẽ... Việc này đều liên quan đến anh sao?

Tim đập nhanh, anh nhìn cô gái không chớp mắt nhìn anh, nói rõ mấy chữ: “Là vì anh, tất cả là vì anh.”

Lời còn chưa dứt, Mạc Minh cảm thấy trầm xuống.

thật sự có quan hệ với anh sao?

“Trước kia anh rất ít khi đến thăm Mạc Du và Mạc Nhiên, bọn chúng nhớ anh, nhưng sợ làm trễ nải công việc của anh, sợ anh mất hứng, thế nên lúc nào cũng cố nén, cố gắng biểu hiện trước mặt anh là đứa bé ngoan hiểu chuyện, cho tới bây giờ không làm anh khó xử. Mạc Nhiên tính cách hơi hướng ngoại, hơn nữa còn có anh trai chăm sóc, cho nên thỉnh thoảng cũng có thể làm nũng, Mạc Du hoàn toàn bất đồng, tính

tình nó hướng nội, cái gì cũng dấu ở trong lòng, cảm thấy mình là anh, phải làm gương tốt cho em trai, nó làm anh nhất định phải gánh vác, bởi vậy, rất nhiều tâm tình chất chứa, năm này tháng nọ, càng để lâu càng nhiều, càng áp chế càng trầm, nó cần phải thổ lộ, nhưng cũng không muốn tỉnh thổ lộ, cho nên, lúc nó ngủ, vô ý thức giải quyết cô độc và buồn khổ trong lòng.”

“Ghế sofa phòng khách kia, là nơi anh ngồi mỗi lần đến thăm bọn chúng, anh rất ít khi vào phòng ngủ bọn chúng, cho nên, Mạc Du nhớ anh, cũng chỉ có thể ngủ trên ghế sofa, như vậy, cảm giác có thể gần anh hơn một chút, có thể cảm nhận được hơi thở của anh, giống như anh đang ôm ngủ.”

“Ngọn nến hôm sinh nhật, cũng có đạo lý. anh hiếm khi bồi hai đứa bé sinh nhật, Mạc Du cao hứng, nhưng cũng lo lắng, nó sợ sẽ không có lần thứ hai, cho nên không bỏ được, trong tiềm thức nó muốn tái diễn lại ấm áp kia, lưu vĩnh viễn cảnh tượng tốt đẹp này.”

Cho nên, trong quá trình cậu mộng du, cứ thế tìm được những ngọn nến kia đốt chúng, lưu lại mấy tiếng hạnh phúc kia.

Nhưng mà, dù sao cũng là hành vi vô ý thức, đứa bé mới gây ra hỏa hoạn nửa đêm.

“Tôi nói với anh, không phải là muốn khiển trách. Tôi hiểu, công việc anh bận rộn, đối với mẹ hai đứa bé... Khả năng cũng tồn tại một vài vấn đề. Nhưng mà, Mạc Du và Mạc Nhiên vô tội, bọn chúng là những đứa bé ưu tú, đứa bé tốt, tôi thật sự hi vọng, coi như anh không bỏ được thành kiến đối với mẹ đứa bé, nhưng mong anh thân thiết với đứa bé hơn một chút, tranh thủ ở với bọn chúng. Bọn chúng yêu anh, là thật tâm yêu anh.”

Kỳ Diệu nói, trong hốc mắt không ý thức được đã đầy nước mắt. cô nghĩ tới những lời bác sĩ nói với cô, vừa nghĩ tới ánh mắt đứa bé làm người ta đau lòng, liền nhịn không được rơi nước mắt.

Bọn chúng quá đáng thương, nếu như có thể, cô muốn mang tất cả yêu thương cho bọn chúng, đáng tiếc, mặc dù cô có tâm, nhưng không thể thay thế được cha ruột.

Thấy tiểu nha đầu khóc, Mạc Minh động lòng, không biết phải làm sao.

“Tôi biết.” Đột nhiên, anh bình tĩnh lên tiếng, “Trước kia do tôi quá sơ sẩy, về sau sẽ không như vậy nữa.”

Kỳ Diệu cúi đầu xuống - - che dấu nước mắt, đột nhiên không nghe thấy anh thanh minh liền trực tiếp nhận sai và hứa hẹn, cô không tự chủ được ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh.

Tầm mắt mông lung, cô nhìn không rõ vẻ mặt của anh, nhưng từ giọng điệu nói chuyện, cô có thể phán đoán, anh nói hoàn toàn không phải lấy lệ.

“Cảm ơn anh.”

Tiểu cô nương nghiêm túc nói cảm ơn với anh, làm anh không biết nên khóc hay nên cười.

anh mới là ba của đứa bé, cô là người ngoài nói cảm ơn với anh, tính là gì?

Nhưng mà...

anh nhếch khóe miệng.

Điều này hoàn toàn chứng minh, cô rất thích và bảo vệ Mạc Du, Mạc Nhiên.

Mạc Minh đột nhiên không có ý kháng cự.

Nếu cô gái này vĩnh viễn làm bạn với con anh, thật sự rất tốt.

50. Chương 50: Thay Đổi

Edit: meowlui.

Từ đó, thời gian Mạc Minh làm bạn với hai đứa bé nhiều hơn.

Kỳ Diệu phát hiện, sáng sớm, chỉ cần không vội, anh sẽ bồi Mạc Du và Mạc Nhiên cùng nhau ăn bữa sáng, ăn xong sẽ lái xe đưa bọn chúng đi đến xe nhà trường đón hay trực tiếp đưa đến trường, buổi tối, anh ngồi giữa hai đứa bé đọc sách. Có đôi khi, anh sẽ đi nhìn hai đứa bé vẽ tranh, nghe bọn chúng kéo đàn vi-ô-lông, thậm chí xem tivi, chơi ghép hình với bọn chúng, mặc dù trong quá trình này, anh ít khi nói, nhưng làm hai đứa bé thụ sủng nhược kinh.

Mạc Nhiên hướng ngoại cũng nhận không được vụng trộm kể tai cô nói nhỏ, nói ba gần đây thật kỳ lạ, mỗi tuần đều dành thời gian bồi cậu và anh trai.

Kỳ Diệu bị đứa bé nửa vui mừng lại không hiểu làm cho dở khóc dở cười, nhưng cuối cùng cô không nói gì, chỉ sờ đầu cậu, hỏi cậu vui hay không vui.

Tiểu tử đương nhiên rất vui vẻ, còn nói nếu ba có thể bồi bọn chúng học, bồi bọn chúng chơi đùa, như vậy, cậu và anh trai nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

Kỳ Diệu nghe những lời cậu nói làm vui vẻ, trong lòng nghĩ, có mấy lời vẫn nên để người làm cha nói cho bọn nhỏ, cô là người ngoài, không tiện nhúng tay vào.

Vì vậy, ban đêm ngày nào đó, cô bưng trái cây đã cắt xong tới, thấy ba cha con ngồi trên thảm chơi ghép hình. Mạc Minh cơ bản không có động thủ, vẫn nhìn hai anh em, cho dù như thế, hai tiểu gia hỏa đã cảm thấy rất thỏa mãn, cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất, ghép xong bức tranh.

Đợi đến khi ghép xong, bọn chúng hưng phấn ngửa cái đầu nhỏ, ánh mắt sáng ngời nhìn ba bọn chúng, vẻ mặt “Cầu xin khen ngợi”.

Người đàn ông xoa đầu bọn chúng, nhỏ giọng nói: “Ừ, không tệ.”

Hai tiểu gia hỏa vui vẻ, dù sao, từ trước đến nay ba rất ít khen ngợi bọn chúng.

Kỳ Diệu im lặng cười, im lặng không một tiếng động rời đi, để phòng khách lại cho ba cha con. không biết lúc cô xoay người đi, ánh mắt người đàn ông không tự chủ dừng trên người cô.

Mạc Minh nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn của cô, cuối cùng thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chú hai đứa con trai mặt mày hớn hở.

anh khẽ mím môi, dường như rất lâu sau, mới mở miệng gọi: “Mạc Du, Mạc Nhiên.”

Hai đứa bé đang ghép hình ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Trước kia thời gian ba dành cho các con quá ít, về sau chỉ cần rảnh rỗi, ba sẽ thường xuyên ở với các con.”

Đối với hai tiểu tử giống nhau như đúc, anh không có lời gì nói tốt hơn, chỉ có thể nói đơn giản một câu, cũng đủ làm cho hai anh em ngơ ngẩn.

Có trời mới biết bọn chúng chờ câu này, chờ bao lâu - - vốn là cho rằng, chính mình vĩnh viễn sẽ không nghe được.

Theo dự đoán sợ hãi và vui mừng không có lập tức xuất hiện, Mạc Minh kinh ngạc nhìn hai đứa bé mím môi, hốc mắt ửng hồng, đúng là muốn rơi nước mắt trước mặt anh.

anh nhất thời hơi sợ hãi.

Mạc Minh không đoán trước được, hai đứa bé rất ít khi khóc trước mặt anh, bởi vì lời anh nói mà là đã rơi lệ.

“Ba - -”

Thấy hai tiểu gia hỏa nói khóc liền khóc, anh một người hai mươi tám tuổi, không biết phản ứng thế nào. Cho đến khi Mạc Nhiên và Mạc Du nhào vào trong lòng anh, người đàn ông mới đột nhiên hoàn hồn.

Hai đứa bé theo chân cha, đều là “Nam nhi không dễ dàng rơi lệ”. anh thường nhìn bọn chúng lớn lên, không phải không biết.

Vào lúc này, bọn chúng không kìm lòng nổi, tất nhiên là do chờ đợi quá lâu.

Hai đứa bé kiên nhẫn và thành thực, làm anh đau lòng.

anh đột nhiên ngộ ra, vì sao Kỳ Diệu rơi lệ vì hai đứa bé.

Đó là một loại thương tiếc của trưởng bối đối với vãn bối, là một loại bảo vệ phát ra từ nội tâm.

Đường đường là ảnh đế quốc dân đột nhiên đau lòng.

“Ngoan, đừng khóc. Trước đây là ba không tốt, ba xin lỗi các con.” anh phá lệ dịu dàng, chính mình mở miệng thừa nhận sai lầm với hai đứa bé.

Hai anh em cả người chôn vào trong ngực anh, không ngừng lắc đầu: “không có không có... Ô... Ba không có lỗi! Chúng con... Ô - - chúng con thích ba nhất!”

Thân thể mềm mại ở trong ngực, rõ ràng khóc không thành tiếng, vẫn không quên thút tha thút thít an ủi anh. Mạc Minh ôm hai con, tình cảm chôn dấu thật lâu trong nháy mắt cuộn cuộn.

anh chỉ sợ anh làm sai, anh không nên mang ân oán đời trước đổ lên đầu hai đứa bé vô tội. Cho dù nhìn thấy bọn chúng anh liền nhớ tới người phụ nữ đáng hận kia, anh không nên để đứa bé mất đi tình thương của mẹ đồng thời lại bị cha vứt bỏ.

Lần nữa từ phòng bếp đi ra phòng khách, Kỳ Diệu nhìn thấy người đàn ông ôm hai đứa bé, dịu dàng dỗ dành an ủi.

cô chưa bao giờ thấy anh ngốc lại dịu dàng như vậy, sau đó tỉnh ngộ, cũng nhận không được ướm hốc mắt.

Ba cha con bọn họ, cuối cùng đến gần nhau hơn, hai đứa bé cuối cùng cũng đợi được mây tan.

Tối hôm đó, Mạc Minh chủ động bồi hai đứa bé cùng nhau nằm ngủ. Trước đó, Kỳ Diệu lặng lẽ đưa cho anh cái khăn ẩm, bảo lau mặt cho bọn tiểu tử.

Là cô nghĩ chu đáo, nói cách khác, sáng mai Mạc Du và Mạc Nhiên sợ là sưng mắt đi nhà trẻ.

Mạc Minh im lặng không lên tiếng tự nghĩ, chạy tới lau mặt cho hai đứa bé.

Hôm sau, anh đặc biệt dậy sớm, chiếm đoạt vị trí trong phòng bếp của Kỳ Diệu, không nói lời nào làm bữa sáng cho hai đứa bé. Trong lòng Kỳ Diệu biết anh muốn đền bù tổn thất cho bọn tiểu tử, cũng không tranh đoạt với anh, cười tủm tỉm, đợi bữa sáng kiểu Tây.

Quả nhiên, không lâu sau, hai tiểu gia hỏa ngồi cùng một chỗ, hưởng dụng bữa sáng đặc biệt.

Sau khi ăn xong, Mạc Minh lái xe đưa hai anh em đi nhà trẻ, tiện đường đưa Kỳ Diệu đi mua đồ ăn. Dọc đường đi, trên mặt hai tiểu gia hỏa đều khó kiềm chế tươi cười, bọn chúng còn thăm dò nói chuyện cùng ba, hơn nữa còn được ba trả lời lần lượt.

Khi thấy hai đứa bé tiến vào cửa chính nhà trẻ, người đàn ông trên ghế lái mới nghe cô bé ngồi ghế sau nói: “anh nhìn bọn chúng xem, rất cao húng đó. Thường ngày lúc tôi đưa bọn chúng đi nhà trẻ, cũng không thấy bọn chúng vui vẻ như vậy.”

Mạc Minh không lập tức nói tiếp, trầm mặc mười mấy giây, mới đột nhiên nói “Cảm ơn”.

Kỳ Diệu ngẩn người, hoàn hồn thản nhiên cười một tiếng.

“Cảm ơn tôi cái gì? Là chính anh tự nghĩ thông suốt, tôi nên cảm ơn anh mới đúng.”

Lời vừa nói ra, Mạc Minh vẫn không lập tức lên tiếng. Dường như thật lâu sau, anh nói ra một câu làm Kỳ Diệu trố mắt.

“cô có thể bồi bọn chúng liên tục sao?”

Nội dung người đàn ông nói và giọng nói có chút không tầm thường, vì vậy, Kỳ Diệu không phản ứng kịp.

một lát sau, cô mới lúng túng hỏi anh, không phải là muốn cô chăm sóc cuộc sống hàng ngày của hai tiểu gia hỏa lâu dài đấy chứ.

Cùng lúc đó, người đàn ông bật thốt ra cũng hồi phục lại tinh thần.

anh nhất thời kìm nén không được, đem những lời trong lòng nói ra.

Nhưng mà, nhìn bộ dáng của cô, giống như hoàn toàn lý giải anh muốn tiếp tục coi cô như “Bảo mẫu” của hai đứa bé.

“Tôi biết, thỉnh cầu này có thể làm người khác khó chịu.” Mạc Minh lấy lại bình tĩnh, tháo kính râm xuống, sắc mặt như thường quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt của cô nương ngồi ghế sau, “Nhưng mà, cô chăm sóc bọn chúng rất tốt, bọn chúng cũng thật tâm thích cô. Nếu như có thể, tôi hy vọng cô có thể nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.”

Người đàn ông nghiêm túc nói, tiểu cô nương không tự chủ được mở to miệng.

Nếu đổi lại là lúc cô mới nhận việc, cô nhất định sẽ không chút nghĩ ngợi hỏi ngược lại “không phải là nói tạm thời thay thế sao?”, nhưng lúc này, cô ngày càng thân với bọn chúng, thích bọn chúng, cho nên, lời nói như vậy, cô làm sao cũng không nói ra được.

Chỉ là, chẳng lẽ... cô thật sự muốn cả đời làm “Trợ lý riêng” sao?

Quả thật, trước khi tốt nghiệp cô đã định ra mục tiêu, làm một người đại diện có uy tín danh dự, hoặc những việc liên quan đến trong nghề. Trợ lý riêng minh tinh, là suy tính trong phạm vi của cô, không phải là “Ngụy trợ lý” treo đầu dê bán thịt chó này. Dù sao, mấy tháng nay cô làm việc, không dính dáng đến công việc của Mạc Minh, nói trắng ra, chỉ là nhân viên chăm sóc đứa bé và nội trợ mà thôi.

Đương nhiên, cô không ghét bỏ việc này. Tiền lương mỗi tháng của cô tương đối khả quan, hai đứa bé lại rất ngoan, hơn nữa ông chủ ra tay hào phóng, nhân phẩm cũng tốt, mẫu chốt là, anh vẫn là đại minh tinh nổi tiếng - - so với những bạn học, cô may mắn hơn nhiều.

Nhưng không thể phủ nhận, cái này khác xa với lý tưởng của cô.

Có lẽ thấy Kỳ Diệu muốn nói lại thôi, Mạc Minh suy nghĩ một lát, cũng chỉ dậm lao phải theo lao, tiếp tục câu chuyện.

“Tôi cũng biết, cô làm trong ngành sản xuất, giống như là người đại diện, giống như là trợ lý, cho dù ở công ty đại diện làm hành chính cũng tốt. Nếu như cô nguyện ý ở lại, tôi có thể để cô tham dự vào công việc của tôi, thay Mẫn Hạo chia sẻ một ít công việc.” anh nhìn ánh mắt tiểu nha đầu phút chốc sáng lên, thầm nghĩ mình tìm đúng cách rồi, “Đương nhiên, đứa bé còn chưa lớn, trọng tâm của cô vẫn đặt trên người đứa bé. Đợi bọn chúng... Đợi bọn chúng học trung học, cô có thể dành nhiều thời gian, học này nọ, làm việc cô nên làm.”

Mạc Minh vốn muốn nói “Đợi bọn chúng trưởng thành”, nhưng ngẫm lại, khoảng cách Mạc Du, Mạc Nhiên trưởng thành còn mười hai năm, ngày đó quá xa, anh không nên hù dọa tiểu nha đầu.

Mắt nhìn thấy Kỳ Diệu đầu tiên lộ vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ, sau đó buồn rầu, người đàn ông cảm thấy việc này không đơn giản, trên mặt không có việc gì làm ra kết luận nhỏ, “Thế nào? Suy nghĩ một chút?”

Kỳ Diệu cười gượng với anh, cuối cùng cũng nói: “Mạc tiên sinh, tôi rất cảm ơn anh tín nhiệm, cũng rất cảm ơn anh tạo điều kiện cho tôi. Nhưng mà... Nếu như tôi vẫn còn ở lại chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên, có phải tôi vẫn ở trong nhà anh không?”

Hóa ra, tình thế cô khó xử, là đang suy nghĩ vấn đề này.

Mạc Minh cảm thấy, cái anh muốn chính là kết quả này.

anh không nhanh không chậm đem vấn đề chuyển lại.

Ánh mắt tiểu nha đầu nhìn anh, anh đeo kính râm lần nữa, đáp lại: “Nếu tôi nhớ không lầm, trước đây cô vẫn ở nhà họ Lâm.”

“Đúng vậy...”

“nói cách khác, bây giờ cô không có nhà của mình.”

“Đúng vậy...”

“Chỗ tôi ở là biệt thự miễn phí thượng hạng, vì sao cô lại không ở?”

Người đàn ông dùng lễ thường hỏi cô, tiểu nha đầu lập tức suy sụp.

“Vì cái gì tôi không ở... anh không biết sao...”

cô nói thầm nho nhỏ, Mạc Minh không để lại dấu vết nhếch môi cười.

“Bởi vì nam nữ khác biệt sao?”

Kỳ Diệu trầm mặc.

Thông qua kính mắt thấy bộ dáng cô không thèm che dấu, người đàn ông nhin không được nhếch môi.

“cô ở đây hơn mười ngày, tôi có không tôn trọng cô không?”

“không có.”

“Có quấy rầy cô sao?”

“cô cảm thấy chỗ này không tiện sao?”

“... không có.”

Nội tâm Mạc Minh thỏa mãn.

“Thế kết luận.”

“không có kết luận!” Kỳ Diệu nóng nảy, thầm hận sau khi mẹ qua đời, cha nhấn tâm bán bất động sản của bọn họ trong thành phố, “Tôi... Tôi là con gái, tương lai... Tương lai tôi muốn kết hôn, chẳng lẽ muốn tôi đem ông xã ném ở nhà, đến ở nhà anh sao?”

Kết hôn? Ông xã?

Mạc Minh nhú mày, quay đầu lại nhìn cô.

“Nếu thật sự có một ngày như vậy, tất nhiên cô phải ngủ trong nhà chồng mình rồi.” Người đàn ông nhàn nhạt đáp, trong lòng nghĩ lại: Dù sao nhà “Các người” là nhà tôi.

“thật sao?” Tiểu nha đầu hiển nhiên không đọc được suy nghĩ của anh, còn lộ vẻ mặt khó có thể tin - - cô còn tưởng rằng, đối phương sẽ không dễ dàng buông tay.

Mạc Minh đương nhiên không dễ dàng buông tay, anh khẽ mỉm cười, không biến sắc nói tiếp: “Ừ, nhà sẽ mua gần chỗ này, tiện cho cô bất cứ lúc nào cũng có thể tới chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên.”

Kỳ Diệu cảm thấy anh tưởng tượng không tệ, nhưng cô lại nghĩ đến một vấn đề.

“Nhưng mà... Giá nhà ở đây rất đắt, tôi lại không phải là đại minh tinh, làm sao có thể mua...”

“Mua không được, tôi sẽ giúp cô, không cần cảm ơn tôi.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu ngạc nhiên.

“Sao có thể chứ?” cô có tài đức gì? Có thể để một ảnh đế quốc dân mới quen biết mấy tháng bỏ tiền mua phòng cưới cho cô!

“không có gì không được cả.” Dù sao đến lúc ấy, một phen tiền anh cũng không cần bỏ ra, trực tiếp mang người từ phòng khách kéo vào phòng ngủ chính là được.

Đối với thái độ của người đàn ông, Kỳ Diệu lắc đầu liên tục, không biết nên phản bác anh như thế nào.

Sững sờ một lát, cô chỉ có thể khoát tay, nói: “không không không... Cái này không được, quá hoang đường... anh thật sự là... Ý nghĩ này của anh quả thật không bình thường, ...”

cô mới phát hiện ra tôi “không bình thường” sao?

Người đàn ông âm thầm “Oán hận”, vì sao nha đầu này không thay đổi suy nghĩ, ngấm lại xem vì sao anh sẽ “không bình thường” như vậy chứ?

Nhưng mà, ngoài mặt anh vẫn trấn tĩnh nói ra: “Tiền của tôi, thích làm gì thì làm. Huống chi, tôi làm chuyện này cũng vì hai đứa bé, tôi nghĩ rằng đáng giá, thì chính là đáng giá.”

Tiểu cô nương bị bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng của anh chọc cho vui mừng.

“Hừ... anh thật sự là... thật sự là ông chủ tốt.”

“Biết rõ tôi như vậy, còn không nhanh đáp ứng điều kiện của tôi?”

Tiểu nha đầu lập tức dở khóc dở cười.

cô cần môi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nói.

“Được rồi! Đồng ý!”

51. Chương 51: Bảo Vệ

Edit: meowlui.

Lúc này, Kỳ Diệu còn không biết, mình đã bán chính mình.

Năm phút sau, cô vui tươi hơn hỏ nói tạm biệt Mạc Minh, đi đến chợ mua đồ ăn. Người đàn ông ngồi trên ghế lái nhìn chăm chăm không chớp mắt bóng lưng cô.

Nhìn cô, Mạc Minh không khỏi cười ra tiếng.

một lát sau, anh thu hồi vui vẻ, tâm tình sung sướng khởi động xe, lái xe tới công ty.

Hơn nửa tiếng sau, anh bị người đại diện dùng ánh mắt dò xét quan sát.

“Nhìn tớ làm gì? Hôm nay không có chuyện gì sao?” anh nghiêng đầu hỏi Thích Mẫn Hạo, nhưng đối phương lơ đãng, nhếch miệng cười với anh.

“He... Tớ phát hiện, tâm tình cậu hôm nay rất sung sướng nhá. nói đi, có phải buổi sáng Kỳ Diệu làm ‘Bữa sáng tình yêu’ cho cậu đúng không?” Thích Mẫn Hạo ngoài miệng “Đề ra nghi vấn”, trong lòng lại tính toán, anh ta thà rằng dậy sớm hai mươi phút, đến nhà Mạc Minh ăn bữa sáng, thuận tiện làm bóng đèn - - dù sao cũng có hai bóng đèn nhỏ ở đây, thêm một cái bóng đèn lớn là anh cũng được.

Mạc Minh cười “Ha ha” một tiếng: “Bữa sáng hôm nay tớ làm. Hơn nữa, cậu đừng hy vọng đến ăn chùa.”

Trong nháy mắt bị nhìn thấu tâm tư, Thích Mẫn Hạo buồn rầu: Ra quân chưa thắng trận đã chết, khiến lệ anh hùng chảy ướt khăn!

Còn chưa kịp xoa dịu tâm hồn bị thương, anh ta nghe Mạc Minh bổ thêm một đao: “Mặt khác, mỗi sáng tớ đều ăn thức ăn cô ấy làm, cho nên, tớ không cần thiết vì thế mà đặc ý.”

Thích Mẫn Hạo che ngực ngã xuống đất không dậy nổi.

Có cần phải khoe khoang như thế không?

đang muốn nhện đầu khiển trách người nào đó, anh ta nghe thấy hai người kêu tên bọn họ.

Công việc trước mặt, hai người che giấu tâm tư đùa giỡn, đi theo người kia tiến vào phòng làm việc. Khi bọn họ đi ra, trong đầu hoàn toàn không có một đoạn việc kia.

“Haizz... Tớ còn tưởng, có thể tránh được việc này chứ.” Thích Mẫn Hạo ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, lại nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, không thể chia sẻ với cậu, vẫn phải dựa vào chính cậu ra sân.”

anh ta nhìn Mạc Minh bên cạnh, nhìn ánh mắt người đàn ông di chuyển, đối mặt với ánh mắt anh ta.

“Vốn là tớ nên đối mặt, không cần phải xin lỗi.”

Đúng rồi, từ lúc hình ảnh anh và hai tiểu gia hỏa vào bệnh viện bị người ta quay lên ra ánh sáng, anh đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với các tạp trí lớn và fan. Mặc dù mấy ngày hôm trước anh an ủi Kỳ Diệu, nói có cơ quan chuyên nghiệp xã hội giải quyết, nhưng nghĩ cũng biết, không giải quyết được việc này.

Ba ngày sau, kèm theo các loại báo cáo “Sinh đôi nhà họ Mạc”, ảnh đế quốc dân đến công ty tổ chức họp báo quy mô nhỏ, nhân vật chính của sự kiện - - Mạc Minh đích thân đến, đối mặt với vài chục cái camera tiến hành nói.

Chứng kiến Mạc Minh bình tĩnh nói trước TV, trong lòng Kỳ Diệu ngũ vị tạp trần.

Thân phận hai đứa bé vẫn bị bại lộ. Cũng may công ty đại diện Mạc Minh ứng phó kịp thời, chưa thấy truyền thông quấy rầy Mạc Du và Mạc Nhiên. Nếu không... Ách ha ha, cô làm “Chị” chăm sóc bọn chúng, chắc cũng náo loạn một phen.

cô gái không biết trước được, hai tuần sau, việc cô nghĩ tới đã xuất hiện.

sự kiện sinh đôi vừa giảm, trên web khác lại đăng lên một đoạn video. Video quay lại cảnh một cô gái trẻ tuổi dắt hai tiểu gia hỏa ra vào biệt thự Mạc Minh - - so với video hơn nửa tháng trước, không thể nghi ngờ, hai đứa bé chính là con trai sinh đôi của Mạc Minh.

Vì vậy, vấn đề là - - tiểu cô nương kia và ảnh đế quốc dân có quan hệ như thế nào?

F*ck! Người phụ nữ này là ai? Là mẹ của đứa bé sao?

Ta tự mình đoán! Chắc là nữ chủ rồi!

Nữ chủ cái gì! cô gái này nhìn ít tuổi, không lẽ là con riêng của nam thần?

Mẹ kiếp! Lầu trên không cần phải đùa vậy chứ? Con gái riêng...

Con gái riêng thì sao? Con gái riêng thì không có quyền à?

Hai đứa bé sinh đôi này hình như đang gọi “Chị”!

Thánh đây rồi, cái này cũng có thể nhìn ra được.

Tôi thấy giống “Dì” hơn?

Các người nói đủ chưa, một người phụ nữ mà thôi... Ảnh đế rõ ràng thích đàn ông!

Người ta con trai đều có, hủ nữ không cần ôm hy vọng hảo huyền được không?

Ta có thể antifan người phụ nữ này không? Vì sao cô ta có thể sờ tay con trai ảnh đế, ta lại không được! Oa - - cầu xin nắm bàn tay nhỏ! Nắm bàn tay nhỏ!

...

Kỳ Diệu bị đủ bình luận trên Web làm lúng túng không phản bác được.

cô lúng túng nhìn người đàn ông bên cạnh, lấy hết dũng khí nói một câu: “thật xin lỗi... Tôi không biết... Tại sao lại bị quay lên...”

rõ ràng cô rất cẩn thận, như thế nào sẽ... Tại sao đang trong lúc mấu chốt lại thêm việc này chứ?

Tiểu cô nương khó chịu muốn chết, hận không thể đào cái hố chui xuống. Mạc Minh thấy cô không biết làm sao túm áo, vốn không hề trách cứ tìm mềnh nhũn.

“không liên quan đến cô, có người cố ý theo dõi, cô muốn trốn cũng không được.”

Tiểu nha đầu áy náy nói: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Mạc Minh trầm mặc một lát, sau đó nói tiếp: “Rất lâu rồi tôi không có đăng blog.”

“Hả?”

“Tôi đăng trên blog, làm sáng tỏ thân phận “Trợ lý riêng” của cô, sẽ không sao.”

nói xong, Mạc Minh bắt đầu gõ bàn phím.

“Này này này!” Kỳ Diệu nhin không được kéo cánh tay anh, “anh muốn đăng thật sao?”

“Có cái gì không được à?” Sắc mặt người đàn ông lạnh nhạt quan sát cô, “Thế nào? cô chuẩn bị bước vào giới giải trí, còn sợ thành tiêu điểm của công chúng sao?”

“không phải...” Tiểu nha đầu khó xử buông tay, “Chỉ là... Chỉ là luôn ẩn thân, đột nhiên ra mặt, có chút không thích ứng...”

Mạc Minh bị cô làm chọc cười, nhin không được cười, nghiêng đầu tiếp tục viết blog.

Kỳ Diệu đảo mắt, nhìn bài đăng trên blog: cô gái trong clip là trợ lý riêng của tôi, trước mắt thay tôi chăm sóc hai đứa bé. cô ấy là một trợ lý tốt, hy vọng mọi người không mang cô ấy ra nói.

Sau cùng, anh còn thêm icon mặt cười le lưỡi, Kỳ Diệu lại lúng túng.

Ảnh đế rất đáng yêu, hơn nữa còn là... Vì cô.

Rất nhiều bình luận và chia sẻ trong blog. Vài phút ngắn ngủi, bình luận tăng vọt.

Oa! Nam thần đăng tin! Ta phải uống ngụm nước áp chế mới được (doge)

Lần đầu tiên thấy ảnh đế quốc dân thay một người phụ nữ nói chuyện, hừ... Hâm mộ ghen ghét (khóc thút thít)

Trước đoán mẹ đứa bé, đoán con gái riêng, đoán người phụ nữ có tâm cơ (cái quỷ gì) thì im lặng một chút (chủ động bái bại)

Ha ha, lâu trên làm sao biết đây không phải là người phụ nữ có tâm cơ?

Ha ha ha, lâu trên làm sao biết nam thần của các người không nói xạo chứ?

Ha ha ha a... Lâu trên là antifan ai mời đến thế? Antifan thì biến vào bồn cầu đi?

...

Kỳ Diệu không còn gì để nói: Bạn bè trên mạng quả nhiên quá mạnh mẽ! Bất kể là fan hay là antifan!

cô liếc trộm Mạc Minh, chỉ thấy anh điềm nhiên như không.

“Ách... Hình như hỏa lực dời lên người anh.”

“không sao.”

“...”

Bộ dạng này của ảnh đế, fan cũng biết sao?

Mặc kệ như thế nào, kể từ khi Mạc Minh đăng blog, thân phận Kỳ Diệu trên web phỏng đoán đã bị đẹp, thay thế vào đó, lúc cô ra cửa nhận được đủ loại ánh mắt.

Kỳ Diệu nghĩ thầm, mình có cần học tập Mạc Minh, mua kính râm đeo.

Mặc dù có nhiều người nhìn cô, nhưng không có người nào tiến lên nói, cô cảm thấy may mắn, may mắn Mạc Minh lúc trước họp báo nói có lực ảnh hưởng.

Đúng rồi, thái độ thành khẩn của anh hy vọng phóng viên các tạp trí lớn và fan của anh, hy vọng bọn họ không quấy rầy người nhà và bạn bè anh. Hai đứa bé còn nhỏ, anh hy vọng bọn chúng có thể trưởng thành như bao đứa bé khác. Mà anh cũng không chủ động đề cập đến hai anh em.

May ảnh đế quốc dân luôn giữ hình tượng, nên truyền thông và phần lớn fan không quấy rầy cuộc sống của Mạc Du và Mạc Nhiên.

Mà cô, trước mặt giống như trận gió xuân dư thừa, không bị người khác quấy rầy.

cô nương thở phào một hơi nhưng không biết, người không quen biết không tới quấy rầy, người biết cô, đứng ngồi không yên.

Buổi trưa, cô mua thức ăn trở về, giống như bình thường đi về đột nhiên bị người khác túm sang một bên. cô kinh hãi kêu một tiếng, vừa định gọi người, cô phát hiện chính là Lâm Tư.

cô hướng lên trời liếc mắt: Cứ tưởng rằng anh ta đã chịu buông tay, sao lại đến tìm cô chứ?

May mà không giống lúc trước, hai tiểu gia hỏa không ở đây, trên đường nhiều người đi lại, cô không sợ, lạnh lùng hỏi anh ta muốn làm gì. Lâm Tư nhìn cô lạnh lùng xa cách, đột nhiên muốn cười.

“anh nói này, Diệu Diệu nhà chúng ta đột nhiên không để ý đến anh, hóa ra là tìm được chỗ dựa vững chắc, thì ra là kiếm tiền của tầng lớp cấp thấp này à.”

Kỳ Diệu vốn đang bị anh ta cười làm sợ hãi, nghe anh ta nói, lại tức giận.

Nếu đổi lại là trước kia, cô sẽ không tin tưởng, anh Lâm Tư cười dịu dàng, sẽ nói ra những lời này - - sẽ coi cô là loại đàn bà không biết xấu hổ!

Nhưng lúc này, anh ta cứ thế đứng trước mặt cô, ở trước mặt cô chê cười, làm cho cô không thể lại một lần nữa nói với chính mình, anh ta thật sự thay đổi.

không, không phải là anh ta thay đổi, mà là cô thay đổi. cô trở nên thanh tĩnh, không bị lá cây che mắt, thấy rõ diện mục thật của anh ta.

“anh không nên nói bậy nói bạ, còn trả đũa!” Tiểu cô nương không khách khí trừng mắt với người đàn ông, vòng qua người anh ta đi về phía trước.

Lâm Tư nào chịu như thế? Nắm lấy cô tay cô, làm cô đau đớn nhú mào.

“anh buông tay ra!”

“Cùng anh trở về!”

“Ai muốn trở về với anh? anh là ai! Buông tôi ra!”

“Diệu Diệu! Đừng có như vậy! Người đàn ông kia có thân phận gì? anh ta là người trẻ tuổi, chỉ muốn chơi đùa với em mà thôi!”

Kỳ Diệu quả thực muốn ói.

“anh đừng nghĩ ai cũng xấu xa giống như anh?” cô ngẩng cao đầu, hướng về phía Lâm Tư hét to lên.

cô và Mạc Minh không phải là quan hệ đó! Hơn nữa! Mạc Minh không phải là người thích đùa giỡn tình cảm của người khác!

Tiểu cô nương thật sự không hiểu, từ nhỏ cô gọi người đàn ông này là “anh”, thích người này! Lúc trước mắt cô đúng là bị mù, đi thích anh ta!

Càng nghĩ càng thấy bản thân ngu ngốc, tiểu nha đầu không tự chủ được đỏ vành mắt, dùng hết sức lực, liều mạng muốn tránh thoát trói buộc của Lâm Tư.

“anh buông tôi ra! không thả tôi sẽ gọi người!”

cô chỉ là một cô gái, sao có thể là đối thủ của người đàn ông này chứ. cô không thể thoát ra được, lại còn bị Lâm Tư kéo vào trong góc. Kỳ Diệu sợ hãi, mở miệng định kêu cứu. Ai ngờ một chữ “cứu” còn chưa nói ra, cô bị một cánh tay dài kéo lại.

Cùng lúc đó, cô nhìn thấy bàn tay xinh đẹp kéo tay cô, đẩy Lâm Tư ra. Kỳ Diệu không thấy rõ tay kia làm gì mà cô làm mãi không được, khi cô quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đeo khẩu trang và kính đen cô thoáng chốc kêu lên mừng rỡ.

“không...” cô vừa muốn kêu, thần sắc thay đổi, vội vàng che miệng.

Mẹ nó... May mắn cô phản ứng nhanh, không có kêu tên ảnh đế quốc dân.

Kỳ Diệu được anh lôi về phía sau hai bước, cũng không thấy rõ trên mặt anh có vẽ mặt gì.

Lát sau, cô nghe được anh lạnh lùng mở miệng nói: “anh rất thích quấy rầy phụ nữ trước mặt mọi người nhỉ?”

Lâm Tư tò mò nhìn người nắm cổ tay mình, tức giận bắt bình hỏi anh: “anh là ai?”

nói xong, hai hàng lông mày người đàn ông nhíu chặt tỉnh ngộ.

“A - - tôi biết rồi, anh chính là đại ảnh để đùa bỡn tình cảm của Kỳ Diệu.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu hận không thể lấy cái xanh đập vào mặt Lâm Tư, Mạc Minh ngẩn người, sau đó cười một tiếng.

“Nào Lâm tiên sinh thật thông minh, hơn nữa, chính mình bắt cá hai tay, liền nhận định người khác giống anh chịu không nổi. A, không, không thể nói như vậy, dù sao, bây giờ Kỳ Diệu không có quan hệ với anh, mặc kệ bây giờ anh đập mấy thuyền, đều không liên quan đến cô ấy.” nói xong, anh nhìn Lâm Tư khinh bỉ, cũng không nói thêm gì nữa, kéo tay Kỳ Diệu, hướng xe oto cách đó không xa.

Lâm Tư không thể để bọn họ rời đi. anh ta xông lên phía trước, ngăn cản đường đi của hai người, cười như không cười uy hiếp Mạc Minh, muốn để người khác biết anh đứng trên đường đoạt người phụ nữ của người khác không.

Kỳ Diệu bị bộ dáng âm u của cố nhân dọa sợ.

anh ta thật sự ngày càng lộ rõ bản chất.

“Ha ha, anh cho rằng tôi là người chết sao? Ánh mắt của mọi người đều bị mù chắc? Ai đúng ai sai, lẽ nào người đi đường không phân biệt được?” Kỳ Diệu nhìn không được ngăn cản trước người Mạc Minh, lạnh lùng nhìn người đàn ông mình đã từng thích.

Mạc Minh nhìn bóng lưng của cô, trong lòng cảm thấy nóng lên.

Đột nhiên cảm giác được hơi ngọt ngào, thế này sao?

Đương nhiên, cảm thấy ngọt ngào anh cũng không thể bỏ mặc một mình tiểu nha đầu đối mặt với người lòng dạ khó lường này được. anh nhìn về phía “Tình địch”, nhíu mày cười như không.

Suy nghĩ không bằng hành động, nếu đối phương muốn động vào họng súng, vậy để anh động thủ, tiêu diệt triệt để cục đá này thôi.

52. Chương 52: Thủ Đoạn

Edit: meowlui.

Vốn không muốn thọc gậy bánh xe Lâm Tư đến cùng, ảnh để đột nhiên nói tên một cô gái.

Cái tên này, Lâm Tư quen, Kỳ Diệu cũng đã từng nghe thấy.

Tề Tâm Hân thay cô điều tra, là người thứ ba xen vào cô và Lâm Tư lúc đó sao?

Tuy cô sắp quên tên tiểu tam kia, cũng không có ý định tìm cô ta tính sổ, nhưng lúc này đột nhiên nghe Mạc Minh đề cập đến người này, cô vẫn không tránh khỏi giật mình.

Đương nhiên, người kinh ngạc ở đây, còn có Lâm Tư làm việc trái với lương tâm.

“anh anh anh... Làm sao anh biết tên cô ấy?”

Thấy sắc mặt đối phương thay đổi, trong lòng Mạc Minh và Kỳ Diệu khinh bỉ.

cô ấy/ mình năm đó sao lại vừa ý người đàn ông này...

một nam một nữ thống nhất lý do: Thời niên thiếu ngu ngốc, thời niên thiếu ngu ngốc...

Thu hồi tâm tư bay xa, Mạc Minh mặt không đổi tim không đập nhanh nói tiếp: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi chính mình đừng làm. Lâm tiên sinh, tôi và người nhà bọn họ có chút giao tình, người nhà đó nhiều lần oán hận với tôi, nói con gái nhà bọn họ không hiểu chuyện, bị người đàn ông khốn nạn mê hoặc, mang tiền cho người ngoài. Ông ta còn nói, tôi đi nhiều nơi, kiến thức rộng, nếu phát hiện người đàn ông lừa gạt con gái nhà họ, nhất định phải nói cho ông ta biết, ông ta sẽ làm người đàn ông bắt lương kia ăn không ngon, ngủ không yên.”

nói đến đây, ảnh đế quốc dân dừng lại, hướng về phía Lâm Tư sắc mặt đại biến cười một tiếng: “anh nói xem, tôi có nên nói cho ông ta biết anh có vị hôn thê rồi còn lừa thiếu nữ ngây thơ không?”

“anh!” Lâm Tư vừa giận vừa sợ, gương mặt đẹp trai đều xám ngắt.

“anh có thể không thừa nhận hành động của anh, tựa như anh lấy có trước mặt Kỳ Diệu. Nhưng mà, anh phải nhớ kỹ, chứng cứ ngay trước mắt anh, tôi có thể biết dễ như trở bàn tay, huống chi là gia đình nhà kia chứ?” không biết người đàn ông kia vẫn cười như cũ bỏ một đao, làm anh ta không được sống yên ổn.

“Đương nhiên, anh có thể lựa chọn cách làm thông minh. Đó chính là... Dàn xếp ổn thỏa.” Thấy khuôn mặt người đàn ông đã khó coi, Mạc Minh cũng không muốn bức người đến chết, liền có chừng mực, lời nói xoay chuyển, “Chỉ cần sau này anh không xuất hiện trước mặt Kỳ Diệu, hơn nữa nói rõ với cha mẹ anh, hai người vì tính cách không hợp mà lựa chọn chia tay trong hòa bình, có một số việc, anh kịp thời thu tay lại, dĩ nhiên người ta sẽ không truy cứu nữa.”

Về mặt căng thẳng và phẫn hận của Lâm Tư thoáng chốc thay đổi, thấy Kỳ Diệu nhú mày không nói cười lạnh ra tiếng.

“A... Tôi thu tay lại sao? Sau đó anh tiếp nhận à?”

Mạc Minh cười.

“Phiền anh dùng từ chuẩn xác một chút được không? Đầu tiên, cái gì gọi là ‘Tiếp nhận’? Kỳ Diệu là một cô gái tốt, tương lai có một ngày quan hệ giữa tôi và cô ấy thay đổi, chúng tôi đều trong sạch; thứ hai, anh ‘Thu tay lại’, là chỉ mình anh, không có quan hệ với Kỳ Diệu. Nghe hiểu không?”

Lâm Tư bị anh làm nghẹn họng không nói được lời nào.

anh ta thật sự muốn đi lên đánh người đàn ông này một quyền, phát tiết thù hận cá nhân. Nhưng điểm yếu đang nằm trong tay anh, anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kỳ Diệu tức giận trừng Mạc Minh một cái - - cái gì gọi là “Tương lai có một ngày quan hệ giữa tôi và cô ấy thay đổi” chứ? Có thể không làm giả thiết kỳ quái này không!

“Tôi đã nói hết rồi, Lâm tiên sinh nghĩ kỹ đi.” Nhưng mà, miệng lưỡi Mạc Minh lưu loát không để ý sắc mặt giống nhau của bọn họ, vẫn tiếp tục luận điệu, “A, tôi nhắc anh một câu cuối cùng, nếu như anh không nghe tôi khuyên bảo, để tôi thấy anh quấy rầy Kỳ Diệu, như vậy, không cần người nhà kia ra tay, tôi sẽ làm cho anh hiểu được cái gì gọi là ‘Hối hận không kịp’.”

Ách...

Kỳ Diệu lúng túng nhìn người đàn ông bên cạnh.

anh sao có thể uy hiếp Lâm Tư... không sợ đối phương căn ngược lại một cái sao...

Quả nhiên, bị nói lời hung ác mặt Lâm Tư càng xấu, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với anh: “A, minh tinh là thế này sao? Minh tinh có thể dựa vào hắc đạo hạ độc thủ à?”

“Nếu không anh thử xem? Lúc này, anh sẽ biết tôi là ‘Hắc đạo’ hay là ‘Bạch đạo’ rồi.”

Mạc Minh vui vẻ nói xong, kéo tay Kỳ Diệu rời đi.

Khoảng cách với Lâm Tư càng ngày càng xa, cô nương từ đầu đến cuối lại kiềm chế không được.

“Này... anh hù dọa anh ta như vậy, không sợ ảnh hưởng đến danh dự à? Nhỡ đâu anh ta nói linh tinh trên mạng, phá hư danh tiếng của anh, làm sao bây giờ?” cô khê đẩy Mạc Minh, đề thấp giọng hỏi anh.

Tôi không phải hù dọa anh ta, là nghiêm túc - - Mạc Minh muốn trả lời như vậy, nghe tiểu nha đầu nói nửa câu sau, anh liền vui vẻ.

“cô lo lắng danh dự của tôi sao?”

Tiểu nha đầu nghiêm túc gật đầu.

Mạc Minh nhếch môi cười.

Nếu không phải đang đi trên đường, anh sẽ nhịn không được muốn làm gì đó với cô.

“không sao, già trẻ nam nữ đều yêu thích tôi, người hâm mộ sẽ giúp tôi giết anh ta.”

“...”

Trong nháy mắt Kỳ Diệu cảm thấy chính mình quan tâm thay người khác.

cô đi theo Mạc Minh đến chiếc xe có rèm che quen thuộc, theo cô ngồi vào ghế sau.

“không có chuyện gì chứ, Diệu Diệu?”

Vừa ngồi xuống, cô nghe thấy Thích Mẫn Hạo ân cần hỏi thăm, tâm tình vui vẻ cởi mở hẳn lên.

“không sao ạ. anh Thích cũng ở đây à.”

cô cười riu rít nói xong, không lường trước được mở ra cái máy hát.

“Đúng vậy! anh vừa định ra ngoài giúp em, nhưng động tác của Mạc Minh nhanh hơn anh, anh còn chưa kịp mở cửa xe, cậu ấy liền ‘Vèo’ một cái lao ra. không có biện pháp, trên đường phố khắp nơi đều là con mắt, người đại diện và nghệ sĩ đồng thời xuất hiện, để làm người khác chú ý, anh đành phải nhường công việc ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ cho cậu ấy.”

Thích Mẫn Hạo cố làm ra vẻ bất đắc dĩ nói xong, liền nhận được cái lườm sắc lẹm của nghệ sĩ nhà mình.

“không phải vừa rồi cậu lắm nhảm khát nước sao? Sao bây giờ nói nhiều như vậy? không khát à?”

Ảnh đế buộc dây an toàn không mặn không nhạt nói, người đại diện lập tức hiểu.

Thích Mẫn Hạo ngó anh, nghiêng đầu nhìn Kỳ Diệu không được tự nhiên, sau đó mím môi, cười mà không nói quay đầu lại.

anh ta không kìm lòng nổi nhớ lại trước đây không lâu, cũng cùng người, cùng việc như vậy, nghệ sĩ nhà mình xử lý hoàn toàn bất đồng.

Lần trước đứng im không động, phái anh đi nhìn, lần này không nói hai lời, chính mình ra trận - - tốc độ còn nhanh hơn anh ta.

Chậc chậc... Chuyển biến này... thật sự là không tệ.

Xưa này anh Thích thích “Tranh cãi” với Mạc Minh bị châm chọc, hiếm thấy không cùng đối phương cãi nhau, Kỳ Diệu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Trong buồng xe bầu không khí trầm mặc mà trở nên hơi say, giống như uống một ngụm rượu nguyên chất, hơi say lòng người.

Mà cô, bị rượu làm sặc, bị người nhìn mình sặc rượu mà lúng túng.

cô phải làm gì đó, để dời đi sự chú ý.

Vừa nghĩ như vậy, tiểu nha đầu hỏi hai người sao lại ở đây.

“Mới từ công ty đi ra, đi ngang qua đây.”

Kỳ Diệu gật đầu, nhìn Thích Mẫn Hạo trả lời, vội vàng tiếp tục nói nhăng nói cuội.

“Mạc tiên sinh sao biết tên cô bé kia?”

Mạc Minh đeo kính đen liếc cô một cái.

“Mẫn Hạo tra.”

Bị lấy làm bìa đỡ đạn Thích Mẫn Hạo nén cười nhìn anh.

“anh Thích... Vì sao lại muốn điều tra cô bé ấy?” Sau đó, anh nghe được tiểu cô nương nghi vấn hỏi.

“A, việc này à, là Tâm Hân ở trước mặt anh trách Lâm Tư và tiểu cô nương kia, trong lúc rảnh rỗi, anh liền thăm dò bối cảnh cô bé đó. Ha ha, không nghĩ tới lại được việc.”

Cầm tài liệu đến, anh ta phát hiện là anh ta và Mạc Minh quen người này, liền chia sẻ với nghệ sĩ nhà mình, không nghĩ tới Mạc Minh còn ghi nhớ?

Thích Mẫn Hạo nghĩ thầm, xem ra Mạc Minh động tâm đã không phải là ngày một ngày hai.

Kỳ Diệu cô nương đương nhiên không nghĩ đến việc này, đột nhiên nhớ đến một việc.

“anh và Tâm Hân...” Thân nhau từ lúc nào thế?

“anh và Tâm Hân là bạn, em sẽ không để tâm chứ?” Hình như biết trước được tiểu cô nương sẽ hỏi vấn đề này, Thích Mẫn Hạo quay đầu, cười hì hì nói với cô.

“Em để ý cái gì chứ.” Trong lòng Kỳ Diệu bỏ đi ít nghi ngờ, lập tức mỉm cười, “Mọi người đều cùng ngành, cô ấy có thể quen biết anh, em cao hứng còn không kịp ấy. nói thật, trước kia em còn muốn giới thiệu cho hai người quen biết, nhưng lại sợ quấy rầy anh, cho nên chưa có mở miệng.”

“Nhìn em xem, còn nói lời khách khí như vậy sao?” Thích Mẫn Hạo cố ý sa sầm mặt, đáy mắt tràn đầy vẻ oán trách, “Có thể quen biết hai vị cô nương, đó là vận khí tốt của anh, sao lại thành ‘Quấy rầy’ chứ?”

Kỳ Diệu vẫn cười như cũ, trong lòng nhin không được suy nghĩ, Tâm Hân giữ bí mật việc này rất tốt. Nhưng mà...

cô cảm thấy kỳ lạ, từ trước đến nay Tề Tâm Hân khinh thường chủ động làm quen lôi kéo người khác, nhất là những người giúp ích cho sự nghiệp của cô ấy, làm sao lại quen Thích Mẫn Hạo...

Có thể là anh Thích chủ động làm quen với Tâm Hân chăng?

Kỳ Diệu nghĩ, với tính tình của Thích Mẫn Hạo, khả năng này rất cao.

Nhưng bất luận như thế nào, cô vẫn quyết định hỏi bạn tốt một chút.

Vì vậy, khi hai người đưa cô về biệt thự, cô liền gọi điện thoại cho Tề Tâm Hân.

cô biết, Tề Tâm Hân bận liền không để ý chuyện bên ngoài, cho nên, cô rất ít khi quấy rầy đối phương công tác - - nhưng mà, ngẫu nhiên gọi điện thoại thăm hỏi một chút, thuận tiện hỏi khi nào đối phương hết bận, cũng không có gì quá đáng.

Mười mấy giây sau, điện thoại kết nối được, Kỳ Diệu còn nhận được tin tức tốt, bạn tốt nhà mình hoàn thành xong công việc, được nghỉ ngơi một thời gian.

Hai cô gái lâu không gặp hẹn nhau ra ngoài gặp mặt.

Địa điểm vẫn là quán coffee, nhưng mà so với lần trước, hình như có khác biệt.

Kỳ Diệu nghĩ thầm, sau khi tốt nghiệp, cô và Tâm Hân đều có thu nhập cố định, số lượng cũng không tính là nhỏ.

đang suy nghĩ, cô nhìn thấy một mỹ nữ đẩy cửa quán.

Quay xong bộ phim truyền hình lần trước cô ấy bị té từ trên xuống, Tề Tâm Hân thành diễn viên mới. Mặc dù không đóng phim mới, nhưng xuất hiện trước mặt mọi người, có không ít người nhận ra, coi như là có thu hoạch. Bởi vậy, bây giờ cô ấy ra cửa đều cẩn thận hơn rất nhiều, kính râm là phù hợp nhất, có đôi khi cô ấy còn đeo khẩu trang.

Nhìn bạn tốt vẫn mái tóc xoắn gờ kính râm xuống, Kỳ Diệu nhin không được chế nhạo cô ấy, nói cô ấy ngày càng có khuôn cách của minh tinh.

“Đúng vậy.” Tề Tâm Hân cười tủm tỉm ngồi xuống.

“Tớ đã thay cậu gọi ca-cao nóng. Chắc vẫn còn nóng, uống chậm thôi.” Kỳ Diệu ầm ập nhắc nhở, lúc này nghe thấy cô ấy cười vui vẻ.

“Cậu nhìn cậu xem, chăm sóc hai đứa bé như vậy, sắp thành hiền thê lương mẫu rồi.” Tề Tâm Hân trêu ghẹo, tay cầm cái ly, “Này, cậu thành thật khai báo cho tớ, hai đứa bé kia là con trai của ảnh đế quốc dân à?”

Kỳ Diệu lúng túng: Vốn dự định đến “Thẩm vấn” cô ấy, kết quả là bị cô ấy “Thẩm vấn” trước.

Nhưng mà, việc này đã bị lộ rồi, cô gái trước mặt cũng không ngốc, Kỳ Diệu liền thẳng thắn thừa nhận.

“Cậu nhìn cậu xem, lừa gạt tớ thật là khổ!”

“thật xin lỗi... Tớ làm hiệp nghị giữ bí mật, cho nên không nói với cậu được...”

Tề Tâm Hân cố làm ra vẻ bất mãn nhìn Kỳ Diệu.

“thật đấy... Tớ sai rồi, cậu xem, hôm nay tớ làm bánh quy đến bồi tội với cậu, cậu đừng so đo với tớ nữa được không?” nói xong, Kỳ Diệu vội vàng lấy bánh quy từ trong túi ra, sắc mặt Tề Tâm Hân mới dịu đi một chút.

“Thôi, đối phương là nam thần của tớ, tạm tha cho cậu lần này.” Về mặt cô ấy kiên ngoạ nói xong, duỗi tay nhận gói bánh quy.

Kỳ Diệu cọt nhả nhìn cô.

“Cậu bây giờ còn ở nhà trọ kia không?” Sau đó, cô nghe được Tề Tâm Hân không đếm xỉa tới hỏi, hỏi cô làm cô đổ mồ hôi lạnh.

“Ách...” Nhìn Tề Tâm Hân bận việc... Công việc, không có quan hệ, “Tớ... Tòa nhà kia bị cháy, trước mắt tớ... Tạm thời ở trong biệt thự của ảnh đế...”

Lời còn chưa dứt, Tề Tâm Hân đang bỏ bánh quy vào trong túi dừng lại. cô ấy ngẩng đầu lên, mặt không đổi nhìn ánh mắt Kỳ Diệu dao động: “Cậu nói lại một lần nữa?”

“Trước mắt tớ tạm thời ở trong biệt thự của ảnh đế...”

Ba giây sau đó...

“Cái gì!!!”

“Xuyt - -” Kỳ Diệu vội vàng bảo bạn tốt không nên kích động, “Cậu lớn tiếng thế, người ta nghe thấy hết đấy!”

“Sao tớ không thể lớn tiếng được chứ! Bạn tốt của tớ và nam thần đang ở cùng nhà! Ở chung nhà đó!” Đôi mắt Tề Tâm Hân đã tròn xoe, cô ấy thình lình ngồi xuống, cầm ly ca-cao đưa lên miệng, “không được, tớ phải uống ngụm nước an ủi mới được.”

53. Chương 53: Quan Tâm

Edit: meowlui.

Khi Tề Tâm Hân tỉnh táo lại, đã là ba phút sau. Về mặt cô ấy ai oán nhìn Kỳ Diệu, đồng thời, lại cảm thấy may mắn vì mình không làm bẩn quần áo vừa mua. Kỳ Diệu đưa cho cô ấy tờ khăn giấy.

“Bình tĩnh một chút được không...” cô gái nói thầm nho nhỏ.

“Cậu bảo tớ làm sao có thể bình tĩnh được chứ? Nam thần! Là nam thần đó!” Tề Tâm Hân xoa ngực, hoàn toàn khác với hình tượng cao quý lạnh lùng mọi ngày.

Diễn viên có phải đều như vậy không...

Kỳ Diệu nhìn cô gái trước mặt, lại nhớ tới người đàn ông trước mặt thì dịu dàng, sau lưng thì lạnh lùng độc miệng.

Nhưng mà, trước mắt không phải lúc nghĩ đến người đàn ông đó.

“Biệt thự của anh ấy có ba tầng, anh ấy ở tầng ba, tớ ở tầng hai, phòng ngủ của anh ấy tớ còn chưa tiến vào, bình thường chủ yếu chuyện chính là chăm sóc đứa bé, không tiếp xúc với anh ấy mấy. Cậu nghĩ đi đâu vậy...” cô giải thích, không biết tại sao đối phương vẫn dùng ánh mắt “Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy” nhìn cô.

Cũng may mấy giây sau, Tề Tâm Hân phát hiện được một việc.

“Đợi đã... Cậu vừa mới nói, ban đầu cậu ở nhà trọ kia sao?”

Kỳ Diệu lập tức làm ra bộ dáng ủy khuất, thầm nghĩ bây giờ cậu mới nhớ tới sao?

“Phát hỏa.”

Lời vừa nói ra, đối phương mặt mày thất sắc.

“Cậu không sao chứ?” Thân là bạn tốt, cô ấy tất nhiên biết Kỳ Diệu sợ hỏa hoạn, “đang yên lành, sao lại bốc cháy chứ?”

Kỳ Diệu do dự, không biết có nên nói chuyện của Mạc Du cho cô ấy không.

“Là chuyện ngoài ý muốn. May mà tất cả mọi người đều không có việc gì. Vì vậy tớ mới đến biệt thự nhà anh ấy, trông nom hai đứa bé.”

Cuối cùng, cô lựa chọn im lặng không nói chuyện đấy ra.

Tề Tâm Hân thở phào một cái.

“Được rồi, đừng nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu đi.” Đề tài tạm thời bỏ dỡ, Kỳ Diệu vội vàng chuyển sang chuyện khác, “Tớ đến nhà anh để là vì công việc. Vậy còn cậu? Sao lại giấu tớ, đột nhiên làm quen với người đại diện của anh để thế?”

Thoáng chốc đối tượng đề ra nghi vấn biến thành người bị nghi vấn, Kỳ Diệu nhìn không được bày ra khuôn mặt ái muội. Tề Tâm Hân cảm thấy “Lộp bộp”, trên mặt không có biểu cảm gì chỉ nhíu mày.

“Cậu có ý gì? Ý gì đó? anh ấy là người đại diện của nam thần, tớ kết giao làm bạn với anh ấy, có việc gì lớn chứ? Hơn nữa, anh ấy quen biết rộng, con người cũng không tồi, bắt đầu tốt như thế, tại sao lại không ôm.”

Nghe cô ấy giải thích hợp tình hợp lý, Kỳ Diệu vẫn cười với ý tứ sâu xa: “Hả? Bắt đầu tốt? Tớ nhớ, cậu vẫn luôn khinh thường những người dựa dẫm mà.”

Đối mặt với bạn tốt có ý riêng hỏi, Tề Tâm Hân vẫn mặt không đổi sắc tim không đập nhanh: “Gốc cây khác tớ đương nhiên khinh thường, anh ấy không giống như vậy, đó là người đại diện của nam thần, làm bạn với anh ấy, chẳng khác nào tớ được đến gần nam thần, tớ cũng không ngốc, cơ hội tốt như vậy mà muốn buông tay.”

Kỳ Diệu ngậm ý cười, lẳng lặng nghe, không nói thêm gì nữa.

Bậc thêm này, cô muốn đưa cho Tâm Hân, nhớ đâu bức người tức giận, cùng người nào đó đoạn tuyệt quan hệ, chẳng phải cô là ác nhân dùng gậy đánh uyên ương sao? cô không cần phá hư nhân duyên của người ta.

Nghĩ ngợi không bằng dùng thời gian để chứng minh, di động cô gái đột nhiên vang lên.

Kỳ Diệu lấy điện thoại di động ra nhìn, không may lại là Mạc Minh gọi cho cô. cô không tự chủ được nhìn Tề Tâm Hân một cái, không thể giấu đầu hở đuôi ra ngoài nghe điện thoại, nghiêng mặt nhẹ giọng nói, “Alo?”

“cô không ở nhà sao?”

“Ừm... Làm sao anh biết?”

“Tôi gọi điện thoại cố định ở nhà, không ai nhận.”

“Tôi ra ngoài gặp bạn, ách... Chính là Tâm Hân, Tề Tâm Hân anh quen.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu hận không thể cắn đứt đầu lưỡi: cô làm sao lảm nhảm nhắc tới Tâm Hân chứ? Chẳng lẽ sợ Mạc Minh tưởng cô lưỡi biếng không làm việc sao?

Tiểu nha đầu chột dạ nhìn bạn tốt, quả nhiên thấy ánh mắt bạn tốt đang tìm tòi nghiên cứu.

Xong rồi, cô biết mà, đầu óc Tâm Hân, nhanh và gọn có thể suy đoán ai gọi cho cô.

“Mấy giờ hai người kết thúc?” không phải Kỳ Diệu ảo giác hay không, cô nói ra tên của đối tượng mình gặp, giọng đối phương thoáng buông lỏng hơn.

“Ách... anh có việc gì sao?” Kỳ Diệu nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể không đáp hỏi ngược lại.

“Tuần sau có yến hội, tôi đã đáp ứng cô, về sau dẫn cô đi mà?” Người đàn ông bên kia từ tốn nói, thần kinh Kỳ Diệu không khỏi run lên, “Cho nên, bây giờ cô thiếu lễ phục. Vừa vặn buổi chiều tôi có thời gian, dẫn cô đi chọn lễ phục.”

Hóa ra là như vậy.

Kỳ Diệu bình tĩnh đại ngộ không ngừng nói không cần: “không cần không cần! Lần trước không phải tôi cũng đi thuê sao? Tôi lại đi thuê một cái, không làm phiền anh.”

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc.

Kỳ Diệu lúc này mới phản ứng, cô chọc anh mất hứng.

Cơ hồ có thể tưởng tượng ra khuôn mặt anh tuần lạnh lùng giờ phút này đóng băng, tuyết rơi bay bay, Kỳ Diệu nhìn không được nuốt nước miếng.

“Hai người mấy giờ kết thúc?” không lâu sau, điện thoại di động truyền đến âm thanh rõ ràng rét buốt.

Kỳ Diệu căng thẳng sợ hãi bật thốt lên: “Ba, ba giờ...”

“Gặp mặt ở đâu?”

“Ách...”

“nói chuyện.”

“Ồ... Ở quán cà phê rục rờ!”

“Ba giờ tôi tới đón cô.”

không cho tiểu nha đầu có cơ hội từ chối, Mạc Minh nói xong, không chút do dự cúp điện thoại.

Trong điện thoại di động truyền tới tiếng “Đô đô”, khuôn mặt Kỳ Diệu nhẩn lại, nhìn chăm chăm màn hình, thật lâu không nói gì.

một bộ lễ phục dạ hội đắt quá... Hơn nữa còn là Mạc Minh mua, chắc chắn sẽ không mua loại kém như lần trước.

Vừa nghĩ tới mình lại nhận quà tặng lớn từ anh, Kỳ Diệu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Mặt mày ủ rũ, tất nhiên không qua được pháp nhãn của Tề Tâm Hân.

“Nam thần... Muốn mua lễ phục cho cậu sao?”

Kỳ Diệu lúng túng nhìn cô ấy, mím môi giả chết.

“Ai yoo...”

“‘Ai yoo’ cái gì? không phải như cậu nghĩ đâu!”

“Tôi nghĩ cái gì chứ? Tôi còn chưa nói cái gì, sao cậu lại căng thẳng như vậy?”

Thấy bạn tốt mặt đều hồng, Tề Tâm Hân càng vui vẻ, chỉ kém quăng cho cô hai chữ - - “Gian tình”.

Theo ý cô ấy, Kỳ Diệu và Mạc Minh ở cùng một chỗ, đó mới là trời ban lương duyên. Như cặn bã Lâm Tư, sớm nên vứt lâu rồi. Hai ba ngày trước, cô còn thấy anh ta và tiểu tam kia cãi nhau trên đường, bị tiểu tam tát cho một cái. Loại người đó, muốn ăn đòn mà! May mắn Kỳ Diệu phát hiện kịp thời, lại gặp được ảnh để tốt như vậy.

Đem bộ dáng mơ màng của bạn tốt thu hết vào trong mắt, Kỳ Diệu nhảy vào sông Hoàng Hà - - rửa cũng không sạch.

cô nghĩ, giờ mà cô mở miệng nói, sợ là không nói rõ được.

A a a... Mạc Minh làm gì thế! Sao lại gọi điện thoại không thể hiểu được như này chứ?

Nhưng mà, mặc kệ nội tâm Kỳ Diệu “Kháng cự”, khoảng một tiếng sau, Mạc Minh vẫn nhận được ánh mắt như mẹ vợ nhìn con rể của Tề Tâm Hân.

Mới đầu, anh còn thấy hơi kỳ lạ: không phải người này là fan trung thành của anh sao? Ánh mắt của fan nhìn thần tượng anh thấy nhiều rồi, tuyệt đối không giống như này.

Về sau, thấy tiểu nha đầu bên cạnh buông lỏng, anh mới bình tĩnh đại ngộ.

“Tề tiểu thư có đi cùng không? Vừa vặn làm quân sư luôn.” anh mỉm cười mời, hiển nhiên đây là mở đầu trong “Hình thức xã giao”.

Trong lòng Kỳ Diệu căng thẳng, liếc anh một cái, không lên tiếng.

Cùng lúc đó, Tề Tâm Hân đã thụ sủng nhược kinh - - thiếu chút nữa là nắm lấy tay thần tượng, bật thốt lên được đó.

Nhưng mà, cô ấy vẫn nhịn được.

A ha ha... Bạn tốt và bạn trai tương lai đi dạo phố mua quần áo, sao cô lại không biết xấu hổ làm bóng đèn chứ?

Vì vậy, cô ấy cường chế muốn đi theo nam thần, vui vẻ khách khí nói vài câu.

“Có thể được thần tượng mời, tối nay em sẽ kích động ngủ không yên mất. Nhưng mà, vẫn để lần sau đi, hôm nay em sẽ không quấy rầy anh và Kỳ Diệu.”

nói xong, cô ấy nhìn Kỳ Diệu ái muội, tiểu nha đầu nhìn chăm chăm xong, nói cười riu rít chào tạm biệt bọn họ.

Đối với bạn bè hiểu chuyện như vậy, Mạc Minh bày tỏ rất hài lòng.

“Vậy thì để cơ hội lần sau, tạm biệt.”

“Vương bạn” rất nhanh liền rời đi, Mạc Minh nhìn tiểu nha đầu cúi đầu nhìn xuống đường không nói, mở miệng giục cô lên xe.

“Tôi thật sự không cần...”

“Lên xe.”

Hai chữ “lễ phục” còn chưa nói ra khỏi miệng, tiểu cô nương đáng thương bị người đàn ông bá đạo cắt đứt.

Về mặt Kỳ Diệu đau khổ vòng qua ghế lái phụ bên cạnh, uể oải mở cửa xe.

Hai mươi phút sau, cô quả nhiên bị người đàn ông mang tới một cửa hàng bán lễ phục độc quyền.

Hơn thế nữa, trên đường đi, người đàn ông ba trăm sáu mươi độ không góc chết bắt đầu tẩy não cô, liệt kê lý do vì sao cô lại mặc lễ phục như này. Ví dụ như, lần này cô lấy thân phận “Trợ lý riêng” tham gia yến hội, hay là trong yến hội đều là nhân vật lớn, cô tuyệt đối không thể làm anh mất mặt, hoặc là nghĩ đến tương lai của cô, cô nhất định phải xuất hiện hoàn mỹ...

nói tóm lại, Mạc Minh cảm thấy, mấy ngàn này, anh phải trả thay cô, cô phải nhận.

“Chỉ là ghi vào sổ sách chi phí công ty mà thôi, cô nghĩ làm gì?”

Kỳ Diệu vốn định nói một câu “không phải anh nói đàn ông tốt không nên tùy tiện mua quần áo cho nữ sao” để phản bác lại anh, ai ngờ cô còn chưa mở miệng, đối phương đã nói thêm một câu, làm cô không phản bác được.

“Bộ đồ đó quý như vậy... Đủ cho nhà anh ăn mấy tháng...”

Cuối cùng, cô đành phải nói thêm một câu, lại chỉ bị ảnh đế đại nhân dìm dần liếc mắt.

Quý sao? anh còn chưa mua thứ quý hơn cho cô, sợ đắt quá, cô sống chết không chịu nhận ấy chứ?

Còn cái gì mà “nhà anh”... Ha ha, cứ yên tâm, rất nhanh cô sẽ đổi.

Nhưng bất luận như thế nào, tiểu nha đầu không nói lại được người đàn ông mạnh mẽ, cuối cùng theo sát anh tiến vào cửa hàng bán lễ phục độc quyền.

“Mạc tiên sinh ngài đến rồi.” Nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp đón khách, trực tiếp gọi họ khách hàng.

không thể nghi ngờ, người này nhận ra Mạc Minh - - thực ra mà nói, cô ấy biết trước Mạc Minh tới mua lễ phục, đặc biệt đợi ở chỗ này.

không lâu sau, Kỳ Diệu bị nhét vào phòng thử áo, bắt đầu hành trình thay quần áo “dài đằng đằng”.

một tiếng đồng hồ không gián đoạn thay đổi quần áo, cô ghen hòng, ánh mắt kim chủ của cô quá bất bễ.

“Bộ này không được!” Kỳ Diệu chỉ lễ phục màu hồng nhạt, Mạc Minh vẽ mặt khoa trương lên giọng.

“không được, đổi.”

Nội tâm Kỳ Diệu giống như có hàng vạn con ngựa gào thét.

cô đương nhiên không hiểu được, tầm mắt của Mạc Minh chính xác là quá cao, nhưng mà trong đó cũng bao hàm việc anh thích trêu đùa cô.

Nhìn tiểu nha đầu thay lễ phục dạ hội khác nhau, giống như là một điều rất thú vị.

May mà ảnh đế đại nhân cũng có chừng mực, thừa dịp tiểu nha đầu chán nản đi thay tiếp, anh đưa tay nhìn đồng hồ, nhớ tới bọn họ nên đi đón bọn tiểu tử.

Vì vậy, năm phút sau Kỳ Diệu từ trong phòng thử đồ đi ra, anh lại không chút lưu tình lắc đầu, lúc cô sắp bật phát, anh lại nói thêm một câu: “Nhìn tới nhìn lui vẫn là cái thứ ba tốt nhất, nó đi.”

nói xong, anh không đợi nha đầu tỉnh táo lại, tự ý đưa thẻ ngân hàng cho nhân viên.

Quả thực một đi không trở lại.

Kỳ Diệu tức giận khí lực trợn trắng mắt cũng không có.

Nhưng bất kể thế nào, anh cuối cùng cũng chịu dừng tay.

Chỉ cảm thấy mua một bộ lễ phục cũng mệt như vậy, mười phút sau, tiểu nha đầu mặt mày ủ rũ dựa vào ghế lái phụ.

“Muốn uống nước không?”

“Đừng nói chuyện với tôi.”

“...”

Mạc Minh chịu trách nhiệm lái xe tranh thủ nhìn gò má cô, không những không thấy ửng đỏ, còn cảm thấy bộ dáng cô cáu kỉnh rất đáng yêu.

anh nghĩ, anh thật sự đã hăm sâu vào rồi.

“Tôi chỉ muốn biểu đạt cảm ơn đối với cô.” Qua một lát, anh phá vỡ bầu không khí trầm mặc, nghiêm túc nói ra, “Cảm ơn mấy tháng nay cô chăm sóc Mạc Du và Mạc Minh, cũng cho tôi biết trước đây mình xấu xa như thế nào.”

Có lẽ thái độ thành khẩn đã động đến cô nương vô lực, Kỳ Diệu ngồi thẳng người, không nhanh không chậm nghiêng đầu nhìn anh.

“Cảm ơn, tôi thật sự không cần, tôi cũng cảm tiền lương, vốn nên chăm sóc hai đứa bé thật tốt. anh đừng có lần qua lần lại tôi là được.”

Mạc Minh hơi nhếch môi, mặt không đổi sắc nói tiếp: “Tôi là người theo đuổi sự hoàn mỹ, tôi đối với người quan tâm xưa nay luôn như vậy, mong cô thứ lỗi.”

Nếu đổi lại lúc mới nhận việc, Kỳ Diệu nhất định sẽ âm thầm gặt đầu, thầm nghĩ anh có thể giao cho hai đứa bé năm tuổi nhiều chương trình học như vậy, cũng không cho bọn chúng ăn cái này, ăn cái kia, tất nhiên là vì cố gắng đạt tới sự hoàn mỹ - - bây giờ, nghe anh nói như vậy, cô không không chế được nhảy dựng lên.

Cái gì gọi là “Người mà tôi quan tâm” chứ... anh có thể đừng nói chuyện nhiều ý nghĩa khác như vậy được không?

Lời nói này, tiểu cô nương không dám mở miệng, giống như một khi cô mở miệng hỏi, có thứ gì đó sẽ bị phá vỡ.

Vì vậy, người đàn ông nhìn như chuyên tâm lái xe, lại đợi không được lời đáp lại anh muốn.

Giả vờ cảm kích với anh sao? Ha ha... anh không tin, anh không có cách nào phá được phòng bị của cô.

54. Chương 54: Xứng Đãi

Edit: meowlui.

Thời gian vài ngày loáng cái là qua. Dạ tiệc ngày đó, Kỳ Diệu đã sớm chuẩn bị bữa tối cho hai tiểu gia hỏa, dọn đồ bọn chúng ăn xong xem tivi rồi lên giường đi ngủ. Sau đó, cô nương một thân lẻ phụng màu lam xoay người sang chỗ khác, đuổi theo Mạc Minh đang đứng ở cửa.

Mạc Du và Mạc Nhiên lần đầu nhìn ba và chị cùng ăn mặc lộng lẫy ra cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười.

Tuy ba và chị không dẫn bọn chúng đi, nhưng bọn chúng vẫn cảm thấy rất vui.

“Ba thật đẹp trai, chị thật xinh đẹp!” Tiểu Mạc Nhiên thẳng thắn ca ngợi, làm Kỳ Diệu cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Đúng lúc này, Mạc Minh không hiểu được vì sao lại lấy điện thoại ra đưa cho Mạc Du.

“Chụp cho ba và chị Kỳ Diệu.”

“Hả?”

Đừng hiểu lầm, một tiếng “hả?” này, không phải do tiểu Mạc Du nói, mà là Kỳ Diệu kinh ngạc bật thốt ra.

“‘Hả’ cái gì mà ‘Hả’? Chụp hình lưu lại, có gì kỳ lạ chứ.”

Bị ảnh đế quốc dân nhìn trong đầu Kỳ Diệu nhin không được nói thắm.

Chưa bao giờ anh làm chuyện này, đột nhiên bảo Mạc Du chụp ảnh anh và tôi, đương nhiên là kỳ lạ rồi...

Lúc cô không được tự nhiên, cô nhìn thấy hai tiểu gia hỏa tung tăng như chim sẻ tiến đến cùng nhau, nghiêng cứu xem làm sao thay ba và chị chụp ra bức ảnh hoàn mỹ nhất.

“Chị nhanh đứng gần vào.” Tiểu Mạc Nhiên mở miệng thúc giục, tiếp theo liền bị người trong cuộc túm vào bên cạnh.

“Nhìn ống kính.” Mạc Minh thần thái tự nhiên ôm eo Kỳ Diệu, dường như chỉ sợ cô né tránh.

Tai Kỳ Diệu đều hồng.

“anh, anh kéo tôi làm gì...” không dám dùng từ “Ôm”.

“Nếu không cô còn muốn cách xa tôi vạn dặm sao?” “Kéo” và “Ôm” đều không phân biệt được, lúc cô học tiểu học môn ngữ văn do giáo viên thể dục dạy à?

“Nam, nam nữ thụ thụ...”

“Nhanh nhìn ống kính, đứa bé cầm điện thoại, không một mắt à?”

Kỳ Diệu không còn gì để nói, mắt nhìn đối phương mây trôi nước chảy, chính mình thì căng thẳng, cô thào mắng bản thân, sau đó cố gắng trấn định.

Mấy giây sau, nhìn qua thì không có vấn đề, nhưng thực tế là ảnh chụp quỷ dị ra đời.

“Ba và chị nhìn rất xứng đôi!” Khiến cho người ta mở rộng tầm mắt là lúc đưa điện thoại cho Mạc Minh, tiểu Mạc Nhiên còn lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ đánh giá một câu.

Kỳ Diệu thật sự muốn vỗ ngực an ủi - - may mắn di động giao cho Mạc Minh, nếu đổi lại là cô nhận, không chừng rơi xuống đất rồi.

Đứa bé nói một câu người đàn ông đưa tay ra nhận cũng dừng lại một chút. lát sau, anh làm như không có chuyện gì nhận điện thoại, định thần lại, sau đó cười một tiếng.

“Đúng là rất xứng đôi.”

Được ba tán thành, tiểu Mạc Nhiên cao hứng cười vui vẻ, tiểu Mạc Du cũng cười tủm tỉm. Ba cha con đều cười, chỉ có duy nhất một nữ - - Kỳ Diệu, gương mặt đỏ bừng.

“Bọn nhỏ còn đang ở đây đó! anh nói hươu nói vượn cái gì thế?”

“Chị, em và ba không nói linh tinh mà?” Tức giận nên vô thức khế đẩy Mạc Minh, Kỳ Diệu không nhận được đáp án của người trong cuộc, chỉ nghe tiểu tử nghiêm túc phản bác, “Chị và ba thật sự rất xứng đôi. anh, anh nói xem có đúng không?”

Thấy em trai nghiêm túc quay đầu, hướng mình tìm ý kiến, tiểu Mạc Du gật đầu tán thành.

“Chị, em cũng cảm thấy chị và ba rất xứng đôi.”

Các em có biết hai chữ “Xứng đôi” có hàm ý gì không?”

Hai má Kỳ Diệu nóng lên, Mạc Minh thầm khen hai đứa con trong lòng.

không hổ là con trai anh nuôi lớn, thật sự là được lắm. Ngày mai mình sẽ làm cơm Tây cho bọn chúng.

Hai tiểu tử khả ái là “Thần trợ giúp”, Mạc Minh tự nhiên cảm thấy vui vẻ, không nói gì đứng bên cạnh.

anh nhìn tiểu nha đầu xoay người sang chỗ khác, thay giày cao gót, cướp đường chạy.

Nếu như ở lại, cô sẽ bị ba cha con nhà này làm mắc cỡ chết mất!

Lòng như lửa đốt chạy đến trước xe thể thao, Kỳ Diệu nắm chặt nắm cửa xe, dùng sức kéo hai cái, lại không thể mở được. Đến khi một tiếng “Đình” vang lên, cô mới bỗng nhiên ngã ngựa về phía sau.

“Cẩn thận một chút, tôi còn chưa mở khóa.” Ổn định gót chân đồng thời lại bị người đàn ông đỡ sau lưng, khuôn mặt cô càng đỏ hơn.

Kỳ Diệu cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng ngồi vào ghế lái phụ, mắt nhìn chằm chằm phía trước. Mạc Minh cũng lập tức ngồi bên cạnh cô, thuận tay khóa xe. anh đang muốn khởi động xe, đột nhiên vô tình hay cố ý nhìn thoáng cô tiểu nha đầu không cài dây an toàn. anh không do dự, tự nhiên nghiêng người, lúc cô kinh ngạc nhìn, tay chân anh lạnh lẽo thay cô thắt dây an toàn.

Kỳ Diệu quả thực lúng túng.

một bước sai, sai cả bước - - đầu óc cô hỗn loạn, tinh thần không yên, thế nên đến dây an toàn cũng quên thắt! không biết được cứ như vậy, tí nữa tham gia yến hội sẽ làm ra cái gì đó!

cô đột nhiên không dám đi dự tiệc.

nói thì nói như thế nhưng mà Kỳ Diệu cô nương vẫn thừa dịp đang đi trên đường điều chỉnh tâm tình. May mà dọc đường đi, Mạc Minh cũng không có nói hay làm cái gì, trái tim cô đập thình thịch mới yên ổn. cô không kìm nén được, len lén nhìn anh, liếc nhìn người đàn ông vẻ mặt bình thường.

thì ra chỉ có mình cô căng thẳng, ảnh đế người ta không cảm thấy có gì đó không thích hợp!

Nghĩ tới đây, Kỳ Diệu có chút ảo não, lại lúng túng, còn có chút... buồn.

Nửa phút sau, cô thình lình phát hiện được bản thân hình như hơi cô đơn, mới nhận không được chấn động, vội vàng xua tan ý niệm trong đầu.

Mình nghĩ quá nhiều rồi, nghĩ quá nhiều rồi!

Trong lúc vô tình nhìn biểu tình phong phú của tiểu nha đầu biến hóa, Mạc Minh cảm thấy bất đắc dĩ.

rõ ràng có cảm giác, vì sao lại giả vờ không có chứ?

Hai người đều có tâm sự riêng tham gia yến hội, Mạc Minh vẫn đưa tay ra cho Kỳ Diệu. Tiểu nha đầu nhìn cánh tay thon dài của anh, trái tim lại không chịu được gia tốc đập nhanh.

Làm sao thế? Làm sao thế? không phải cùng nhau vào yến tiệc sao? Lần trước cũng như vậy, sao lần này lại thế chứ!

Vừa suy nghĩ, cô vừa nhắm mắt, hạ quyết tâm, đưa tay khoác lên cánh tay ấm áp của người đàn ông. Mạc Minh nhìn cô cố làm ra vẻ trấn tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Em cứ nyug trang đi. không lâu sau, em muốn nyug trang cũng không được nữa.

Tuần nam mỹ nữ cùng nhau vào, đều là tư thế mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dường như trong nháy mắt dung nhập với yến hội.

Ánh sáng lung linh từ hội trường, lung linh lộng lẫy cô có thể thấy được, người bình thường khó có thể tham gia yến hội này.

Làm bạn gái ảnh đế, Kỳ Diệu khó tránh khỏi ánh mắt soi mói của nhiều người, gia tăng thêm cũng vì cô xuất hiện trên mạng, mọi người hình như không nghĩ tới, Mạc Minh sẽ ở nơi danh tiếng này, chính mình mang cô tới dưới con mắt của bao người.

nói thật, đủ loại ánh mắt đặc sắc nhìn, Kỳ Diệu đi vừa đi về phía trước ý thức được một vấn đề.

“Chúng ta... sẽ không làm cho ảnh hưởng không tốt chứ?” cô dùng cánh tay lôi kéo khuỷu tay đối phương, dựa sát vào anh thấp giọng nói.

“Ảnh hưởng không tốt cái gì?” Mạc Minh thích cô vô ý thức thân cận, tâm tình tốt hỏi ngược lại cô.

“Chính là... Ai nha, anh biết tôi muốn nói cái gì...”

Người đàn ông không để lại dấu vết cười, trầm nghĩ tiểu nha đầu này còn chưa phát giác - - người đã đến, bây giờ mới hỏi, không phải là quá muộn rồi sao?

Tuy nghĩ vậy, cảm nhận được tâm tình người bên cạnh căng thẳng, anh vẫn là mỹ nam tử ôn nhu tri kỷ, không làm tăng thêm gánh nặng trong lòng cô.

“không sao. Có tôi ở đây, đừng lo lắng.”

Giọng nói người đàn ông êm tai dễ nghe truyền đến bên tai, tiểu cô nương yên tâm, nhưng nhận không được tai đều đổ.

Trong lòng cô biết anh là người đáng tin cậy, nhưng mà... Nếu cô cứ hăm sâu vào, thì phải làm sao?

Nghĩ ngợi như vậy, chạm mặt mấy vị tiền bối, Kỳ Diệu vội vàng thu hồi tâm tư, thay vẻ mặt dịu dàng mỉm cười, đi theo Mạc Minh nói chuyện khách sáo.

May mà đến bữa tiệc một lần, đều là nhân vật có chút mặt mũi - - bọn họ cũng không làm hậu bối khó xử.

Vì vậy, Mạc Minh trong tối ngoài sáng giúp đỡ, Kỳ Diệu cũng không bị làm khó dễ.

Hơn hai tiếng thuận lợi trôi qua, cũng giống như lần trước, cô quen thêm mấy người chưa từng gặp mặt, lại gặp mấy người quen cũ, coi như cũng có thu hoạch.”

Nhưng mà, cô không cảm thấy được, Mạc Minh sở dĩ lựa chọn tối nay mang cô tới, là có mục đích, cũng không phải đơn thuần giống như lần trước, hoặc là nói, anh muốn mọi người gặp tiểu nha đầu một lần, sau này lúc nghe được tin tức gì đó, mọi người sẽ không cảm thấy quá khiếp sợ.

Suy tính cơ bản, người đàn ông liền mang tiểu cô nương ra ngoài ban công không người.

Yến hội sắp kết thúc, nhưng trước đó, tiểu nha đầu vì mắt mũi mấy ông trùm, yêu cầu cạ chén của bọn họ, cơ hồ đều không từ chối. Như thế một hồi, bọn họ uống đều là champagne nồng độ cao, giờ phút này, hai gò má cô đỏ lên, hai mắt mê lỵ.

Mạc Minh không thoải mái vì bất luận là thanh tỉnh hay nói cười riu rít, hay là bây giờ hơi say, trên mặt cô hồng, đều hấp dẫn không ít ánh mắt.

Những người này ngày thường áo mũ chỉnh tề, quả nhiên đều là ngụy công tử.

Vì phòng ngừa có quá nhiều người nhớ thương, anh không chút do dự mang tiểu nha đầu cách xa tầm mắt mọi người.

Quả thật, cô như vậy, chỉ có thể để mình anh thưởng thức.

anh nhìn chăm chăm tiểu cô nương, Mạc Minh đột nhiên cảm thấy có một trận gió mát, một lát sau, anh im lặng không lên tiếng cởi áo khoác xuống, khoác lên vai Kỳ Diệu.

“không cần - - tôi không lạnh.” không biết sao tiểu nha đầu chỉ vẫy vẫy tay, rõ ràng là không muốn tiếp nhận ý tốt của anh.

“Lạnh cái gì? cô uống nhiều rồi.” anh mặc kệ cô vui hay không vui, chỉ lấy tây trang bao lấy cô.”

Tiểu nha đầu giãy giụa vài cái không được, đành phòng má - - kệ anh.

“Mạc tiên sinh, hôm nay tôi rất vui.” Hai người vai kề vai trong chốc lát, Kỳ Diệu không nhúc nhích nhìn phương xa, thỉnh thoảng bắt đầu câu chuyện.

“Ừ.” Mạc Minh đáp lời, trong lòng lại nghĩ, lúc nào nha đầu mới có thể sửa xưng hô với anh.

“Tôi phát hiện, tôi rất biết cách ăn nói, một chút cũng không giống bà chủ nhà chăm đứa bé.” Kỳ Diệu đương nhiên không phát hiện ra tâm tư của anh, chỉ híp mắt cười nói, ngôn ngữ hình như có khuynh hướng hơi say rượu.

“cô vốn không phải là bà chủ nhà.” Mạc Minh tiếp tục nói, đợi một lúc lâu không thấy cô nương đáp lại, đành nhìn khuôn mặt cô.

Ngoài ý muốn, tiểu nha đầu cúi xuống không đáp.

“Sao vậy?” anh nhìn ra cô có tâm sự.

“Kỳ thật, tôi rất muốn được như anh, diễn nhiều phim và được nhiều người biết đến.”

Mạc Minh không lên tiếng, chỉ nhìn cô chăm chú không chớp mắt khuôn mặt cô tràn ngập cô đơn.

“Đáng tiếc, tôi bỏ qua bốn năm phát triển, lúc các bạn học đều có tương lai, tôi dần dần vô duyên với việc làm diễn viên.”

Mạc Minh đã từng nghe Thích Mẫn Hạo nói qua, biết tất cả việc này đều có liên quan tới Lâm Tư không biết xấu hổ kia.

“anh nói đi, vì sao anh ta không bắt cá hai tay sớm một chút chứ? Như vậy, tôi có thể sớm biết được diện mục thật của anh ta, cũng sẽ không vì anh ta mà buông tha giấc mơ của mình.”

Nghe tiểu nha đầu chủ động đề cập tới người đàn ông làm tổn thương cô, Mạc Minh nhìn không được nhúu mày, trầm mặc một lúc lâu, mới ung dung mở miệng.

“Bây giờ phát hiện cũng không muộn.”

Vừa dứt lời, Kỳ Diệu cười khê một tiếng.

“Muộn rồi. Sao lại không muộn chứ... Tôi thành một cây rau già rồi.” Tiểu nha đầu bĩu môi, hai mắt thất thần nhìn màn đêm phía trước.

“Muốn bắt đầu sự nghiệp, lúc này cũng không muộn.” Người đàn ông tinh tường hiểu được ý tứ cô muốn biểu đạt, “Có nhiều diễn viên có danh tiếng, đều là sau khi tốt nghiệp nhiều năm mới bước chân vào giới giải trí, bọn họ thậm chí còn không được đào tạo chuyên nghiệp. bây giờ họ sống rất vui vẻ đấy sao?”

“Chỉ có số ít thôi...”

“Vậy cô sẽ trở thành thành viên trong ‘Số ít’ đó?”

Kỳ Diệu nghiêng người, chớp mắt nhìn anh.

“cô là học sinh khoa diễn viên, có bề ngoài trong sạch, cũng chưa vứt bỏ giấc mơ, vì sao lại không làm được chứ?”

Kỳ Diệu im lặng nhìn mắt anh, chỉ cảm thấy dưới tình cảnh này, đôi mắt anh dường như có ma lực hấp dẫn cô.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, cho đến khi một trong hai người đột nhiên cười lên.

“Ha ha... Rất ít khi nghe anh khen ngợi người khác, thật sự là không quen.”

Tiểu nha đầu khuôn mặt đỏ bừng, nói cười riu rít, đôi mắt sáng long lanh, giống như ngôi sao sáng chói trên bầu trời.

Mạc Minh cảm thấy, lúc này cô giống như một bức tranh - - một bức tranh làm tim anh đập nhanh.

anh nhin không được đem mắt đưa tới.

Loại tình huống này không làm chút gì đó, thật sự là uống phí đêm nay anh đặc biệt dẫn cô tới.

55. Chương 55: Mê Hoặc

Edit: meowlui.

Mạc Minh nghĩ tiểu nha đầu này thật sự uống say rồi.

Nếu không, sao cô có thể để cho anh hôn cô, sau đó chỉ ngơ ngác nhìn anh chứ? Nếu đổi lại là lúc cô thanh tỉnh, cô sẽ trợn tròn mắt, che miệng bị khinh bạc, hỏi anh làm cái gì đấy.

Đem môi ẩm áp trở về, ánh mắt người đàn ông sâu kín nhìn hai má tiểu cô nương đỏ rực, nhìn cô nháu mày, chu môi lên.

“anh hôn tôi làm gì?”

Nhìn xem, cô quả nhiên là hồ đồ rồi.

“Hôn khích lệ.”

Mạc Minh mặt không đổi sắc tim không đập nhanh nói, cảm nhận dư vị xúc cảm mềm mại vừa xong.

anh nghĩ, người uống rượu say tối nay không chỉ có mình Kỳ Diệu. anh hình như cũng say rượu nên to gan hơn, chịu không nổi đôi môi kia mê hoặc, cứ vậy hôn cô.

Cũng may tiểu nha đầu say đến bất tỉnh, không so đo với anh, nếu không...

anh nhin không được cười cười.

Nếu không thì thế nào chứ? Chỉ là biểu lộ tình cảm sớm một chút, có gì không được.

“Khích lệ cũng không cần hôn tôi...” Lúc anh đang suy nghĩ, anh nghe được tiểu nha đầu nói nhỏ, sau đó anh thấy cô xoay người muốn đi vào trong.

anh vội vàng tiến lên đỡ thân thể lung lay của cô.

“Chúng ta về thôi.”

“Ừm.”

Chào hỏi người gặp trên đường, Mạc Minh đỡ cô nương lão đảo, cuối cùng cũng mang cô đưa vào trong ghế xe. anh thay cô buộc dây an toàn, giúp cô khoác áo, sau đó anh đóng xe thể thao, khởi động hệ thống sưởi.

Nhưng mà, xe mới khởi động có vài phút, tiểu nha đầu bắt đầu ầm ĩ. cô nghiêng đầu nhíu mày, không ngừng kêu khó chịu.

Mạc Minh đành phải mở mui xe ra, sau đó mở hệ thống sưởi mức lớn nhất.

Cuối cùng tiểu cô nương mới an tĩnh lại, không lâu sau, còn ngủ mất.

Mạc Minh cảm thấy hơi may mắn, cô uống nhiều như vậy, không nổi điên hoặc ói khắp nơi.

An ủi như vậy, khi hai người trở lại biệt thự, điều này liền tan thành mây khói.

Mạc Minh không nhẫn tâm đánh thức tiểu nha đầu ngủ say, chính mình ôm cô vào biệt thự. Ai ngờ anh có bệnh thích sạch sẽ còn thay dép cho cô, cô đột nhiên tỉnh, sau đó si ngốc, nhìn người đàn ông bận việc cạnh chân cô.

“Ha ha...”

Nghe tiểu nha đầu bật cười ngu ngốc, người đàn ông thay dép xong vội vàng đứng lên, đối mặt với đôi mắt mê ly của cô.

“Ảnh để thay giày giúp tôi, tôi muốn chụp hình lưu lại, ngày mai đăng lên blog...” cô cười ngu ngốc nói.

Mạc Minh: “...”

một lát sau, anh vuốt huyệt Thái dương bị gió lạnh thổi đau, nói: “cô uống say rồi.”

“Tôi không say rượu.”

Người say rượu sẽ không thừa nhận mình say, Kỳ Diệu cũng không ngoại lệ.

không những thế, cô vội vàng để tay lên vai Mạc Minh, nghiêng đầu cười hì hì nhìn anh yêu cầu: “anh công tôi.”

Tiểu nha đầu hiếm khi chủ động như vậy làm Mạc Minh sửng sốt, lát sau, anh cười một tiếng, ý tứ sâu xa đáp một tiếng: “Được.”

Lời vừa nói ra, người đàn ông liền ôm ngang thắt lưng cô, để tay cô lên cổ mình.

“Tôi bảo anh công mà.” Tiểu nha đầu có chút không hài lòng.

“Ôm em không phải thoải mái hơn sao?” Người đàn ông ôm cô, hướng đến cầu thang.

Kỳ Diệu nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy hình như không sai.

Nhưng mà...

Mạc Minh quan sát tiểu mỹ nhân cam chịu, thầm nghĩ nha đầu này sau khi uống say, hình như rất thích làm nũng, hơn nữa còn không phân biệt đối tượng.

không phân biệt đối tượng? Cái này không được.

Người đàn ông nhếch khóe miệng.

anh sẽ không cho cô có cơ hội làm nũng với người đàn ông khác. Bộ dáng cô xinh đẹp động lòng người như vậy, chỉ có thể để mình anh chứng kiến.

một đường ôm tiểu cô nương lên lầu hai, Mạc Minh không thấy mệt. anh hoài nghi có phải cô nói dối anh hay không, lần trước cô nói với anh là bốn mươi lăm cân.

ừm, phải nghĩ cách nuôi cô béo hơn.

Quyết định như vậy xong, Mạc Minh dùng lưng đẩy cửa phòng, ôm cô đến trên giường.

không thể không thừa nhận, không tắm rửa mà lên giường, không phải là điều anh thích làm. Nhưng mà, anh không thể cởi quần áo tắm rửa cho cô, cho nên... Đêm nay cứ để tạm vậy.

Vừa suy nghĩ, anh vừa cởi dép Kỳ Diệu, đem cô đặt nghiêm chỉnh rồi đắp chăn thay cô.

Ngày mai bộ ga giường, chăn, gối này đều phải giặt.

Mạc Minh tạm thời vứt bỏ cảm giác thích sạch sẽ, nghiêng người hôn lên trán tiểu nha đầu.

Nào ngờ anh vừa hôn, Kỳ Diệu vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra.

“Vì sao anh lại hôn tôi?” cô nhú mày nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú, ủy khuất hỏi anh.

Người đàn ông bị bắt tại trận chột dạ, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, ung dung trả lời cô: “Đây là hôn chúc ngủ ngon.”

Tiểu nha đầu không chớp mắt nhìn anh chằm chằm, trầm tư một lát, cô bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ, duỗi tay ôm cổ anh.

“Tôi cũng muốn hôn ngủ ngon.” Lúc anh kinh ngạc nhìn chăm chú, cô nũng nịu đề nghị.

Mạc Minh thất thần, sau đó bỗng chốc hiểu được, cô muốn hôn anh.

anh đột nhiên phát hiện, tiểu nha đầu say rượu thật sự rất tốt.

Vừa muốn mở miệng tán thưởng, anh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cười xấu xa vươn tay vào trong túi.

“Vừa rồi em nói cái gì?” anh vừa hỏi với ý xấu, vừa tìm chức năng ghi âm trong điện thoại.

“Tôi cũng muốn hôn ngủ ngon.” Kỳ Diệu hoàn toàn không xem xét, dàng hoàng nói lại.

“Em nói, em muốn hôn anh sao?” Mạc Minh bắt đầu ghi âm, mở âm lượng mức cao nhất.

Kỳ Diệu gật đầu.

“Dùng miệng nói.”

“Ừ, tôi muốn hôn anh.”

Mạc Minh quả thực rất vui vẻ.

“Vậy em hôn đi.” anh “tốt bụng” đem mặt lại gần, tiểu nha đầu vừa lòng, hôn nhẹ lên mặt anh.

Vì sao lại không hôn vào miệng?

anh hơi tiếc nuối.

Đương nhiên, tiếc nuối cũng chỉ là tiếc nuối, quan trọng nhất vẫn là anh phải nói rõ ràng với cô.

“Nếu bây giờ trước mặt em là người khác, em cũng muốn hôn sao?”

Kỳ Diệu cẩn thận suy nghĩ mấy giây, không hề tự giác được gật đầu.

Khuôn mặt người đàn ông đột nhiên đen lại.

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như... Mạc Du, Mạc Nhiên đó...”

không nghe cô nhắc đến người đàn ông trưởng thành nào, sắc mặt Mạc Minh mới dịu đi chút.

“Nhớ kỹ, chỉ hôn ba người trong nhà, không được hôn người ngoài, hiểu không?”

Tiểu nha đầu mở to mắt nhìn anh, câu hiểu câu không gật đầu.

Đối với phản ứng nghe theo này của cô, Mạc Minh rất hài lòng.

Ngay sau đó, ánh mắt anh lại liếc từ cổ cô xuống dưới.

Đừng nhìn dáng người tiểu nha đầu nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn giống học sinh cấp ba, nhưng chỗ này... Vẫn rất đáng được mong đợi.

Khụ khụ.

anh đưa mắt lên trên, bốn mắt chạm nhau với Kỳ Diệu lần nữa.

Ai ngờ đúng lúc này, tiểu nha đầu đột nhiên nói ra một câu làm anh suýt chút cởi mũ giáp đầu hàng.

“anh ngủ cùng tôi.” Lúc nói ra lời này, vẻ mặt Kỳ Diệu chính là “Nếu không làm theo cô sẽ gây sự”, cô vẫn ôm chặt cổ anh, không cho anh rời đi.

Mạc Minh cảm thấy, hôm nay, cô được ông trời phái xuống câu dẫn anh. Chỉ là... anh vẫn cam tâm tình nguyện mắc câu.

Tuy nghĩ như vậy, người đàn ông động tâm vẫn cố gắng khắc chế chính mình, ngậm cười hỏi cô: “Em không sợ anh làm gì với em sao?”

Tiểu nha đầu nghe, trên mặt tràn đầy sương mù nhìn anh, không hiểu hỏi ngược lại: “Làm cái gì?”

Mạc Minh bị ánh mắt thuần khiết của cô làm toàn thân bốc hỏa.

không thể không nói, bộ dáng cô mềm mại yếu ớt và hồ đồ này, thật sự khiến người ta... Sinh ra dục niệm.

Mạc Minh đột nhiên cảm thấy không trụ được nữa.

anh rõ ràng là người đàn ông không quá ham muốn, nhưng không biết tại sao, đứng trước mặt cô liền dễ dàng bị phá vỡ.

Hô hấp anh ngày càng nhanh, nghiêng người hôn môi cô.

“Ví dụ như này.” Ôm ồm nói, hơi thở ấm áp của anh lại dừng ở cổ mềm mại của cô, “Hoặc như này.”

Lưu lại vài dấu hôn nhạt lên cổ tiểu nha đầu, dục hỏa người đàn ông dần dần đốt lên cuối cùng cũng cảm nhận được ngoại lực của cô - - tiểu nha đầu không vòng quanh cổ anh nữa, mà dùng tay đẩy ngực anh.

Mạc Minh bỗng chốc thanh tỉnh.

anh quyết không thể để lúc cô mơ mơ màng màng muốn cô.

Nhìn thấy thái độ của tiểu cô nương biến hóa, anh thấy mắt cô hơi nước mờ mịt, hình như hơi ủy khuất.

“anh bắt nạt tôi.” Quả nhiên, một lát sau, anh nghe thấy cô khiêu nại.

Có trời mới biết cô càng nói như thế, anh lại càng muốn hung hăng “Bắt nạt” cô.

“Là em bảo anh ngủ cùng em.” Hầu hết anh không ngừng di chuyển, giọng nói người đàn ông trở nên khàn đục.

“Tôi để anh ngủ cùng tôi, chứ không bảo anh bắt nạt tôi.” Tiểu nha đầu càng không hài lòng, nghiêm túc uốn nắn nhận thức sai lầm của anh.

Cùng em ngủ cũng không thể “Bắt nạt” em sao?

Mạc Minh dở khóc dở cười.

Mà thôi, cùng một tiểu nha đầu say rượu tranh luận, anh thật sự là rảnh quá mà.

Quyết định kết thúc “Trò khôi hài” ngọt ngào tối này, anh lại đột nhiên phát hiện, tiểu nha đầu sắp rơi nước mắt.

Mạc Minh choáng váng, không hiểu sao cô nói khóc liền khóc.

“Kỳ Diệu...”

“Lúc nào anh cũng bắt nạt em, rất thích bắt nạt em.”

không đợi anh lúng túng nói ra lý do, tiểu nha đầu liền cướp lời, đáng thương lên án anh. Người đàn ông bị chỉ trích không hiểu ra làm sao, hoàn toàn không hiểu mình bắt nạt cô như thế nào.

“Em không cần quần áo, anh càng mua, em không cần tiền của anh, anh lại kín đáo đưa cho... anh còn tắt nguồn điện, không cho em giặt quần áo, không cho em quét dọn vệ sinh, luôn nói làm em không nói lại được...”

Tiểu nha đầu thao thao bất tuyệt nói ra “Tội trạng” của anh, anh mới bình tĩnh đại ngộ. Thấy bộ dáng tiểu nha đầu nước mắt lưng tròng, người đàn ông vừa bực mình vừa buồn cười đưa tay véo mũi cô.

“Nha đầu ngốc, những việc này đều là vì anh thích em, muốn tốt cho em, không muốn em phải chịu khổ.”

anh quả không được nhiều như thế, cô nghe cũng được, sáng mai tỉnh dậy quên cũng được, anh đều muốn nói cho cô nghe, đỡ phải để cô nghĩ xấu về anh.

Bộc lộ cõi lòng với đối phương say chuếch choáng, Mạc Minh nhìn tiểu nha đầu ngừng rơi nước mắt nhìn anh.

“anh gạt em.” Đường như rất lâu sau, Kỳ Diệu mới nhú mày, ủy khuất nói thêm một câu, “anh không thể nào thích em.”

Mạc Minh nhú mày: “Vì sao anh không thể thích em?”

“Chỉ có em thích anh, anh không thể nào thích em.”

cô ỉu xìu nói, một câu ngắn ngủi, lại làm cho trái tim người nghe như đánh trống.

Tiểu nha đầu bình thường đều không thừa nhận, còn bày tỏ không thèm đếm xỉa đến anh, hôm nay cẩu động rượu say, sẽ nói ra những lời này.

Mạc Minh cảm thấy, uống rượu say không chỉ hỏng việc - - cũng có lúc thành chuyện tốt.

Che giấu trái tim đập thành thịch, anh thần không biết quỷ không hay mang di động để bên cạnh đầu cô bắt đầu ghi âm.

“Em vừa nói cái gì? anh không nghe rõ.”

Về mặt tiểu nha đầu cô đơn liếc anh một cái.

“Em nói, anh sẽ không thích em.”

“anh hỏi nửa câu đầu.”

“Chỉ có em thích anh.”

Dưới tác dụng của rượu cồn, Kỳ Diệu ném sự thận trọng ra sau đầu, nói lại một lần nữa.

Mạc Minh chưa từng nghĩ tới, có một ngày, chính anh lại kích động và thỏa mãn như vậy.

Nếu hai chữ “Chỉ có” bị xóa bỏ, thì thật hoàn mỹ.

Thành công lưu lại chứng cứ người đàn ông kìm nén không được trong lòng vui vẻ, cười nhìn chăm chú tiểu cô nương dưới thân.

“Em sai rồi.” anh dừng lại một chút, ánh mắt dịu dàng: “anh cũng thích em.”

Lời vừa nói ra, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Tiểu nha đầu ngẩn người, rất lâu sau mới tỉnh táo lại, khó có thể tin quan sát mặt anh.

“anh không lừa em đấy chứ?”

“không có lừa em.”

anh lấy tính mạng ra thề, anh thật sự thích em.

Tuy nói trong lòng không nói ra ngoài miệng, Mạc Minh thấy tiểu nha đầu lại rơi nước mắt.

“Khóc cái gì? anh thích em, em không cao hứng sao?” anh dịu dàng lau nước mắt cho cô, dịu dàng dỗ dành.

“Hình như em đang nằm mơ.” không ngờ tiểu nha đầu lại nói một câu râu ông nọ cắm cằm bà kia, vẫn thút tha thút thít khóc trên giường, “anh không cần đánh thức em.”

Mạc Minh thấy cô khóc như mưa, trong lòng mềm nhũn.

“không gọi em, vĩnh viễn không gọi em.”

anh cúi người hôn lông mày cô, sau đó hôn miệng đỏ thắm - - tư vị mặn mặn ngọt ngào, khiến người ta vừa cảm thấy ấm áp vừa cảm thấy chất.

thật sự không hiểu nha đầu này nghĩ như thế nào, cứ không tin như vậy, sống chết không tin anh thích cô sao?

Nhưng mà, mình đang đối mặt với tiểu cô nương say rượu, anh cũng không có ý định giảng đạo lý, chỉ dịu dàng dỗ cô một lát, cuối cùng cũng thấy cô đi gặp Chu công.

Mạc Minh ngồi thẳng người, ấn kết thúc di động, sau đó nhìn chăm chú tiểu nha đầu. anh nhìn không được cong môi, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Cũng may anh để ý khuôn mặt đầy nước mắt của cô, đứng dậy thay cô lấy khăn nóng lau mặt. Nhưng ai có thể ngờ, hai phút sau lúc anh quay lại phòng ngủ, cả người cô đều nằm trên sàn.

Mạc Minh không còn gì để nói.

Hóa ra, người té xuống giường, không chỉ có mình anh.

anh mang tiểu gia hỏa ôm trở về giường, mới an trí thỏa đáng, lại thấy cô trở mình, lăn ra gần mép giường.

Mạc Minh đã cảm nhận được tai hại khi Kỳ Diệu uống rượu.

không có biện pháp, anh lau mặt giúp cô, mang cô chuyển về chính giữa, sau đó nằm bên cạnh cô, dùng tay ôm cô vào trong ngực.

56. Chương 56: Hôn Môi

Edit: meowlui.

Sáng sớm mùa thu, trời cao mây trắng. Ánh mặt trời xuyên thấu qua đám mây mỏng, chiếu qua những tầng lá, làm cho mùa thu có mấy phần ấm áp. Người nằm trong phòng cũng cảm nhận được phần ấm áp này, mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, duỗi lưng theo thói quen.

cô hình như đụng vào cái gì đó. không, chính xác mà nói, cô hình như bị vật gì đó giữ chặt lấy.

Kỳ Diệu cô nương nghi hoặc không hiểu quay đầu sang nhìn, phát hiện bên cạnh là một người đàn ông.

cô cứ thế trở mặt nhìn anh.

“ Tỉnh rồi sao?” Mạc Minh làm như không có việc gì mở miệng hỏi cô, thuận tiện buông cánh tay ôm cô cả đêm.

Kỳ Diệu khê nhếch miệng, cố nén xúc động thét chói tai, bật dậy từ trên giường.

A a a a - - sao cô lại ngủ cùng anh? cô không làm gì đó với anh đấy chứ?

Thấy tiểu nha đầu thất kinh quan sát toàn thân, nhin không được sờ loạn ở trước mặt anh, Mạc Minh vừa bực mình vừa buồn cười ngồi dậy, bình tĩnh lên tiếng: “Yên tâm, anh sợ em lăn xuống giường, ngủ một đêm trên sàn nhà, cho nên mới bắt đắc dĩ ôm em ngủ. Việc không nên làm, anh không có làm.”

anh còn chưa dứt lời, thân thể Kỳ Diệu đã cứng đờ, lúng túng nhìn anh.

“Tôi... tôi uống say sao?”

Mạc Minh ung dung gật đầu.

“Ngại quá... Phiền anh chăm sóc tôi cả đêm...”

Kỳ Diệu lúng túng gãi đầu, không dám nhìn thẳng mắt đối phương. cô tin tưởng nhân phẩm của anh, hơn nữa, quần áo cô cũng đầy đủ, không có dấu hiệu bị khinh bạc. Chỉ là... cô không nghĩ ra được, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

cô chỉ nhớ mang máng hình như mình theo anh ra ngoài sân thượng, ở đó nói vài lời, sau đó ngồi xe anh trở về...

Ký ức mơ hồ trong đầu, hai phút sau, Kỳ Diệu đứng một mình ở trong phòng tắm, soi gương nhú mày.

Sau đó, cô phát hiện được một vấn đề.

Kỳ Diệu tròn tròn mắt, để sát cổ vào gương nhìn chăm chú.

Trời ạ, những chấm đỏ này là gì thế?

Cả người Kỳ Diệu cảm thấy không khỏe!

cô không nghĩ nhiều, lao ra phòng ngủ, muốn tìm Mạc Minh hỏi cho rõ. Đáng tiếc, lúc cô chạy ra cửa phòng ngủ chính, lại lùi bước.

Có lẽ... Có lẽ là cô hiểu lầm rồi? Dù sao... Dù sao cô uống say, trên người phát bệnh sởi, cũng không phải là không có khả năng...

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy sức lực mình không đủ.

Đúng vậy! cô mặc dù chưa ăn thịt heo, nhưng cũng thấy qua heo chạy rồi mà? Vết hân và nốt hồng còn không phân biệt được sao?

Chỉ là... Chỉ là... Lẽ nào anh thật sự chiếm tiện nghi của cô?

Trong lúc nhất thời, tiểu cô nương tiến cũng không được, lùi cũng không xong, đứng ngoài cửa phòng người đàn ông rất lâu, cuối cùng vẫn quay về phòng tắm tắm rửa.

Con gái tắm rửa thời gian lúc nào cũng lâu hơn một chút, khi Kỳ Diệu tắm xong, lúc đi xuống lầu, Mạc Minh đã ở trong phòng bếp làm bữa sáng. cô vừa thấy bóng lưng anh, kìm lòng không được dừng bước chân, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Cho đến khi người đàn ông cầm chảo xoay người lại, phát hiện sau lưng có người cô mới không thể không đối mặt với ánh mắt anh.

Tiểu nha đầu kiên trì đi tới, đi được nửa đường muốn trút giận.

Tối hôm qua là ảnh đế để lại mấy dấu ô mai này trên cổ tôi sao - - lời nói như vậy, cô không hỏi được!

Khắc sâu cảm nhận cái gì gọi là “Thừa thắng xông lên” nhưng suy yếu, tiểu nha đầu nhăn mặt, chậm rì rì tiến đến bên cạnh bếp lò, chuẩn bị giúp đỡ anh làm bữa sáng.

“không cần, em đi gọi Mạc Du, Mạc Nhiên rời giường đi.”

Nghe Mạc Minh từ chối, tiểu cô nương giống như được đại xá, vội vàng đi lên lầu hai.

Hôm nay là thứ bảy, bọn tiểu tử ngủ dậy hơi muộn một chút - - thật sự là quá tốt.

Kỳ Diệu đẩy cửa phòng bọn nhỏ, sửa sang tâm tình bản thân, sau đó gọi bọn chúng dậy.

Mạc Du, Mạc Nhiên hơi buồn bực: Hôm nay chị thật kỳ lạ, tại sao phải mặc quần áo giúp bọn chúng chứ? rõ ràng mọi ngày đều là bọn chúng tự mặc.

“Chị, chúng em có thể tự mặc quần áo.”

“không sao không sao, chị giúp các em.”

“...”

Được rồi, mặc dù không hiểu, nhưng chị là người thứ hai mà bọn chúng yêu thích, chị muốn mặc quần áo giúp bọn chúng, bọn chúng rất vui vẻ hưởng thụ.

Vừa lòng thỏa mãn ăn mặc chỉnh tề, Kỳ Diệu bồi hai tiểu gia hỏa đánh răng, rửa mặt, sau đó theo cô đi xuống lầu ăn bữa sáng.

Vì vậy, bọn chúng ngạc nhiên phát hiện: Hôm nay ba làm bữa sáng! Hơn nữa còn rất phong phú!

Đúng vậy, ba là một người giữ lời - - a, không, phải nói, Mạc Minh chỉ có suy nghĩ trong lòng, nhưng hôm nay, anh vẫn nhớ đến công lao của hai đứa bé hôm qua, nên làm bữa sáng phương Tây cho bọn chúng.

Thấy các con cao hứng ăn, Mạc Minh cũng mở miệng đưa miếng thịt vào miệng.

Lúc này, tiểu Mạc Nhiên nuốt xuống miếng trứng gà vội ngẩng đầu lên, phát hiện trên cổ Kỳ Diệu có rất nhiều dấu đỏ.

“Chị, sao trên cổ chị lại hồng như vậy?”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu đang uống sữa suýt chút nữa phun ra.

Trời ạ! rõ ràng cô đã mặc áo cổ cao rồi mà! Sao vẫn nhìn thấy thế!

Hận không có cái hang nào để chui xuống, tiểu nha đầu đương nhiên không rảnh để ý sắc mặt Mạc Minh.

Thực ra, anh đã sớm phát hiện ra hôm nay cô giả bộ - - anh đang đợi cô mở miệng hỏi.

Bây giờ thì tốt rồi, con trai nhỏ vô tình chọn cái này làm đề tài, làm anh đỡ phải chờ.

Trong lòng thầm ghi nhớ công của con trai, Mạc Minh che giấu vui vẻ, lẳng lặng ngắm nhìn gò má cô nương phiếm hồng.

“Hôm qua chị bị sâu cắn...” một lát sau, anh nghe thấy cô cố gắng bịa chuyện.

“Hả? Thời tiết không có nóng, còn có sâu nữa ạ?” Tiểu Mạc Nhiên kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy... Có mà?” Kỳ Diệu tiếp tục giả bộ, vừa dứt lời, cô nhin không được trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện.

Rất rõ ràng, anh là hiem nghi duy nhất.

Mạc Minh còn mỉm cười, Kỳ Diệu bị anh làm cho tức giận đến nghiến răng.

Cười! anh còn cười được sao? Đợi xem tí nữa cô làm sao thu thập anh?

Ăn xong bữa sáng, hai đứa bé vào thư phòng đọc sách, hai người lớn ngằm hiểu lẫn nhau ở lại phòng bếp.

không nói lời nào thu dọn bát đĩa, Mạc Minh phát hiện, Kỳ Diệu vẫn dùng ánh mắt bất bình nhìn anh.

anh dù bận vẫn ung dung lau khô tay, dựa lưng vào cửa tủ lạnh, hỏi cô có phải có chuyện muốn hỏi anh không.

Kỳ Diệu cũng nhin không được nữa.

“anh, tối qua anh đã làm gì tôi?”

“Em nói vết hôn trên cổ em sao?”

Tiểu nha đầu nằm mơ cũng không nghĩ tới, đề tài vừa mới bắt đầu, người đàn ông này đã vô sỉ như vậy, trực tiếp nói trắng ra. Vì vậy, trong lúc nhất thời, cô trợn mắt không nói được gì.

cô nhìn thấy Mạc Minh cười mà như không cười lấy điện thoại di động từ trong túi ra, sau đó mở một đoạn ghi âm cho cô nghe.

Vài phút sau, cả người cô đều hóa đá.

Giọng nữ trong đoạn ghi âm... Là cô sao? cô... cô đòi hôn người đàn ông này sao? Còn... Còn bảo anh ngủ cùng cô á?

Khuôn mặt cô gái đều đỏ bừng.

Hết lần này đến lần khác, người đàn ông còn bình tĩnh phân tích cho cô: “Em cũng nghe rồi đấy, đều là do em chủ động, anh chỉ đáp ứng lời cầu xin của em mà thôi.”

Mặt Kỳ Diệu xám như tro, không nói tiếng nào.

Cái gì gọi là “Uống rượu vào hỏng việc”, cô đã triệt để lãnh giáo được rồi.

“Nhưng mà em không phải ngại, anh còn đoạn ghi âm chưa mở nữa.”

nói xong, người đàn ông thỏa mãn mở ghi âm.

“Em không cần quần áo, anh càng mua, em không cần tiền của anh, anh lại kín đáo đưa cho... anh còn tắt nguồn điện, không cho em giặt quần áo, không cho em quét dọn vệ sinh, luôn nói làm em không nói lại được...”

“Nha đầu ngốc, những việc này đều là vì anh thích em, muốn tốt cho em, không muốn em phải chịu khổ.”

“anh gạt em. anh không thể nào thích em.”

“Vì sao anh không thể thích em?”

“Chỉ có em thích anh, anh không thể nào thích em.”

“Em vừa nói cái gì? anh không nghe rõ.”

“Em nói, anh sẽ không thích em.”

“anh hỏi nửa câu đầu.”

“Chỉ có em thích anh.”

“Em sai rồi. anh cũng thích em.”

“anh không lừa em đấy chứ?”

“không có lừa em.”

“Khóc cái gì? anh thích em, em không cao hứng sao?”

“Hình như em đang nằm mơ. anh không cần đánh thức em.”

“không gọi em, vĩnh viễn không gọi em.”

Kỳ Diệu kinh ngạc đến ngất người, trong đầu trống rỗng.

Mạc Minh thấy vẻ mặt cô khó có thể tin, thở dài.

“Em xem, lúc em uống rượu say, thành thật hơn so với lúc em tỉnh rất nhiều. Bình thường sống chết không chịu thừa nhận, tối qua cuối cùng cũng nói ra.” anh dừng lại một chút, cuối cùng nhin không được tươi cười, nhìn cô chăm chú, “Vì thương cho em, có một câu, anh muốn nói lúc em thanh tỉnh, nói trước mặt cho em nghe.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu giống như chạm điện, giật mình nhìn anh chăm chú.

“anh thích em.”

Tiểu nha đầu kinh ngạc nhìn anh.

“cô gái ngốc, anh yêu em.”

cô nương ngọc vẫn ngây người như cũ.

Rất lâu sau, cô mới lúng túng, tự nhủ: “không thể nào...”

“Sao lại không thể chứ?”

“anh... anh thích điểm nào của em...”

“Thích toàn bộ. Trừ... Trừ việc em thích làm đà điểu chui đầu vào cát.”

“...”

Kỳ Diệu trầm mặc mấy giây, đột nhiên mở miệng muốn nói.

“Đừng có nói với anh là ‘Say rượu lỡ lời’.” Nào ngờ chữ thứ nhất còn chưa nói ra, người đàn ông đã giành quyền phát biểu, “Chữ ‘thích’ này, chỉ có một người thật lòng thích người kia không dám thổ lộ, mới có thể say rượu dũng cảm nói ra. Cái này gọi là ‘Say rượu nói chân ngôn’.”

Kỳ Diệu không phản bác được.

“Nhưng mà anh... anh làm sao có thể...” một lát sau, cô cúi đầu xuống, vẫn không dám tiếp nhận sự thật trước mắt.

Mạc Nhiên đột nhiên tức giận, không đợi cô nói, anh vội vàng ôm cô vào lòng, che cái miệng “Tác quái” của cô.

Bị người đàn ông mạnh mẽ hôn, tiểu nha đầu tròn tròn mắt, dưới sự công kích của anh, thân thể dần dần mềm nhũn.

Nụ hôn rất dài, từ bá đạo chuyển thành triền miên. Thân thể nhỏ nhắn của cô gái bị trói buộc hoàn toàn trong ngực người đàn ông, tùy ý để anh hấp thụ nước bọt trong miệng cô. Cho đến khi cô cảm thấy hít thở không được, nhẹn không được nức nở một tiếng, anh mới lưu luyến rời cánh môi cô.

“Thích anh hôn em không?”

anh buông cô ra vấn đề đầu tiên anh hỏi là cái này.

Mặt Kỳ Diệu lập tức đỏ lên.

cô muốn mở miệng phủ nhận, nhưng dưới ánh mắt thâm thúy của anh, ma xui quỷ khiến bỏ đi ý niệm này.

Thực ra, cô... Rất thích.

Thấy tiểu nha đầu ngưng ngưng cúi đầu - - không nói, Mạc Minh liền hiểu, cô ngại thừa nhận.

“Dù sao, anh rất thích cảm giác cùng em hôn môi.” Sau đó, anh làm như không có việc gì tỏ rõ lập trường của bản thân, làm cô giống như hươu con đi loạn, “Ngoài ra, từ trước đến nay anh không thích hôn môi với người khác.”

Vốn là một câu nói ám hiệu, rơi vào tai Kỳ Diệu, lại làm cô thanh tỉnh.

“Đừng có gạt người...” cô ngẩng đầu, chu môi ướm ắt nhìn anh, “Lúc anh quay phim, lẽ nào không hôn nữ diễn viên sao?”

“Mọi người đều biết, anh rất ít hôn môi diễn.” Bộ dáng tiểu nha đầu ghen thành công lấy lòng anh, Mạc Minh vui vẻ, nhìn mặt cô đăm đăm, “Chỉ khi nào bắt buộc, nếu không sẽ có người đóng thế.”

Kỳ Diệu không nói.

cô thật sự chưa thấy anh diễn cảnh hôn. Về phần “Mượn người”... Là một học viên xuất thân từ đào tạo chuyên nghiệp, cô lại tin.

“Vậy đáp án là gì?” Nhìn bộ dáng tiểu nha đầu không nói nữa, Mạc Minh kiên nhẫn đợi cô xác nhận.

“Ừ...”

Mạc Minh nhếch miệng cười.

“Như vậy, chúng ta làm lại một lần nữa?”

Kỳ Diệu vốn còn ngại ngần liền quỳnh lên.

“một lần cái gì chứ!” cô trừng mắt với anh, lại bị anh cười kéo vào lòng.

Tiểu cô nương cảm giác hình như mình đang mơ, bởi vì cô chưa bao giờ thấy anh cười vui vẻ, cởi mở như vậy.

Là vì... cô sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô trở nên ngọt ngào.

“anh... thật sự anh thích em à? Sao đột nhiên anh lại thích em thế? Thích em ở điểm gì?” Tâm tình một khi thay đổi, có người liền bắt đầu suy tính, cô lẩm nhẩm hỏi, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt anh, vì vậy dứt khoát vùi vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

“không có nghĩ qua, tóm lại chính là thích.”

“không có thành ý...”

“...”

“Chúng ta mới quen biết nửa năm mà? Tốc độ này cũng không kém, sắp bắt kịp nhất kiến chung tình.”

“Vậy thì sao? Tình yêu không thể cân nhắc bằng thời gian dài hay ngắn.”

Kỳ Diệu nhăn mũi: Hừ, anh nói hay nhỉ.

Mạc Minh nhú mày: Cho nên, cuối cùng anh và tiểu nha đầu cũng dừng cảm đối mặt với tình cảm hai bên?

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy rất vui vẻ.

anh nâng đầu cô từ trong lòng mình, nhìn mắt cô chăm chú, sau đó nghiêm túc hỏi cô một câu.

“Như vậy, từ bây giờ, chúng ta không phải nên thay đổi quan hệ rồi sao, bạn gái của anh?”

57. Chương 57: Ngọt Ngào

Edit: meowlui.

Từ sau khi thay đổi quan hệ với Mạc Minh, Kỳ Diệu cảm thấy, ánh mắt hai người đều khác lúc trước.

Bạn trai.

Có lúc, cô nằm trên giường, nghĩ hai chữ này, sẽ cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng.

Loại cảm giác này, hình như không giống với cảm giác với Lâm Tư trước đây. Nó làm cô ngọt ngào đến không kiềm chế được, làm cô tràn trề mong đợi đến ngày mai, cũng làm cô sợ hôm sau tỉnh dậy, phát hiện ra mình đang nằm mơ.

Đối với biểu hiện suy tính của nha đầu, Mạc Minh không nói nhiều, trực tiếp hành động.

anh không hề báo trước chặn cô vào góc tường, nâng mặt cô, hôn môi cô, hôn rất lâu.

Kỳ Diệu liền nhớ kỹ, không dám ở trước mặt anh biểu đạt sầu lo.

Nhưng mà, điều này cũng không kỳ lạ mà? Ai bảo anh ưu tú như thế, được nhiều người hoan nghênh, làm cô nhin không được nghĩ ngợi lung tung.

“Em cho rằng anh là người thay đổi thất thường à?” Đối với vẻ mặt “oán hận” của cô, Mạc Minh lại hỏi.

Tiểu nha đầu bĩu môi không lên tiếng.

Mạc Minh vội vàng ôm cô lên, đặt lên đùi anh.

Giàng chân ngồi trên đùi đối mặt với bạn trai, Kỳ Diệu bỗng nhiên đỏ mặt lên.

“anh làm gì thế? Thả em xuống!” cô giãy giụa vài cái, đối phương ôm eo cô chặt quá, cô không thể nào tránh thoát.

Kỳ Diệu trừng mắt nhìn anh.

Quả thật, từ lúc xác định quan hệ yêu đương, hai người bọn họ tiếp xúc thân mật chỉ có ôm và hôn, nào có giống như vậy!

“Mạc Du và Mạc Nhiên còn ở nhà đấy!”

Hơn nữa! Hơn nữa bọn họ chưa nói quan hệ yêu đương với hai đứa bé, nếu... Nếu như bị hai anh em nhìn thấy, không bằng cô mua miếng đậu hủ đâm đầu vào!

“Bọn chúng ở phòng ngủ của chúng, sẽ không đột nhiên xông vào.” Đáng tiếc, Mạc Minh không quan tâm tới việc này - - anh nuôi con trai lớn, sẽ không vào phòng mà không gõ cửa?

“Vậy cũng không được!” Tiểu nha đầu giãy dụa thân thể, lại không may làm người đàn ông nảy sinh biến hóa.

“Đừng động!” Dem tiểu nha đầu áp chế, Mạc Minh vùi đầu vào cổ cô, “Em đừng lộn xộn nữa, anh không dám đảm bảo sẽ không làm gì em.”

Kỳ Diệu bị lí do này làm đỏ bừng mặt.

Vậy anh đừng bắt em dùng tư thế ái muội này ngồi lên người anh nữa!

cô thiếu chút nữa bật thốt ra.

Kết quả vẫn là Mạc Minh trấn định lại trước, hôn vành tai cô, không cho cô nghĩ ngợi lung tung.

“anh sống hai mươi tám năm, chỉ động tâm với mỗi mình em, bây giờ và sau này cũng vậy. Nếu em còn buồn lo vô cớ, xem anh thu thập em thế nào.”

Hơi thở ấm áp bên tai, Kỳ Diệu không phân biệt được là hơi thở của anh hay là miệng ẩm ướt.

“anh, anh dụ dỗ em! Mẹ Mạc Du và Mạc Nhiên thì sao, anh không thích cô ấy à?”

Lời còn chưa dứt, hô hấp người đàn ông ngừng lại.

Phát giác được anh có biến hóa nhỏ, Kỳ Diệu cảm thấy hối hận.

Bất kể là trước đây lúc làm “Trợ lý riêng” của anh, hay bây giờ là bạn gái anh, trước mặt đối phương bọn họ không nhắc tên người phụ nữ kia. Kỳ Diệu không biết được danh tính của cô ta, tuổi, cũng không biết cô ta cao thấp mập ốm như nào, thậm chí còn không biết cô ta có còn trên đời này không nữa.

Muốn nói cô không để ý với Mạc Minh, như vậy chắc chắn là gạt người. Nhưng mà, cô không hy vọng gây áp lực cho anh, đợi đến khi nào anh muốn nói, cô có thể nghe được chân tướng mọi việc.

cô bằng lòng đợi, cũng bằng lòng tin tưởng anh.

“Em để ý cô ta sao?” Trong thư phòng yên tĩnh, giọng nói người đàn ông đột nhiên vang lên.

Kỳ Diệu mím môi.

“Chúng ta là người yêu, tất nhiên là em muốn biết người tiền nhiệm lúc trước là người như thế nào.” Em còn muốn biết hai người quen nhau như thế nào, vì sao mỗi người lại đi một ngã, “Nhưng mà, nếu bây giờ anh tạm thời không muốn nói, em cũng không bức anh.”

Mạc Minh ngồi nghe không nói một lần, một lúc lâu cũng không nói tiếp.

nói tiếp...

“anh có con trai... Thậm chí là người đàn ông trải qua tình yêu và hôn nhân, việc này làm em cảm thấy canh cánh trong lòng sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông nhìn chăm chú cô gái ngồi trên đùi anh.

“Bây giờ em mới hỏi anh cái này, có phải quá muộn rồi không?”

Mạc Minh không lên tiếng, trầm nghĩ chắc chắn - - anh nhớ lại điều này, bởi vì trong tiềm thức anh không cảm thấy thẹn với lương tâm.

“Hừ... anh không nói tới vẫn còn tốt, anh vừa nhắc tới, em lại nghĩ đến chuyện này, mặc dù anh nhiều tiền lại đẹp trai, nhưng dù sao cũng là ‘Hàng xài rồi’, em là hoàng hoa khuê nữ, cứ như vậy ngã vào, không có lời ấy?”

Vừa nói mấy lời này, người đàn ông nghe, sắc mặt tối lại. Nhìn phản ứng của anh, Kỳ Diệu vừa bực mình vừa buồn cười.

Thần thái “Em lại dám có loại ý nghĩ này” là sao? thì ra cô không thiết thời à? Chỉ cần anh đẹp trai lại có tiền, tất cả con gái đều phải yêu thương nhưng nhớ anh sao?

Nhìn thấy người đàn ông không có nửa điểm chột dạ, còn bày mặt thối mất hứng, Kỳ Diệu không khách khí làm mặt quỷ với anh, chủ động nói: “Đùa anh thôi! Nếu em quan tâm đến gia cảnh anh, thì sẽ không thích anh. Em hy vọng, chúng ta có thể thật lòng với nhau, thẳng thắn mọi chuyện. Hợp thì yêu, không hợp thì chia tay...”

Nghe tiểu nha đầu nói như vậy, sắc mặt Mạc Minh mới dịu lại.

Chỉ là...

“Chỉ có ‘yêu’, không có ‘Chia tay’, không đồng ý nửa câu sau.”

anh bá đạo nói làm tiểu nha đầu không còn gì để nói. một lát sau, Kỳ Diệu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, bỗng đứng vỗ hai tay một cái, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

“A - - em biết rồi! Em biết vì sao lúc anh diễn với nữ diễn viên, trong mắt không có...” không chút nghĩ ngợi nói ra, tiểu nha đầu đột nhiên dừng lại.

Mạc Minh thấy cô lúng túng, chỉ nhàn nhạt hỏi cô “Trong mắt không có cái gì?”

Kỳ Diệu càng lúng túng hơn: cô không thể nói cho anh biết, theo ý cô, anh là ảnh đế quốc dân được nhiều người ca ngợi, việc đó là thiếu sót trí mạng?

Tiểu nha đầu lúng túng, Mạc Minh cũng không làm khó cô, thay cô nói ra mẩu chốt: “không có tình yêu, đúng không?”

Lời vừa nói ra, cả người Kỳ Diệu đều ngốc.

anh anh anh... Sao anh biết cô âm thầm đánh giá anh như vậy?

Thấy tiểu nha đầu tròn mắt, bộ dáng khó có thể tin, Mạc Minh nhin không được cười lên, lát sau, anh nghiêng người, dùng chóp mũi chạm nhẹ vào mặt và cổ cô.

“không sao, chuyện này đều là quá khứ rồi. Bây giờ anh có em, lúc cùng người khác diễn, ánh mắt nhất định sẽ có tình yêu.”

Lời tâm tình ngọt ngào chui vào tai, hô hấp nóng bỏng bên gò má, Kỳ Diệu cảm thấy mềm nhũn.

Ý của anh, cô đương nhiên hiểu được, ám hiệu rõ ràng như vậy mà. Chỉ là...

“anh nói, lúc anh diễn, sẽ tưởng tượng cô gái khác thành em sao?” Tiểu nha đầu chu miệng lên, cố ý nâng tay, đem cử chỉ thân mật của người đàn ông đẩy ra một chút.

Bốn mắt chạm nhau, hai giây sau Mạc Minh khẽ nhếch khóe miệng.

“Sao thế, ghen à?”

“Làm gì có.”

“không có sao?”

Hỏi ngược lại xong, người đàn ông nhin không được nở nụ cười, vừa cười vừa trêu tức cô bạn gái nhỏ của anh, tiểu cô nương tức giận và xấu hổ nện anh một quyền.

Kỳ Diệu quyết định, phải nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Vì vậy, cô cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, ngồi nghiêm chỉnh nói: “Này, em hỏi anh, thế nào gọi là ‘Có khả năng trải qua tình yêu và hôn nhân’?”

Đúng rồi, cô vừa chú ý tới - - trên phương diện yêu đương hôn nhân, anh lại dùng mấy từ này.

‘Khả năng’ sao? Nếu không có hôn hoặc yêu, thế hai tiểu gia hỏa từ đâu mà đến?

Chuyện liên quan đến thân thể Mạc Du và Mạc Nhiên, Kỳ Diệu vẫn cảm thấy hiếu kỳ. Nhưng mà, vừa định nói ra khỏi miệng, cô vẫn hơi lo lắng, sợ đụng chạm đến vết sẹo của Mạc Minh, sợ chọc giận anh, làm anh đau lòng.

“anh nghĩ một chút, không muốn nói thì thôi, em cũng không ép anh.” Cho nên, lúc cô đưa ra câu hỏi đối phương trầm mặc rất lâu, cô vội vàng bổ sung thêm một câu.

Mạc Minh im lặng nhìn cô chăm chú, vừa muốn mở miệng, đã thấy cô đứng dậy nói.

“anh ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Sắc mặt bình thường nói xong, tiểu nha đầu cười xoay người rời đi, còn thuận tay đóng cửa phòng giúp anh.

Mạc Minh nhìn không chớp mắt cửa gỗ bị đóng lại.

Có lẽ, anh nên tìm cơ hội thích hợp, nói tất cả mọi chuyện cho cô biết.

Nhưng mà về sau, Kỳ Diệu không đề cập đến mẹ hai đứa bé với Mạc Minh. cô vẫn giống như bình thường, đưa đón bọn tiểu tử đi học, tan học, mỗi ngày lau dọn nhà sạch sẽ, làm bữa tối dinh dưỡng, chờ người yêu cùng nhau chia sẻ.

Khác với trước kia là bây giờ cô có tình yêu. Chỉ là, nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả... cô là con gái, ở chung với bạn trai trước hôn nhân, vẫn làm cho cô cảm thấy ngượng ngùng.

May mà cô và Mạc Minh đều tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, hai bên tôn trọng nhau, cho dù là quan hệ người yêu, tối đa cũng chỉ nắm tay, ôm nhau, hôn môi mà thôi, Mạc Minh không có nhu cầu, Kỳ Diệu càng không dám chủ động dâng tới cửa. Hơn nữa, bọn họ vẫn chú ý đúng mực, không ở trước mặt hai đứa bé thân mật, đỡ phải dạy hư mầm non tương lai.

Bỗng nhiên từ “Chị” biến thành “Bạn gái của ba”, trong lòng cô vẫn chưa quen.

không biết hai tiểu thiên sứ có thể tiếp nhận chuyển biến này hay không?

58. Chương 58: Mẹ Ruột

Edit: meowlui.

Ngày qua thật nhanh, chớp mắt một cái, mùa thu đã qua, toàn thành phố đều mặc quần áo mùa đông dày.

Hai giờ chiều hôm đó, Kỳ Diệu vẫn ở trong phòng bếp rửa rau, chuẩn bị đồ ăn. Lúc này, di động của cô đột nhiên vang lên. cô rửa tay, chạy tới nhận điện thoại, tin tức nhận được từ bên kia điện thoại dọa cô sợ mềm nhũn cả hai chân.

Hai anh em cùng nhau ngã ở nhà trẻ, bây giờ đang ở bệnh viện!

Mới nghe giáo viên nhà trẻ nói, Kỳ Diệu lo lắng đổ mồ hôi lạnh. cô vội vàng hỏi giáo viên địa chỉ bệnh viện, cầm ví tiền chạy đi. Cũng may lúc cô vội vàng đến bệnh viện, hai tiểu gia hỏa đang ngồi chơi đồ – mi – nô.

Cho nên nói, đây là cái tình huống gì chứ?

Kỳ Diệu vội vàng chạy đến, không đợi được quan sát thân thể của hai anh em.

“Ngã ở chỗ nào? Có đau không? Bác sĩ nói như thế nào? Giáo viên các em đâu?” cô vội vàng nói ra một loạt vấn đề, lại không tìm được bất kỳ miệng vết thương nào.

“Chị đừng lo lắng, em và Mạc Nhiên chỉ trượt chân ngã, bác sĩ đã bôi thuốc cho bọn em, một chút cũng không đau.” Mạc Du thay mặt em trai nói xong, còn không quên trấn an hai câu.

Đáng tiếc, Kỳ Diệu vẫn không yên lòng, nhìn xung quanh xem có thấy giáo viên không, muốn hỏi đối phương rõ ràng.

Nửa phút sau, giáo viên nữ không lớn hơn cô bao nhiêu trả tiền thuốc vội vàng chạy tới. Kỳ Diệu vừa hỏi mới biết, hóa ra là cô nóng lòng, chuyện nhỏ hóa lớn, hai anh em chỉ trượt chận ngã, bác sĩ đã làm kiểm tra cho bọn chúng, ngoại trừ rách da thì không có vết thương nào.

Kỳ Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

cô quan sát giáo viên nữ trên dưới vài lần, phát hiện đối phương hơi khẩn trương và lúng túng. Lúc này cô đoán, đây chắc là giáo viên mới, cho nên bọn nhỏ xảy ra chuyện, đối phương mới không dám qua loa. Tuy lúc trước dọa cô sợ gần chết, nhưng mà vị giáo viên trẻ tuổi nghiêm túc, thái độ chịu trách nhiệm đối với công việc khiến cô thưởng thức. Vì vậy, đối mặt với đối phương áy náy biểu đạt, cô chỉ cười tủm tỉm mà tỏ vẻ không có gì đáng ngại, cùng đối phương nói vài tiếng “Cảm ơn” và “Vất vả rồi”.

một hồi sợ bóng sợ gió, tất cả đều vui vẻ. Hai bên cùng cười, giáo viên quay về nhà trẻ, Kỳ Diệu dẫn hai đứa bé về nhà.

Lúc đi đến ven đường bắt xe, bọn họ không có chú ý đến, cách đó không xa có một đôi mắt, nhìn chăm chăm thân ảnh hai tiểu gia hỏa.

Gần nửa tháng nay, ánh mắt này vẫn luôn theo dõi bóng lưng bọn họ. Ngày hôm nay, Kỳ Diệu mới cảm nhận được, có người theo dõi bọn họ. cô nghĩ ba người bấy giờ lộ mặt trước công chúng, cô không thể không cảnh giác, rất sợ paparazzi thậm chí là người xấu. Nhưng mà, mỗi khi cô quay đầu lại nhìn, lại không thấy bất kỳ người nào khả nghi, làm cô càng để tâm.

cô không giấu chuyện này trong lòng, buổi tối hôm đó cô liền nói cho Mạc Minh, hỏi anh nên xử lý như thế nào. Nhưng ngoài ý muốn, nghe lời cô nói, Mạc Minh vẫn chỉ nhìn màn hình máy tính, giống như là đang suy nghĩ phương án ứng phó, hoặc là đang cân nhắc chuyện của anh.

“Này, anh có nghe em nói hay không?” Rất ít khi thấy anh có bộ dáng như này, Kỳ Diệu hơi buồn bực, nhin không được đẩy cánh tay anh.

Ánh mắt Mạc Minh di chuyển, nhìn chăm chăm mặt cô hồi lâu, cũng không nói chuyện.

Cảm giác này thật là kỳ lạ.

Kỳ Diệu bị anh nhìn sắp nổi da gà, cuối cùng, anh mở miệng: “Em nhìn blog này đi.”

Người đàn ông tránh ra, cho Kỳ Diệu đến gần nhìn. Tiều cô nương không hiểu ra sao nhìn anh, đột nhiên bảo cô nhìn blog làm gì.

Tuy nghĩ vậy, cô vẫn nghi hoặc làm theo.

Nhưng mà, lúc cô cầm chuột, đọc blog, sắc mặt cô liền thay đổi.

“Người đăng blog này, không phải là...”

Mạc Minh mặt không đổi gật đầu.

“Chính là mẹ của Mạc Du và Mạc Nhiên.”

Vừa dứt lời, trong đầu Kỳ Diệu liền “Ong” một tiếng.

Mẹ của hai đứa bé sao? Người phụ nữ mà Mạc Minh thủy chung không nói? cô ta đột nhiên đăng blog này, không lẽ là muốn tranh đoạt quyền nuôi dưỡng đứa bé?

trên màn hình là blog mấy ngàn chữ. cô ta tuổi còn trẻ đã làm mẹ, kể từ khi sinh con ra xong thân thể ngày càng kém, sáu năm cô ta không thể nuôi dưỡng cốt nhục của chính mình, kể ra cha đứa bé quen biết mẹ đứa bé như nào. cô ta công bố thời gian của mình không còn nhiều, chỉ hy vọng chính mình có thể đứng lên được, có thể nói ra được, có thể chính mắt nhìn thấy đứa con mà mình hoài thai mười tháng, có thể tự tay sờ mặt bọn chúng, nghe bọn chúng gọi một tiếng “Mẹ”.

Mà ở giữa blog - - chỗ kết thúc thứ nhất - - chủ nhân của blog không quên tiết lộ hai đứa bé.

một viên đá làm gợn sóng, blog vừa đăng, bạn bè trên mạng nghị luận ầm ầm, mọi người rất nhanh tìm manh mối chủ blog, đoán cô ta sinh hai đứa bé sinh đôi kia. Lúc trước rất vất vả dẹp xuống “Cha con”, “Trợ lý”, bây giờ lại bắt đầu nổi sóng.

Trời ạ! không có phòng bị! Mẹ đẻ của hai đứa bé xuất hiện!

Bản thân mắc bệnh nặng, chia ly sáu năm, đây rốt cuộc là tình huống cầu huyết đến mức nào!

Ai đến giải thích cho tôi một chút, ảnh đế quốc dân và mẹ đứa bé có quan hệ như thế nào?

Chưa cưới sinh con? Cưới chui nhanh chóng? Vứt chồng bỏ con? Mượn bụng sinh con?

Lâu trên đủ rồi! Nam thần không phải là người như thế!

Lâu trên bị mê hoặc đến thất điên bát đảo rồi. Nếu anh ta không phải là người như thế, vì sao không cho mẹ con bọn họ đoàn tụ chứ?

Có mờ ám.

Có gian tình.

Nếu nói đến gian tình, mọi người còn nhớ đến trợ lý nhỏ kia không.

Chắc chắc! Người thứ ba nhúng tay vào sao?

...

“Toàn là những lời linh tinh, em đừng để ý.” Kỳ Diệu càng nhìn càng choáng váng, Mạc Minh kịp thời nhắc nhở.

Tiểu cô nương bình tĩnh lại.

“Blog này... Đều là sự thật sao?”

Bất luận là thật hay giả, cô đều có một loại dự cảm.

Đối với Mạc Minh và hai đứa bé mà nói, việc này hình như... sẽ là nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay?

Người đàn ông khề nhú mày, cúi đầu nhìn mắt cô gái.

Tiểu nha đầu xoay đầu đi, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Mà anh, thân hình cao ngất đứng sau lưng cô, không tự chủ được mang tay mình đặt lên vai cô.

“Nếu như nói về đoạn văn này, em cảm thấy có bao nhiêu phần trăm là sự thật?”

anh đối mặt với cô, con mắt không lóe sáng.

Kỳ Diệu tự nhiên tin anh.

nói cách khác, vì tranh thủ bạn bè trên mạng đồng tình, mẹ hai đứa bé đã phóng đại sự thật, thậm chí còn nói dối, tạo ra hình tượng bà mẹ trẻ đáng thương.

Nhưng mà...

“Lúc trước em nghe anh nói, cô ấy có bệnh tiểu đường rất nghiêm trọng, cho nên, cô ấy nói thân thể không tốt, là sự thật sao?”

Mạc Minh im lặng không lên tiếng gật đầu.

“Vậy... Vậy anh định làm thế nào? Để cô ấy gặp Mạc Du, Mạc Nhiên sao?”

Thực ra, chung chung ngăn ngủi mấy tháng, Kỳ Diệu biết rõ một việc: Hai tiểu gia hỏa hoàn toàn không nhớ rõ mẹ ruột của mình như thế nào. Bọn chúng đều nhất trí cho rằng, từ trước đến nay chưa bao giờ bọn chúng nhìn thấy mẹ, bởi bên cạnh bọn chúng, chỉ có ba, chú Thích và mẹ Ngô.

nói ra thì hai đứa bé cũng rất đáng thương. không quản bọn chúng bị mẹ chủ động vứt bỏ hay là bắt đắ dĩ, từ nhỏ thiếu hụt tình thương của mẹ nhưng vẫn hiểu chuyện như vậy, làm cho người ta đau lòng.

Nếu như... Nếu như lời nói của mẹ bọn chúng không có ác ý, cô cảm thấy, có thể cho ba mẹ con gặp nhau một lần.

Dù sao, bọn họ huyết mạch tương liên. Huống hồ, thân thể mẹ bọn chúng bây giờ hình như là không quá lạc quan.

Kỳ Diệu nghĩ như thế, cũng khuyên như thế. Trong lòng cô biết Mạc Minh đối với mẹ bọn nhỏ còn có khúc mắc, cũng hiểu được lấy thân phận trước mắt của mình nhúng tay vào chưa chắc đáng yêu, nhưng cô không có cách nào khoanh tay đứng nhìn.

“Hoặc là, nếu anh nguyện ý... Tín nhiệm lời em nói, anh có thể kể cho em nghe, năm đó đến cùng là có chuyện gì?”

Mãi không thấy người đàn ông trả lời, cô lấy hết dũng khí, thăm dò mở miệng hỏi.

Mạc Minh mang ghế cô ngồi chuyển thành góc 90 độ, lại kéo cái ghế khác lại gần, ngồi đối diện với cô.

Hai người đột nhiên mặt đối mặt, Kỳ Diệu ngẫm hiểu, chắc là anh quyết định muốn nói mọi chuyện cho cô.

“Thực ra, ngoại trừ em ra, anh không chạm qua bất kì người phụ nữ nào.” Ngoài dự đoán anh nói ra một câu như thế, làm Kỳ Diệu sững sờ tại chỗ, “A, đương nhiên, thật ra anh cũng chưa chạm vào em, ít nhất là bây giờ, chúng ta không thể nào sinh ra đứa bé.”

Lời vừa nói ra, tiểu nha đầu không biết nên có vẻ mặt gì thì tốt.

“anh nói bây cái gì đấy! Em đang nói chuyện đứng đắn với anh mà!”

Mạc Minh nghiêm túc nhìn cô.

“anh cũng rất đứng đắn nói cho em biết một sự thật: anh và người phụ nữ đăng blog, không có quan hệ gì với nhau.”

Kỳ Diệu sững sờ.

“Hả?” thật lâu sau, cô mới phun ra một chữ, “Nhưng mà! Nhưng mà không phải anh vừa mới nói, người đăng blog là mẹ Mạc Du và Mạc Nhiên sao?”

Lời vừa nói ra, tiểu nha đầu chỉ số thông minh không thấp bưng bình tĩnh đại ngộ.

“Lẽ nào... không lẽ? Mạc Du và Mạc Nhiên bọn chúng!”

“Cuối cùng em cũng hiểu.” Mạc Minh nhìn thẳng mặt Kỳ Diệu, không chút hoang mang gật đầu, bình tĩnh nói, “Bọn chúng không phải con ruột của anh.”

59. Chương 59: Chân Tướng

Edit: meowluoi.

Kỳ Diệu hoàn toàn sững sờ!

Hai tiểu gia hỏa không phải là con của anh? Vậy vì sao anh biến thành ba bọn chúng? Còn nuôi dưỡng bọn chúng nhiều năm như thế?

Tiểu nha đầu hồ đồ: “không, không phải là... anh anh... anh giải thích rõ cho em, đến cùng chuyện này là thế nào?”

Mạc Minh cũng không thừa nước đục thả câu, nói đơn giản quan hệ giữa anh và bọn nhỏ.

“nói đúng ra, bọn chúng cũng không phải là không có quan hệ với anh, cha ruột bọn chúng là anh họ của anh, anh là chú bọn chúng.”

“Vậy vì sao anh biến thành ba bọn chúng? anh họ anh đâu?”

Mạc Minh rơi vào trầm mặc.

không phải là...

“đã qua đời sáu năm.”

Năm chữ ngắn gọn, Kỳ Diệu cuối cùng cũng hiểu ra chân tướng.

Mạc Minh là chú bọn nhỏ, chăm sóc con trai anh họ từ lúc sinh ra. Khách quan mà nói, là vì mẹ bọn chúng không chăm sóc. Nguyên nhân trong đó, cô là người ngoài, tạm thời không biết được.

Suy nghĩ như vậy xong, cô nghe Mạc Minh trầm giọng nói: “Năm đó, anh họ anh rất thích người phụ nữ kia, có thể người phụ nữ kia lợi dụng tình cảm của anh ấy. Về sau, cô ta có đứa bé, sinh bọn chúng xong liền không xuất hiện. Cho dù là tang lễ của anh họ, cô ta cũng không muốn lộ mặt.”

nói đến đây, giọng nói của người đàn ông rõ ràng lạnh hơn, Kỳ Diệu có thể ra được chút oán hận trong đó.

“Vì sao đột nhiên cô ta lại...”

“A...” Mạc Minh cười lạnh một tiếng: “Có trời mới biết cô ta lương tâm trời dậy hay là có mưu đồ khác.”

Đối phương đã nói đến nước này, Kỳ Diệu hiểu được - - hiểu được vì sao từ trước đến nay Mạc Minh không nhắc đến mẹ bọn tiểu tử, cho dù ngẫu nhiên nhắc tới, cũng là bộ mặt lạnh lùng.

Hóa ra anh căm thù cô ta - - bởi vì cô ta đùa giỡn tình cảm của anh họ anh và không chịu chăm sóc đứa bé. nói cách khác...

“Nghe anh nói như thế, hình như là anh không có ý định cho cô ta và đứa bé gặp mặt?”

Mạc Minh mặt lạnh nhìn chăm chú nơi khác, không có nói tiếp. một lúc lâu sau, Kỳ Diệu đợi anh trả lời cũng cảm thấy bất an, anh mới đột nhiên di chuyển ánh mắt, chạm vào ánh mắt cô.

“Em nói có người theo dõi em và đứa bé, anh đoán, chính là cô ta tìm người.”

“Hả?” Đột nhiên chuyển đề tài làm Kỳ Diệu kinh ngạc, nhưng sau kinh ngạc, cô cảm thấy đối phương nói có lý, “Có khả năng. Nếu không, cô ta làm sao biết được tình hình gần đây của bọn trẻ chứ?”

Quả thật, người phụ nữ đăng blog, lộ ra một ít chi tiết bọn nhỏ đi học, tan học - - nếu không phải cô ta sai người theo dõi, làm sao biết được những tin tức này chứ?

thật sự là suy nghĩ tỉ mỉ đến đáng sợ.

“thật xin lỗi, là em quá sơ ý, đến bây giờ mới phát hiện có người theo dõi bọn em.” Tiểu nha đầu không tự chủ được buồn rầu, trong lòng tràn đầy áy náy.

“không trách em, chỉ trách anh sơ sẩy, không nói rõ chuyện này cho em nghe, để em lưu ý.” Mạc Minh nghiêng người cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

Kỳ Diệu trợn mắt, cười khố.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì? Em thấy cô ta hình như muốn tạo ra dư luận và thanh thế, để cho anh thua cô ta một ván.”

không sai, thời đại này, ai yếu ai có lý - - không bị người chứng kiến vạch trần, người ngoài cuộc phân biệt ai đúng ai sai thế nào chứ?

Kỳ Diệu cảm thấy lo lắng.

Đối mặt với đòn phủ đầu của “Kẻ yếu”, bọn họ nên ứng phó thế nào?

nói thật, Mạc Minh cũng không biết nên làm thế nào với người phụ nữ khóc suốt mướt đoạt đứa bé. Nhưng mà, có một việc, bất luận như thế nào anh cũng không nhượng bộ, đó chính là - - tuyệt đối sẽ không giao hai đứa bé cho người phụ nữ kia nuôi dưỡng.

Còn trước mắt nên ứng phó như thế nào...

“Mọi việc cứ như cũ, tạm xử lý thế đã.”

Kỳ Diệu ủ rũ chau mày gật đầu.

Đúng rồi, mẹ Mạc Du và Mạc Nhiên cũng không chỉ mặt gọi tên trên blog, blog huyền ảo lại sôi sục như thế, chỉ cần Mạc Minh không chủ động đứng ra thừa nhận, cô ta không thể làm gì anh - - ý nghĩ này chỉ duy trì được nửa tuần lễ.

Ba ngày sau, blog thứ hai được đăng, nội dung được liệt kê ra, sáu năm nay ba của đứa bé cư xử lạnh nhạt với bọn chúng như nào, ném bọn chúng cho bảo mẫu tùy ý nuôi dưỡng, hai đứa bé thiếu thốn tình thương của mẹ lại không chiếm được đền bù tổn thất của cha. Người đăng blog đầu tiên thừa nhận mình thất trách, cô ta cũng chưa từng có nửa điểm oán trách. cô ta đứng với vai trò người mẹ, ai thán hai đứa bé đáng thương cỡ nào, bắt lực cỡ nào.

một hình tượng nhu nhược được tạo ra.

Bình luận trên blog bạo phát, có khiển trách cha đứa bé máu lạnh, chỉ trích mẹ đứa bé không chịu trách nhiệm còn có mặt mũi nói người khác, đương nhiên, nhiều nhất vẫn là đồng tình với hai đứa bé còn nhỏ tuổi.

Ấn tượng của Kỳ Diệu đối với người phụ nữ kia ngày càng kém.

Nếu Mạc Minh thật sự không yêu hai đứa cháu trai, cần gì phải chính mình nuôi dưỡng chúng chứ? Mặc dù anh đã từng không bỏ qua được những khúc mắc trong lòng kia, nhưng cuối cùng anh vẫn dũng cảm đối diện! Huống hồ, mấy năm nay, anh liên tục thể hiện phương thức quan tâm, chăm sóc hai đứa bé, sao trong miệng cô ta lại có ý định giận chó đánh mèo người đàn ông lãnh khốc vô tình chứ?

Nằm trên giường xem bình luận, Kỳ Diệu càng nhìn càng nén giận, cuối cùng không thể nhịn được nữa, dứt khoát tắt đi. cô mở album di động của cô, bắt đầu tìm ảnh chụp.

Đúng rồi, gần đây Mạc Minh và hai tiểu gia hỏa thân hơn rất nhiều, thậm chí ngầm đồng ý cho cô chụp hình bọn họ, ghi chép sinh hoạt cả nhà hàng ngày.

cô nhìn ảnh chụp hai tiểu gia hỏa đáng yêu, người đàn ông cao lớn rắn rỏi lộ ra nụ cười, tâm tình tốt hơn một chút.

Đột nhiên, cô nghĩ ra một ý, chủ ý này cũng không tệ. cô vội vàng đứng dậy, chạy đến thư phòng ở tầng ba, tìm được Mạc Minh đang đọc sách.

“Em thấy chúng ta phải đánh trả!” cô không nói hai lời, đi thẳng vào vấn đề, kéo ghế ngồi trước anh.

Mạc Minh ngẩn người, thả sách trong tay xuống, ung dung nhìn cô: “Đánh trả như thế nào?”

“Người phụ nữ kia đăng blog phỉ báng anh, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng như vậy cũng đủ! Đương nhiên, anh không cần đi giảng co với cô ta, nếu không chẳng khác nào làm cô ta đắc ý. Em nghĩ như này, nếu cô ta ngầm ngầm hại anh, vậy anh có thể giả bộ ngu ngốc, đăng blog anh thân mật cùng bọn nhỏ? Ách

mắt của mọi người sáng như tuyết, chúng ta không nói rõ, bọn họ cũng có thể nhìn ra được, anh và đứa bé rất tốt.” Kỳ Diệu thao thao bất tuyệt trình bày ý tưởng của cô, đáy mắt tràn đầy mong chờ.

Mạc Minh im lặng không lên tiếng nghe, biết biện pháp này cũng không tệ.

Chỉ là...

“anh chưa bao giờ làm loại chuyện này.” anh cố làm ra vẻ trấn định.

“không cần anh làm, em làm!” Kỳ Diệu xắn tay áo lên, hưng trí bùng bùng.

“...” Mạc Minh nhìn cô, im lặng không còn gì để nói.

Nhưng vô luận thế nào, anh vẫn công nhận đề nghị của cô.

Vì vậy, sáng hôm sau, anh liền nhìn thấy một blog nhanh chóng đứng đầu. Blog này không được một trăm chữ. Nhưng mà, blog kia làm mọi người thỏa mãn.

Trong tấm ảnh là hai đứa bé ngồi ngay ngắn trước bánh sinh nhật, người đàn ông anh tuần ôm bọn chúng trong tay, hướng về phía ống kính cười ngọt ngào.

Lúc đó Kỳ Diệu và Thích Mẫn Hạo cường bách chụp tấm hình này, Mạc Minh còn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, nhưng bây giờ cẩn thận nhìn lại... Ừm, mình cười chân thật như vậy, không thấy cứng ngắc gì cả.

Chính là tiểu nha đầu viết blog này...

Nam thần và nhóm tiểu thiên sứ - - đáng yêu không.

Đám dân mạng bùng nổ.

Ta chờ đợi ngày này đã lâu!!! (che trái tim ngã xuống đất không dậy nổi)

Oa - - thật đáng yêu!!! (tung hoa)

Làm sao bây giờ? Ta muốn ôm về nhà! (doge)

Lâu trên đưng có nghĩ nữa, con trai nam thần, người làm sao có thể nuôi dưỡng chữ. (lé mắt)

Ta cảm thấy ta đã thay con gái tìm được nam thần tương lai. (Trái tim)

Có thể làm con rể không. (ngoáy mũi)

Người có bạn trai sao.

Chỉ có mình ta cảm thấy ảnh đế quốc dân làm cha rất man sao?

Chắc chắc, nhìn xem hai tiểu nam thần cười vui vẻ như vậy, ta bắt đầu hoài nghi mỡ nữ có rắc tâm kia.

Lâu trên đang nói “Tiểu trợ lý” đăng blog này sao?

Là nói người phụ nữ than thở khóc lóc, diễm đạm đáng yêu à?

Cầu xin tiểu trợ lý đăng nhiều hơn.

Muốn nhìn hai người phụ nữ quây nháo.

Lâu trên im đi. Người đăng blog, đừng khinh thường cắt bỏ bình luận này.

...

trên đường đi mua thức ăn về nhà, Kỳ Diệu mở blog ra xem, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Hừ, ảnh chụp vừa đăng, chiều gió quả nhiên thay đổi. cô đã nói rồi mà, mọi người đều không phải người ngu, đừng tưởng rằng người thương hại người ở khắp nơi.

không sai, Kỳ Diệu đã nghĩ kỹ, cứ cách một thời gian, sẽ dùng cái tên “Tiểu trợ lý” đăng chủ đề blog “Hàng ngày của tiểu thiên sứ đáng yêu”. cô muốn những người hoài nghi Mạc Minh, và người phụ nữ đứng trong

tối ngáng chân Mạc Minh thấy rõ, cuộc sống bây giờ của hai tiểu gia hỏa có bao nhiêu hạnh phúc, bọn chúng rất thích ba.

Lấy mục tiêu này, từ lúc bắt đầu, mỗi tuần cô đều đăng hai blog ngắn gọn, đều là sinh hoạt hàng ngày của Mạc Du và Mạc Nhiên: Có lúc là hình ảnh bọn họ cùng nhau ăn bữa sáng, có lúc bọn chúng cùng Mạc Minh ngồi dưới đất chơi ghép hình, có lúc hai tiểu gia hỏa kích động ở trong phòng bếp giúp ba.

Còn có một lần, cô phá lệ đăng một đoạn video - - Mạc Minh hiếm khi ở nhà giặt quần áo, hai tiểu gia hỏa nhất định phải tự mình giặt tất, kết quả là sức lực quá nhỏ, miễn cưỡng giặt, nước bên trong tất vẫn còn. Hai anh em đứng trên sân thượng nhìn ba phơi quần áo, thẹn thùng mang tất ướt nhẹp đưa cho ba, cùng nhau ngồi xổm xuống, dùng toàn bộ sức vất.

Bộ dáng cố gắng đáng yêu như vậy, mọi người thi nhau bình luận.

Đương nhiên, cũng có người chĩa mũi nhọn vào Kỳ Diệu quay đoạn video này - - tiểu trợ lý không đigiúp hai tiểu thiên sứ còn đứng đó cười trộm, người đồng tình trái tim bị dog ăn hết rồi sao?

Đối mặt với “Lên án công khai”, Kỳ Diệu cũng không thêm để ý.

60. Chương 60: Sóng Gió

Edit: meowlui.

Kể từ khi “Tiểu trợ lý” đăng blog, sau đó mẹ hai đứa bé không còn đăng nữa.

Kỳ Diệu nghĩ thầm, chắc là đối phương cũng biết lời đồn của mình sụp đổ, cho nên không gây sóng gió nữa.

Đương nhiên, mọi việc đều có hai mặt của nó. Đối phương tạm thời câm miệng, có nhiều hiệu ứng tích cực, nhưng cũng làm cho cô cảm thấy đau đầu.

Lúc cô công khai Mạc Du và Mạc Nhiên, hai anh em vốn có thể an phận đến nhà trẻ trong một đêm liền nổi tiếng, bạn bè ào ào vây quanh bọn chúng hỏi cái này cái kia, giáo viên cũng nhin không được chụp ảnh lưu lại. May mà Mạc Minh đã sớm có chuẩn bị, lúc trước nhập học đã kí kết hiệp nghị, tuyệt đối không thể quấy rầy hai đứa bé trong nhà trẻ. Vì vậy, cô giáo chỉ có thể cắn khăn tay, không cam tâm tình nguyện để điện thoại di động xuống.

Nhưng mà, trong nhà trẻ có thể khống chế được cục diện, nhưng bên ngoài không đảm bảo. Vì thế, Mạc Minh để chìa khóa xe vào trong lòng bàn tay Kỳ Diệu, hỏi cô có biết lái xe hay không.

Kỳ Diệu cầm lấy chìa khóa xe mới tinh, thầm nghĩ là không, anh cho em cái này cũng vô dụng.

Cũng may lúc ở trường cô cũng thử qua, mặc dù lâu rồi không lái, nhưng có thể dần dần làm quen một chút, lái xe trên đường chắc không có vấn đề gì.

“anh muốn em lái xe đưa đón Mạc Du, Mạc Nhiên à?”

Mạc Minh gật đầu, cảm thấy tiểu nha đầu và anh thật sự là thần giao cách cảm - - không cần anh mở miệng, cô đã hiểu được ý đồ của anh.

không thể không thừa nhận, loại cảm giác này, thật đúng là không tệ.

Vì vậy, ba ngày sau, Kỳ Diệu đeo kính đen, lái xe mới tinh có rèm che, đón hai tiểu gia hỏa từ nhà trẻ trở về.

Ngồi trong xe, Mạc Du và Mạc Nhiên cùng nhau nhìn chị Kỳ Diệu lái xe, nói ra tán thưởng trong lòng: “Chị, trước đây chúng em cảm thấy ba lái xe rất đẹp trai, bây giờ lại phát hiện, chị lái xe cũng rất xinh đẹp!”

Kỳ Diệu bị những lời bọn chúng nói chọc cười.

“Sau này hàng ngày chị sẽ lái xe đưa các em về nhà, các em có cao hứng không?”

“Cao hứng!”

Tiếng hoan hô cười nói bên tai, tiểu cô nương một giây trước còn cười nói, một lát sau liền thay đổi sắc mặt, lòng như lửa đốt đạp phanh xe.

Xe hơi kịp thời dừng lại không đụng vào người phía trước, Kỳ Diệu che giấu lo lắng, nghiêng đầu nhìn xem hai tiểu gia hỏa có bị đụng đau không. Thấy bọn chúng lắc đầu, cô mới vội vàng tháo dây an toàn, đẩy cửa bước xuống.

“cô không sao chứ?” cô vòng qua đầu xe, ngồi xổm xuống đỡ cô gái trẻ tuổi, nhìn sắc mặt yếu ớt của đối phương đứng lên, im lặng đối mặt với ánh mắt cô.

Trong lòng cô giật mình.

Ánh mắt này...

Đúng rồi, đôi mắt của cô gái này, giống hệt hai tiểu gia hỏa trên xe.

Kỳ Diệu nhớ tới, cô gái này đột nhiên từ trong góc khuất nhảy ra, cô có thể đoán được.

Ánh mắt cô nhìn đối phương thoáng chốc lạnh xuống.

“Vượt đèn đỏ, cô không muốn sống sao?”

Người phụ nữ không nhúc nhích nhìn cô.

Kỳ Diệu quan sát cô ta từ trên xuống dưới vài lần, tin rằng cô ta không có gì đáng lo ngại, liền quyết định rời đi. Đáng tiếc, cô vừa xoay người muốn đi, đối phương vội vàng nắm lấy tay cô.

không biết tại sao, Kỳ Diệu chắc chắn, người này không phải muốn lừa cô, mà vì hai đứa bé trong xe mà đến.

Nếu như cô ta thật sự là người kia, chính mình nên phải sạch quan hệ với cô ta thì tốt hơn.

Suy nghĩ xong, Kỳ Diệu lạnh lùng gạt tay cô ta, nói: “Xe tôi không đụng vào cô, hơn nữa cô còn không tuân thủ luật giao thông, mời cô không cần quẩn lấy tôi, tôi còn đang vội.”

nói xong, cô nhấc chân trở về, ai ngờ mới bước được bước thứ hai, cô nghe thấy người phụ nữ sau lưng nóng lòng la lên: “Tôi không gặp được con trai!”

Kỳ Diệu bỗng dừng lại bước chân, trầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Muốn ám hiệu gì với cô sao - - như vậy, cô đương nhiên không thể dăng đến cửa.

Kỳ Diệu nghiêng đầu nhìn người phụ nữ một cái, vẫn lạnh nhạt như cũ: “không gặp được con trai, thì tìm cảnh sát đi, tìm tôi làm gì.”

nói xong, cô không đợi phản ứng của người sau lưng, ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe lại. cô sợ đối phương làm ra hành động gì quá khích, cô còn đặc biệt khóa cửa xe lại, sau đó nhìn phía trước, đánh tay lái, dời đi.

Đáng ăn mừng là, người phụ nữ kia không có ngăn cản, thậm chí không la to, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn bọn họ nghênh ngang rời đi.

Thông qua gương nhìn người phụ nữ xa dần, Kỳ Diệu phát hiện cô ta vẫn đứng ngơ ngác giữa đường cái, đứng thẳng nhìn bọn họ.

cô nhin không được nhú mày.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ cô sẽ tốt bụng kéo người ta lên lối đi bộ, nhưng đối phương có khả năng là mẹ hai đứa bé - - nói cách khác, người này ồm ồm đích mới cố ý “Đụng vào” bọn họ, cô không thể không phòng bị.

“Chị, dì kia vì sao vẫn còn ở trên đường ạ? Dì ấy không sợ bị xe đụng sao ạ?”

Đúng lúc này, cô nghe được Mạc Nhiên nghi hoặc không hiểu hỏi cô. cô quay đầu đi, thấy hai đứa bé vẫn quay đầu lại nhìn người phụ nữ đứng giữa đường.

Kỳ Diệu khẩn trương.

“Đừng nhìn, tí nữa dì ấy sẽ đi lên lối đi bộ.”

Đúng rồi, cho dù là dùng thủ đoạn này để trông thấy đứa bé, đối phương cũng không cần phải coi thường tính mạng mình chứ?

Dựa vào ý niệm này, Kỳ Diệu yên tâm, phóng xe đi.

Rất nhanh người phụ nữ biến mất trong kính chiếu hậu. Tiểu cô nương lo sợ bất an lái xe trở lại biệt thự, tâm sự nặng nề. Mãi cho đến buổi tối Mạc Minh trở về, cô đem mọi chuyện hôm nay gặp nói cho anh, mới miễn cưỡng giải đáp được khúc mắc.

“Mặc dù cô ta đùa bỡn tình cảm của anh họ, nhưng không đến mức độc ác thương tổn đứa bé, việc này em không cần quá lo lắng.” Mạc Minh an ủi, nhìn cô như có điều gì suy nghĩ gập đầu, “Chắc là không được rồi... Bảo hai đứa bé cứ ở nhà một thời gian, đỡ phải khi em đón bọn chúng bị cô ta quấy rầy.”

“Việc này không tốt lắm? Đứa bé đi nhà trẻ rất vui vẻ, không nên bị ảnh hưởng vì chuyện này.”

“Bọn chúng là đứa bé thông minh, bây giờ chương tiểu học lớp ba đều thành thạo, không đi học mười ngày nửa tháng cũng không sao. Vốn đi nhà trẻ học, để cho bọn chúng tiếp xúc với bạn bè cùng trang lứa, về phương diện khác, cũng có giáo viên và cô nuôi dạy trẻ chăm sóc bọn chúng. Bây giờ ở nhà với em...” nói đến đây, Mạc Minh dừng lại một chút, “sẽ vất vả cho em.”

Tiểu nha đầu vội vàng lắc đầu: “Em không sao, có bọn chúng bồi em, em cũng không cô đơn. Em chỉ lo lắng bọn chúng...”

Mạc Minh duỗi tay ôm cô vào lòng, sờ mái tóc dài của cô, xoa đầu.

Có thể gặp được người thật lòng với hai đứa bé, anh thật sự là quá may mắn.

Nhưng mà, nói đi thì phải nói lại, nếu đối phương bắt nạt tới tận cửa, đã đến lúc anh nên ra sân, chủ động xuất kích.

Ý niệm thành hình, anh đăng nhập vào blog của mình, gửi tin nhắn riêng cho người phụ nữ kia.

Nhưng mà ai có thể ngờ, không đợi anh nhận được tin nhắn của đối phương, một cuộc điện thoại bất ngờ phá vỡ kế hoạch của anh.

Buổi tối hôm đó, Mạc Minh về mặt nghiêm trọng gõ cửa phòng ngủ Kỳ Diệu.

Đây không phải là lần đầu tiên tiểu nha đầu mở cửa cho người đàn ông này vào phòng, chỉ là, thường ngày anh chủ động tìm tới tận cửa, trên mặt anh đều là vẻ mặt ái muội và sung sướng, nhưng ngày hôm nay...

“đã xảy ra chuyện gì sao?” Tiểu nha đầu nhạy cảm phát hiện được người đến khác thường, nhìn anh dè dặt hỏi thăm.

Mạc Minh đi vào bên trong, ngồi xuống giường cô, nghiêng thân thể, hai tay đan vào nhau.

Kỳ Diệu đóng cửa phòng, đi đến ngồi cạnh anh.

Tuy tư thế của anh nhìn rất soái, nhưng anh cô vẫn không đành lòng nhìn anh có bộ dáng tâm sự nặng nề.

“Làm sao vậy?” cô lại hỏi.

“Ngoại trừ việc mẹ ruột Mạc Du, Mạc Nhiên, có một chuyện nữa anh không nói với em.” Người đàn ông đột nhiên nói một câu, làm cô vô ý thức nuốt nước miếng.

“Việc gì ạ?” Hình như rất nghiêm trọng...

“Về bối cảnh gia đình anh.” Mạc Minh nghiêng đầu, nhìn chăm chú đôi mắt cô.

Kỳ Diệu chớp mắt nín thở tập trung suy nghĩ.

Bối cảnh gia đình?

Trong lúc nhất thời cô không chắc, bối cảnh gia đình Mạc Minh có gì mà anh còn đặc biệt chọn lúc này đến dặn dò cô.

Có lẽ nhìn ra được cô nghi ngờ không hiểu, người đàn ông như có như không thở dài, không thừa nước đục thả câu.

“Vừa rồi lão gia tử... Chính là ông nội anh gọi điện thoại tới, ông biết rõ chuyện phát sinh trên mạng, bảo anh ngày mai mang Mạc Du, Mạc Nhiên... Và em, về nhà một chuyến.”

Lời vừa nói ra, trong đầu Kỳ Diệu có hai nghi vấn lớn.

Mang Mạc Du và Mạc Nhiên còn có thể hiểu được. Nhưng mà, vì sao cô là người ngoài không có danh tiếng gì cũng cùng đến chứ? không lẽ... Danh hiệu tiểu trợ lý của cô, đã kinh động đến ông nội Mạc Minh? Còn có... Còn có cái gì “Lão gia tử”, nghe rất cao lớn đó! không lẽ...

Đột nhiên có một loại khả năng hù chết cô, tiểu nha đầu không tự chủ được trợn to mắt.

“Nhà họ Mạc rất có tiền. Ừ... không phải bình thường. Sở dĩ trước đây anh không có nói cho em biết, vì sợ gia tăng gánh nặng trong lòng em.”

Quả thật, giá trị bản thân con người anh, cũng đã làm tiểu nha đầu rối rắm mấy ngày, nếu thanh danh ở bên ngoài, tài lực hùng hậu của nhà họ Mạc... anh sợ tiểu nha đầu run sợ, lâm trận bỏ chạy.

“Cho nên... Cho nên, anh không chỉ là đại minh tinh, còn là siêu cấp phú nhị đại sao? A không... Phú ba đời chứ?”

61. Chương 61: Nhà Giàu

Edit: meowlui.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nghe xong Mạc Minh giải thích đơn giản, ánh mắt Kỳ Diệu nhìn anh có biến hóa nhỏ.

“Từ sau khi anh trưởng thành, không dùng tiền của bọn họ nữa. Bởi vậy, anh không hy vọng em bắn khoản quá nhiều chuyện này.”

cô có thể không bắn khoản sao?

Tiểu nha đầu liếc mắt không lên tiếng.

“Đương nhiên, hôm nay anh mang bối cảnh nhà họ Mạc nói cho em, không phải muốn em dao động, càng không phải khoe khoang với em, anh chỉ hy vọng em nhớ kỹ, bất luận phát sinh chuyện gì, em đều không thể bị dọa sợ, không được bị ảnh hưởng.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu mới thu hồi vẻ mặt châm chọc, lo lắng đối mặt với ánh mắt anh.

“Lời anh nói là có ý gì? Có phải ông nội anh... Ông nội anh...”

Trong lúc nhất thời cô không biết được nên kể ra nghi ngờ trong lòng như thế nào, may mà Mạc Minh đã quyết định nói ra tất cả cho cô biết, vì vậy, liền đem chân tướng nói ra.

Hóa ra, lão gia nhà họ Mạc sáu năm nay vẫn luôn không nhận Mạc Du và Mạc Nhiên là chất trai. Ông thậm chí còn không thích cha ruột bọn chúng, cũng chính là anh họ quá cố của Mạc Minh. Việc này đều là vì vị anh họ này là con ngoài giá thú.

“Năm đó, bác cả anh không muốn nghe theo ông nội an bài, kiên quyết từ chối hôn sự với vị thiên kim nhà giàu, gạt ông nội anh, ở bên ngoài với mẹ anh họ sinh ra anh họ. Ông nội anh rất tức giận, sống chết không chịu nhận đứa cháu trưởng này, sau đó anh ấy có con trai sinh đôi, ông cũng không nhận cháu.”

“Những năm gần đây, ông chưa bao giờ nhìn hai đứa bé một lần, hơn nữa còn mang bác cả giam lỏng, không cho phép bác ra cửa gặp cháu nội. Cũng vì anh là chú, nhận nuôi hai đứa bé là trách nhiệm của anh.”

“Việc của hai đứa bé và anh họ anh, quan hệ giữa anh và ông nội rất căng, kể từ khi anh xuất đạo, coi như cũng mất liên lạc, nước sông không phạm nước giếng. Nhưng lần này, ông đột nhiên gọi điện thoại đến, chỉ sợ là không thể nhìn được nữa, muốn làm căng.”

Nghe người đàn ông nói đến đây, Kỳ Diệu buồn rầu.

một lão nhân độc tài ngoan cố trong đầu cô xuất hiện, cô cảm thấy đại gia tộc cái gì chứ, thật sự là nước quá sâu.

“Ngày mai anh sẽ đi sao?” cô nhỏ giọng hỏi.

“đi, vì sao lại không đi.” Giống quyết đoán một việc trọng đại, Mạc Minh nhếch miệng mỉm cười, đối mặt với tiểu nha đầu: “Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi. Mọi việc vẫn phải giải quyết, bất kể kết cục như thế nào.”

Huống chi, lần này lão gia tử đặc biệt gọi cả cô, chắc là phát hiện ra được manh mối gì đó.

Mạc Minh có thể đoán được, sẽ có một trận mưa to gió lớn đang đợi anh.

Nhưng mà, anh là cha của hai đứa bé, là người đàn ông yêu cô, bất luận tương lai bấp bênh như thế nào, anh sẽ cố hết sức thay ba người che gió che mưa.

“Đừng buồn lo vô cớ nữa.” Dem bộ váy nha đầu ủ rũ thu hết vào mắt, Mạc Minh tươi cười, véo mũi cô, “anh nói chuyện này cho em nghe, là muốn em chuẩn bị tâm lý, không phải để em nghĩ ngợi lung tung.”

“Em không lo lắng được à!” Tiểu nha đầu nhăn mũi, rất sợ mũi thẳng của mình bị anh véo hồng.

“không cần phải lo lắng, lão gia tử cũng là người, không phải là mãnh thú hay nước lũ, sẽ không ăn em. Hơn nữa, ông nghiêm nghị đối với người nhà họ Mạc,” anh dừng lại một lát, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô gái, “Bây giờ em chưa phải là người nhà anh, cứ thoải mái buông lỏng tinh thần đi.”

Kỳ Diệu vừa nghe lời này, tai bỗng chốc đỏ.

“anh...” không đứng đắn, “Em lo lắng cho anh, không phải lo cho mình.”

Mạc Minh cười, duỗi tay ôm tiểu nha đầu vào trong ngực.

anh không sao, cũng sẽ không để cô có việc gì.

Mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu hiểm trở, bọn họ sẽ vững vàng đi qua.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, hai lớn hai nhỏ chờ xuất phát.

Sáng sớm Kỳ Diệu đã gọi hai tiểu gia hỏa đến bên cạnh, nghiêm túc nói cho bọn chúng biết, hôm nay, bọn chúng và ba đi gặp lão gia gia rất nghiêm túc. Vị lão gia gia kia là ông nội ba, bọn chúng có thể gọi ông một tiếng “ông nội Thái”, nhưng mà, tốt nhất không nên tùy tiện gọi ông.

Hai tiểu gia hỏa mặc dù thông minh, nhưng vẫn bị lời nói mâu thuẫn của chị Kỳ Diệu làm cho hồ đồ.

Mạc Minh đi ngang qua phòng khách, nghe tiểu nha đầu căng thẳng quan tâm đến “Hạng mục công việc”, cảm thấy dở khóc dở cười.

cô vẫn coi lão gia tử thành con mãnh thú và dòng nước lũ.

Hơn một tiếng sau, Mạc Minh đi xe ngang qua gần như nửa tòa thành, dẫn ba bọn họ đi đến ngôi biệt thự nhiều năm không về. Kỳ Diệu nhìn thấy người giúp việc nữ mở cửa kêu “Tôn thiếu gia” với Mạc Minh, lại thấy cửa lớn, trái tim đập thình thịch càng nhanh hơn. Mạc Minh đang cất bước dừng chân lại nhìn cô, mỉm cười trấn an, tâm tình cô mới thoáng bình phục, cùng anh đưa hai tiểu gia hỏa vào trong.

Lộ trình ngắn ngủi hai trăm mét, có năm sáu quản gia, bảo mẫu cúi đầu chào hỏi Mạc Minh, Kỳ Diệu cảm thấy, hình như mình xuyên về quá khứ cổ đại.

không lâu sau, người giúp việc dẫn bọn họ đến phòng khách trong biệt thự, bảo bọn họ đợi một lát, để cô ấy đi thông báo với lão gia.

Lão gia, Tôn thiếu gia...

Kỳ Diệu sớm đã không còn sức lực châm chọc - - cũng không dám mở miệng châm chọc. cô nói cũng không dám nói, chỉ thỉnh thoảng ngó về mặt người bên cạnh. cô phát hiện, Mạc Minh rất bình tĩnh, hai tiểu gia hỏa cũng không giống cô bất an như vậy.

thật là không có tiền đồ.

cô thầm mắng mình một câu, không biến sắc hít sâu vài cái, miễn cưỡng xua tan cảm giác khấn trương.

Đúng lúc này, người giúp việc đi thông báo quay lại, bảo Mạc Minh một mình lên lầu gặp ông nội anh.

Ông nội đại nhân chuẩn bị đánh bại từng người sao?

Kỳ Diệu nghĩ linh tinh. cô trở mắt nhìn người đàn ông vỗ nhẹ mu bàn tay cô lại sờ đầu hai đứa bé, đi theo người kia lên cầu thang.

“Kỳ tiểu thư,” Chân Mạc Minh vừa bước lên lầu, một người phụ nữ trung niên tầm năm mươi tuổi liền xuất hiện trước mặt cô, “Lão gia bảo tôi mang tiểu thư và hai đứa bé đi dạo, xin tiểu thư đi theo tôi.”

Kỳ Diệu không tiện từ chối, chỉ có thể gượng cười gật đầu, thầm nghĩ ông nội đại nhân sẽ không làm gì quá mức với cô và hai đứa bé đâu?

Cùng đi theo người kia dạo quanh biệt thự một vòng, Kỳ Diệu nhìn tạo hình suối nước tinh xảo, sân cỏ chỉnh sửa hảnh hoai, con đường nhỏ bằng phẳng, nhà giàu có khác.

Nếu sau này cô ở nơi này, cô hưởng thụ không nổi.

Được rồi, lão gia tử người ta còn chưa chắc cho cô tư cách “Hưởng thụ”.

Bị gió phong hàn mùa đông thổi mười lăm phút, Kỳ Diệu tỏ ra hơi lạnh, hỏi người phụ nữ trung niên, bọn họ có thể về phòng đợi được không. Người dẫn đường mặt không đổi quan sát hai mắt cô, nói vậy thì dẫn họ đi bộ trong biệt thự một chút. Kỳ Diệu không hiểu bà ấy vì sao phải đi lại khắp nơi, nhưng không dám kháng nghị, đành phải tiếp tục đi dạo cùng bà.

Kết quả là vừa đi, liền đi dạo đến cửa thư phòng lão gia tử.

cô nghe được tiếng trách mắng từ trong phòng truyền tới, làm cô và hai tiểu gia hỏa giật mình.

Hiển nhiên, có thể ở trong biệt thự nhà họ Mạc Mạc kêu to, chỉ có thể là người nhà họ Mạc.

Kỳ Diệu suy đoán như vậy, lúc này, Mạc Minh và ông nội anh ở trong phòng, hơn nữa, bọn họ hình như đang tranh chấp. cô rất lo lắng, nhưng mà, cô không thể tùy tiện xông vào.

Có lẽ nhìn ra dáng vẻ lo lắng của cô, người phụ nữ trung niên dừng bước chân đột nhiên mở miệng: “Kỳ tiểu thư có thể ở ngoài thư phòng lão gia, tí nữa lão gia sẽ bảo tiểu thư vào nói chuyện.”

Sau khi nghe xong lời ấy, Kỳ Diệu cũng bất chấp oán thầm, vội vàng hướng đối phương gật đầu liên tục, bày tỏ đã làm phiền.

Người phụ nữ trung niên rời đi, để lại một lớn hai nhỏ ở cửa phòng. Kỳ Diệu lặng lẽ đem lỗ tai áp vào cửa phòng nghe lén, không nghe thấy âm thanh trách mắng nữa, trong lòng cô hơi yên tâm một chút.

cô lo lắng cho Mạc Minh, nhưng cũng không muốn Mạc Du và Mạc Nhiên nghe thấy cha bị cụ nội trách cứ. Đáng tiếc, Mạc Minh và ông nội anh giảng co, ngôi biệt thự này không có người nào đáng tin, cô chỉ có thể tự nhìn hai đứa bé, mạo hiểm bảo hai đứa bé bởi cô ở chỗ này.

Thấy hai tiểu gia hỏa bất an ngẩng đầu nhìn cô, cô mím môi cười với hai đứa, đưa tay vuốt đầu bọn chúng. không sao.

cô vừa mới nói thầm trong lòng như vậy, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng đồ vật gì đó bị vỡ.

Hai đứa bé đều bị dọa sợ giật mình, Kỳ Diệu cũng sợ hết hồn chạy về phía cửa phòng.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng không đóng chặt không may bị một trận gió lớn thổi mở ra. Kỳ Diệu không tự chủ được trợn to hai mắt, sau đó mặt mày thất sắc.

Trong tầm mắt cô, người yêu cô đang quỳ trên mặt đất, mà trước người anh là lão nhân giận không kiềm chế được, không biết lấy ra từ đâu một cái roi rất to và dài!

Kỳ Diệu bị dọa ngốc. Thấy roi da kia sắp rơi xuống, cô nghe thấy một câu “Ba!”, sau đó hai tiểu gia hỏa như một làn khói chạy vào.

Tiểu cô nương đột nhiên hoàn hồn - - cô đương nhiên không thể để Mạc Du và Mạc Nhiên gặp nguy hiểm! nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô không suy nghĩ nhiều, chạy vội vào trong.

Hai tiểu gia hỏa không hiểu được mâu thuẫn giữa người lớn với nhau, chỉ hiểu, bọn chúng không thể nhìn ba bị đánh, bọn chúng không nghĩ nhiều bỏ nhào vào người Mạc Minh. Người đàn ông vốn đang nhắm mắt không kịp hoàn hồn, đã thấy hai bóng nhỏ ba bóng lớn hướng anh.

Chỉ nghe “A - -” một tiếng, kèm theo tiếng roi da quất trên người, người đàn ông đáng nhẽ bị quất trợn mắt.

“Kỳ Diệu!!!”

62. Chương 62: Xấu Hổ

Edit: meowlui.

Mạc Minh thấy rõ người nằm trong ngực anh là cô gái che chở cho hai đứa bé, trong khoảnh khắc đó anh rất sợ hãi.

Ông nội anh quất một roi cũng ngưng ngẩn.

Này... Nha đầu này xuất hiện ở đâu ra thế?

Mạc lão gia nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ quất vào người một cô gái chưa từng gặp mặt.

Lúc này, hai đứa bé muốn ngăn cản roi giúp ba cũng tỉnh táo lại. Đau đớn trên lưng như dự đoán không xuất hiện, cái mũi nhỏ còn ngửi thấy mùi hương quen thuộc, bọn chúng cùng mở mắt ra, phát hiện chị thân ái ở bên cạnh bọn chúng.

“Chị! Chị!” Hai anh em là đứa bé thông minh, liền hiểu ra chân tướng.

Là chị giúp bọn chúng và ba ngăn cản roi của lão gia tử! Chị bị đánh! Chị bị thương!

“Kỳ Diệu! Kỳ Diệu!” Cùng lúc đó, Mạc Minh phát điên, “Người đâu! Mau gọi bác sĩ!”

Sau đó chậm rãi tỉnh táo nghĩ lại, Mạc Minh cảm thấy mình bị choáng đầu rồi - - nhập vào vai diễn từng diễn trước đây.

Trong biệt thự nhà họ Mạc làm gì có bác sĩ chứ? Có nhưng mà không thể nào hai bốn tiếng đều có mặt.

Cũng may tiểu nha đầu gượng cười ngẩng đầu lên, uể oải nói không có việc gì. Người đàn ông thoáng tỉnh táo lại không nói hai lời, vội vàng bế cô lên, không đợi lão gia tử ở sau lưng phản ứng lại, anh trực tiếp ôm cô vào một gian phòng.

“anh muốn mang em đi đâu?”

“Câm miệng!”

không hiểu được bị găm nhẹ một câu, Kỳ Diệu không những không trách cứ, mà còn không dám lên tiếng.

anh tức giận, nhất định là đang giận cô là con gái mà không yêu quý thân mình, giúp anh cản một roi. Nhưng mà...

Lúc đang suy nghĩ, sau lưng đau đến tê dại cô gái đã bị người đàn ông trực tiếp ôm vào một gian phòng ngủ.

“Dì Từ! Dì Từ!” Để Kỳ Diệu nằm sấp trên giường, Mạc Minh lại ra ngoài phòng gọi người.

“đi lấy hộp cứu thương đến đây, giúp cháu tìm lọ rượu thuốc nữa!”

“Tôn thiếu gia, cậu...”

“không phải cháu bị đánh, là bạn gái của cháu, dì nhanh đi đi!”

Kỳ Diệu lơ mơ nghe được cuộc đối thoại ngoài phòng, không biết sao, trong lòng đột nhiên ngọt ngào.

Đáng tiếc, cảm giác ngọt ngào này không duy trì được bao lâu - - hai tiểu gia hỏa thút tha thút thít gọi, làm cô đau lòng.

“Chị, chị có đau không? Ồ...”

“không sao không sao! Đừng khóc đừng khóc! Chị không đau mà?”

Vừa mới dứt lời, cô vốn muốn duỗi tay thay hai đứa bé lau nước mắt liền đau đến nhe răng trợn mắt.

Ồi mẹ ơi... Mạc lão gia ra tay sao mạnh như vậy? Tuyệt đối chưa già đâu!

Nuốt nước mắt trở về, Kỳ Diệu cười gương với hai đứa bé, sau đó liền thấy Mạc Minh từ ngoài phòng đi vào.

“Mạc Du, Mạc Nhiên, đi ra ngoài đợi đi, không được chạy linh tinh, biết không?” anh nói với hai đứa bé, không ngờ hai tiểu gia hỏa không hẹn mà cùng dị nghị.

“Tại sao ạ? Chúng con không đi, chúng con muốn bồi chị!” Hai đứa bé vừa lau nước mắt, vừa ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

“Nghe lời! Ba bôi thuốc cho chị!” Mạc Minh cũng nóng nảy, hiếm khi nghiêm mặt với hai đứa bé.

Hai anh em không biết làm sao không tự chủ được rứt đầu, sau đó lại thảng đầu, bày tỏ bọn chúng phải ở lại với Kỳ Diệu.

Mạc Minh thiếu chút nữa tức giận.

May mắn vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, Kỳ Diệu kịp thời dụ dỗ hai đứa bé: “Ba phải bôi thuốc cho chị, chị là người lớn, bị hai tiểu thiên sứ nhìn sẽ xấu hổ. Ngoan, nghe lời ba nói, ra ngoài đợi một lát, đợi chị bôi thuốc xong, các em vào bồi chị, được không?”

Hai tiểu gia hỏa nước mắt lưng tròng nhìn cô, mím môi do dự một lúc lâu, mới lưu luyến rời đi.

Hai người vừa đi, Kỳ Diệu nhịn không được trách Mạc Minh: “anh tức giận với hai đứa bé làm gì?”

Người đàn ông nhăn mặt, không để ý đến cô, chỉ đến bên giường ngồi xuống, duỗi tay cởi áo cô.

“Này này ôi chao - - anh làm gì thế?”

“Để anh nhìn vết thương của em.”

“Có, có cái gì đẹp mà nhìn...”

“không nhìn bôi thuốc thế nào?”

Kỳ Diệu không phản bác được.

Đúng rồi, lúc này cô nói với hai tiểu gia hỏa, bảo ba bôi thuốc cho cô. Nhưng mà... anh thật sự bôi thuốc cho cô sao?

Kỳ Diệu rất ngại.

Tuy miệng vết thương ở trên lưng... Nhưng nó kéo dài đến toàn bộ lưng, như vậy không phải là anh sẽ nhìn thấy hết à...

“Việc này... Hay là anh tìm dì bôi thuốc giúp em?”

“Hơi nâng thân thể lên, để anh cởi áo giúp em.”

“,,,”

Lời cầu xin của cô gái trực tiếp bị bỏ rơi không thềm đếm xỉa.

“Ách... Em thấy vẫn nên bảo dì...”

“Câm miệng.”

Bốn chữ “đến giúp tốt hơn” còn chưa nói ra miệng, Kỳ Diệu liền nghe thấy câu nói “Câm miệng” thứ hai.

Trong lòng cô biết mình không lay chuyển được anh, đành ỉu xù nâng cao người lên.

Quả thật, cô đương nhiên không cảm nhận được, lúc phát hiện cây roi kia quất vào người cô, Mạc Minh hận chính mình như thế nào - - anh không trách hai đứa bé đột nhiên lao đến, không trách cô vì bảo vệ đứa bé mà chạy ra, thậm chí anh cũng không trách lão gia tử dùng roi da đánh anh, anh chỉ tự trách mình không thể bảo vệ tốt người anh yêu.

Tư vị trong lòng không tốt, cho nên anh hình như sắp không khống chế nổi tâm tình chính mình, hiếm khi giận chó đánh mèo với hai đứa bé vô tội.

Tâm tình Mạc Minh hơi lay động. Nhưng mà bất luận như thế nào, việc cấp bách trước mắt, vẫn là nghiêm túc kiểm tra thương thế của tiểu nha đầu.

Vì vậy, anh dè dặt thay cô cởi quần áo. Khi trên người chỉ còn một món, Kỳ Diệu không kiềm chế được nữa, lấp bấp cầu xin.

Lời nói của cô lại bị Mạc Minh không thềm đếm xỉa.

Người đàn ông trầm mặc, tự tay cởi bỏ chiếc áo cuối cùng của tiểu nha đầu. Vết thương dài và đỏ chói mắt, Mạc Minh tự xưng là lạnh nhạt cũng khiếp sợ.

Có đau không - - lời nói này, anh không cần mở miệng hỏi, bởi vì vết thương anh nhìn thấy đã nói lên tất cả.

Trước kia, không phải anh chưa từng nhận roi lão gia tử, cảm giác đau nhức đó rất gian nan, so với ai khác anh còn rõ ràng hơn.

một lần nữa anh lại hận chính mình bất lực.

“Ách... anh... anh có thể nói một tiếng không? anh không nói lời nào, em cảm thấy rất lúng túng...” Cũng không biết là lúng túng thật hay trong lòng không đành lòng nhìn anh khó chịu, tiểu nha đầu nằm trên giường nghiêng đầu, phá tan bầu không khí trầm mặc.

Rất lâu sau, người đàn ông ngồi bên cạnh cô vẫn không nói lời nào.

cô chỉ cảm thấy, anh dùng tay cởi nội y của cô, làm cô mặt mày thất sắc.

“Này này này! Đừng, đừng...Đừng mà!” không phải là ngay cả nội y anh cũng không buông tha đấy chứ?”

“không cởi hết, lúc bôi thuốc sẽ bôi xót.” cô lấp bấp nói mấy chữ, Mạc Minh liền hiểu được ý tứ của cô, nhưng không có khuynh hướng dừng tay.

một lát sau, toàn bộ sau lưng trắng nõn của tiểu nha đầu bại lộ ngoài không khí.

Cũng may cô nằm sấp, cho nên, ngực không nhìn thấy - - nghĩ như vậy, cô nương an ủi mình, tai đỏ bừng, vẻ mặt đưa đám nói thầm “Sao người này có thể như vậy...”.

một lát sau, cửa phòng có người gõ. Tâm tình Mạc Minh tốt hơn, đứng dậy nhận hòm thuốc. Di Từ đến đưa thuốc cho anh liếc vào trong, phát hiện cô gái nửa trần nằm sấp trên giường, trong lòng giật mình.

“Tôn thiếu gia, có cần tôi...”

“Dì Từ, phiền dì giúp cháu chăm sóc hai đứa bé.”

một câu mở đầu vừa nói, người phụ nữ trung niên bị Mạc Minh cắt đứt không chút nghĩ ngợi, sau đó ngoảnh hai tiểu tử ở ngoài cửa.

Dì Từ: “...”

Được rồi, việc của người trẻ tuổi, bà quản không được. Huống chi, bà cũng tin tưởng... Nhân phẩm của Tôn thiếu gia.

Người đàn ông được tin nhiệm nhanh trở về giường, thay cô gái anh yêu rửa vết thương, bôi thuốc.

Trong gian phòng đột nhiên có tiếng thét kinh hãi.

Dì Từ ở ngoài cửa nghe trái tim cũng run lên.

Tôn thiếu gia... Cậu... Cậu nhẹ một chút!

Nhưng bất luận như thế nào, thuốc cuối cùng cũng bôi xong.

Mạc Minh hỏi Kỳ Diệu có cần tới bệnh viện không, tiểu nha đầu lập tức từ chối.

“không nghiêm trọng như vậy mà, không phải anh đã bôi thuốc giúp em rồi sao?” cô cũng không muốn ở trước mặt người xa lạ cởi đồ, cho dù đối phương là bác sĩ nữ.

Mạc Minh không trả lời. Tuy anh đã dùng rượu thuốc và bôi thuốc vào, nhưng anh vẫn không yên lòng.

“thật sự không cần. anh... anh còn nghĩ gì nữa, còn không nhanh mặc quần áo vào cho em, trong phòng hơi lạnh.” Kỳ Diệu thấy anh trầm mặc không nói, vội vàng nói lời này, dời đi sự chú ý của anh.

Lúc này đã là mùa đông, trong biệt thự tuy mở máy sưởi, nhưng thân thể trần truồng vẫn hơi lạnh được không?

Nghĩ như thế, cô cảm giác được tay người đàn ông sờ trên lưng cô - - thay cô mớm nội y.

Kỳ Diệu lúng túng.

Được rồi, “Tiện nghi” ngày hôm nay đều bị anh chiếm. Nhưng mà...

“anh đi ra ngoài đi, quần áo em tự mặc.”

Người đàn ông sắc mặt vốn không dễ nhìn lập tức khó coi.

“Em tự mặc? Em chắc chắn tay có thể giơ lên được sao?”

“Em bị thương ở lưng, không phải tay.”

nói xong, vì chứng minh mình có thể, tiểu nha đầu không chút nghĩ ngợi giơ cánh tay lên, mặt nhú lại.

Cái gì gọi là “Bứt giây động rừng”, xem như là cô đã lĩnh giáo được.

thật sự là... Rất đau.

Thấy mặt tiểu nha đầu đều đều cứng đờ, Mạc Minh vừa giận vừa đau lòng.

“Đừng lộn xộn nữa, anh giúp em.” nói xong, anh tự tay đỡ cánh tay cô, “Ngồi dậy trước.”

Ngồi dậy, không phải sẽ bị anh nhìn thấy hết sao?

Mặc dù đã mặc nội y, nhưng tiểu nha đầu vẫn không thể tiếp nhận được.

“Sao thế? không phải không mặc gì mà.” Mạc Minh nhìn thấy cô chần chừ, mặt lạnh vạch trần tâm tư cô.

Kỳ Diệu xấu hổ và giận dữ muốn chết.

“không nhìn thấy cũng không cho anh nhìn!”

Lời vừa nói ra, Mạc Minh nhin không được hơi sững sờ, sau đó anh khẽ nhếch miệng, cười một tiếng.

“Vừa rồi phía sau anh đều nhìn thấy hết, em còn để ý bộ phận phía trước nữa sao?”

Kỳ Diệu tức giận đánh anh một cái.

Trong lúc mấu chốt, người đàn ông bên cạnh lại nói ra một câu.

“Nếu em cảm thấy không công bằng, hay là về nhà anh cởi cho em nhìn?”

63. Chương 63: Uyển Chuyển

Edit: meowlui.

Hình như trong đó còn có giọng điệu khiêu khích, người đàn ông mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, người phụ nữ bị anh “Đùa giỡn” mặt đỏ tới mang tai.

“anh! anh...”

“Ngoan, đừng lộn xộn nữa. anh nhắm mắt lại giúp em, được không?”

Kỳ Diệu bị bộ dáng vô liêm sỉ của anh làm thẹn không nói ra lời, cho nên cuối cùng anh cũng khôi phục đứng đắn, dịu dàng mở miệng dụ dỗ, cô nổi giận thoáng phai đi.

“Vậy anh nhắm mắt lại.” cô nhếch môi, thỏa hiệp nói.

“Ừm, nhắm lại.” Mạc Minh nhắm mắt lại, trên tay kê dùng lực, đỡ cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn dậy.

Kỳ Diệu thấy anh có bộ dáng chính nhân quân tử, cũng thâm cảm thấy mình không còn khó chịu nữa, hợp tác cùng anh, từ từ mặc quần áo vào.

Mạc Minh đỡ cô gái đi ra ngoài phòng, cô gái lắc đầu, bày tỏ mình không có mảnh mai như vậy. Người đàn ông vẫn không chịu buông tay, chỉ cố chấp cẩn thận che chở cô.

anh coi trọng cô mới như thế - - vừa nghĩ như vậy, Kỳ Diệu liền thuận theo anh.

Nửa phút sau, bọn tiểu tử đợi ở ngoài cửa sốt ruột hai mắt tỏa sáng, nước mắt chưa khô nhào vào lòng Kỳ Diệu. Tiểu cô nương sờ đầu bọn chúng, dịu dàng nói “không sao”, “không sao”.

“Việc này...” Sau đó, cô nhớ đến một chuyện trọng yếu, nhỏ giọng nói với người đàn ông bên cạnh, “Chúng ta có đi gặp ông nội anh một lần không?”

Sắc mặt Mạc Minh lập tức chuyển sang mưa rào.

“không gặp, chúng ta về nhà.”

“Như thế này không được tốt lắm đâu...”

Mạc Minh trầm mặc.

Đúng lúc này, một nam quân gia đi tới, cung kính với hai người, bảo lão gia mời bọn họ vào thư phòng.

“không đi.” Ai ngờ Mạc Minh từ chối thẳng, còn tự đỡ Kỳ Diệu, dẫn hai tiểu gia hỏa, hướng lầu dưới.

Quân gia len lén liếc đi Từ, thấy bà cũng là vẻ mặt khó xử, đành phải hành động ngăn cản đường đi của Tôn thiếu nhà họ Mạc: “Tôn thiếu gia, xin ngài đừng làm khó chúng tôi.”

Mạc Minh lạnh lùng nhìn người cúi đầu: “Ông làm người ta bị thương, còn muốn người khác đến thỉnh an? Đạo đãi khách nhà họ Mạc, lúc nào đã biến thành như vậy?”

Quân gia mở miệng nói chuyện: “Lão gia muốn gặp Kỳ tiểu thư... Và hai đứa bé.”

Mạc Minh hừ lạnh một tiếng, trả lời: “không phải lúc này gặp rồi sao? Còn quất một roi đấy.”

Quản gia không còn gì để nói, mặc dù ông ta không biết trong thư phòng xảy ra chuyện gì, nhưng nghe Tôn thiếu gia nói, lại nhìn anh đỡ Kỳ tiểu thư, ông ta cũng đoán được đại khái.

Haizz... Lão gia tức giận bất chấp tất cả... Chuyện này chắc không thay đổi được nữa.

“Tôn thiếu gia...”

“Chúng ta đi.”

Quản gia tự biết mình đuối lý nhưng còn muốn nói gì đó, lại bị Mạc Minh lạnh lùng cắt đứt. Ông ta trở mắt nhìn người đàn ông cứng rắn mang cô gái chân chữ rời đi, nhìn hai đứa bé vẻ mặt nghiêm nghị đuổi theo.

Hừ... Lão gia cũng không hiểu đạo lý, chẳng những muốn đánh ba, còn đánh chị!

Mạc Du và Mạc Nhiên cảm thấy, đối phương là ông nội của ba, bọn chúng không thích ông!

Hai tiểu tử cứ như vậy “Nghênh ngang rời đi”.

Lúc đi ra khỏi biệt thự, Kỳ Diệu vẫn hơi lo lắng, khuyên Mạc Minh, chuyện này không được đâu.

“không được sao? Lúc ông đánh người, có cảm thấy không được không?” Người đàn ông bắt đắc dĩ bắt đầu “Hình thức độc miệng”, Kỳ Diệu không nói nữa.

Được rồi, với trạng thái của cô lúc này, gặp lão gia nhà họ Mạc chỉ sợ đổ mồ hôi lạnh. nói thật, cứ nghĩ đến việc mỗi người nói một câu, thậm chí ngồi đối mặt, cô vẫn rất sợ. Dù sao, sống hai mươi hai năm, cô còn chưa nghĩ tới có một ngày sẽ bị roi quất đấy! Giống như xã hội cũ!

Nhịn không được châm chọc trong lòng, trên lưng vẫn nóng rát như cũ người đàn ông diu cô vào trong xe.

“Em... Em nằm sấp lên ghế nhé?” Mạc Minh nhíu mày, nhìn ra đường như cô ngồi không thoải mái, nhất thời không biết làm sao.

“không sao... Em ngồi được...” Kỳ Diệu nghĩ nằm sấp không được lịch sự lắm, vẫy tay bảo Mạc Minh đừng có nhìn cô.

Người đàn ông ngầm hiểu, dặn dò hai tiểu gia hỏa ngồi bên cạnh chăm sóc Kỳ Diệu, sau đó đóng cửa xe thay bọn họ, mình thì vòng qua ngồi vào ghế lái.

Khởi động xe, anh ngẩng đầu nhìn tòa nhà sau kính chiếu hậu.

Nếu như có thể, từ nay về sau, anh không muốn đến nơi không hiểu chuyện này.

Nhanh chóng thu hồi ánh mắt, Mạc Minh cố gắng điều chỉnh tâm tình, lái xe rời đi. Trải qua đường dài, bốn người cuối cùng cũng về đến nhà. Dọc đường đi cô gái liên tục đổi “Tư thế ngồi”, lúc người đàn ông đỡ cô ra xe, cô sắp khóc đến nơi.

Khó chịu - - quá khó chịu. trên lưng nóng rát thì không nói, cả người không nằm sấp nên không thoải mái, cho nên lúc xuống xe, cô cảm thấy mình giống như tìm được lối thoát, nhìn thấy được ánh bình minh, vui mừng đến phát khóc.

Nếu hai tiểu gia hỏa không ở đây, cô có lẽ sẽ làm nũng với bạn trai, đáng thương bảo anh công vào nhà.

May mà Mạc Minh hiểu được người đau, thấy sắc mặt cô không tốt, người đàn ông biết trong lòng công hỉ gì, chủ động công cô, cứ như vậy tiến vào biệt thự.

Nhưng mà, sắp xếp xong mọi thứ, có vấn đề lại xuất hiện.

Kỳ Diệu tắm rửa như thế nào?

Vấn đề này, tiểu cô nương da mặt mỏng, đương nhiên không chủ động đề cập. cô nghĩ, dù sao hôm qua vừa tắm rồi, bây giờ đang là mùa đông, hai ngày tắm một lần, cũng không có gì đáng ngại.

Ý nghĩ này, duy trì được liên tục ba ngày mà thôi.

Kỳ Diệu cảm thấy, cô không tắm rửa nên cảm thấy rất khó chịu.

cô không nhìn được nữa.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trong gương kia, tiểu nha đầu lại cảm thấy đau dạ dày.

Đúng rồi, tối qua lúc Mạc Minh bôi thuốc cho cô hỏi, có phải mấy ngày nay cô không tắm rửa. Khi đó, Kỳ Diệu xấu hổ, dưới tình thế cấp bách, đành phải nói dối trước khi bị thương cô vừa mới tắm rửa, nhìn thêm chút nữa cũng không sao.

Nhưng mà, cô không biết, lời Mạc Minh nói là trên người cô có mùi gì không.

Đối với ảnh đế xưa nay thích sạch sẽ mà nói, đừng nói là con gái, là con trai, ba bốn ngày không tắm cũng thấy bẩn.

Tuy nghĩ như thế, nhưng nghĩ lại tiểu nha đầu bị như vậy đều do anh, Mạc Minh tạm thời không lên tiếng.

“Cốc cốc cốc.”

Hồi tưởng kết thúc, Kỳ Diệu đột nhiên nghe được tiếng đập cửa, cô vội vàng mặc quần áo vào, chạy tới mở cửa. Mạc Minh đứng ở ngoài cửa cảm thấy hơi lâu, lại thấy tiểu nha đầu quần áo không chỉnh tề, anh liền hiểu được, cô vừa cởi quần áo kiểm tra miệng vết thương.

Nhìn xem, chính cô cũng chịu không được.

“Tắm rửa đi, anh giúp em.”

Người đàn ông vừa dứt lời, Kỳ Diệu cứng đờ người.

“anh anh anh... anh giúp em làm sao được?”

Mạc Minh trầm mặc một lát, mặt không đổi sắc nói: “Em cứ... Lau dềng trước trước, sau đó lấy khăn tắm che, anh giúp em lau lưng.”

Quả thật, cô không nhìn được lưng mình, cũng không có cách nào tránh nước và sữa tắm chạm vào vết thương. Nhưng mà, nếu có người giúp cô giải quyết một tay, có thể sẽ giải quyết được vấn đề này.

“Ách... Nhưng mà...”

“ ‘Nhưng mà’ cái gì? Hai ngày nay không phải nhìn nhiều lần rồi sao?”

Tai Kỳ Diệu đều hồng.

“Tắm rửa mà thôi, em còn nghĩ nữa sao? Em đã bị như vậy, còn sợ anh làm gì em sao?” Mạc Minh thấy cô do dự, mặt không đổi vạch trần bản khoả của cô.

Mặt Kỳ Diệu cũng hồng.

“không phải em không tin nhân phẩm của anh, chính là... Hơi xấu hổ...”

“Xấu hổ cái gì? Dù sao sớm muộn gì cũng bị anh nhìn.”

Bộ dáng người đàn ông điềm nhiên như không Kỳ Diệu nói thầm “Sao anh không biết xấu hổ thế”.

“Có người nào như vậy...”

cô nhún vai nói thầm, nhưng cũng đồng ý đề nghị của người đàn ông.

Kỳ thật, cô rất muốn tắm!

Hai mươi mấy phút sau, cô gái ngồi trong bồn tắm đưa lưng về phía cửa phòng tắm, dùng khăn tắm che nửa thân trước, mở miệng gọi người đàn ông ngoài cửa. Sắc mặt Mạc Minh như thường đẩy cửa vào, vào cửa liền nhìn thấy dáng người uyển chuyển giữa hơi nước mờ mịt.

Muốn không có tạp niệm, nhất định là gạt người.

Cũng may anh là người đàn ông có định lực, vứt bỏ tạp niệm vừa lóe lên, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế cạnh bồn tắm. Cầm lấy khăn lông tiểu nha đầu đưa, anh nhẹ nhàng lau lưng cho cô.

“Nước lạnh không?”

“không lạnh...”

Trong suốt quá trình, hai người ăn ý không nói nhiều, chỉ có một cuộc đối thoại này, hỏi nước có ấm hay không.

Nhưng mà, nước đủ ấm, trong phòng lại không có vấn đề gì. Bởi vì mùa đông, tiểu nha đầu lột sạch quần áo ngâm trong bồn tắm, trong phòng tắm ấm áp dễ chịu. Nhiệt độ này đối với Kỳ Diệu mà nói rất thích hợp, nhưng đối với Mạc Minh mặc quần áo mà nói, có thể hơi khiêu chiến một chút - - huống chi, ngồi trước mặt anh còn là mỹ nhân sống, bàn tay anh còn không ngừng chạm vào làn da mềm mại của mỹ nhân.

Mạc Minh cảm thấy, người anh rất nóng - - giống như bước vào thời kì mãn kinh.

Đương nhiên, trong lòng anh biết rõ, cảm giác này không liên quan đến thời kì mãn kinh, tất cả việc này, đều liên quan đến cô gái ngồi trước.

Mạc Minh phải nhận, nếu không, mười ngày nửa tháng tiếp theo, ai tắm rửa cho tiểu nha đầu chứ?

Ôm kiên định này trong lòng, người đàn ông đè xuống ngọn lửa đang dần bùng lên, cố làm ra vẻ trấn định tắm cho tiểu nha đầu.

Sau đó, Kỳ Diệu cảm ơn anh. Cảm nhận hương thơm tuyệt vời, càng làm cô yên tâm giao nhiệm vụ tắm rửa cho anh, định lực của người nào đó càng ngày càng giảm.

Đến khi cô khỏi hẳn, anh nhất định phải đòi lại gấp bội.

Người nào đó không đợi được đến ngày đó, có người phát tới “Thư mời”.

Chỉ là, Mạc Minh không biết trước được, lần này người gọi điện thoại cho anh, là người cha đã lâu chưa lộ diện của anh.

“Mạc Minh, con tới một lần nữa đi, bố cũng muốn gặp hai đứa bé.”

“không đi.”

“... Vì sao?”

“Bởi vì ông làm người phụ nữ của con bị thương.”

“...”

Lão cha ngộ ra, lão gia nhà họ Mạc cũng không phản bác được.

“Ông nội con đã biết mình sai lầm rồi, cho nên ủy thác ba đến...”

“Sai lầm? Đây không phải là ‘Sai lầm’. Con nghĩ, đời này ông cũng không biết được, mình phạm sai lầm bao nhiêu lần.”

Được rồi, con trai ông ăn nói khéo léo, chính mình nói không lại.

“Chúng ta đều là trưởng bối, ông là chủ gia đình, lại là ngôi sao sáng trong giới kinh doanh, có thói quen hô mưa gọi gió, con cũng không thể yêu cầu ông ấy được, chúng ta nhận sai có được không?”

“Con đương nhiên không mong ông nhận sai, cho nên, con cũng không đi trêu chọc ông, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

“Đứa bé này, nói cái gì thế.”

Mạc Minh hừ nhẹ một tiếng, không thềm để ý.

“Mạc Minh, nghe ba, chuyện này cần được giải quyết. Con và hai đứa bé, với mẹ ruột của hai đứa bé nữa...”

“Con không làm sai, còn người phụ nữ kia, lúc bắt đầu cô ta lợi dụng tình cảm của anh họ, ông nội không bảo vệ, còn trách mắng, cho đến ngày anh họ qua đời, ông đều không cho anh họ nhận tổ quy tông, về chuyện này, con vĩnh viễn không thể tha thứ.”

“Mạc Minh...”

“Ba đừng nói nữa, người đã không còn, nói lại nhiều không có ý nghĩa gì.” Rất ít khi tỏ ra tâm tình tức giận và thương xót, Mạc Minh thu hồi tâm tư, mặt lạnh nói, “Chuyện của hai đứa bé, con sẽ xử lý tốt, mời ba chuyển lời cho lão gia, không nhọc ông hao tâm tổn trí.”

nói xong, anh không đợi cha đáp lại, trực tiếp tắt điện thoại.

Người đàn ông trung niên ở khu nhà cao cấp nhìn di động khẽ thở dài.

Đám mây đen nhà họ Mạc, bao giờ mới có thể tan chứ?

64. Chương 64: Hòa Giải

Edit: meowlui.

Tối hôm đó, Kỳ Diệu nhận được cuộc gọi từ số điện thoại lạ. Đối phương tự xưng là cha Mạc Minh, dọa cô đang lưỡi biếng nằm trên giường giật mình ngồi dậy.

“A...” Do cô nóng lòng, động vào vết thương sau lưng, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Cháu sao vậy?” Người đàn ông đầu bên kia điện thoại ân cần hỏi thăm, “Có phải vết thương trên lưng cháu...”

“không phải! không có, cháu không sao...” Chắc do quá căng thẳng, nên tiểu nha đầu không chút suy nghĩ phủ nhận, cô nhin đau ngồi thẳng người, cố gắng điều chỉnh tâm tình, “Chào bác, bác tìm cháu có chuyện gì không ạ?”

Giọng nói trong trẻo của tiểu nha đầu truyền đến bên tai, người đàn ông năm mươi tuổi khẽ mỉm cười, cũng không khách sáo, chỉ hỏi qua thương thế của cô, thay cha nói xin lỗi cô, lúc cô còn đang sợ hãi đáp lại, lời nói của ông lại xoay chuyển.

“Kỳ thật, hôm nay bác mạo muội gọi điện cho cháu, là có một yêu cầu quá đáng.”

Khoảng mười phút sau, Kỳ Diệu tắt điện thoại, nhưng không thở phào được.

cô biết quan hệ giữa Mạc Minh và ông nội anh rất căng. Chuyện cũ vẫn chưa được giải quyết, bây giờ lại chuyện người phụ nữ kia và hai đứa bé... Haizz, cô không biết nên làm thế nào.

cô hiểu được, Mạc Minh không phải là người dễ khuyên bảo, nếu cô tùy tiện khuyên anh, anh nói cô một câu “Câm miệng” còn tốt, không chừng còn giận cô, cho rằng cô không yêu anh.

nói thì như vậy nhưng tiểu nha đầu vẫn vắt hết óc suy nghĩ một lúc lâu, sau đó đến thư phòng anh.

“Chuyện của anh họ anh năm đó, em đều nghe rồi. Em nghĩ rằng, lẩn tránh không phải là biện pháp tốt, chúng ta cần đến nhà họ Mạc một chuyến.”

đi thẳng vào vấn đề làm sắc mặt Mạc Minh đen lại.

“Ba anh nói cho em biết?”

“Ừm... anh đừng trách bác trai! Bác trai là trưởng bối, bỏ xuống tự tôn tới tìm em, đã không dễ dàng gì, hơn nữa em nghe ra được, bác trai không giống ông nội anh, bác... không cố chấp như vậy.”

Tiểu nha đầu định nói “không hiểu đạo lý như vậy”, nhưng nghĩ lại, nếu nghị luận sau lưng ông nội Mạc, hình như không được tốt lắm.

“Ông ấy không cố chấp nhưng vô dụng, không chịu phản kháng.”

“Ai nha... anh là người trẻ tuổi đầy triển vọng có tâm huyết mà.”

Trẻ tuổi đầy triển vọng có tâm huyết? Là cái quỷ gì chứ?

Trong lòng Mạc Minh biết tiểu nha đầu muốn khen ngợi anh, nịnh nọt anh, có thể còn lí do khác... anh không dám khen tặng.

Tuy nghĩ như vậy, nhìn tiểu nha đầu cười hì hì lại gần, tâm tình anh thoáng chốc tốt hơn.

“anh đi một chuyến đi mà! anh xem, ông nội anh không cẩn thận đánh em, trong lòng chắc chắn cũng áy náy mà? Chúng ta chiếm thế thượng phong, lúc nói chuyện với ông, phần thắng sẽ lớn hơn.” cô lắc lắc cánh tay anh, mắt to khẽ chớp, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, “anh đi đi... Nếu không, không phải là em chịu đựng uống phí sao.”

“đi làm gì? Lại muốn ăn roi sao?” không biết vì sao Mạc Minh vẫn không đồng ý, nhưng mà, Kỳ Diệu cẩn thận nghe lời anh nói, hình như không có không vui như lúc này.

“Sao có thể chứ? Em đến, ông nội anh nhìn em, chắc chắn sẽ nghĩ lại chuyện cũ, lẽ nào ông không biết xấu hổ mang roi lấy ra?”

Hừ, chuyện này không sai. Dựa vào tính sĩ diện của ông mà nói, dù ghen chết cũng không mang roi bọn họ nhìn thấy lần trước ra.

“nói thật, tương lai... Ách, em nói là, chúng ta muốn yêu đương, cũng cần phải chào hỏi người nhà một tiếng chứ? Coi như là anh mang em đi gặp trưởng bối, thuận tiện nói chuyện chính.”

Vì khuyên Mạc Minh, tiểu nha đầu hầu như xuất cả vốn liếng không có liên quan đều dùng đến.

Đáng tiếc, cô nhất thời sơ sẩy, rõ ràng nói sai một câu.

“ ‘Chúng ta muốn yêu đương’? không phải chúng ta đang yêu nhau sao?”

Ánh mắt tiểu nha đầu dao động.

Mạc Minh cười không có ý tốt.

“Em muốn nói rằng, tương lai chúng ta muốn kết hôn đúng không?”

Lời vừa nói ra, hai má tiểu nha đầu đỏ bừng.

“Ai, ai muốn kết hôn chứ?” cô đẩy cánh tay anh ra, trốn sang một bên.

Mạc Minh mỉm cười ôm eo cô từ phía sau, không hề áp lực tựa cằm vào vai cô, tâm tình sung sướng.

“anh còn chưa cầu hôn em, sao có thể để em ủy khuất chứ?”

Kỳ Diệu đưa tay sờ gò má nóng hổi.

Người này, nói bậy gì đấy? Bọn họ mới yêu đương chưa lâu mà? Đột nhiên nhảy đến bước kia.

“Em nói nghiêm túc với anh, anh có đi không đây!” Vì để tránh đề tài mắc cỡ này, Kỳ Diệu vội vàng quay về chủ đề chính.

“đi, em có thể gả cho anh không?”

Kỳ Diệu sững sờ, sau đó che giấu trái tim đập nhanh nhìn trần nhà.

“Có thể đừng nói mấy chuyện vớ vẩn được không?”

Mạc Minh ôm thân thể nhỏ nhắn, cười mà không nói.

anh đương nhiên không thể cầu hôn cô qua loa như vậy - - thật sự là không có thành ý.

Người đàn ông trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vì yêu cô và hai đứa bé, đồng ý nhượng bộ: “Được rồi, anh đồng ý với em, thuận tiện tặng địa vị tương lai cho em.”

Kỳ Diệu quả thực nghĩ: Vì sao anh không quên chuyện đấy nhỉ?

Nhưng bất luận như thế nào, cô hoàn thành việc của cha Mạc Minh, thành công mang Mạc Minh đi biệt thự nhà họ Mạc.

Lần này, Mạc lão gia không tìm bọn họ nói chuyện riêng - - có lẽ bởi vì thất bại lần trước, một lúc sau, ông nghe theo lời đề nghị của con trai, tất cả mọi người đều ngồi phòng khách, sau đó... Mắt to trừng mắt nhỏ.

“Khụ...” Cha Mạc chủ động phá vỡ bầu không khí cứng ngắc, đành phải thay thế cha mình mở đầu câu chuyện, “Hôm nay ba tìm mấy đứa đến đây, chủ yếu là muốn hàn huyên với hai đứa bé một chút.”

nói xong, người đàn ông trung niên vẻ mặt dịu dàng nhìn hai tiểu tử xinh đẹp, ánh mắt lại nhìn Kỳ Diệu.

Ông nghĩ ánh mắt con trai không tệ, lần trước nói chuyện trong điện thoại, ông cảm thấy cô gái này rất lễ phép và thông minh, hôm nay nhìn thấy người, hảo cảm đối với tiểu nha đầu cao hơn một bước.

May mà Mạc lão gia nhiều năm qua không để ý nhiều đến cháu nội, không quản hôn sự của cháu, cũng không thay anh thu xếp việc cha con, chỉ cần nha đầu không chọc lão gia mất hứng, tiến vào cửa nhà họ, không phải là chuyện quá khó khăn.

Kỳ Diệu cũng cảm thấy, cha Mạc Minh là người tốt. Lúc trước trò chuyện với ông, cô cũng cảm giác được, ông là trưởng bối dịu dàng và phân rõ phải trái, ngày hôm nay gặp, phát hiện giống như mình nghĩ.

Cho nên nói... Kỳ thật, tính cách Mạc Minh giống ông nội anh?

Nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ nhiều, tiểu nha đầu khẩn trương nhìn về phía lão gia.

cô chỉ hy vọng, mặc dù hôm nay không có thu hoạch, ngàn vạn lần đừng có họa vô đơn chí.

Mà cô cũng không biết, thật ra Mạc lão gia đang nhìn tiểu nha đầu như học sinh cấp ba không may ông làm bị thương, cố gắng “Nhìn lại mình”.

Đầu tiên, ông có thể đánh cháu nội, nhưng không đánh được tiểu cô nương không phạm sai lầm.

Thứ hai ông quên mất không nhắc người hầu đóng cửa kỹ lại, thế nên hai tiểu quỷ và một cô gái chạy vào, đúng là thuyền lật trong mương.

Cuối cùng, trong lúc tức giận ông lại làm sai, cầm roi da trâu đánh cô gái xa lạ, không trách được lúc đánh cảm xúc là lạ... Khụ khụ, ý của ông là, nếu ông là người trẻ hai mươi mấy tuổi, một cái roi này, đừng nói là cô gái chân yếu tay mềm, ngay cả ông cũng giống như cháu trai, sợ là nằm sấp trên giường hai ba ngày.

Cho nên...

“Vết thương còn đau không?”

Sau khi cha Mạc mở đầu, trong phòng lạnh ngắt như tờ đột nhiên vang lên giọng nói Mạc lão gia, Mạc Minh và Kỳ Diệu sửng sốt tại chỗ.

Sững sờ trong chốc lát, tiểu nha đầu mới phản ứng, Mạc lão gia đang nói chuyện với cô. cô thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa đứng dậy trả lời.

May mà cô kịp thời ngăn cản bản thân xúc động, ngồi thẳng người, nhìn chăm chú mặt Mạc lão gia, đáp có quy củ: “không đau ạ, cảm ơn sự quan tâm của ngài.”

Ừm, cô gái nhỏ này rất hiểu chuyện.

Mạc lão gia suy nghĩ, mơ hồ nghe được cháu trai hừ lạnh một tiếng.

“Cháu ‘Hừ’ cái gì mà ‘Hừ’?” Mạc lão gia tức giận, đối với cháu trai, ông trực tiếp dùng đao chào hỏi.

“Mùi không thoải mái, chán ghét lão gia ngài.”

Mạc lão gia bị anh không mặn không nhạt trả lời tức giận đến dựng râu tròng mắt.

Kỳ Diệu thấy tình thế không ổn, vội vàng lấy cùi chỏ chạm nhẹ vào cánh tay Mạc Minh.

Nhìn thấy một màn này, Mạc lão gia hừ lạnh một tiếng: “A, đều sắp ba mươi tuổi, còn không bằng tiểu nha đầu có chừng mực...”

Mạc Minh muốn trả lời ông một câu: Ngài sắp tám mươi tuổi, có chừng mực hơn so với tiểu nha đầu à?

Nhớ tới ngày đó một roi quất lên người Kỳ Diệu, Mạc Minh nuốt không trôi cục tức này. Cũng may anh vẫn nể mặt mũi tiểu nha đầu, nhìn hai đứa bé còn ở đây, không so đo với Mạc lão gia.

Quyền uy không được dùng đến, Mạc lão gia tất nhiên sẽ không lưu ý việc nhỏ này.

“Chuyện của người phụ nữ kia, cháu chuẩn bị xử lý như thế nào?” Chỉ là, người trong phòng không lường trước được, ngay sau đó, đề tài thay đổi, Mạc lão gia đi thẳng vào vấn đề.

Mạc Du và Mạc Nhiên còn ở chỗ này mà!

Kỳ Diệu lo lắng nhìn hai đứa bé, phát hiện mặc dù bọn chúng vẫn ngồi nghiêm chỉnh, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là mờ mịt.

“Người không phải của cô ta, vô luận như thế nào cháu cũng không buông tay. Chính là như vậy.” Đúng lúc này, Mạc Minh tỉnh táo lại, tỏ rõ lập trường của chính mình.

“nói nhảm.” Mạc lão gia lườm anh một cái: “Ông hỏi cháu xử lý người phụ nữ kia như thế nào!”

Xử lý?

Kỳ Diệu cũng mờ mịt: Mạc Minh không phải là cảnh sát, đối phương cũng không phạm sai lầm, anh có thể “Xử lý” cô ta sao?

“Xử lý như thế nào? cô ta như thế nào, có quan hệ với cháu không?” Quả nhiên, Mạc Minh cũng không hiểu được lời Mạc lão gia nói, mặt không thay đổi hỏi ngược lại hai câu.

“Cháu cứ tùy ý để cô ta hủy hoại danh tiếng của mình sao?” Hai mắt Mạc lão gia trừng lớn khó có thể tin nhìn cháu trai.

“Phải xem cô ta có khả năng hay không.” Mạc Minh nhàn nhạt đáp.

Nghe đến đó, Kỳ Diệu hiểu được một chút: thì ra ông nội Mạc Minh sợ cháu trai mình bị người ta phỉ báng?

65. Chương 65: Khúc Mắc

Edit: meowlui.

“Ba.” Suy nghĩ như vậy, Kỳ Diệu nghe được ba Mạc mở miệng, “Chiều gió trên mạng đã thay đổi, nhờ có công ty Mạc Minh” nói xong, ông đột nhiên cười nhìn cô, “Còn có Kỳ Diệu mỗi tuần đăng blog nữa.”

Ôi chào? Bác đều biết sao?

cô gái bị điểm tên ngại ngùng cúi thấp đầu.

“Chiều gió xoay chỗ khác cũng có thể quay lại, ai biết được người phụ nữ kia có phát điên cắn người hay không chứ?”

Kỳ thật... Ông nội Mạc Minh thật sự là lo lắng cho danh tiếng cháu trai mình?

Nghe lão nhân gia nói, Kỳ Diệu càng tin suy đoán của mình là chính xác.

“Ba - - hai đứa bé còn ở đây...” Cha Mạc nhìn cha già kích động muốn nói, vội vàng mở miệng khuyên can.

Mạc lão gia hai mắt tròn tròn, nhìn hai tiểu gia hỏa giống nhau như đúc ngồi trên ghế salon.

Ông thấy hai khuôn mặt giống nhau như đúc nghi hoặc không hiểu, bọn chúng nghiêm túc suy nghĩ, ông đang nói cái gì.

Mạc lão gia mở miệng, thu hồi tức giận, nghiêm túc hỏi: “Hai đứa ai là anh?”

Vấn đề này bị hỏi quá nhiều, hai anh em không cần do dự, anh trai ra mặt lên tiếng: “Cháu ạ.”

Mạc lão gia nheo mắt lại, nhìn chăm chăm hai tiểu gia hỏa lúc lâu, nhú mồm nói thầm: “Lớn lên giống nhau như vậy...”

Mạc Du và Mạc Nhiên lúng túng.

“Ông à, cháu và anh trai là sinh đôi, đương nhiên là giống nhau.” Tiểu Mạc Nhiên nhin không được tiếp lời, cảm thấy không còn gì để nói với ông vài hôm trước đánh chị.

Mạc lão gia không đoán được lá gan tiểu tử này cũng lớn, mặt không đổi sắc nói ông một câu - - mặc dù, tiểu quỷ này không phải cố ý.

Tiểu tử đương nhiên không cố ý châm chọc cụ nội cậu, cậu cảm thấy ông hung ác này hình như hơi ngốc.

Bị cụ nội lườm tiểu Mạc Nhiên cũng không sợ hãi, khề nhếch miệng bày tỏ bất mãn.

Mạc lão gia cũng không cao hứng: Con thô nhỏ đáng chết kia... Cha ngươi còn phải gọi ta một tiếng “Ông nội”, thế mà mi gọi ta là “Ông” hả?

Ông hoài nghi cháu trai mình không nói với hai đứa con ông là ai, ông nổi giận lườm Mạc Minh.

“Ngài nhìn cháu làm gì? Là ngài không nhận bọn chúng, không phải là bọn chúng không nhận ngài.” Nào ngờ đối phương hiểu ông, mở đầu châm chọc.

Mạc lão gia bùng nổ, không hề nghĩ ngợi đứng dậy, dùng quả trượng trong tay gõ xuống.

“Ai không nhận bọn chúng? Hả? Ông có nói là không nhận bọn chúng không? rõ ràng là cháu không chịu dẫn bọn chúng về gặp ông!”

Mạc Minh dùng ánh mắt như người ngoài hành tinh nhìn ông.

Lúc trước, rõ ràng ông nói mấy lời hung ác, nói cái gì mà bất kể là đứa bé hay cha đứa bé, cuộc đời này đừng nghĩ tiến vào cửa nhà họ Mạc, nhiều năm sau lại đột nhiên thay đổi, chuyển thành văn bối không hiểu kình rồi?

Thực ra, Mạc Minh cũng thấy ủy khuất ông nội anh.

Năm đó ông nói mấy lời đó không có sai, nhưng mà về sau, trưởng tôn còn chưa nhận tổ quy tông đã qua đời ngoài ý muốn, chính mình lại không gặp được chất trai, trong lòng ông không biết là có tư vị gì.

Đáng tiếc, sống đến bằng này tuổi, quan tâm đến tiểu bối hơn nửa đời người, có một số việc, không thể thấy rõ được.

Ông oán trưởng tử mình mấy năm không chịu cúi đầu nhận sai, cũng trách tôn tử vì đứa con ngoài giá thú kia mà phản nghịch ông, càng hận chính mình sống chết không bỏ được mặt mũi, cứ thế phá hỏng gia đình đang yên lành.

Chỉ là, lời nói này, cảm nhận này, ông không thể nói ra.

Lúc còn trẻ, bạn già đi trước, một mình ông nuôi hai đứa bé khôn lớn, lúc trước, đứa bé không nghe lời, một người đi theo nha đầu không có gia thế, một người khác, mặc dù hiểu chuyện kết hôn với người ông chỉ định, nhưng không lâu sau, lại âm ỉ ly hôn.

thật sự là gia môn bất hạnh.

Về sau vì cuộc hôn nhân này, khuôn mặt già nua của ông vì con trai mà mất hết. Ông thất vọng vì bọn họ, bắt đầu ném sức lực mình trên thương trường, hy vọng cháu trai lớn lên có thể hiểu tâm tư ông, có thể kế thừa sản nghiệp nhà họ Mạc, bước lên tiền đồ ông đã trải sẵn.

Nhưng mà, nhân sinh không như ý muốn, cánh cháu trai cứng cáp, gạt ông ghi danh làm diễn viên, ông tức giận huyết áp đều tăng. Hai người cãi nhau một trận âm ỉ, cháu trai tức giận chuyển ra khỏi nhà họ Mạc.

Cũng chính lúc đó, cháu trai kích động, lộ ra một bí mật làm ông khiếp sợ: Trừ một cháu trai làm ông tức chết, còn có một cháu trai nữa lớn hơn một chút.

Tốt, tốt... Làm chủ một gia đình, là cha và ông nội, ông lại là người cuối cùng biết chuyện này.

Ông có thói quen không chế tất cả mọi thứ trong tay nên Mạc lão gia rất khó tiếp nhận! Mỗi tháng ông ra ngoài gặp con trai mình giam lỏng, cưỡng chế con trai và con thứ cắt đứt quan hệ với đứa con ngoài giá thú kia. Cuối cùng hai đứa con trai bị ông khống chế, duy nhất chỉ có cháu trai ông lại thoát khỏi trời buộc, tiếp tục cùng “anh họ” dây dưa.

Ông vốn tức giận không kiềm chế được, nhưng ai có thể ngờ, đứa con ngoài giá thú chủ động chạy tới tìm ông, cầu xin ông tha thứ cho cha mình và chú.

“Ngài không nhận cháu cũng không sao, trong lòng cháu vẫn xem ngài như ông nội, chú hai là chú, Mạc Minh là em trai. Cháu chỉ cần ngài thông cảm cho cha cháu, thông cảm cha cháu đều một lòng với ông.”

Đứa bé quỳ trước mặt ông nói, đến nay ông vẫn còn nhớ rõ.

nói thật, bất luận là tính tình hay tướng mạo đứa bé kia, ông đều không cảm thấy chán ghét. Chỉ là, nghĩ đến con trai lớn làm trái ý nguyện của ông - - cùng một phụ nữ không minh bạch sinh hạ đứa bé, ông nuốt không trôi cục tức này.

Cho nên, đứa bé kia mang quả đến, mặc dù ông không ném ra ngoài cửa sổ, nhưng cũng không mở ra xem.

Ông nghĩ, cứ như vậy đi, dù sao một ngày nào đó, ông vừa nhắm mắt, bọn nhỏ thích làm gì thì làm, ông có thể quản được sao?

Nhưng đột nhiên trời mưa gió, lúc ông đang vui vẻ, ngẫm đồng ý đứa bé kia đến gần, đột nhiên nó lại nói chuyện về cô gái chưa lập gia đình mang thai.

Biết được tin tức kia, Mạc lão gia chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng - - chuyện xưa tái diễn, đứa bé kia không hổ là con ruột của trưởng tử, dùng thủ đoạn giống hệt cha nó!

Trong nháy mắt, hảo cảm của ông với đứa bé mất sạch, bị giấu giếm, bị lừa gạt làm phẫn nộ và thất vọng.

Giận dữ, ông nói xuống một câu tàn nhẫn từ trước đến nay chưa nói: Người! Cả mấy đứa con hoang kia! Cả đời cũng đừng nghĩ tiến vào cửa nhà họ Mạc!

nói xong, ông mặc kệ đứa bé quỳ trên mặt đất, khóc gọi “Ông nội”, ông giận dữ bỏ đi.

Lúc đó, ông nằm mơ cũng không đoán được, gặp lại, đứa bé kia đã nằm trong quan tài.

Sắc mặt nó yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền, nằm ngủ ở đó.

Lần đầu tiên tay ông run run đưa bàn tay hướng về phía mặt đứa bé.

Ngày nào đó, không ai biết, Mạc lão gia ngôi sao sáng của thương giới, nhốt mình trong phòng, lệ rơi đầy mặt.

Trong một đêm, ông hình như già đi rất nhiều.

Ông bắt đầu hỏi lại mình, có phải mình làm sai rồi không?

không ai nói cho ông đáp án, ông cũng không cần người khác nói đáp án. Ông chỉ ngày qua ngày nhớ lại, suy tư, im lặng không lên tiếng nghe con trai ngẫu nhiên nói tình hình cháu trai và hai chất trai gần đây, sau đó, dần dần mài phẳng oán hận và trách cứ.

Đáng tiếc, sống đến tuổi này, ông không thể cúi đầu chủ động đi gặp văn bối, chủ động nhận sai.

Ông còn tưởng rằng, tính tình cháu mình làm cha vài năm, cũng sẽ thông cảm cho trái tim người làm cha.

Nhưng ai mà ngờ, ông chờ sáu năm, không đợi được cháu trai mang chất trai đến cửa nhận sai.

Tức chết ông.

May mà trời xanh có mắt, cháu trai xảy ra sự cố này.

Cái gì? Mẹ đứa bé sao? Người phụ nữ câu dẫn cháu trưởng của ông, còn dám trở về đoạt con trai sao?

Nhưng mà... Được lắm!

Mạc lão gia vừa tức giận vừa vênh váo - - ông có thể lấy cớ này gọi cháu trai về.

Cháu trai từ khi xuất đạo đến nay đều không gây ra lỗi lầm, ông liên tục đợi cơ hội cũng sắp phát điên. Cảm giác này rất khó nói, may mà ông có cơ hội đòi cả vốn lẫn lãi.

Vì vậy, lão gia có địa vị cao gọi điện thoại cho cháu trai, chuẩn bị trả lại những tức giận sáu năm qua - - thuận tiện nhìn hai chất trai thông minh đáng yêu.

Ý nghĩ như vậy nhưng thực tế thì. Cháu trai vừa đến, ông còn chưa nói được vài câu, cháu trai liền cãi nhau với ông, làm ông tức giận.

Ông vội lấy roi ra hù dọa cháu trai, không chút lưu tình hướng trên người anh - - ai bảo cháu không nghe lời! Ai bảo cháu mạnh miệng! Ai bảo sáu năm qua cháu không mang chất trai về gặp ông! Ai bảo... A mẹ ời! Sao roi này lại quất vào người tiểu cô nương người ta thế?

Dưới cơn nóng giận đánh sai người, ông phát hiện chính mình đánh sai đối tượng, còn cầm nhầm roi, cả người ông cảm thấy không tốt.

Đánh phụ nữ, là chuyện người đàn ông không nên làm - - huống chi ông đánh sai người.

Quả thật lần đầu đầu gặp chất trai và bạn gái cháu trai lại lưu lại ấn tượng bất ngờ như vậy, nếu đổi lại là người mà không đủ mạnh, phỏng đoán thà chết còn hơn - - đem bản thân bóp chết.

Cũng may Mạc lão gia là một người kiên cường dũng cảm, ông ngồi trong thư phòng không động đậy, cho đến khi con trai thứ nghe được đứng trước mặt ông.

Con trai nhỏ không giống ông, bình thường lúc nào cũng dịu dàng tao nhã, ngay cả khi nói chuyện cũng nhỏ nhẹ nhã nhặn. Con trai từng câu từng chữ chọc trúng ông uy hiếp, khoảng một giờ, làm ông không ngẩng đầu lên được.

Ông! Ông không cố ý...

Đối mặt với ông liều chết nguy hiểm, con trai nhỏ không nói lời nào, chỉ ý tứ sâu xa, cười mà như không cười nhìn chăm chú ông.

Ông gần tám mươi tuổi có một loại ảo giác - - ông bị con trai áp đảo, cảm giác này rất sốt ruột!

Được rồi! Vậy ông liền nể mặt mũi văn bối, bảo con trai gọi cháu trai trở về!

Vì vậy, quanh đi quẩn lại, liền có một màn trước mắt này.

Mạc lão gia thở phì phì cầm quả trứng chỉ cháu trai: “Cháu nhìn ông như vậy là sao? Ông nội làm gì chứ? Năm đó ông chỉ nói nhảm! nói nhảm! nói nhảm có thể coi là thật sao? Hả?”

Mạc Minh mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, mày nhíu lại: Nhìn tư thế này của ông nội, không phải là ông dự định thả ra đấy chứ?

66. Chương 66: Chất Trai

Edit: meowlui.

Đối với việc này, Mạc Minh là cháu bán tín bán nghi. Dù sao, năm đó Mạc lão gia tức giận như thế, tức giận đến mức trông mắt sắp rớt ra ngoài. Cho nên, anh không dễ dàng kết luận.

Ánh mắt anh quan sát ông nội, nhìn ông không biết nói sao. Nhưng mà, lúc ông muốn bộc phát, ông nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của hai tiểu gia hòa.

Mạc lão gia kìm nén tức giận.

đi một ngày đằng, học một sàng khôn, lúc này, ông không thể tái phạm lại sai lầm, hù hai chất trai được.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt hung thần ác sát vẫn không kịp thời thu lại. Ông cố gắng đè tức giận xuống, ánh mắt di chuyển, nhìn Mạc Du và Mạc Nhiên nói: “Hai người các cháu, đi theo cụ vào thư phòng!”

Hai anh em không hiểu được.

Ông lão này thật kỳ lạ! Hung dữ như vậy, hình như lại muốn đánh ba! không chừng sẽ lại liên lụy đến chị! Bọn chúng không cần đi cùng ông!

không hổ là anh em sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, hai tiểu gia hỏa không cần nói với nhau, không hẹn mà cùng dựa vào gần ba, dùng vẻ mặt: không đi!

Khuôn mặt Mạc lão gia sắp rút gân.

Lúc bầu không khí đang căng ngắc, Kỳ Diệu thông minh dừng cảm kịp thời lấy hết dũng khí, sờ đầu hai đứa bé, an ủi bọn chúng, nói Mạc lão gia chỉ muốn nói chuyện với bọn chúng mà thôi.

“Nhưng mà ông nội nhìn rất hung dữ! Ông có đánh bọn em không?”

Bị chất trai ở trước mặt hỏi, Mạc lão gia không biết làm thế nào.

“Khụ khụ...” Đúng lúc này, cha Mạc Minh ho nhẹ hai cái: “Mạc Du và Mạc Nhiên đúng không? Ông mới là ông nội, còn kia là cụ nội của các cháu.”

Cha Mạc dịu dàng nói, cười tủm tỉm với hai anh em vẫn đang cảnh giác.

Hai anh em cảm thấy, bác này hòa ái dễ gần, chắc không giống ông, chỉ biết dựng râu tròng mắt, có hảo cảm hơn vài phần.

“Ông nội, chúng cháu biết là cụ nội, nhưng chúng cháu rất sợ ông.”

“...”

Đối mặt với tiểu tử nghiêm túc nói lý do thoái thác, cha Mạc thường xuyên chịu trách nhiệm hòa giải cũng không biết nên nói cái gì.

“Sợ cái gì? Chỉ cần các cháu nghe lời, cụ nội sẽ không đánh các cháu.” Ai ngờ lúc này, Mạc lão gia phát hiện ra không ai có thể cứu ông, lựa chọn tự mình cứu mình.

Mạc Du và Mạc Nhiên cùng nhìn về phía ông.

“Nhưng mà ba rất nghe lời, vì sao ông lại đánh ba chứ?”

Nó nghe lời cái *!!!

Mạc lão gia nhịn không được nói tục trong lòng.

Nhưng mà, ông vẫn cố nén tức giận, cố hết sức tìm từ dịu dàng, trầm mặc nói: “Ai nói cho các cháu biết, ba các cháu rất nghe lời? Hừ... không tin, các cháu hỏi ba xem, nó có nghe lời cụ không?”

Lúc nói lời này, Mạc lão gia còn giống như đứa bé bị chịu oan khuất mà tức sùi bọt mép, Mạc Minh hiếm khi thấy được vẻ mặt ông nội cố chấp như vậy, trong nháy mắt ngẩn người.

Có lẽ... Ông thật sự muốn nhận hai đứa bé này?

Nghĩ đến đây, người đàn ông nhếch miệng, cười dịu dàng với hai đứa bé: “đi cùng cụ nội đi, cụ sẽ không đánh các con.”

anh không trả lời làm Mạc lão gia không hài lòng lắm. Nhưng mà, dù sao nó cũng chủ động bảo hai đứa bé đi, ông không tính toán chi li nữa.

Ông nhìn hai tiểu gia hỏa, phát hiện hai anh em rất nghe lời ba nói, Mạc Minh vừa mới dứt lời, bọn chúng không do dự, trực tiếp đứng dậy cầm tay nhau đi đến cạnh ông.

Thấy hai đứa bé đứng trước mặt mình, Mạc lão gia nhịn không được vui vẻ.

Hừ... Lúc trước có hai người khoe khoang với ông, nói chất trai của mình biết nói, biết đi, bộ dáng có bao nhiêu đáng yêu. Ông không thèm ngó tới, nghĩ thầm có gì đặc biệt hơn người chứ, ông có hai đứa chất sáu

tuổi, đừng nói là nói hay biết đi, gọi xe đi ra ngoài cũng được. Đáng tiếc, khụ... Hai vât nhỏ này chưa gọi ông một tiếng “Cụ nội”.

Nhưng mà bây giờ được rồi, hai tiểu gia hỏa lại gần, ông có cách để hai đứa gọi mình là “Cụ nội”.

Đương nhiên là nịnh nọt... Khụ khụ, là chủ gia đình, ông cần phải khảo sát bọn chúng một chút.

Nghĩ như vậy, ông chấp tay ra sau lưng, nhìn hai anh em giống nhau viết thư pháp, nghe bọn chúng trầm bổng du dương đọc thơ đường, ông hài lòng vuốt râu.

không tệ, cháu trai dạy hai chất trai rất tốt, lúc đối mặt với trưởng bối khảo sát, lại có thể bình tĩnh như vậy, phát huy như bình thường. Tương lai nhất định có thể đạt được thành tựu.

Trong lòng nghĩ như thế, bên ngoài Mạc lão gia không biến sắc - - phương châm giáo dục của ông từ trước đến nay không lấy khen ngợi là chính. Cho dù đối mặt với hai tiểu gia hỏa, cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy Mạc lão gia nghiêm túc ho khan hai cái, bảo hai anh em không ngừng cố gắng, sau đó... Ông lấy đồ chơi trong tủ ra.

Hai tiểu gia hỏa nhìn nhau.

Mạc lão gia không được tự nhiên hắng giọng nói: “Cái này là thưởng cho các cháu.”

nói xong, chính mình cũng không được tự nhiên.

Quả thật, trong thư phòng của ông, lần đầu tiên xuất hiện đồ chơi trẻ con, bản thân ông cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng mà, ông vẫn tiếp nhận đề nghị của con trai, mua thật nhiều quà gấp mặt cho hai chất trai.

Coi như là đền bù tổn thất lần trước dọa bọn chúng - - ông tự nói với mình như vậy, cũng không ngờ được hai đứa bé từ chối ý tốt của ông.

“Cái này không thể nhận, cảm ơn ông.”

Mạc lão gia nghe vậy sững sờ, không nhận được buồn bực: “Vì sao không thể nhận?”

“Bởi vì ba nói cho chúng cháu biết, không thể tùy tiện nhận quà của người khác.”

Mạc lão gia lập tức phản bác: “Đó là ‘Người khác’, cụ là cụ nội các cháu, cụ nội mua quà cho các cháu, sao không thể nhận chứ?”

Đồ ranh con Mạc Minh, người ngoài và người thân còn không phân biệt được sao?

“Vô công bất thụ lộc.” Ai biết được hai anh em kẻ xướng người họa, trả lời ông một câu cổ ngữ hắc hoi.

Mạc lão gia không biết nên khóc hay nên cười.

“Các cháu có công, chữ viết rất đẹp, thi từ cũng rất tốt, cụ nội đã nói là thưởng cho các cháu không phải sao?”

“Nhưng mà thưởng cũng quá nhiều rồi.”

“Mỗi ngày chúng cháu đều làm thơ cho chị nghe, chị không thưởng nhiều như vậy.”

Hai anh em anh vừa hát xong giờ đến lượt em lên sân khấu, cứ thế làm Mạc lão gia nhúm mày.

“Đó là vì chị hẹp hòi.”

Ông nói chuyện không suy nghĩ - - quả nhiên, hai đứa bé bắt đầu mất hứng.

“Ông à không nên nói lung tung, chị không hẹp hòi, chị là người tốt với chúng cháu nhất trên thế giới.”

Thấy hai chất trai không hẹn mà cùng bắt đầu nói, Mạc lão gia sững sờ, sau đó không tự chủ được sờ râu.

Xem ra, tiểu nha đầu kia rất được lòng người?

67. Chương 67: Tán Thành

Edit: meowlui.

Mạc lão gia hiểu được thì ra mình nói không suy nghĩ, làm hai đứa bé hiểu lầm. Nhưng mà, ông không muốn thừa nhận mình sai, đành ho khan hai tiếng, giả bộ lạnh nhạt bắt đầu đề tài.

“Chị rất tốt với các cháu sao?”

Hai tiểu gia hỏa vừa nghe lời này, lập tức thao thao bất tuyệt nói, Mạc Du bình thường nói không nhiều cũng miệng lưỡi lưu loát, quyết định muốn cho Mạc lão gia hiểu rõ, chị bọn chúng dịu dàng, xinh đẹp như thế nào.

Đứa bé sẽ không cố gắng phóng đại người khen, bởi vậy, Mạc lão gia nghe hai anh em miêu tả xong, cảm thấy tán thành Kỳ Diệu thêm một mức.

Nếu như nha đầu kia thật lòng với hai đứa bé, như vậy, tương lai tiến vào cửa nhà họ Mạc ông, có thể coi hai anh em như con ruột mình.

Nghĩ tới đây, việc nhỏ kia liền quên mất, Mạc lão gia nói thầm một câu “Rất tốt”, lúc hai tiểu gia hỏa liên tục gật đầu, ông nhét hai hộp mô hình vào trong lòng bọn chúng.

“Lấy đi, phải ghép hoàn chỉnh, ghép không xong, không có cơm ăn.”

Đầu hai tiểu gia hỏa đầy hắc tuyến.

ông lão này quả nhiên là kỳ lạ, ở đâu có người như thế này chứ!

không lâu sau, bọn chúng quay lại bên cạnh ba.

Kỳ Diệu không hiểu, hai đứa bé rõ ràng là nhận quà, sao không vui chứ?

Thừa dịp Mạc lão gia nói chuyện với Mạc Minh, Kỳ Diệu tiến đến bên cạnh Mạc Du, hỏi cậu.

Tiểu Mạc Du nhìn Mạc lão gia một cái, bĩu môi, nói nhỏ vào lỗ tai Kỳ Diệu: “Chị, ông muốn em và Mạc Nhiên ghép mô hình, nếu ghép không xong không cho chúng em ăn cơm.”

Kỳ Diệu: “...”

Đây là cái gì...

cô lúng túng nhìn Mạc lão gia điềm nhiên như không, do dự hết lần này đến lần khác, đành phải đem sự chú ý vào mô hình trên tay tiểu tử.

“không sao, chị giúp các em.”

Tiểu tử cười với cô lộ ra răng khểnh.

“Chị yên tâm, cái này không làm khó chúng em được. Hôm nay chúng em nhất định có cơm ăn.”

Kỳ Diệu bị bộ dáng tự tin của cậu chọc cười, nhin không được xoa đầu cậu. Mạc lão gia vừa vận nhìn thấy, thấy một màn ấm áp vui vẻ, sinh ra vài phần tán thành.

Hừ, cháu trai ông cũng có mắt nhìn phụ nữ đấy, tốt hơn nhiều so với anh họ nó.

không để ý tới nhớ tới cháu trưởng mắt sớm, trong lòng Mạc lão gia khó tránh khỏi khó chịu.

“đi thôi đi thôi, đi đánh cờ với ông.” Chính sự đã gần như nói xong, ông cũng không muốn nói nhiều với cháu trai, không muốn phá hư bầu không khí vui vẻ mà hài hòa lên, cho nên đứng dậy.

Sau đó, ông phát hiện cháu trai không đứng dậy.

Ông nghiêm mặt nhìn cháu trai: “Sao còn không đứng dậy, định ở đây sao?”

Mạc Minh mặt không đổi nói: “Lâu lắm rồi cháu không đánh cờ, ngượng tay, bảo ba cháu bồi ngài ấy.”

Mạc lão gia thiếu chút nữa gõ đầu anh: “Vài năm không đánh cờ thì ngượng tay, cháu lờ ai đấy?”

nói trắng ra là cố ý chọc giận ông đây mà.

Mạc Minh nghiêm túc nhìn nơi khác, thấy hai tiểu gia hỏa nhìn anh không chớp mắt, hình như hơi khấn trương, hình như hơi mong đợi.

Thôi được rồi.

anh im lặng không lên tiếng đứng dậy, không tình nguyện đi đến chỗ Mạc lão gia.

Hai tiểu gia hỏa lập tức chuyển buồn thành vui, kích động đuổi theo bước chân hai người lớn.

Mạc lão gia hình như phát hiện ra được điều gì đó, đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn hai đứa: “Hai cháu đi theo làm gì? Có biết đánh cờ không?”

“Biết một chút ạ.” Hai anh em cùng nhau gật đầu.

Mạc lão gia nhíu mày, cảm thấy chuyện nghe được này rất khó tin.

“Được rồi, mang cả ghép hình đi.” Ông mở miệng nhắc bọn chúng không thể quên mô hình.

Hai tiểu gia hỏa được cho phép, liền cầm mô hình, vui vẻ đuổi theo. Kỳ Diệu đều nhìn mấy người họ, cười nghĩ, xem ra Mạc lão gia không có ý định không cho chúng ăn cơm.

Đoàn người đi vào một gian phòng nhỏ hướng nam, bàn cờ ngọc đặt trên bàn, Mạc lão gia và Mạc Minh ngồi đối diện nhau, đám người còn lại chịu trách nhiệm xem đánh cờ. Cha Mạc đánh cờ là tay lão luyện, Mạc Du và Mạc Nhiên là tân thủ, chỉ có Kỳ Diệu, từ đầu tới đuôi rõ ràng là thường dân. Cho nên hai bên lần lượt đắm chìm vào ván cờ, Kỳ Diệu từ đầu tới đuôi không hiểu.

Lúc này, Mạc Minh đột nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Diệu nói: “Nếu em cảm thấy quá nhàm chán thì đến phòng khách xem tivi, nghỉ ngơi một chút.”

Đề nghị săn sóc này tiểu nha đầu từ chối.

“không sao không sao, không nhàm chán.” cô liên tục khoát tay, “Mọi người cứ chơi đi, em học.”

nói như vậy xong, cô phát hiện Mạc lão gia và cha Mạc Minh đều nhìn cô.

Chuyện này không có gì kỳ lạ mà, Mạc Minh nói với cô, mọi người tất nhiên sẽ tập trung chú ý. Nhưng mà, ánh mắt hai vị trưởng bối nhìn cô hơi khác thường, cho nên cô bắt đầu suy nghĩ, lúc này mình nói chuyện có gì đó không ổn không.

cô đương nhiên không đoán được ông nội và cha Mạc Minh nghĩ gì.

Đứa bé Mạc Minh này, có thể chủ động lại tỉ mỉ quan tâm con gái sao?

Bởi vậy, nó đối với cô gái này, là nghiêm túc.

Cha Mạc cảm thấy vui mừng.

Con trai đã nghĩ thông suốt. Ông còn đang lo lắng con trai quá tập trung vào sự nghiệp, biến mình thành kim cương vương lão ngũ ấy chứ.

Đúng là may mắn, ông đột nhiên nghe thấy Mạc lão gia lên tiếng: “Cháu không biết đánh cờ sao?”

Kỳ Diệu lúng túng: “Ách, đúng vậy...”

Làm sao bây giờ? Bốn đời nhà họ Mạc đều biết đánh cờ, ngay cả Mạc Du, Mạc Nhiên là hai đứa bé sáu tuổi cũng biết chút ít, nhưng mà cô... Hoàn toàn không biết gì.

cô bắt đầu lo lắng mình sẽ bị ghét bỏ. Dù sao, ông nội Mạc Minh là người rất nghiêm khắc...

Lo lắng bất an, cô nhìn tiểu Mạc Nhiên ngẩng đầu nói với cô: “Chị, em và anh trai có thể dạy chị.”

cô vui vẻ sờ đầu cậu, dịu dàng nói: “Cảm ơn hai em.”

Hai tiểu gia hỏa cười hì hì nói “không cần cảm ơn ạ”.

“Rất tốt, nếu cháu muốn học, cứ bảo hai đứa bé dạy trước. Đợi khi nào cháu nắm vững kiến thức cơ bản, bác lại dạy cháu.” Lúc này, mọi người lại nghe cha Mạc dịu dàng lên tiếng, tiểu nha đầu thụ sủng nhược kinh.

“không cần đâu ạ, không cần làm phiền bác.”

“Em cứ để ba dạy đi, dù sao ba cũng nhàn rồi không có việc gì làm.”

Ai ngờ lúc cô kinh hoàng khách sáo nói, Mạc Minh lại chặn ngang.

Kỳ Diệu lúng túng: Hóa ra anh không chỉ thích châm chọc ông nội anh, ngay cả cha mình cũng không tha.

Nhưng mà...

cô gái lơ đãng nhìn về phía người đàn ông trung niên vẫn đang mỉm cười, gật đầu cười nói: “Vậy làm phiền bác rồi.”

68. Chương 68: Thân Mật

Edit: meowlui.

Cảm giác mình bắt đầu dung nhập vào đại gia đình này, trong lòng Kỳ Diệu cảm thấy ấm áp.

Sau khi nói xong cũng không tán gẫu nữa, bắt đầu chuyên tâm đánh cờ.

Ánh mặt trời ấm áp, hòa thuận vui vẻ. Nấu một ấm trà xanh, một ít bánh ngọt, cùng nhau ngồi một chỗ, tiếng đánh cờ thanh thúy vang lên.

Kỳ Diệu cảm thấy cuộc sống như vậy thật sự là không tệ.

Khoảng hai giờ sau, mặt trời dần ngả về tây, Mạc lão gia đánh cờ chiến thắng. Mạc lão gia đắc ý sờ râu, phát hiện cháu trai thua không có vẻ mặt gì, hai tiểu gia hỏa thì không phục.

“Sao thế? Cụ nội giỏi hơn ba các cháu đúng không? Có muốn cụ dạy các cháu đánh cờ không?”

Hai tiểu gia hỏa nhìn ông, cùng nhau lắc đầu.

Mạc lão gia buồn bực: Hai đứa ranh con này... Chỉ biết đến cha nó.

“Vậy thì ghép hình đi.” Mạc lão gia bị từ chối không vui phân phó.

Hai tiểu gia hỏa nhú mày.

“Cụ nội, thẹn quá hóa giận là không đúng.”

“...”

Con thô nhỏ đáng chết kia, còn biết “Thẹn quá hóa giận” sao?

Nhưng mà, trong lúc vô thức kêu ông là “Cụ nội”, ông không so đo với hai tiểu quỷ nữa.

Vì vậy, hai tiểu gia hỏa bĩu môi, đi ghép hình, vài người lớn làm theo ý mình, thích làm gì thì làm.

Nhưng bất luận thế nào, bọn nhỏ ở nhà họ Mạc ăn cơm tối, tòa nhà yên tĩnh có mấy phần náo nhiệt. Kỳ Diệu bởi hai đứa bé ghép hình được một lúc, đột nhiên bị Mạc Minh gọi ra ngoài, nói là để hai đứa bé tự mình làm.

“Em chỉ ở cùng với bọn chúng thôi, em sợ bọn chúng cảm thấy xa lạ, không quen.”

“Có gì mà không quen, bọn chúng có thể thích nghi với mọi hoàn cảnh mới.”

Mạc Minh không nghĩ là đúng, theo ý anh, tiểu nha đầu là bạn gái của anh, sao phải hầu hạ hai đứa bé?

Người đàn ông hoàn toàn quên mất, mình mời cô đến là vì chăm sóc hai đứa bé.

anh không e dè đưa cánh tay ra, ôm cô vào lòng, hướng vào một gian phòng khác.

Đối với động tác tùy tiện này của anh, Kỳ Diệu lúng túng tai đều hồng.

“Ông nội và ba anh còn ở đây đấy!” Ngụ ý anh chú ý ảnh hưởng một chút có được không?

Mạc Minh quan sát hai mắt cô, mặt không đổi sắc nói: “Bọn họ ở đây thì sao? Chúng ta không làm việc gì đòi phong bại tục cả.”

Còn “Đòi phong bại tục”...

Kỳ Diệu sắp bị anh làm tức chết.

“đi đường cẩn thận!” Sau đó, cô đành trừng mắt nhìn anh, dè thấp giọng nói xuống, thoát ra khỏi trói buộc của anh, phối hợp đi lên phía trước.

Mỹ nhân chạy, Mạc Minh tất nhiên không cao hứng, mặt lạnh đi theo. Nhưng mà, anh không khống chế lại được ôm cô vào lòng - - cho đến hai người vào phòng cô bôi thuốc lúc trước, người đàn ông vội vàng không kịp đóng cửa phòng, dè lên cửa, một tay đỡ lấy đầu cô, hôn miệng anh đào nhỏ nhắn.

Kỳ Diệu sức lực xưa nay không nhỏ, không biết làm sao khi đối mặt với người đàn ông này, khí lực luôn bị rút đi phân nửa, thân thể cứ mềm nhũn như vậy, tùy ý anh xằng bậy. Khi người đàn ông chiếm đủ tiện nghi buông cô ra, hô hấp cô không được ổn định.

“Sao anh có thể như vậy chứ...” cô tức giận đâm vào ngực anh hai cái, tội không đứng đắn, “Nơi này là nhà ông nội anh đấy!”

“Ở nhà ông nội anh thì sao?” không hiểu nhìn chăm chú đôi môi đỏ hơi sưng của cô, hình như bị anh cắn sưng một ít, “Chúng ta là người yêu, âu yếm thì sao, ông nội và ba anh không biết đâu.”

“Vậy anh kéo em đến chỗ này làm gì?” rõ ràng là có tật giật mình.

Nhìn tiểu nha đầu tức giận, anh nhếch môi mỉm cười.

“Kéo đến chỗ này, tất nhiên là để tiện làm chuyện khác.”

Mặt Kỳ Diệu thoáng chốc thành quả táo. Đặc biệt là khi cô thấy vẻ mặt người đàn ông tà mị nhích lại gần, trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“anh anh anh... anh đừng làm bậy!”

Mạc Minh thấy hai mắt cô tròn tròn, hai tay che ngực, bộ dáng cô vừa dè phòng vừa khẩn trương chọc anh cười.

“Phốc...” Xem ra dọa được cô rồi...

Tiểu nha đầu lập tức hiểu được, người đàn ông này lại hù dọa mình.

“Quá phận!” cô tức giận tiến lên đánh anh hai cái.

Quả đấm nhỏ rơi xuống đầu vai, Mạc Minh không thấy đau, anh cảm thấy trái tim ngứa ngáy. anh mạnh mẽ nắm lấy quả đấm của cô gái nhỏ, kéo cô đến trước ngực, dè lên môi cô, tinh tế hôn.

Cũng không hiểu vì sao, lúc trước đối với phụ nữ - - cho dù là phụ nữ xinh đẹp anh cũng không có cảm giác, bây giờ mỗi lần động vào tiểu nha đầu, trong người anh giống như có một ngọn lửa thiêu cháy toàn thân.

anh nghĩ, đây chính là yêu. anh đã từng nghĩ, không muốn động vào người phụ nữ nào, cứ như vậy cô không hề báo trước xông vào thế giới của anh, chiếm trái tim anh.

Hôn rất lâu Mạc Minh mới buông cô gái ra.

“Yên tâm.” anh nhìn vành tai cô đỏ rực, vừa chạm vào mặt cô vừa khàn giọng nói, “anh sẽ không ép buộc em.”

Đúng vậy, anh hiểu, cô là cô gái giữ mình trong sạch, hoàn toàn không giống với phụ nữ mà anh từng gặp, chân còn chưa bước vào giới giải trí đã bắt đầu vắt óc tìm cách bò lên giường người khác, cũng không giống phụ nữ đã có bạn trai, tuổi không lớn lắm nhưng kinh nghiệm so với kết hôn còn phong phú hơn - - thử hỏi, một cô gái tốt như vậy, anh sao có thể không thương tiếc cô được?

Lần đầu tiên của bọn họ, phải để đến đêm tân hôn.

Tưởng tượng đến tương lai tâm tình người đàn ông thoải mái hơn. Mà anh trịnh trọng cam kết làm trái tim Kỳ Diệu đập thành thịch.

thật thần kỳ, rõ ràng là người đàn ông cô mới quen nửa năm, nhưng cô lại tin nhiệm anh vô điều kiện.

“đã như vậy, anh không cần động thủ với em...” Tiểu nha đầu chu miệng, nhẹ giọng oán trách.

Mạc Minh cười.

“Việc này không được.” nói xong, anh còn đặc biệt hôn cổ cô một cái, “Em không thể tước đoạt quyền lợi làm bạn trai của anh.”

Kỳ Diệu mặt đỏ tới mang tai đánh anh một cái. Đương nhiên, anh vẫn không đau.

Hai người vành tai và tóc mai chạm nhau trong chốc lát, Mạc Minh mới buông cô ra, ôm cô ngồi trên ghế sofa nhỏ, vừa nghịch di động vừa sờ tóc đối phương.

“Chúng ta không cần đi bồi ba và ông nội anh sao?”

“không cần.”

“Như vậy hình như không được tốt lắm?”

“không có gì mà không tốt cả.”

Thấy nha đầu trầm mặc, người đàn ông cầm tóc cô vòng qua ngón tay dừng động tác lại.

“Dù sao, sau này em sẽ có thời gian bồi bọn họ nói chuyện.”

Tiểu nha đầu thật vất vả mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường lại hồng.

Bị người ta nói mình là nàng dâu, cháu dâu, cảm giác... Rất ngọt ngào, làm sao bây giờ?

69. Chương 69: Phát Hiện

Edit: meowlui.

Vì để tránh cho mình ở trước mặt trưởng bối nhà họ Mạc biến thành kẻ háo sắc, Kỳ Diệu vội vàng thu hồi tâm tư, nghiêm túc nhìn về phía Mạc Minh hỏi một người.

“Đúng rồi, đến đây đã nửa buổi chiều, sao em không thấy bác cả vậy?”

Đúng vậy, đây là ông nội của Mạc Du và Mạc Nhiên! Lẽ nào Mạc lão gia không cho ông đi gặp cháu nội?

Đối mặt với nghi vấn của cô, Mạc Minh trầm mặc một lúc lâu. Kỳ Diệu cảm thấy, có khả năng cô nói sai vấn đề rồi.

“thật xin lỗi... không phải em cố ý muốn thăm dò hỏi bác anh. anh, anh coi như em không hỏi là được rồi.”

Tiểu nha đầu lập tức xin lỗi, người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô. anh ôm cô vào lòng, hôn tóc cô.

“anh không phải không muốn nói cho em biết.” anh biết rõ, cô là cô gái tâm địa thiện lương, làm mọi thứ vì hai đứa bé mà thôi, “Chỉ là không biết nên nói như thế nào.”

Tiểu nha đầu nghe vậy, trong lòng buồn lổn. May mắn, anh coi cô như người thân của mình, thậm chí bằng lòng nói về việc riêng của trưởng bối nhà mình.

“không sao, nếu anh không tiện nói, khi nào nói cũng được.” Tiểu nha đầu dịu dàng an ủi.

“Cũng không phải là không tiện.” Mạc Minh ôm chặt lấy cô, “anh nghĩ, chắc là ông nội nhốt bác cả, phong tỏa tin tức hai đứa bé đến đây làm khách.”

“Hả?” Kỳ Diệu lúng túng, “Như vậy à?”

nói thật, cô rất khó tưởng tượng, một người tuổi không khác biệt so với ba cô lắm, lại bị cha mình đối đãi như thế - - giống như là dạy dỗ đứa bé không nghe lời.

Trong giọng nói của Kỳ Diệu có kinh ngạc và một chút không đồng ý, Mạc Minh không để lại dấu vết thờ dài.

“Chuyện của ông nội và bác cả, anh cũng chỉ có tâm mà không có lực. nói cho cùng, chung quy anh vẫn là văn bối.” Chuyện của trưởng bối, anh không thể định đoạt được.

Kỳ Diệu nhất thời không nói gì, đành phải đưa hai cánh tay ra, ôm lấy người đàn ông cô yêu.

“Đừng khổ sở, bọn họ là cha con, coi như là nể mặt hai đứa bé, một ngày nào đó có thể phá bỏ chiến tranh.” Mặc dù không biết mặt vị bác cả, nhưng cô vẫn cố gắng cầu nguyện.

“Ừ.” Mạc Minh trả lời nhẹ nhàng, nhịn không được để sát môi vào trán tiểu nha đầu.

Nhưng mà, hai người không nghĩ tới, lúc môi anh sắp chạm vào trán cô, hai tiểu gia hỏa tung tăng từ ngoài phòng chạy vào, liên tục gọi “Ba, ba”. Mạc Minh và Kỳ Diệu sợ hãi kêu lên, đáng tiếc, nụ hôn kia đã định, anh không kịp thu lại miệng mình.

Vì vậy, hai tiểu tử vốn đang hớn hỏ, sững sờ thấy ba hôn chị.

Mạc Du và Mạc Nhiên cùng ngơ ngẩn.

Ủm? Bọn chúng trông thấy cái gì thế? Vì sao ba lại hôn chị? Hơn nữa, bọn họ còn ngồi rất gần!

Đối mặt với hai tiểu tử nghi hoặc không hiểu, hai người lớn cũng như bị điện giật, bỗng chốc cách xa. Vì che dấu bất an trong lòng, Kỳ Diệu liên tục sửa sang lại đầu tóc, lần đầu tiên cô không dám nhìn vào mắt hai anh em. Mạc Minh xưa nay luôn là ảnh đế xưng hùng giờ phút này cũng không tránh khỏi bối rối.

Cũng may anh là ba mà hai đứa bé sùng bái nhất, cũng là thần tượng ngàn vạn người yêu thích, không đến mười mấy giây đồng hồ, anh đã khôi phục lại sắc mặt bình thường, khẽ giận tái mặt, nói với hai tiểu gia hỏa, “Vào phòng không biết gõ cửa trước sao?”

Nhưng mà, rất là lạ, vừa rồi rõ ràng là anh đã khóa cửa, không lẽ anh khóa trượt tay? Thực ra là không khóa?

Lúc anh đang suy nghĩ hai đứa con trai anh đã hồi phục lại tinh thần, cúi đầu xin lỗi: “thật xin lỗi, ba, chúng con quên mất.”

Mạc Minh “Có tật giật mình” đương nhiên không thể nín lấy chuyện nhỏ này, nhất là khi anh thấy trong tay hai đứa bé mỗi đứa cầm mô hình rất đẹp, biết vì sao các con lại quên mất.

“Lần sau chú ý một chút.” anh nói đơn giản với hai đứa bé, cây ngay không sợ chết đứng chuyển đề tài, “Cầm trong tay cái gì thế?”

Hai tiểu gia hỏa thấy ba hình như không tức giận, thấp thỏm trong lòng tan thành mây khói. Nhất là tiểu Mạc Nhiên, lập tức vui vẻ mang mô hình tới, cậu thích nhất là biểu hiện thành quả cố gắng gần một tiếng đồng hồ cho ba và chị nhìn. Mạc Du làm anh thì chậm hơn vài bước, ánh mắt vẫn còn nhìn Mạc Minh và Kỳ Diệu.

“anh anh, anh mau đưa cho ba và chị xem.” Khi em trai gọi cậu đến thì cậu mới bước nhanh hơn về phía trước.

Chỉ là, Kỳ Diệu không biết có phải ảo giác không, cô cảm thấy, lúc tiểu Mạc Du mang mô hình tới cho bọn họ nhìn, hình như đang quan sát cô và Mạc Minh.

Đột nhiên cô có cảm giác bị bắt ngay tại trận làm sao giờ?

Kỳ Diệu là cô gái trưởng thành, cứ thế bị hai đứa bé sáu tuổi làm đỏ mặt.

“Chị, mặt chị thật đỏ.” Hết lần này đến lần khác, cô còn nghe tiểu Mạc Nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Kỳ Diệu hận không thể đào cái hang chui xuống.

“Ách, trong phòng hơi nóng...”

“Nóng ă? Em không cảm thấy nóng mà?”

Bộ dáng tiểu tử nghiêng đầu, làm Kỳ Diệu lúng túng.

“Con không nóng không có nghĩa là người khác cũng không nóng.”

Mạc Minh kịp thời giải vây, tiểu tử mới hiểu “A” một tiếng, đem sự chú ý chuyển rời sang mô hình trong tay.

“Ba, chị, hai người nhìn xem, cái này là em và ông nội cùng nhau ghép!”

“Ừ, thật là đẹp.”

Mạc Minh mỉm cười, mọi lần chịu trách nhiệm khen ngợi đều là Kỳ Diệu. Chỉ là bây giờ khác, trong lòng có quấy, cô không sờ đầu cậu.

Mạc Du nhảy cảm tình huống hơi khác lạ, nhìn chằm chằm Kỳ Diệu, không lên tiếng.

một phút sau, hai lớn hai nhỏ bị gọi xuống lầu ăn cơm, sự việc này cứ thế bị bỏ qua.

Ném đồ ăn không ngon như ba và chị làm, hai tiểu gia hỏa sờ bụng, ngẩng đầu nhìn các trưởng bối nói chuyện về hai người.

Lúc này, Mạc lão gia cây ngay không sợ chết đứng mà tỏ vẻ, chính mình sẽ phái một chiếc xe đi theo bọn họ trở về, lý do là mang những quà ông mua đến nhà Mạc Minh.

Kỳ Diệu lúng túng: Có bao nhiêu quà chứ, còn đặc biệt lái một chiếc xe mang đi?

Khóe miệng tiểu nha đầu giật giật, Mạc Minh mặt không đổi bắt đầu chăm chọc - - sau đó, anh nghiêm mặt, chân bị Mạc lão gia giẫm cho.

“Tiểu tử thú! Ông tặng quà cho chất trai của ông, còn phải cháu đồng ý sao?”

Mạc Minh mặt không đổi sắc tim không đập nhanh nhìn về phía trước, trong lòng khẽ mỉm cười.

Mạc lão gia cố chấp, cuối cùng cũng có một ngày nói thẳng ra như vậy.

70. Chương 70: Yêu Đường

Edit: meowlui.

Hai người đưa hai tiểu gia hỏa về nhà, tâm tình thoải mái hơn. Kỳ Diệu nhìn lái xe nhà họ Mạc mang túi lớn túi nhỏ ra vào biệt thự, cảm thấy những thứ này bọn họ mang về hoàn toàn là có thể.

“Ông nội anh kiểm soát phái người đến nhìn thôi.” Mạc Minh thấy cô mơ hồ nên nói.

Kỳ Diệu liền hiểu cười một tiếng.

không chừng tiếp theo sẽ là Mạc lão gia đích thân đến đây.

cô gái nhỏ cảm ơn lái xe, quay đầu đổi dép, vào nhà rửa tay, chuẩn bị tắm cho hai đứa bé.

“Bảo bọn chúng tự mình tắm, em cũng mệt rồi.” Lúc này Mạc Minh lại lên tiếng.

Hai tiểu gia hỏa nghe thấy nhện không được chu miệng: Bọn chúng thích chị tắm cho, nhưng không hiểu vì sao, ba gần đây càng ngày càng không thích chị giúp bọn chúng.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng bọn chúng cũng không hy vọng chị mệt, cho nên cười với chị, bảo cô cũng đi tắm đi. Kỳ Diệu biết bọn chúng hiểu chuyện, cũng không kiên trì, đưa bọn chúng vào phòng tắm xong, cô cầm quần áo đi tắm.

Miệng vết thương trên lưng đã tốt hơn nhiều, cô không cần phải phiền Mạc Minh giúp. Hai mươi phút sau, Kỳ Diệu từ trong phòng tắm đi ra, đi đến ban công lau tóc. một lát sau, cô nghe thấy một tiếng “Chị”, cúi đầu thấy Mạc Du đang cầm một ly sữa chua.

“Chị uống đi.”

“Cảm ơn em.”

Kỳ Diệu cười tiếp nhận ý tốt của cậu, thầm nghĩ không hổ là thiên sứ nhỏ của cô.

Nhưng mà, khi cô mang ly sữa chua đến miệng, cô tuyệt đối không nghĩ tới, mình vừa uống một ngụm liền phun ra.

“Chị, có phải chị với ba đang yêu nhau không?”

“Phụt khụ - - khụ... Khụ khụ - -”

“Chị, chị không cần vội vậy chứ?”

Làm sao có thể không vội chứ?

Tại Kỳ Diệu bỗng chốc hồng, vừa ho khan vừa cố gắng điều chỉnh tâm tình bản thân.

cô rất vất vả khôi phục được một chút, nhìn cậu lo lắng, nuốt nước miếng hỏi: “Em... Em nghe ai nói?”

“không nghe ai nói ạ, em nhìn ra được.” Mạc Du nói đâu ra đấy, Kỳ Diệu nghe được sợ hết hồn.

Mẹ ơi! cô và Mạc Minh biểu hiện rõ ràng như vậy à? Đến đứa bé năm tuổi cũng nhìn ra được sao?

cô gái hai mươi hai tuổi chột dạ.

Nhưng mà, mười mấy giây sau, tâm tình cô tốt hơn, dưới cái nhìn soi mói của cậu, nghiêm túc ngồi xổm xuống nói: “Nếu như là thật, em và Mạc Nhiên có tức giận với chị không?”

cô dè dặt hỏi, không ngờ được cậu lại nhú mày, không hiểu hỏi ngược lại: “Vì sao chúng em phải tức giận?”

“Chính là, chính là...” Kỳ Diệu không biết nên nói như thế nào.

“Chị, chị yên tâm, em và Mạc Nhiên không tức giận. Chúng em rất vui, vì chị và ba là người mà chúng em thích nhất!”

Giọng nói ngây thơ của cậu và ánh mắt đơn thuần, xua tan mây đen trong lòng Kỳ Diệu.

“Cảm ơn các em.” Mũi cô chưa xót, cầm tay cậu.

Cậu cười ngọt ngào, vẻ mặt thành thật truy hỏi: “Chị, chị và ba thật sự đang yêu nhau sao?”

Kỳ Diệu nhìn đôi mắt to của cậu, nghiêm túc gật đầu.

Mạc Du lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Quá tốt!”

Kỳ Diệu thở phào nhẹ nhõm.

thật tốt, hai đứa bé không phản đối, hình như còn rất vui vẻ.

“Chị, chị sẽ thành mẹ chúng em sao?” Nhưng ai có thể ngờ, tảng đá trong lòng cô vừa mới rơi xuống, một tảng đá khác lại xuất hiện.

Kỳ Diệu đỏ mặt.

“Việc này...” Việc này cô nên trả lời thế nào...

“Chị, em hy vọng chị có thể thành mẹ chúng em, bởi vì nếu như chị là mẹ, ba sẽ không mất hứng.” Lúc chân tay Kỳ Diệu lúng túng, cậu đột nhiên nói ra lời trong lòng.

“Trước kia ba không cao hứng sao?” cô bị lời nói của Mạc Du làm hiểu kỳ.

“Có ạ, trước đây em và Mạc Nhiên hỏi ba, mẹ chúng em ở đâu, mỗi lần hỏi ba đều không cao hứng, về sau, chúng em không dám hỏi.” nói xong, cậu kim lòng không được cúi đầu.

Bộ dáng cô đơn của cậu làm Kỳ Diệu đau lòng. cô nhớ tới người phụ nữ chạy ra đường, nghĩ đến khuôn mặt giống hai đứa bé này.

“Vậy các em... Nghĩ mẹ như thế nào?” cô sờ đầu cậu, dịu dàng hỏi.

Mạc Du nhìn cô, suy nghĩ mấy giây, cuối cùng lắc đầu.

“Chúng em không biết mẹ như thế nào, tên gọi là gì.” nói xong, cậu nhìn chăm chú Kỳ Diệu, “Nhưng mà, chúng em hy vọng có thể có mẹ giống như chị vậy.”

Vừa dứt lời, cậu cười ngọt ngào với Kỳ Diệu.

“Chị, chị có thể làm mẹ chúng em không?”

Vòng tới vòng lui, lại quay về vấn đề trên, Kỳ Diệu đỏ mặt.

“Chị...”

“đang nói gì đấy?” Lúc cô lâm vào tình thế khó xử, anh đột nhiên xuất hiện nói, một lớn một nhỏ lần lượt đứng nhìn.

“Ba...” Vốn vụng trộm hỏi chị, kết quả là bị ba bắt tại trận, trong lòng Mạc Du khó tránh khỏi căng thẳng, ngẩng đầu nhìn ba không chớp mắt.

“không còn sớm nữa, đi ngủ đi.” May mà ba không truy tìm nguồn gốc, chỉ nói một câu, đưa mắt nhìn cậu chạy đi như được đại xá.

Kỳ Diệu mặt đỏ tới mang tai đứng dậy, không dám nhìn vào mắt Mạc Minh.

“đang nói chuyện gì thế?” Lúc này, người đến còn tự ý dời mắt nhìn cô, không mẫn không nhạt nói ra nghi vấn lúc này.

Kỳ Diệu lại lúng túng.

“không có gì...”

“anh đều nghe thấy, Mạc Du hỏi em có phải sẽ trở thành mẹ của nó và Mạc Nhiên không.”

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt tiểu nha đầu đều đều đỏ.

anh cố ý à!

cô đỏ mặt cầm chặt ly sữa chua trong tay, không biết làm sao. Mạc Minh nhìn bộ dáng cô then thùng, cuối cùng kìm nén không được, đi lên phía trước, ôm lấy cô vào lòng.

“Em bằng lòng không?” anh thu hồi vẻ mặt hài hước, dịu dàng hỏi cô.

“Bằng lòng cái gì...” Tiểu nha đầu nhẹ giọng trả lời, quyết định có thể giả ngu liền giả ngu.

“Làm mẹ hai đứa bé.” không biết làm sao mặt với đối phương da còn dày hơn tường thành, không hề nghĩ ngợi trực tiếp nói ra.

Kỳ Diệu chỉ cảm thấy cả người mình sắp bốc cháy.

“Có người qua loa như thế sao...” Cuối cùng, cô ở trong lòng anh lúng túng “Chỉ trích” anh tùy tiện.

“anh qua loa chỗ nào? anh đã suy nghĩ kĩ.”

“Em nói là anh tùy tiện! Quá tùy tiện, có người cầu hôn như vậy sao...”

Tiểu nha đầu không hài lòng nói thầm, chọc chọc lồng ngực anh, đem người chọc cho cười.

“hiện tại chỉ là khảo nghiệm, bản chính thức còn chưa có login.”

Lời vừa nói ra, Kỳ Diệu tức chọc anh hai cái.

Có người nào lấy cầu hôn ra đùa giỡn không?

Nhưng nghĩ lại, bản chính thức... cô vẫn rất mong đợi.

Đúng vậy, mỗi cô gái đều thích một lời cầu hôn lãng mạn, Kỳ Diệu cũng không ngoại lệ. cô tin Mạc Minh sẽ không để bụng, tùy tiện mở miệng mang nửa đời sau cho mình.

Hừ, thế nào cũng phải có bữa tối anh nấu dưới nến chứ? Còn có bó hoa hồng lớn và chiếc nhẫn xinh đẹp...
Ừm, quỳ gối có thể miễn.

Trong lòng nhin không được phác họa bức tranh tương lai, tâm tình tiểu nha đầu tốt hơn, trên mặt vui vẻ hơn.

“Tại sao không nói chuyện? Hả?” Lúc này, giọng nói dễ nghe của anh kéo cô về hiện thực.

“Em đang nghĩ, lúc nào anh mới nịnh em.” Kỳ Diệu đồng dạc nói, giọng điệu lại giống như làm nũng, làm trái tim Mạc Minh ngứa ngáy.

“Ừm, nhất định là em không đoán được.”

Khẩu khí chắc làm tiểu nha đầu hào hứng, cô ôm anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng, đôi mắt ngập nước nhìn anh, tò mò hỏi anh là gì.

“nói cho em biết, có thể còn ngạc nhiên mừng rỡ không?”

“nói một chút thôi.”

“không thể nói.”

“một chút cũng không được...”

“không được.”

Kỳ Diệu hạ quyết tâm, nhón chân lên, chủ động hôn mặt anh hỏi: “Như này có nói hay không?”

Mạc Minh vui vẻ nhếch khóe miệng, nhíu mày nói: “thật đáng tiếc, như vậy cũng không thể đả động đến anh.”

“Người xấu.”

“Thỉnh thoảng thôi.”

“Hừ...”

Dưới bóng đêm yên tĩnh, trăng sáng bà bà mắc cỡ trốn vào trong đám mây không dám nhìn hai người - - không biết cùng lúc đó, một bàn tay đang gửi hình ảnh đi, mà nó, sắp làm cho cuộc sống yên bình của bọn họ nổi lên sóng to gió lớn.

71. Chương 71: Vạch Trần

Edit: meowlui.

Chủ nhân của nick Bạch Liên Hoa im lặng nhiều ngày - - mẹ Mạc Du và Mạc Nhiên, đột nhiên lại lên tiếng.

Lần này cô ta trực tiếp tung ra ảnh chụp Mạc Minh mang Kỳ Diệu và hai đứa bé đến nhà họ Mạc, lại thay đổi cách viết, chỉ viết đơn giản một câu: Đây là một nhà bốn người sao?

Blog này vừa đăng lên, bạn bè trên mạng lại bùng nổ.

Nếu như lúc trước mọi người còn suy đoán, lúc này có thể hoàn toàn chắc chắn - - chủ nhân chưa bao giờ chỉ mặt gọi tên, chính là mẹ con trai ảnh đế.

Hơn nữa! Hơn nữa! Lúc này ảnh đế còn đi cùng tiểu trợ lý?

Căn cứ vào hành động thân mật của hai đứa bé và Kỳ Diệu, dân mạng đã nhận định: cô chính là “Tiểu trợ lý” lúc trước luôn đăng blog.

Mẹ nó! Lúc trước không phải nói là chỉ chăm sóc con nam thần sao?

Lâu trên ngây thơ quá, người từng thấy bảo mẫu nhỏ tuổi như vậy sao?

Lâu trên mới trẻ tuổi, mới ngây thơ, từ xưa đến nay, bảo mẫu... không, chuyện tiểu tam đập ngã chính thất còn thiếu sao?

Lâu trên là quân của chủ nhân blog Bạch Liên Hoa sao? Các người mở to mắt ra nhìn xem chưa? Làm sao các người biết Bạch Liên Hoa là chính thất? Trợ lý là người thứ ba chứ?

Chắc chắn, chờ đợi đại chiến cuối cùng.

F*ck! không có người đau lòng cho nam thần nhà ta sao? Dựa vào cái gì anh bị một học sinh trung học câu dẫn chứ!

cô gái này lớn lên rất xinh đẹp, muốn mỏng có mỏng, muốn ngực có ngực, còn trẻ tuổi, có thể làm cho đàn ông bảo vệ.

Cút đi được không?

...

Sáng sớm liền nhìn những bình luận này, Kỳ Diệu cũng ngốc rồi.

“Làm sao bây giờ? Hình như em biến thành người thứ ba...” cô cầm di động, nghiêm túc hỏi bạn trai cô.

Mạc Minh mặt không đổi im lặng một lúc lâu, ôm cô vào lòng, trầm giọng nói “Ủy khuất em rồi.”

Bộ dáng thâm trầm dịu dàng như vậy, lại làm tiểu nha đầu bật cười.

“Được rồi, dù sao em mới là ‘Vợ cả’, không sợ bóng sợ gió.”

“Em nghĩ thoáng nhĩ.”

“Đó là đương nhiên. anh không biết lúc trước em nhập học, giáo viên đã dạy chúng em, về sau nếu nổi tiếng nhất định không cần để ý những lời bóng gió trên web.” Kỳ Diệu nói, thay đổi vẻ mặt vừa chết lặng kia, “Fan của anh nhiều như vậy... anh cũng không phải đối với em như vậy mà?”

Mạc Minh cười, nghiêng đầu hôn môi cô.

Người phụ nữ anh nhìn trúng, quả nhiên không kém bậc mày râu.

“Ừm, cái này là ban thưởng cho em.”

Thấy cô gái oán trách lườm anh một cái.

“Ai muốn anh ban thưởng...”

Lời còn chưa dứt, cô phát hiện sắc mặt người đàn ông cứng lại - - cô nhìn theo ánh mắt anh, là hai đứa bé khuôn mặt xinh đẹp giống nhau.

Trong khoảnh khắc này, cô mặt mày thất sắc.

“Hi hi, chị xấu hổ, ba cũng xấu hổ.” Chỉ thấy Mạc Nhiên ăn mặc chỉnh tề kéo tay anh trai, cười tủm tỉm ngẩng đầu nhìn hai người, không e dè gì nói.

không thể nghi ngờ, cậu chắc cũng nhìn ra được cái gì đó, hoặc là tối hôm qua nghe anh em sinh đôi của mình nói.

Kỳ Diệu lúng túng không biết nên làm gì cho phải, Mạc Minh thì - - vẫn là chủ gia đình, đề thấp giọng nói, bảo hai đứa bé đi đánh răng rửa mặt.

Hai đứa bé vui vẻ cầm tay nhau rời đi. Trước khi đi, Mạc Nhiên còn quay đầu lại nhìn, mặt mày hớn hở quơ quơ bàn tay nhỏ bé với cô, giống như cổ vũ cô.

Kỳ Diệu vừa lúng túng vừa buồn cười, cô không nỡ trách hai đứa bé đáng yêu, đành phải đẩy lên người Mạc Minh.

“Đều tại anh, sau này ban ngày không được phép hôn em.”

“Việc này không được, em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Kỳ Diệu nổi cáu, che mặt chạy đi. Mạc Minh đứng tại chỗ không nhúc nhích, cười nhìn bóng lưng cô, lúc cô biến mất thì thu lại vẻ mặt.

anh lấy điện thoại di động ra, không nhanh không chậm nhìn thông tin ghi chép, đồng thời bước ra ngoài ban công.

Tìm được số điện thoại nhiều năm anh chưa từng thấy, anh ấn phím gọi.

Thời gian xa cách sáu năm, số kia vẫn không đổi. âm thanh đổ chuông vang lên, sau đó đổi thành âm thanh khác.

“Alo?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ uể oải, trực giác nói cho Mạc Minh, người này là người anh muốn tìm.

“Tôi gửi tin nhắn riêng cho cô, vì sao cô không trả lời tôi?” anh nói thẳng vào vấn đề, đánh phủ đầu đối phương.

“Mạc Minh, là anh sao?”

“không phải cô hy vọng tôi chủ động liên lạc với cô sao? Sao thế? Còn chưa đủ thành ý à?”

Nghe người đàn ông lạnh lùng nói, người phụ nữ im lặng một lúc lâu.

“Tin nhắn kia, vài ngày sau em mới đọc, em sợ... Sợ quấy rầy anh...”

“Gần đây không phải cô làm chuyện quấy rầy đến tôi sao? không kém tin nhắn riêng này đâu.”

Đối phương lại im lặng.

“nói đi, cô muốn gì?” Mạc Minh thấy cô ta không lên tiếng, cũng không có ý định tổn nước miếng với cô ta, liền đi thẳng vào vấn đề.

“Em muốn gặp đứa bé.”

“không được.”

“Vì sao lại không được?” Bị người đàn ông từ chối, người phụ nữ vừa mới bình tĩnh đột nhiên kích động.

“Từ lúc cô sinh ra bọn chúng liền lựa chọn vứt bỏ, bây giờ có tư cách gì, thể diện gì gặp bọn chúng?”

“Em...”

“Tôi nói rõ cho cô biết, bọn chúng đều không biết mẹ mình thế nào, bọn chúng là con trai tôi, là con trai tôi, vĩnh viễn không là con trai cô.”

“Mạc Minh...”

“Nếu cô cảm thấy áy náy với tôi, như vậy đừng quấy rầy hai đứa bé. Cuộc sống hiện tại của bọn chúng rất tốt, cũng có người chăm sóc, bọn chúng không cần một người mẹ vô tình vô nghĩa, lại không có lý do gì thừa nhận cô.”

“Mạc Minh, em không phải là...”

“Nếu như cô muốn tiền, tôi có thể cho cô, nhưng nếu cô muốn người, tôi khuyên cô đừng nghĩ tới.”

Người phụ nữ đầu bên kia điện thoại không lên tiếng nữa, dường như rất lâu sau, Mạc Minh mới lơ mơ nghe được cô ta dùng sức thở.

“thật xin lỗi.” Lúc sau, cô ta nghẹn ngào nói, “không phải em cố ý gây phiền toái cho anh, chỉ là em... Muốn gặp bọn chúng.”

“Ha ha...” Nhưng mà đối mặt với lời thanh minh của cô ta, người đàn ông chỉ cười lạnh.

Người phụ nữ nghe được anh cười, cô ta không phản bác được.

“Xin lỗi.”

“Nếu thật sự muốn xin lỗi, liền xóa những blog giả mù sa mưa kia, thuận tiện khóa tài khoản, an phận thủ thường đi.”

Mạc Minh lạnh lùng nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng chán ghét người phụ nữ này so với sáu năm trước, chỉ có hơn chứ không kém.

Người phụ nữ không nói gì, anh quyết định không nghĩ tới, trưa hôm đó, đối phương lại bấm một dãy di động khác.

Chứng kiến số lạ xuất hiện trên màn hình di động, Kỳ Diệu vốn định không nhận. Nhưng mà, trong khoảnh khắc đó, trực giác mách bảo cô, ma xui quỷ khiến cô lại nhận điện thoại.

Sau vài giây, cô thay đổi sắc mặt.

Mẹ Mạc Du, Mạc Nhiên gọi điện cho cô, muốn gặp mặt riêng cô ngoài quán cà phê.

cô tự nhiên do dự, có đi hay không.

Nhưng mà đối phương nói một câu, đánh trúng uy hiếp cô.

“Kỳ tiểu thư không cần lo lắng, tôi chỉ muốn nói cho cô biết chuyện năm đó. Tôi không muốn... không muốn đem những lời này vào trong quan tài.”

Đột nhiên xuất hiện lý do như kim châm vào tim Kỳ Diệu, cô nghe giọng người phụ nữ uể oải, chắc cũng không sống bình yên.

Mặc dù cô không có tình cảm với người này, nhưng vẫn đồng ý.

Nhờ đâu... Nhờ đâu người ta thật sự có nỗi khổ tâm thì sao?

Dù sao cô ta cũng là mẹ ruột hai đứa bé, cô cảm thấy, nếu cô là bạn gái của Mạc Minh, hai người cũng sắp bàn đến chuyện kết hôn, cô có nghĩa vụ tìm hiểu rõ tình hình thực tế.

Vì vậy, cô dựa theo đối phương cầu xin, gạt Mạc Minh, đúng giờ hẹn đến, hơn nữa còn thuận lợi nhìn thấy một người phụ nữ trẻ tuổi.

Quả nhiên là người lần trước cố ý lao ra cản xe cô.

“Chuyện lần trước tôi thật sự rất xin lỗi, dọa cô sợ rồi.” Thấy Kỳ Diệu chậm rãi ngồi xuống, người phụ nữ nói xin lỗi cô trước.

“không sao, tôi gần như đã quên chuyện kia rồi.” Kỳ Diệu bình tĩnh nói, cẩn thận quan sát người phụ nữ đối diện.

cô ta có khuôn mặt thanh tú, người nhìn rất gầy, khí sắc cũng không quá tốt, nói khoa trương một chút, quả thực hình như là dinh dưỡng không đầy đủ.

Nhưng mà trong lòng Kỳ Diệu biết, đối phương sở dĩ mặt vàng, thân thể gầy gò đều vì cô ta mắc bệnh tiểu đường rất nghiêm trọng.

Ánh mắt cô di chuyển, nhìn cốc trong suốt của đối phương, quả nhiên, đối phương uống nước lọc.

“Hôm nay tôi mời cô tới là có mấy lời muốn nói với cô.” Đối phương hình như cũng không chú ý cô lén lút, chỉ cười gượng hai tiếng, lời nói xoay chuyển, đi thẳng vào vấn đề, “Tôi biết, bây giờ cô là bạn gái Mạc Minh, chuyện của tôi và anh họ anh ấy, còn chuyện hai đứa bé, chắc anh ấy cũng nói cho cô một ít rồi.”

Kỳ Diệu không tỏ ý kiến gì, chỉ im lặng cùng cô ta đối mặt.

“Tôi... Lúc tôi mười mấy tuổi, liền chuẩn đoán mắc bệnh tiểu đường rất nghiêm trọng. Từ đó trở đi, tôi không giống với bạn bè cùng trang lứa. Nhảy cảm, yếu ớt, quái gở... Thậm chí lúc không có người, trở nên mắc bệnh tâm thần. Lúc tôi thống khổ nhất, bất lực nhất, tôi gặp Mạc Minh, cũng gặp anh trai anh ấy. Hai người bọn họ một người lạnh lùng, một người dịu dàng, nhưng rất quan tâm tới tôi. Cho nên... Tôi kim lòng không được... Thích một trong hai bọn họ.”

nói đến đây, cô ta thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kỳ Diệu trong dự liệu.

“cô nghĩ không sai, lúc đầu người tôi thích là Mạc Minh. Đáng tiếc, anh ấy không có ý với tôi, tôi rất khổ sở, vắt óc suy nghĩ làm sao để anh ấy có thể tiếp nhận tôi. Cho nên, tôi liền quan hệ thân mật với... anh họ anh ấy. Tôi thừa nhận, lúc đầu, tôi chỉ lợi dụng tình cảm của anh họ anh ấy, nhưng về sau... anh ấy biết rõ tôi lợi dụng anh ấy đến gần Mạc Minh, anh ấy vẫn tốt với tôi, trái tim tôi không phải là tảng đá, tôi bị cảm động, dần dần thích anh ấy, thậm chí... Thậm chí cam tâm tình nguyện sinh đứa bé cho anh ấy.”

“Sáu năm trước, tôi có thai Mạc Du và Mạc Nhiên, mỗi ngày tôi đều ảo tưởng, sau này có thể sống với đứa bé và người tôi yêu. Đáng tiếc, ông trời cảm thấy tôi không có tư cách được anh ấy yêu, sau khi sinh hạ hai đứa bé, bệnh tình tôi chuyển biến xấu hơn. Tôi thậm chí không thể tự chăm sóc mình, đừng nói là... Cùng anh ấy chăm sóc hai đứa bé.

Lúc đó, người nhà tôi liên lạc được với một bệnh viện nước ngoài, nói nếu như tôi sang đó, có lẽ sẽ sống được. Tôi không có dũng khí nói cho anh ấy biết tôi đi có khả năng không về được, cho nên tôi lựa chọn ra đi không từ biệt. Nhưng mà... Nhưng mà tôi nằm mơ cũng không nghĩ đến, anh ấy sẽ hiểu lầm tôi không muốn sống cùng anh ấy, vì đuổi theo mang tôi trở về, gặp tai nạn xe cộ.”

nói đến đây, người phụ nữ nước mắt mông lung.

“Người nhà sợ tôi nghĩ quẩn trong lòng, đành phải gạt tôi, không nói tin tức anh ấy qua đời. Lúc tôi nghe được tin này, đã là ba năm sau.” Người phụ nữ dừng lại, đưa tay lau nước mắt, “Kỳ tiểu thư, cô biết không? Khi đó, tôi hối hận thật sự muốn tìm cái chết! Tôi ngu xuẩn, nhu nhược như thế, vì sao lại không nói rõ ràng cho anh ấy chứ? Tại sao phải làm anh ấy nghĩ ngợi lung tung?”

Kỳ Diệu không trả lời cô ta, chỉ nhú mày nhìn.

“Nhưng mà anh ấy đã không còn, thân thể tôi không thể khôi phục lại như bình thường, tôi lại càng không có dũng khí đối mặt với hai đứa bé tôi vứt bỏ ba năm trước... Tôi...”

“Cho nên, ba năm sau, cô liên tục không tới tìm đứa bé, cũng không tìm Mạc Minh sao?”

Cuối cùng cô nói, người phụ nữ ngẩng mặt, hai mắt đầm lệ gạt đầu.

“Vậy tại sao hiện tại bỗng nhiên lại xuất hiện chứ?”

“Bởi vì... Tôi sợ thời gian của mình không còn nhiều, tôi nghĩ... Tôi muốn nghe hai đứa bé gọi một tiếng ‘Mẹ’...”

“Ha ha...”

Người phụ nữ diêm dâm đáng yêu không ngờ rằng, nghe cô ta than thở khóc lóc nói xong chuyện cũ, cô gái nhỏ nhìn mềm mại yếu ớt đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười này, giống như tiếng cười sáng nay cô ta nghe được, làm cho sắc mặt cô ta cứng đờ.

“Kỳ tiểu thư...”

“Có lẽ những lời cô nói đều là thật, nhưng mà, một người cảm thấy ân hận, cảm thấy đau lòng, sẽ biết suy nghĩ đến hai đứa bé... không đăng liên tục những blog như vậy.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt người phụ nữ cứng đờ, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt đều quên rơi xuống.

cô ta cứ ngồi kinh ngạc như vậy, cô ngồi nhìn chăm chăm cô ta không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô ta.

“Nếu tôi đoán không sai, tới bây giờ cô vẫn còn nhớ tới Mạc Minh đúng không?”

Lúc nói ra câu này, Kỳ Diệu cũng không thể tưởng tượng nổi. cô không phải là người thích lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng không biết tại sao, nhìn người phụ nữ đáng thương kể những tình cảm dào dạt, cô không kìm lòng nổi phỏng đoán khả năng này.

“Có lẽ cô đối với anh họ anh ấy có tình cảm, nhưng chủ yếu vẫn là áy náy, là cảm động, không phải là tình cảm một người phụ nữ dành cho đàn ông.”

Sắc mặt người phụ nữ càng cứng ngắt, cô ta khó có thể tin nhìn chăm chú cô gái trẻ tuổi, trong lòng không nhìn được lo lắng.

Thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, hai mắt tròn tròn, Kỳ Diệu liền hiểu được, mình đoán không sai.

“cô mười tháng hoài thai sinh hạ đứa bé, được người cô thăm men nhiều năm nuôi dưỡng, các người hoàn toàn có lý do để trở thành một gia đình. cô nghĩ như vậy, đúng không?”

Người phụ nữ vẫn nhìn cô, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ.

“Rất đáng tiếc, mặc dù cô là mẹ hai đứa bé, nhưng trong mắt của tôi, cô căn bản không thích hợp làm mẹ bọn chúng.” Kỳ Diệu cố kìm nén xúc động không dùng tới bốn chữ “không có tư cách”, ổn định lại tâm tình rồi nói, “Đứa bé rất khỏe mạnh, vui vẻ sống cùng ba bọn chúng, lúc này, cô không cần quan tâm. Còn Mạc Minh, tôi hy vọng cô không quấy rầy anh ấy, nếu như... cô còn muốn để lại ấn tượng tốt đẹp cuối cùng cho anh ấy.”

72. Chương 72: Mẹ Con

Edit: meowluoi.

Lời Kỳ Diệu nói hoàn toàn vượt ngoài dự tính của cô ta.

cô ta cứ nghĩ rằng, bộ dáng mình có bệnh đã đủ đáng thương, hơn nữa còn đề cập đến chuyện cũ của mình, bằng vậy là đủ để đã động đến tim cô gái, không ngờ đối phương vừa đứng dậy, vừa nói với cô ta.

Vì vậy, người phụ nữ ngồi trên ghế giặt mình, thấy đối phương sắp rời đi cô ta mới hồi phục lại tinh thần.

“Tôi chỉ muốn ở cùng đứa bé, là sai sao?” cô ta bỗng nhiên đứng dậy, la lên với bóng lưng Kỳ Diệu.

Kỳ Diệu dừng bước chân, xoay người đối mặt với cô ta.

“cô tự hỏi tìm mình xem, mục đích thật sự của cô là như vậy sao?” cô hỏi ngược lại, hai mắt sáng ngời, người phụ nữ kia thì cứng họng, “nói thật, tôi rất bội phục cô, dám mạo hiểm sinh hạ hai đứa bé đáng yêu như thế. Nhưng mà, thật lòng cô không phải là người mẹ đúng tiêu chuẩn, nếu như cô yêu thương đứa bé, mong cô từ hôm nay trở đi để cho bọn chúng được yên, đừng đẩy bọn chúng tới trước con mắt bao người, đừng vì lợi ích của cô, mà đánh đổi tình cảm của bọn chúng.”

nói xong, cô không đợi người phụ nữ đáp lời, nhìn thoáng qua bộ dáng đối phương hai mắt tròn tròn, không quay đầu lại rồi đi quán cà phê.

Trở lại biệt thự của Mạc Minh, trong lòng Kỳ Diệu mãi không thể bình tĩnh được, hôm nay định làm đồ ăn thật ngon cho ba cha con, giờ phút này lại không có tâm tư. Mãi cho đến khi Mạc Minh về, cô mới chần chừ nói tất cả chuyện phát sinh ngày hôm nay cho anh nghe.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Mạc Minh nghe cô nói đi gặp mẹ hai đứa bé, mặt bỗng chốc đen lại.

“thật xin lỗi, anh đừng tức giận, em chính là... Chính là muốn đi nghe xem cô ta có phải có nỗi khổ gì không, nhờ đâu là có hiểu lầm thì sao? Dù sao cô ta cũng là mẹ Mạc Du và Mạc Nhiên...” Thấy sắc mặt Mạc Minh càng ngày càng không tốt, Kỳ Diệu vội vàng thu nhỏ miệng lại, “Nhưng mà bây giờ em đã hết tâm rồi! cô ta có hơi đáng thương nhưng cũng có chỗ đáng hận!”

Người đàn ông nhìn tiểu nha đầu hồi cải, sắc mặt không còn khó coi như trước.

“cô ta nói gì với em?” Mạc Minh dịu dàng hỏi.

Vốn là anh không quan tâm người phụ nữ kia, nhưng nghĩ đến tiểu nha đầu tốt bụng có thể bị người kia lừa gạt, anh vẫn nhịn không được hỏi. Kỳ Diệu vừa nghe lời này, thấy thần sắc anh thay đổi, cô điều chỉnh tư thế ngồi, im lặng nhìn chăm chú đôi mắt của người đàn ông, một lúc lâu không lên tiếng. Mạc Minh quan sát cô vài lần, hỏi cô đang nhìn cái gì.

Tiểu nha đầu khẽ híп mắt nói: “anh có biết... cô ta thích anh không?”

Lời vừa nói ra, Mạc Minh sững sờ.

“không biết.” Dem hết vẻ mặt của anh thu vào mắt, Kỳ Diệu nheo mắt lại, cười mà như không cười nhìn anh, “A... thật sự không biết mà...”

“Sao cô ta lại thích anh chứ?” Mạc Minh nhú mày, vẻ mặt không giống như là làm bộ.

“Dù sao, cô ta nói như thế, hơn nữa, anh không cảm thấy kỳ lạ sao, cách nhiều năm như vậy, vì sao cô ta đột nhiên lại đi trêu chọc anh?”

Vẻ mặt Mạc Minh nghiêm túc.

“Bởi vì anh là ba con trai cô ta, hai người một người là mẹ, một người là cha, lại quen biết nhiều năm, bây giờ gặp lại, thành một đôi cũng không khó gì.”

Nghe tiểu nha đầu nói, người đàn ông cuối cùng cũng hiểu được. anh đột nhiên vươn tay ra, ôm cô vào lòng, nhú mày nói: “Sao thế? Em hy vọng anh và cô ta thành một đôi sao?”

“Em không hy vọng, vấn đề là anh cam tâm tình nguyện sao?” Kỳ Diệu đương nhiên hiểu được anh biết rõ còn cố hỏi, cho nên cũng không tức giận, chỉ nhìn thẳng anh.

“không, anh có em là đủ rồi.” Đối phương không trêu chọc cô nữa, trực tiếp mở miệng biểu lộ rõ ràng lập trường của bản thân.

Kỳ Diệu rất hài lòng với câu trả lời của anh, nép vào lòng anh, cầm áo lông trước ngực anh vuốt vuốt.

“Em cảm thấy được, cô ta thật sự muốn gặp hai đứa bé, nhưng mà chỉ sợ cũng muốn mượn cơ hội này ôn lại chuyện cũ với anh.”

“anh và cô ta không có chuyện cũ để ôn lại.”

anh thật lòng không có nghĩ tới, lúc trước người phụ nữ kia đến gần anh họ, thì liên quan gì đến anh.

Nghĩ đến điều này, tâm tình Mạc Minh hơi phức tạp. Kỳ Diệu phát hiện anh không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn hai mắt anh, lập tức hiểu rõ.

“anh đừng đau lòng, chuyện của anh họ anh, không phải là điều anh mong muốn.”

“Ừ...”

Lời vừa nói xong, hai người đều không lên tiếng. Kỳ Diệu an ủi anh vài câu, trong lòng cũng không yên lặng được.

Vài ngày sau, cô lại nhận được điện thoại của người phụ nữ kia.

cô không đồng ý gặp mặt đối phương.

Có thể tưởng tượng cũng biết, đối phương không thể nào hết hy vọng. cô ta ngăn cản hai đứa bé trên đường tan học làm Kỳ Diệu không thể không lui một bước.

“Tôi sẽ gọi lại cho cô.” cô nói như vậy với mẹ hai đứa bé ngụ ý chính là cô ta mau rời đi.

Mỗi bước đi của người phụ nữ đều cẩn thận.

“Chị, dì kia là ai vậy ạ?” Tình trạng này hiếm thấy, tất nhiên là làm hai đứa bé hiếu kỳ.

Trong lòng Kỳ Diệu căng thẳng.

“Là fan của ba các em.” cô đành phải nói dối, nhìn hai đứa bé suy nghĩ gật đầu.

Kỳ Diệu thở phào nhẹ nhõm, chở hai đứa bé về nhà. Hôm sau, cô một mình đến quán cà phê hẹn gặp tuần trước, nhìn mẹ đứa bé đầy báo cáo chuẩn đoán bệnh đến trước mặt cô. Kỳ Diệu nể mặt cầm lên xem, trong lòng căng thẳng.

“Như cô nhìn thấy rồi đấy, tôi không sống được mấy năm nữa.” Lúc này, cô nghe được người phụ nữ nói, làm cô nhú mày: “Tôi thừa nhận, tôi vẫn chưa từ bỏ ý định. Tôi muốn mỗi ngày đều trông thấy Mạc Minh, muốn anh ấy làm bạn với tôi những ngày còn lại.” cô ta dừng lại một chút, hít sâu một hơi nói, “Nhưng mà cô nói đúng, tôi là một người mẹ ích kỷ. Tôi ích kỷ nhiều năm như vậy, không nên vì tình cảm vô vọng mà trầm mê.”

Kỳ Diệu nhìn chăm chú cô ta, vẫn không nói gì.

“cô biết không? Sau hôm chúng ta gặp mặt, Mạc Minh đã gọi điện thoại cho tôi. Từ trước đến nay anh ấy là người không thích chủ động biểu lộ tâm tình, thế nhưng lại chính miệng nói cho tôi biết, cuộc đời này anh ấy chỉ yêu một người, không có hơi sức dư thừa đi quan tâm người phụ nữ khác.”

Lúc đó cô đột nhiên cảm giác được mình rất buồn cười. Lúc đó cô mới ý thức được, người đàn ông này không phải lạnh lùng với tình cảm từ nhỏ, mà vì anh chưa gặp được người anh thích, đối tượng mà anh muốn. Mà cô, vĩnh viễn không thể trở thành người trong lòng anh.

Đúng vậy, vì một người đàn ông không thể có được, bỏ qua người yêu cô, bỏ qua tình mẹ con sáu năm, bỏ qua thời gian vui vẻ.

cô thật sự là ngu ngốc.

Ngày đó, cô đứng trên sân thượng, gió lạnh thổi làm cô thanh tĩnh hơn.

“cô yên tâm, tôi sẽ không ôm hy vọng với Mạc Minh.” Người phụ nữ cười tự giễu, “Tôi sẽ không xen vào chuyện giữa cô và anh ấy, sẽ không gây phiền toái cho mọi người.”

Kỳ Diệu im lặng nhìn chăm chú hai mắt cô ta, nhất thời không thích ứng được với chuyển biến này.

“Hôm nay, tôi mời cô ra đây chỉ muốn cầu xin cô lần cuối.” Người phụ nữ nhìn mắt Kỳ Diệu không chớp, trong mắt mơ hồ nước mắt, “Tôi muốn gặp đứa bé một lần, bởi bọn chúng đến công viên trò chơi chơi một ngày, được không?”

Đối mặt với người phụ nữ cầu xin, mặt Kỳ Diệu cứng đờ, không biết nên nói như thế nào.

Đối phương thấy cô do dự, liên tục bảo đảm, mình sẽ không nói cho hai đứa bé cô ta là ai. cô ta có thể mượn danh nghĩa là bạn của Kỳ Diệu, cho dù là fan của Mạc Minh cũng được, tóm lại, thân phận nào cũng được, chỉ cần có thể cho cô ta gặp con một ngày, trong lòng cô ta đã thỏa mãn rồi.

“Chỉ một ngày thôi, được không? Từ nay về sau, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người nữa, tôi sẽ biến mất vĩnh viễn... Biến mất trong cuộc sống của mọi người.”

Nghe lời như vậy, Kỳ Diệu không thể không hợp tác. Mười phút sau, một mình cô từ quán cà phê đi ra, đi trên đường mờ mịt rất lâu.

một người mẹ muốn gặp đứa bé hoài thai sinh hạ, vốn là không có gì đáng trách. Mặc dù cô không thích người phụ nữ này, nhưng cô đau lòng hai đứa bé vừa ra đời đã không có cha, không được mẹ yêu. Huống chi, cô không thừa nhận cũng không được, người phụ nữ kia, thật đáng thương - - cô ta cũng không phải là người xấu, lại bị ốm đau hành hạ nên cố chấp, sau đó vì tình cảm mà đi trên con đường sai lệch.

Suy nghĩ lung tung, Kỳ Diệu không tự chủ được thở dài, trong lòng suy nghĩ, chuyện này cần phải bàn với Mạc Minh.

Vì vậy buổi tối hôm đó, cô chọn thời cơ thích hợp, nói tới chuyện đối phương cầu xin lần cuối với Mạc Minh, sau đó khẩn trương nhìn về mặt anh.

Mạc Minh im lặng không lên tiếng.

“Em biết anh không thích cô ấy, thậm chí không định nói cho bọn nhỏ, ai là cha mẹ ruột của chúng, nhưng mà... Mẹ con liên tim, cô ấy đã tỉnh ngộ, chúng ta cứ giấu đứa bé như vậy, hơi độc ác...”

Nghe cô khuyên, người đàn ông khó tránh khỏi không vui.

Kỳ Diệu nghĩ thầm, chắc anh cũng không hận người ta thấu xương đâu nhỉ? Ít nhất, lúc nghe người phụ nữ kia không thể sống được bao lâu, anh cũng không tỏ ra sung sướng.

anh... thật ra cũng không muốn cô ta chết.

“Cho bọn họ gặp mặt đi. Bọn nhỏ vừa ra đời liền không có ba, nếu cuộc đời này không thấy được mẹ, quả thật rất đáng thương. Em thấy cô ấy... Đúng là rất nguy kịch. Em tin, cô ấy cũng không sống được lâu nữa. Nếu như... Nếu như anh họ anh ở trên trời có linh thiêng, cũng bằng lòng cho mẹ con bọn họ gặp mặt.”

Nghe người ta nói đến anh họ từng khăng khít với mình, vẻ mặt Mạc Minh dần ra. anh trừng mắt nhìn, thở dài, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

Nhưng im lặng một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng gật đầu.

Sáng sớm vài ngày sau, ánh nắng tươi sáng, Kỳ Diệu gọi hai đứa bé dậy, mặc quần áo đẹp cho bọn chúng, dẫn bọn chúng ra khu vui chơi ngoài ngoài ô. Ở đó, Mạc Du và Mạc Nhiên gặp một dì trẻ tuổi đầtừng gặp, đối phương thấy bọn chúng liền cười tủm tỉm, hình như muốn ôm bọn chúng, nhưng lại sợ bọn chúng bài xích, cho nên không dám dựa vào quá gần.

“Đây là bạn chị, hôm nay dì ấy và chúng ta cùng nhau chơi đùa.”

“Chào dì.” “Chào dì.”

Khi Kỳ Diệu giới thiệu người với hai anh em, bọn chúng mới trắm miệng một lời chào cô ấy.

Người phụ nữ bị tiếng “Dì” làm đau xót, kìm nén khổ sở trong lòng, cười dịu dàng với hai đứa bé.

“Chào các cháu. Ừm, để dì đoán xem, hai đứa ai là anh, ai là em.”

Kỳ Diệu nhìn người phụ nữ nói cười riu rít, nhìn cô ấy dịu dàng nói chuyện với hai đứa bé, cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Hôm nay cô ấy ăn mặc rất có tinh thần. cô ấy mặc áo mùa đông màu đỏ, váy màu đen và giày màu xám, cả người nhìn gầy và cao. Tóc đen dài, mặt không trang điểm, cười dịu dàng nhìn hai đứa bé.

cô ấy đoán đúng ai là anh ai là em.

Mạc Du và Mạc Nhiên hơi ngạc nhiên - - kỳ lạ nhất là lần đầu tiên bọn chúng gặp dì, không những không chán ghét mà còn bằng lòng gần gũi.

Thấy hai đứa bé lộ ra yêu thích, Kỳ Diệu chưa cảm thấy ghen tị, chỉ cảm thấy đau lòng.

Đây chính là “Huyết mạch tương liên” mà mọi người hay nói sao? Chính vì vậy mới làm hai đứa bé chưa bao giờ gặp mẹ muốn cùng người sinh hạ bọn chúng ở một chỗ.

Đáng tiếc, cô ấy là mẹ bọn chúng, còn Mạc Minh - - đều đã quyết định rồi, không mang chân tướng nói cho hai đứa bé.

Ít nhất, trước mắt sẽ không.

Cuối tuần làm bạn với hai đứa bé, Kỳ Diệu dần dần phát hiện, kỳ thật mẹ bọn chúng, không phải như trong tưởng tượng của cô - - cô ấy là một người phụ nữ bình thường, là một người mẹ bình thường mà thôi.

Thời gian vui vẻ chẳng mấy chốc trôi qua, năm giờ chiều, du khách trong khu vui chơi dần dần tản đi. Hai đứa bé chơi cũng mệt, Kỳ Diệu dắt một trái một phải vào trong toa hành khách nghỉ ngơi. Kỳ Diệu dẫn bọn chúng ngồi yên chỗ này nghỉ một lát, sau đó mới chạy đến cây cao cách đó không xa, đối mặt với mẹ bọn chúng.

“cô có khỏe không? Có cảm thấy mệt mỏi không? Có muốn tôi đưa cô trở về không?” Kỳ Diệu sớm dẫn ra về mặt người phụ nữ này mệt mỏi, một lát sau, bất chấp phát sinh không vui, thật lòng quan tâm đến thân thể cô ấy.

Người phụ nữ dịu dàng lắc đầu, sau đó im lặng nhìn mặt cô chăm chú.

“Cảm ơn cô.” một lát sau, cô ấy nhẹ nói, trong mắt tràn đầy vui vẻ và dịu dàng, “Hôm nay cảm ơn cô mang Mạc Du và Mạc Nhiên tới gặp tôi.”

Trong lòng cô biết, với tính tình của Mạc Minh, chỉ sợ sẽ không đáp ứng đơn giản như vậy, nếu như không phải cô ấy kiên nhẫn khuyên bảo, chỉ sợ cuộc đời này cô đều không thể hưởng thụ cảm giác này.

“không cần cảm ơn tôi, cô... Dù sao cô vẫn là mẹ đứa bé.”

Người phụ nữ cười cảm kích với cô, khẽ gật đầu một cái. Lát sau, ánh mắt cô ấy di chuyển, nhìn hai đứa bé mắt lim dim tựa vào nhau trong toa xe, nhin không được nước mắt mờ lung.

“cô và Mạc Minh dạy bọn chúng rất tốt, tôi thật lòng cảm ơn hai người. Tôi sẽ tuân theo hứa hẹn, không gặp bọn chúng. Sau này... Sau này, hai đứa bé nhờ hai người.”

Lời này làm Kỳ Diệu khó chịu, cô chỉ có thể gật đầu.

“Bảo trọng.”

cô không thể hỏi dự định của đối phương, chỉ có thể nói hai chữ này, đối phương cười, sau đó cô xoay người rời đi.

Lúc đó, Kỳ Diệu không nhìn thấy được người phụ nữ kia rơi nước mắt, cũng không thấy được đối phương cúi người với mình.

cô chỉ biết, bắt đầu từ hôm nay trở đi, cô bắt đầu gánh vác trách nhiệm mới, cố gắng trở thành ngọn đèn chiếu sáng trên đường cho hai đứa bé.

73. Chương 73: Xưng Hô

Edit: meowlui.

Phong ba cuối cùng cũng dẹp loạn, tuy trong lòng chưa xót bất bình, nhưng lại khiến người ta trưởng thành.

Từ sau ngày hai đứa bé gặp mẹ, Mạc Minh mơ hồ cảm thấy, Kỳ Diệu càng ngày càng yêu hai đứa bé hơn.

Đối với việc này, anh không nói gì, trong lòng như có gió xuân thổi qua - - ầm ập.

Chỉ là, nếu “Bí mật” giữa anh và Kỳ Diệu bị phát hiện, Mạc Du và Mạc Nhiên lại gọi cô là “Chị”, như vậy không thích hợp.

Người đàn ông càng nghĩ càng thấy không được tự nhiên, nghiêm túc gọi hai đứa bé đến cạnh mình, bảo bọn chúng đổi xưng hô.

Hai anh em không hiểu ra sao.

“không gọi “Chị” thì gọi là gì ạ?”

Mạc Minh im lặng.

Đương nhiên chưa thể gọi là “Mẹ”.

Cho nên...

“Gọi là ‘Dì’.”

Lời vừa nói ra, tiểu Mạc Nhiên nhăn mặt.

“Nhưng mà chị trẻ tuổi như vậy, giáo viên nhà trẻ và các bạn nhỏ đều nói, chị giống chị gái con.”

Lời vừa nói ra, Mạc Minh càng quyết tâm đổi cách xưng hô của hai đứa bé.

“Cứ tạm gọi là ‘Dì’ đã.”

Thấy ba kiên trì, Mạc Du phản ứng.

A - - cậu biết vì sao ba nhất định bắt bọn họ thay đổi xưng hô.

“Mạc Nhiên, nghe lời ba nói.” Sau đó, anh trai ngầm hiểu khuyên bảo em trai sinh đôi, “Chúng ta cứ gọi chị là ‘Dì’ đi, dù sao chị sẽ không tức giận với chúng ta.”

thì ra cậu còn sợ Kỳ Diệu giống như những người phụ nữ khác, rất sợ bản thân mình bị kêu già sao?

Đối mặt với con trai lớn nói, Mạc Minh cảm thấy hơi buồn cười. Nhưng bất luận như thế nào, con trai nhỏ rất nghe lời ba và anh trai, ngoan ngoãn gật đầu.

Vì vậy, trong biệt thự lớn, lần đầu tiên từ “Dì” xuất hiện, hai đứa bé và “Dì” đều không được thoải mái.

“Là anh bảo Mạc Du và Mạc Nhiên đổi xưng hô sao?” Kỳ Diệu nhanh chóng tìm được “Đầu sỏ gây nên”, lúng túng hỏi anh.

Mac Minh thoải mái thừa nhận, tiểu nha đầu bật thốt lên một câu “Vì sao?”

“Như vậy anh mới không còn cảm giác loạn luân.”

“...”

Kỳ Diệu cảm thấy, ảnh đế đại nhân gần đây chắc quá nhàn rồi, mới để ý chuyện nhàm chán này.

Nhưng mà, suy nghĩ của anh chắc cũng xuất phát từ quan tâm - - nghĩ lại sóng gió đã đi qua, bồi đứa bé nhiều hơn, Kỳ Diệu không tính toán chi li với anh nữa.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng nửa tháng nay người đàn ông lại càng cố tình gây sự, chốc lát không cho Kỳ Diệu kể chuyện cho hai đứa bé, chốc lát không cho cô tắm cho bọn chúng, chốc lát lại nói “Nam nữ cổ đại bảy tuổi chỗ ngồi khác nhau” cho nên cô không nên mỗi tối đều hôn bọn chúng chúc ngủ ngon...cô không thể nhận được nữa.

“anh làm cái gì thế? Có phải gần đây không có chuyện gì làm, nên ghen rồi không? đi đi đi, ra ngoài kiếm tiền, anh chịu trách nhiệm nuôi gia đình đấy!”

Mạc Minh nhìn không được mỉm cười, khôi phục lại bộ dáng đứng đắn rất nhanh.

“Kỳ Diệu, nếu như hiện tại có cơ hội cho em tiếp xúc với diễn xuất, em có đi không?”

Đột nhiên câu hỏi xuất hiện làm tiểu nha đầu ngẩn người. Dù sao, những ngày qua, Mạc Minh mặc dù vẫn ngẫu nhiên mang cô xuất hiện trong một số trường hợp, nhưng cũng không vì cô tạo ra cơ hội. Mà thực ra cô cũng không phải là chưa nghĩ đến kế hoạch này.

Người đàn ông đã lên tiếng, Kỳ Diệu cho rằng, bọn họ nên nói việc này một lát.

cô kéo Mạc Minh ngồi xuống, nghiêm túc nói dự định của mình cho anh.

Đương nhiên, trước đó, cô đỏ mặt, hỏi anh một vấn đề.

“Chúng ta... Chúng ta sẽ kết hôn sao?”

Mạc Minh bị hỏi sững sờ, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, nghiêm túc gật đầu.

Mặt Kỳ Diệu lập tức càng đỏ.

cô thu hồi căng thẳng trong lòng, nghiêm túc nhìn mặt anh nói: “Em nghĩ qua rồi, Mạc Du và Mạc Nhiên còn nhỏ, em muốn ở bên cạnh chăm sóc bọn chúng. Cho nên, gánh nặng tài chính trong nhà đều rơi vào người anh. anh phải cố gắng lên, không được lười biếng.”

Nghe cô cười tủm tỉm nói xong lời này, trong mắt Mạc Minh lóe lên kinh ngạc.

Hóa ra, chủ đề anh nói, cô cũng đã cẩn thận suy nghĩ. Mà kết luận của cô, thế nhưng lại là buông tha cho sự nghiệp của mình, một lòng chăm sóc hai đứa bé.

không, cũng không thể dùng “Thế nhưng”, bởi vì anh cũng có dự cảm cô sẽ làm như vậy.

cô chính là một người như thế.

Nhưng mà anh sao lại không tiếc cô hạ sinh như vậy chứ?

“Cho em cơ hội lộ diện, em cũng không cần sao?”

Kỳ Diệu hơi sững sờ, không nghĩ tới Mạc Minh sẽ hỏi như vậy. Sau đó, cô lắc đầu cười.

“Đứa bé còn nhỏ, không rời bỏ người được.”

“Em không biết như vậy là ủy khuất em sao?”

Tiểu nha đầu lại lắc đầu.

“không có đến mức ủy khuất, em không nghĩ giống anh, muốn làm đại minh tinh. Hơn nữa, trong nhà có một ảnh đế rồi, đã đủ để khoe khoang. một núi không thể chứa hai hổ, em mang ngai vàng nhường lại cho anh.”

nói xong, tiểu nha đầu nháy mắt với anh, nhìn thấy anh vừa buồn cười vừa động tâm.

Mạc Minh đứng dậy, khẽ hôn trán cô.

“sẽ không để em biến thành bà chủ nhà.”

một câu này, Kỳ Diệu còn không hiểu hàm ý của anh sao. Đến cuối xuân, anh đột nhiên mang cô tới gặp một vị đạo diễn nổi tiếng, nói cho cô cơ hội thử vai, cô kinh ngạc, bộ dáng khó có thể tin.

“Sao thế? không tin vào khả năng của mình sao?”

Kỳ Diệu đột nhiên hoàn hồn.

“Đương nhiên là không phải.”

Thử vai tiến hành rất thuận lợi, bản thân Kỳ Diệu cảm thấy rất tốt, nhưng khi nhận được thông báo, cô vẫn phỏng đoán, đối phương không phải nợ nhân tình Mạc Minh đấy chứ.

“Trong mắt em, đạo diễn sẽ đối với tác phẩm của mình không có trách nhiệm như vậy sao?”

Sau đó, cô nghe được Mạc Minh hỏi cô như vậy, nhanh chóng bỏ đi phỏng đoán này.

cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Nhưng mà...

“Em đi quay phim, bọn nhỏ làm sao bây giờ?”

“Em nghĩ anh làm ba để trang trí thôi sao?”

Kỳ Diệu im lặng không còn gì để nói, tươi cười chủ động đưa môi lên.

“Cảm ơn anh, thân ái.”

Vai diễn lần này Mạc Minh trợ giúp cô, là một vai phụ có không ít cảnh diễn, cô rất thích nhân vật này, diễn cũng thuận buồm xuôi gió, cho nên, cô âm thầm tự nói với mình, phải nắm thật chắc cơ hội.

Vì vậy, tiểu nha đầu chuẩn bị tinh thần thật tốt, hoàn thành tất cả cảnh quay. Đợi đến khi phim chính thức chiếu, Mạc Du và Mạc Nhiên cũng bắt đầu học tiểu học.

Lễ công chiếu phim điện ảnh. Sáng sớm Kỳ Diệu ăn mặc rất xinh đẹp, chuẩn bị ra cửa. Mạc Minh từ trong nhà đi ra, nhìn chăm chăm cô từ trên xuống dưới, đến khi cô cho rằng mình ăn mặc không được đẹp thì anh lạnh lùng nói một câu “Vì sao không mặc xấu hơn?”

Kỳ Diệu liếc mắt lên trời.

Quả thật, từ khi cô hoàn thành tác phẩm đầu tay, lông mày người này càng nhíu chặt - - lý do là cô càng ngày càng chói mắt.

“anh không thích ánh mắt những người đàn ông kia nhìn em.” Kỳ thật anh muốn nói là “Sớm biết như vậy không mang em gia nhập giới giải trí”.

Mới đầu, Kỳ Diệu còn trấn an anh thật tốt, thậm chí còn cho anh “Phúc lợi” xấu hổ muốn chết. Nhưng về sau, anh chẳng những không biết thu liễm, còn được voi đòi tiên, làm cô dần dần thay đổi thái độ.

“Em phải ra ngoài, ở nhà ngoan ngoãn trông đứa bé, được không?”

nói xong, cô hôn lên má anh.

Mạc Du và Mạc Nhiên vốn chạy đến - - cổ vũ cô, kết quả là nhìn thấy một màn này, nhin không được cười “Hi hi”.

cô gái đã tập mãi thành quen ngồi xổm xuống, hôn lên má hai đứa bé.

“Ma ma cố lên!”

“không thành vấn đề!”

74. Chương 74: Cầu Hôn

Edit: meowlui.

Cuối tháng tám, thời tiết nóng bức vẫn chưa hết.

Kỳ Diệu ngồi bên cạnh ghế lái, thoải mái liếc nhìn di động, thỉnh thoảng cười một tiếng. Mà bên cạnh cô, hiếm khi không phải là bạn trai, biến thành bạn thân của cô – Tề Tâm Hân.

Ngày trọng yếu như hôm nay nên để Mạc Minh tự mình đưa cô đi mở màn công chiếu. Nhưng mà, anh còn phải ở nhà chăm sóc Mạc Du và Mạc Nhiên, cho nên, đành phải mang nhiệm vụ giao cho bạn tốt của bạn gái. Dù sao Tề Tâm Hân vừa vận đồng ý lời mời có mặt ở đó, thuận đường.

Tề Tâm Hân liếc nhìn cô gái bên cạnh, phát hiện cô nhìn di động cười.

cô ấy liếc nhìn màn hình trên tay đối phương.

“Chắc chắc... Nhìn ảnh hai con riêng của anh để mà vui vẻ như vậy, tương lai con cậu tự sinh, miệng còn cười đến tận mang tai ấy?”

Kỳ Diệu bị chế nhạo ngẩng đầu lên, nhìn Tề Tâm Hân oán trách.

“Tớ còn chưa gả đâu.”

“Đứa bé đều gọi cậu là mẹ, gả hay không gả có gì khác đâu?”

“Hai đứa gọi tớ là ‘Ma ma’ vì thú vị mà thôi.”

Nhớ tới mấy tháng trước, hai đứa bé đột nhiên bắt đầu gọi “Ma ma”, trong lòng Kỳ Diệu vui mừng không từ nào có thể diễn tả.

“ ‘Ma ma’ chính là ‘Mẹ’, tớ thấy từ mẹ này... Là cậu chắc chắn rồi.”

Nghe Tề Tâm Hân nói, Kỳ Diệu không cảm thấy mất hứng - - có hai đứa con đáng yêu như tiểu thiên sứ, cô là mẹ, rất là đặc ý.

Đúng rồi, từ trước đến nay Tâm Hân không thích đứa bé, vừa gặp hai đứa bé xong, rất thích bọn chúng. Bởi vậy thấy rõ, Mạc Du và Mạc Nhiên được rất nhiều người yêu thích.

Nhìn bạn tốt bên cạnh vui vẻ, bộ dáng ngọt ngào, Tề Tâm Hân mím môi cười, không nói nhiều nữa.

Lúc hai người tới hội trường lễ công chiếu phim, vừa vào đại sảnh mỗi người đi một ngả. Tề Tâm xem như là khách, mà Kỳ Diệu là nhân vật chính của đoàn - - cô bị nhân viên làm việc mang đến hậu trường, cùng nhân viên đoàn phim ở cùng một chỗ.

không lâu sau, các tạp trí lớn tập trung đông đủ, trong tiếng nhiệt liệt hoan nghênh, một đám tuần nam mỹ nữ vạn người chú ý lần lượt đi ra. Lần đầu tiên Kỳ Diệu tham gia trường hợp này, khó tránh khỏi khẩn trương, nhưng bởi vì lúc trước đã có chuẩn bị, nên tốt hơn nhiều.

một loạt vấn đề hỏi đáp, bầu không khí dưới đài thoải mái không ít. Người dẫn chương trình chuyển một vòng diễn viên chính, đề tài rơi xuống trên người Kỳ Diệu.

Là một diễn viên mới, trong phim Kỳ Diệu diễn nhận được không ít lời khen ngợi. Lúc người dẫn chương trình hỏi cô cảm ơn người nào, cô không cảm thấy có gì đó không thích hợp, không cố ý giấu giếm hay kiêng kỵ cái gì, liền cười nói ra tên Mạc Minh.

“anh ấy là ông chủ, là người thân, là người yêu, cũng là tiền bối dẫn dắt tôi trên con đường diễn xuất. Tôi thật lòng cảm ơn anh ấy đã giúp tôi thực hiện ước mơ, mặc dù bây giờ anh ấy không có ở đây, nhưng tôi muốn thật lòng nói với anh ấy tiếng... ‘Cảm ơn’”

Lời nói chân thành tha thiết, dưới đài một tràng pháo tay vang lên.

Người dẫn chương trình cười nói hai câu, sau đó, lời nói xoay chuyển: “Nhưng mà, vừa rồi có một câu, cô nói sai rồi.”

Kỳ Diệu hơi sững sờ, lập tức lộ ra bộ dáng tươi cười, không chút hoảng mang nói: “Là sao?”

Người dẫn chương trình cười thần bí với cô, ánh mắt di chuyển: “cô nhìn sang bên cạnh đi.”

Thuận theo ánh mắt người nói, Kỳ Diệu và mọi người nhìn sang vị trí bọn họ vừa xuất hiện. Kỳ Diệu kinh ngạc.

“Kỳ thật hôm nay chúng tôi đặc biệt vinh hạnh mời được bạn trai Diệu Diệu, anh đế quốc dân anh tuấn - - Mạc Minh tiên sinh!”

Mọi người vui vẻ nhìn người đàn ông anh tuấn đứng bên cạnh người dẫn chương trình.

Sao anh lại ở đây?

Kỳ Diệu thiếu chút nữa bật thốt ra. May mà cô kịp thời ngăn lại xúc động, trợn to mắt, nhìn người dẫn chương trình đưa micro cho anh.

“Anh đế đại giá quang lâm, tất cả mọi người đều vui vẻ.” Người dẫn chương trình tươi cười nói, như có như không nhìn Kỳ Diệu, “Nhưng mà, mọi người cũng đoán được rồi, hôm nay anh đế của chúng ta đặc biệt vì ai mà đến.”

Vừa dứt lời, liền truyền ra tiếng cười ám muội.

Kỳ Diệu đỏ mặt. cô đối mặt với ánh mắt của người đàn ông, trái tim đập nhanh như đánh trống.

Chỉ nghe Mạc Minh làm như không có việc gì nói vài câu chúc mừng, tán dương và cảm ơn, sau đó, anh bình tĩnh đi về phía cô gái cách đó không xa.

Kỳ Diệu cảm thấy như có gì đó mắc ở cổ họng.

“Vừa rồi, tôi ở phía sau đài nghe bạn gái tôi nói, tôi là ông chủ, là bạn, người nhà, người yêu, tiền bối. Giờ phút này, tôi muốn nói với cô ấy, ở trong mắt tôi, thân phận của cô ấy chỉ có một.” nói xong, dưới con mắt bao người, anh lấy từ trong túi quần ra một hộp gấm tinh xảo, “Đó chính là vợ tương lai của tôi.”

nói xong, anh nhìn đắm đuối cô gái mặt đỏ tới mang tai, trước mặt bao nhiêu người quỳ một chân xuống, mở hộp ra, lộ ra chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

“Kỳ Diệu, bằng lòng gả cho anh không?”

Lời vừa nói ra, mọi người dưới đài chưa kịp ồn ào, trong đám người đã có giọng nói vang lên.

“Ma ma, mau đồng ý gả cho ba!”

Kỳ Diệu nghe tiếng kinh ngạc, trong đám người phát hiện Thích Mặc Hạo và Tề Tâm Hân mỗi người ôm Mạc Du và Mạc Nhiên.

Trời ạ!

cô cuối cùng cũng phản ứng lại, chuyện xảy ra ngày hôm nay, e rằng đã có âm mưu từ trước.

Tim đập nhanh hơn, camera truyền thông đều hướng vào hai người.

“Trời ơi... Trước mặt mọi người cầu hôn. Kỳ Diệu, cô trốn không thoát rồi.”

“Đúng vậy, nếu cô không đồng ý, ra cửa sẽ bị fan Mạc Minh truy sát.”

“Nhìn mọi người nói này... Phải nói cái gì may mắn chứ?”

“Mau nói ‘Đồng ý’ đi! Nếu tôi có bạn trai như thế, chắc là sẽ kích động đến ngất đi mất.”

Lúc này, trên đài vài diễn viên chính kẻ xướng người họa. Mà người trong cuộc Kỳ Diệu, sớm đã không kìm lòng nổi che miệng.

Tiểu nha đầu nghĩ thầm, trước mặt công chúng, nếu nể mặt Mạc Minh, cũng không phúc hậu. Cho nên...

Nước mắt chưa đựng hạnh phúc, cô vươn tay ra hướng người đàn ông đang nhìn cô.

Thân ái...

“Em đồng ý.”

Lời vừa nói ra, Mạc Minh cười vui vẻ, đeo nhẫn vào ngón giữa tay phải Kỳ Diệu.

Ngay sau đó, anh hôn tay cô, đứng dậy, ôm cô, lại hôn môi... một loạt động tác như nước chảy mây trôi.

Người ở dưới đài, có hâm mộ, có kích động, có ồn ào - - đương nhiên, khinh thường cũng có.

Nhưng bất luận như thế nào, tin ảnh đế cầu hôn tiểu trợ lý lan truyền nhanh chóng, không đến hai ngày, nhanh chóng chiếm đầu trang giải trí.

Kỳ Diệu cảm thấy hạnh phúc tới tựa như gió lốc - - cho dù có dự báo, cũng thổi cô đến choáng váng.

Đương nhiên, đính hôn chuyện lớn như vậy, vẫn phải thông báo cho cha cô ở nước ngoài xa như vậy.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, không lâu sau Mạc Minh và Kỳ Diệu nhìn thấy một người đàn ông ngoài năm mươi.

Cha Kỳ vừa xuống sân bay, ngày hôm sau liền hẹn con gái và con rể tương lai gặp mặt. Mạc Minh không có cảm giác căng thẳng, nhưng thực ra lúc nhìn thấy người, anh chưa bao giờ cẩn thận từ lời nói đến việc làm như vậy.

Cũng may đối phương không phải là người khó chung sống, trong quá trình xa cách - - đối với con gái mình cũng như vậy.

Mạc Minh khẽ nhún mày.

Nhạc phụ đại nhân không phản đối hôn sự của bọn họ là tốt, nhưng thái độ gần như là thờ ơ...

Thừa dịp cha Kỳ đi toilet, người đàn ông cầm tay tiểu nha đầu, nói bóng nói gió thăm dò cảm nghĩ của cô. Ai ngờ Kỳ Diệu không quan tâm, còn an ủi anh, bảo anh không cần để ý.

“Em và ba chính là như vậy, sớm đã quen rồi.”

Mạc Minh đột nhiên không biết nên nói gì cho phải - - so với cô và ba, anh và cha mình thân hơn nhiều. anh cảm thấy hơi đau lòng.

Mặc dù mẹ anh cũng qua đời sớm, nhưng tiểu nha đầu còn thiếu thốn tình thương của cha, bây giờ có thể vui vẻ hiểu lòng người, thật sự là trời xanh có mắt.

anh quyết định, sau này phải đối xử với cô tốt hơn nữa.

Hai ngày sau, anh nhận được điện thoại của cha Kỳ, mục đích là muốn gặp riêng anh.

Sau đó, anh hình như hiểu được cái gì đó.

Có lẽ như mọi người vẫn hay nói, huyết thống luôn có ràng buộc, chém mãi không đứt.

“Chú là người cha thất trách, không thể cho Diệu Diệu một gia đình đầy đủ, hy vọng sau này cháu có thể bảo vệ, quý trọng, bao dung con bé, nắm tay con bé cả đời.”

Lời nói của cha vợ, Mạc Minh ghi nhớ - - hôn lễ long trọng bắt đầu.

Tháng năm năm sau, “Mạc Minh” và “Kỳ Diệu” là hai cái tên một lần nữa bùng nổ. Tiệc cưới lãng mạn, bất luận là “Trai tài gái sắc”, “Trời đất tạo nên” một đôi cô dâu chú rể, phù rể tuần tú lịch sự và phù dâu xinh như hoa, hay một đôi soái ca đáng yêu, đều xuất hiện trên các tạp trí lớn, là đối tượng được truy lùng. Đám bạn trên mạng đều gửi tin nhắn chúc mừng chú rể, cô dâu, bình luận bùng nổ.

Đương nhiên, cũng có không ít bình luận xấu xuất hiện, nhưng bị người hâm mộ hợp lực tấn công, đành phải mai danh ẩn tích.

Trong đó, không riêng gì fan của ảnh đế quốc dân, cũng có fan mới lên của phu nhân ảnh đế “Bột giặt ảo diệu”.

Kỳ Diệu không hiểu, fan của cô nghĩ cái gì, lại đặt cho mình cái tên “Bất nhã” như vậy.

cô công khai hỏi mấy người thích hoạt động cùng cô và những người mê điện ảnh đáng tin, sau đó được họ nói cho, vì trong tên của cô từ “Tuyệt vời”, hơn nữa cô bắt đầu từ giặt quần áo thay ảnh đế, tay trắng dựng nghiệp.

Kỳ Diệu cười - - có thể gượng ép sao?

Nhưng mặc kệ thế nào, dựa vào một năm qua hoàn thành ba tác phẩm được người xem yêu thích, trong lòng cô vẫn rất cao hứng.

Nhưng mà, đã qua một đoạn thời gian rồi mà?

Từ sau hôn lễ cô không tiếp tục diễn, sự nghiệp đang đi lên đỉnh cao của ảnh đế phu nhân khó tránh khỏi bị người ta suy đoán.

Có người nói, cô thay chồng dạy con.

Cũng có người nói, cô diễn quá chán, muốn để lại mặt mũi cho chồng.

Loại thứ hai thường sẽ bị fan của cô, Mạc Minh và hai đứa bé “Vây đánh”.

Đối với vấn đề này, Kỳ Diệu chỉ cười bỏ qua.

Kỳ thật, cô đã nghĩ kỹ, cô muốn làm bạn với hai đứa bé, giống như lúc bọn họ mới quen, nấu ăn, giặt quần áo, dạy bọn chúng học bài, nói chuyện với bọn chúng... Còn về diễn xuất - - cô đã thử, cảm thấy thỏa mãn rồi.

Tác phẩm tuy không được hoàn mỹ nhưng cô cho rằng, nhiều không bằng ít, nghiêm túc diễn một bộ phim thật tốt, không thẹn với lương tâm, như vậy là đủ rồi.

Cho nên, cho dù Mạc Minh nghiêm túc nói cho cô biết, hiện tại nhà họ Mạc đã thừa nhận thân phận của Mạc Du và Mạc Nhiên, vô luận là Mạc lão gia, cha Mạc hay là ông nội chân chính của hai đứa bé, bọn họ có thể chăm sóc đứa bé, cô không cần kiên trì làm bạn, chứng kiến bọn nhỏ từng bước trưởng thành.

“Vậy giấc mơ của em, của mẹ em thì sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Mạc Minh, Kỳ Diệu thản nhiên cười một tiếng.

“hiện tại ước mơ lớn nhất của em là cùng người mình yêu sống vui vẻ.” cô dừng lại một lát, ánh mắt dịu dàng, “Mẹ sẽ hiểu cho em.”

anh ôm cô vào lòng, để cô tựa cả người vào ngực anh.

“Huống chi...” Giọng nói ấm áp của người phụ nữ, trên mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười, “Nhà chúng ta rất nhanh sẽ có thêm thành viên mới, em làm gì còn tâm tư dư thừa.”

Lời vừa nói ra, người đàn ông đang ôm lấy cô vợ nhỏ hơi sững sờ.

Khoảng nửa phút sau, anh mới hồi phục lại tinh thần.

“Mạc Du - - Mạc Nhiên - -”

anh phá lệ cao giọng, gọi hai đứa con trai đến cạnh mình, không để ý mình còn đang ôm mẹ bọn chúng.

“nói cho các con biết một tin tức tốt, các con sắp làm anh rồi.”

- HOÀN -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-dong-tam>